Întâmpinarea Domnului
(2 februarie)

Întâmpinarea Domnului, cunoscută în popor şi sub denumirea Stretenia (după numele vechi slavon), ***este sărbătoarea anuală a zilei în care Sfânta Fecioară Maria, conformându-se Legii*** (Lev. XII, 8), ***a mers la templul din Ierusalim, la 40 de zile după naşterea Domnului, pentru curăţirea ei***; ***dumnezeiescul Prunc a fost întâmpinat şi ţinut în braţe de bătrânul şi dreptul Simeon*** (Luca II, 22 s.u.).

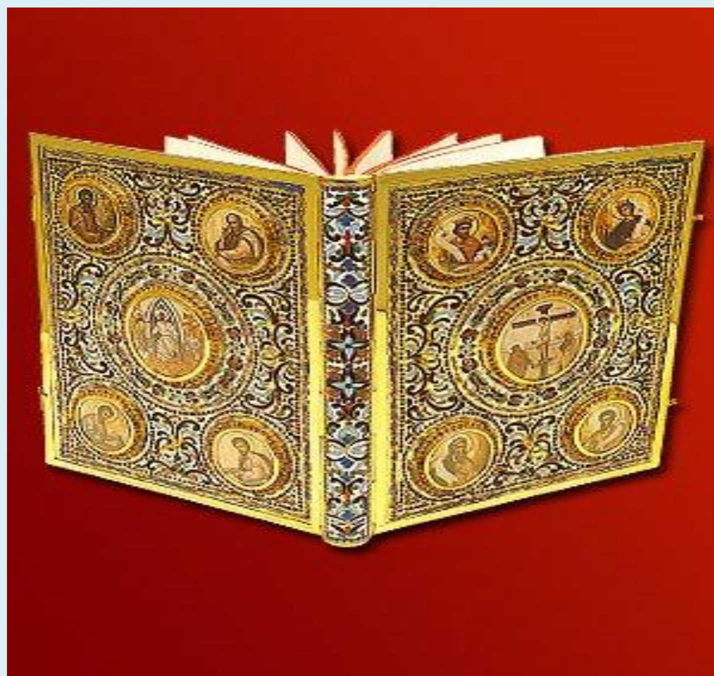
La ortodocşi, accentul sărbătorii se pune pe persoana dumnezeiescului Prunc şi de aceea e numită Întâmpinarea Domnului (de către Simeon), fiind trecută între sărbătorile Mântuitorului, pe când la catolici pe primul plan stă persoana Fecioarei Maria, care a venit la templu pentru curăţirea ei, după Lege. De aceea, la ei sărbătoarea se numeşte curăţirea Sfintei Marii şi e trecută între sărbătorile Maicii Domnului.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

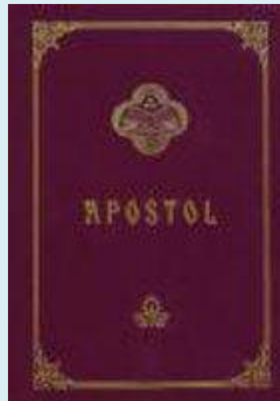

Luca 2, 22-40

22. Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului.
23.Precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului.
24. Şi să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.

25. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era asupra lui.
26. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.
27. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinţii au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,
28. El L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis:
29. Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace,
30. Că ochii mei văzură mântuirea Ta,
31. Pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor,
32. Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel.
33. Iar Iosif şi mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc.
34. Şi i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri.
35. Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.
36. Şi era şi Ana proorociţa, fiica lui Fanuel, din seminţia lui Aşer, ajunsă la adânci bătrâneţe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa.
37. Şi ea era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni.
38. Şi venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim.
39. După ce au săvârşit toate, s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret.
40. Iar Copilul creştea şi Se întărea cu duhul, umplându-Se de înţelepciune şi harul lui Dumnezeu era asupra Lui.

Apostol

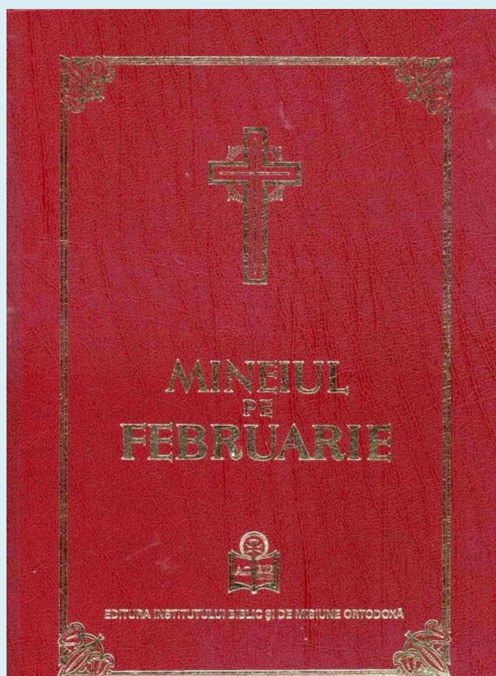

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 7, 7-17

Fraţilor
7. Fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.
8. Şi aici iau zeciuială nişte oameni muritori, pe când dincolo, unul care e dovedit că este viu.
9. Şi ca să spun aşa, prin Avraam, a dat zeciuială şi Levi, cel ce lua zeciuială,
10. Fiindcă el era încă în coapsele lui Avraam, când l-a întâmpinat Melchisedec.
11. Dacă deci desăvârşirea ar fi fost prin preoţia Leviţilor (căci legea s-a dat poporului pe temeiul preoţiei lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, şi să nu se zică după rânduiala lui Aaron?
12. Iar dacă preoţia s-a schimbat urmează numaidecât şi schimbarea Legii.
13. Căci Acela, despre Care se spun acestea, îşi ia obârşia dintr-o altă seminţie, de unde nimeni n-a slujit altarului,
14. Ştiut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminţia acestora, cu privire la preoţi, Moise n-a vorbit nimic.
15.Apoi este lucru şi mai lămurit că, dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec,
16. El s-a făcut nu după legea unei porunci trupeşti, ci cu puterea unei vieţi nepieritoare,
17.Căci se mărturiseşte: "Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".

În această lună, ziua a doua - Întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos când l-a luat Simeon în braţele sale (Minei)

La Vecernia cea mică

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe Cuvântul cel nescris, şi mai presus de fiinţă, cel purtat cu slavă pe scaunele cereşti, l-a luat în braţe Simeon, strigând: Acum mă slobozeşte, după cuvântul tău Mântuitorule, cela ce eşti mântuirea credincioşilor şi mângâierea. (de două ori)

Prunc văzându-te minunatul Simeon, pe tine Cuvântul cel mai-nainte de veci din Tatăl născut, a strigat: Mă înfricoşez, şi mă tem, cu mâinile mele a te lua în brațe Stăpâne. Ci cela ce m-ai căutat pe mine robul tău, acum cu pace mă slobozeşte, ca un Milostiv.

Acum să se deschidă uşa cerească, că Dumnezeu Cuvântul, cel ce s-a născut din Tatăl fără de ani, s-a născut din Fecioară, trup omenesc luând de bunăvoie, ca să înnoiască firea omenească ca un bun, şi să o pună de-a dreapta Părintelui.

Slavă..., Şi acum..., glasul 1, a lui Andrei Criteanul

Astăzi sfințita Maică şi cea mai înaltă decât Biserica, în biserică a venit, arătând lumii pe Dătătorul de lege, şi Făcătorul lumii; pe care şi în braţe luându-l bătrânul Simeon, bucurându-se a strigat: Acum slobozeşte pe robul tău, că te-am văzut pe tine, Mântuitorul sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Astăzi Mântuitorul, ca un prunc s-a adus, în biserica Domnului, şi cu bătrânele mâini, l-a primit pe el bătrânul.

Stih: Acum slobozeşte pe robul tău, Stăpâne după cuvântul tău în pace.

Cărbunele cel ce s-a arătat mai-nainte dumnezeiescului Isaia, Hristos ca cu un cleşte, cu mâinile Născătoarei de Dumnezeu, acum se dă bătrânului.

Stih: Lumină spre descoperire neamurilor, şi slavă poporului tău Israil.

Cu frică şi cu bucurie, în braţe pe Stăpânul ţinându-l Simeon, a cerut slobozire din viață, lăudând pe Maica lui Dumnezeu.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Primeşte o Simeoane, cea Preacurată a strigat, în braţe ca pe un prunc, pe Domnul slavei şi Mântuitorul lumii.

Tropar, glasul 1: Bucură-te ceea ce eşti cu dar dăruită, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întuneric; veseleşte-te şi tu bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe slobozitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi înviere.

Deci Ectenia mică şi Otpustul.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm cântăm: Fericit bărbatul... La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 8, glasul 1, însuşi glasul:

Ale lui Ghermano patriarhul

Spune Simeoane: Pe cine purtând în braţe, în biserică te bucuri? Cui strigi şi grăieşti: Acum m-am slobozit, că am văzut pe Mântuitorul meu. Acesta este, cel ce s-a născut din Fecioară; acesta este, Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu; care s-a întrupat pentru noi, şi a mântuit pe om; acestuia să ne închinăm. (de trei ori)

Primeşte Simeoane, pe cel ce mai-nainte sub nor l-a văzut Moise, punând legea în Sinai; care prunc s-a făcut, şi legii s-a supus. Acesta este, care prin lege a grăit: Acesta este cel vestit de prooroci; care s-a întrupat pentru noi, şi a mântuit pe om; acestuia să ne închinăm. (de trei ori)

Veniți şi noi, cu cântări dumnezeieşti să întâmpinăm pe Hristos, şi să-l primim pe dânsul, a căruia mântuire Simeon a văzut. Acesta este, pe care David l-a vestit. Acesta este, cel ce a grăit prin prooroci; care s-a întrupat pentru noi, şi a mântuit pe om; acestuia să ne închinăm. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea

A lui Ioan monahul: Să se deschidă uşa Cerului astăzi. Că Cuvântul Tatălui cel fără început, luând început sub ani, nedespărţindu-se de a sa Dumnezeire, de Fecioara Maică ca un prunc de patruzeci de zile, de bunăvoie s-a dus în biserica legii. Şi pe acesta în brațe l-a primit bătrânul, strigând: Slobozeşte-mă; că ochii mei au văzut mântuirea ta. Cela ce ai venit în lume, să mântuieşti neamul omenesc, Doamne, slavă ţie.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi Paremiile

De la Ieşire citire:

cap. 13, vers. 10.

Grăit-a Domnul către Moise în ziua aceea, întru care a scos pe fiii lui Israil din pământul Egiptului, zicând: Sfinţeşte mie pe tot născutul întâi, care deschide pântecele întru fiii lui Israil. Şi a mers Moise, şi a adunat tot poporul şi a zis: Să ţineţi minte ziua aceasta, întru care aţi ieşit din pământul Egiptului, şi din casa robiei; cu mână tare ne-a scos pe noi Domnul de acolo, şi să păziţi legea lui. Şi va fi dacă te va aduce pe tine în pământul hananeilor, precum s-a jurat Părinţilor tăi, vei osebi tot născutul întâi, care deschide pântecele, partea bărbătească, Domnului.

Şi va fi dacă te va întreba pe tine după aceasta feciorul tău, zicând: Ce este aceasta? Vei zice lui: Că cu mână tare ne-a scos pe noi din pământul Egiptului, şi din casa robiei. Deci când a învârtoşat pe Faraon şi nu vrea să ne slobozească pe noi, a ucis Domnul tot născutul întâi în pământul Egiptului, de la născuţii întâi ai oamenilor, până la născuţii întâi ai dobitoacelor. Pentru aceasta eu aduc jertfă Domnului, pe tot cel ce deschide pântecele parte bărbătească, şi pe tot născutul întâi al fiiilor mei izbăvesc. Şi va fi întru semn neclintit înaintea ochilor tăi; că aşa a zis Domnul Dumnezeu atotţiitorul: Că pe cei întâi născuţi ai feciorilor tăi vei da mie. Şi va fi tot cela ce naşte prunc parte bărbătească, în ziua a opta îi va tăia împrejur marginea trupului lui. Şi treizeci şi trei de zile nu va intra în biserica lui Dumnezeu la preot, până când se vor plini zilele curăţeniei. Şi după aceea vei aduce Domnului un miel de un an fără prihană jertfă, şi pui de porumbel sau de turturea, înaintea cortului la preot; sau în locul acestora vei aduce înaintea Domnului doi pui de porumbel sau doi de turturea. Şi se va ruga preotul pentru dânsul, aceştia ce-mi aduc mie această aducere sunt dintru toţi fiii lui Israil, şi i-am primit, şi i-am sfinţit pe dânşii mie în locul celor născuţi dintâi ai egiptenilor, întru care zi am ucis pe tot născutul întâi în pământul Egiptului, de la om până la dobitoc. Zis-a Domnul Dumnezeu Cel Preaînalt, sfântul lui Israil.

Din proorocia lui Isaia citire:

Cap. 6. vers. 1

Fost-a în anul în care a murit Ozia împăratul, văzut-am pe Domnul şezând pe scaun prea înalt şi prea înălţat, şi era plină biserica de slava lui. Şi Serafimii stau împrejurul lui: Şase aripi la unul, şi şase aripi la altul, şi cu două îşi acoperea feţele sale, şi cu două îşi acoperea picioarele sale, iar cu două zburau. Şi striga unul către altul, şi zicea: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este Cerul şi pământul de slava lui. Şi s-a mutat din loc pragul cel deasupra de glasul cu care striga; şi casa s-a umplut de fum şi am zis: O ticălosul de mine, că m-am umilit! Că om sunt, şi buze necurate am, şi trăiesc în mijloc de norod, care are buze necurate, şi pe Împăratul Domnul Savaot l-am văzut cu ochii mei.

Şi a trimis la mine pe unul din Serafimi, şi în mâna lui avea cărbune arzător, care îl luase cu cleştele din altar. Şi l-a atins de gura mea, şi a zis: Iată s-a atins acesta de buzele tale, şi va şterge fărădelegile tale, şi păcatele tale le va curăţi.

Şi am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine voi trimite, şi cine va merge la poporul acesta, şi am zis: Iată eu, trimite-mă. Şi a zis: Mergi şi zi norodului acestuia: Cu auzul veţi auzi, şi nu veţi înţelege, şi privind veţi privi, şi nu veţi vedea. Că s-a îngroşat inima norodului acestuia, şi cu urechile sale greu a auzit, şi ochii lor s-au împăienjenit, ca nu cumva să vadă cu ochii, şi cu urechile să audă, şi cu inima să înţeleagă, şi se vor întoarce, şi-i voi vindeca pe dânşii.

Şi am zis: Până când Doamne? Şi a zis: Până când se vor pustii cetăţile, ca să nu locuiască într-însele, şi casele, ca să fie fără de oameni, şi pământul va rămânea pustiu, şi după aceea va adăuga Dumnezeu oameni şi se vor înmulţi cei ce au rămas pe pământ.

Din proorocia lui Isaia citire:

cap. 19, stih. 1

Iată Domnul va şedea pe nor uşor, şi va veni în Egipt, şi se vor zdruncina idolii Egiptului de la faţa lui, şi inima lor va seca într-înşii. Şi se va tulbura sufletul lor într-înşii, şi sfatul lor va strica, şi va da Egiptul în mâini de domni cumpliţi. Pentru că acestea grăieşte Domnul, Stăpânul cel sfânt Savaot: Bea-vor egiptenii apă de pe lângă Mare, iar apa cea curgătoare va seca, şi se va usca.

Aceasta grăieşte Domnul: Unde sunt acuma înţelepţii tăi? Ca să-ţi vestească, şi să-ţi spună ţie, ce a sfătuit Domnul Savaot asupra Egiptului. În ziua aceea vor fi egiptenii întru frică, şi întru cutremur de la faţa mâniei Domnului Savaot, care el o va pune pe dânşii. Şi va fi altarul Domnului în ţara Egiptului, şi turnul Domnului în hotarele lui, şi va fi Domnul Savaot, semn în veci în pământul Egiptului. Că vor striga către Domnul, şi le va trimite lor Domnul pe un om, care îi va mântui pe dânşii. Şi se va cunoaşte Domnul de egipteni, şi vor cunoaşte egiptenii pe Domnul în ziua aceea; şi vor face jertfă şi dar. Şi se vor ruga, şi vor da rugăciunile sale Domnului.

La Litie

Stihirile samoglasnice, glasul 1:

A lui Anatolie: Cel vechi de zile, care legea de demult în Sinai a dat lui Moise, astăzi prunc s-a văzut. Şi după lege ca un Făcător al legii, legea plinind, în biserică s-a adus, şi bătrânului s-a dat. Şi primindu-l pe el Simeon dreptul, şi plinirea făgăduinţelor văzându-o săvârşită, cu bucurie a strigat: Văzut-au ochii mei, taina cea din veac ascunsă, care în zilele acestea de apoi s-a arătat lumină risipind întunericul neamurilor celor necredincioase, slavă dând noului Israil celui ales. Pentru aceasta slobozeşte pe robul tău, din legăturile acestui trup, la viața cea neîmbătrânitoare şi minunată şi fără de sfârşit, Cela ce dai lumii mare milă.

A lui Ioan monahul: Astăzi Cel ce a dat de demult lui Moise legea în Sinai, poruncilor legii se supune, pentru noi ca un Milostiv făcându-se ca noi. Acum Dumnezeu cel curat, ca un prunc sfânt, deschizând pântecele celei Curate, luişi însuşi ca un Dumnezeu se aduce, de blestemul legii slobozindu-ne, şi luminând sufletele noastre.

Glasul al 2-lea al lui Andrei Piru: Căruia slujitorii cei de sus cu cutremur se roagă, pe acela acum jos Simeon în braţe trupeşte luându-l, a propovăduit cum că Dumnezeu cu oamenii s-a unit, şi om pe Dumnezeu cel ceresc văzându-l, osebindu-se de cele de pe pământ, cu bucurie a strigat: Cela ce ai descoperit celor din întuneric lumina cea neînserată, Doamne, slavă ție.

A lui Ghermano, glasul acelaşi: Astăzi Simeon primeşte în brațe pe Domnul slavei, pe care mai-nainte sub nor Moise l-a văzut, când în muntele Sinai i-a dat lui tablele legii. Acesta este, Cela ce a grăit prin prooroci, şi Făcător legii. Acesta este, pe care David mai-nainte l-a vestit; Cel ce este tuturor înfricoşat, care are mare şi bogată milă.

Al aceluiaşi sau a lui Ioan monahul: Pe cel sfinţit sfinţita Fecioară l-a adus în biserică preotului, şi tinzându-şi mâinile Simeon, l-a primit pe el bucurându-se, şi a strigat: Acum slobozeşte pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău în pace, Doamne.

Ziditorul Cerului şi al pământului, astăzi se ţine în braţe de Sfântul Simeon bătrânul, căci el cu Duhul Sfânt zicea: Slobozitu-m-am acum, că am văzut pe Mântuitorul meu.

A lui Anatolie, glasul acelaşi: Astăzi Simeon bătrânul în biserică intră, bucurându-se cu duhul, ca să ia în braţe pe Dătătorul legii lui Moise, şi plinitorul legii; că acela prin întuneric, şi prin glas nearătat, văzător de Dumnezeu a fi s-a învrednicit, şi cu faţa acoperită, inimile cele necredincioase ale jidovilor le-a defăimat; iar

acesta pe Cuvântul cel mai-nainte de veci al Tatălui întrupat l-a purtat, şi lumina neamurilor a descoperit, Crucea adică şi învierea, şi Anna proorociță s-a arătat, pe Mântuitorul şi Izbăvitorul lui Israil propovăduind. Acestuia să strigăm, lui Hristos Dumnezeului nostru: Pentru Născătoarea de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 4-lea, a lui Andrei Criteanul: Astăzi sfinţita Maică şi cea mai înaltă decât Biserica, la biserică a venit, arătând lumii pe Făcătorul de lume, şi Dătătorul legii, pe care şi în braţe primindu-l bătrânul Simeon, bucurându-se a strigat: Acum slobozeşte pe robul tău, că te-am văzut pe tine mântuirea sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea, al aceluiaşi

Cercaţi Scripturile, precum a zis în Evanghelii Hristos Dumnezeul nostru. Că întrînsele îl vom afla pe dânsul, născut şi înfăşat, în iesle pus, şi cu lapte hrănit, şi cum tăiere împrejur a primit, şi de Simeon s-a purtat, şi nu prin părere şi prin nălucire, ci prin adevăr lumii s-a arătat. Către care să strigăm: Cela ce eşti mai-nainte de veci, Dumnezeule, slavă ţie.

Şi acum..., acelaşi glas al lui Ghermano

Cel vechi de zile, prunc făcându-se cu trupul, de Maica Fecioară, în biserică s-a adus, plinind făgăduinţa legii sale; pe care Simeon primindu-l, a zis: Acum slobozeşte în pace, după cuvântul tău pe robul tău, că văzură ochii mei mântuirea ta, Doamne.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 7-lea:

Ale lui Cosma monahul, singur glasul: Împodobeşte-ţi cămara ta Sioane, şi primeşte pe Împăratul Hristos; închină-te Mariei, uşii celei cereşti; că aceasta scaun de Heruvimi s-a arătat. Aceasta a purtat pe Împăratul slavei, nor al luminii este Fecioara, purtând în mâini pe Fiul cel mai-nainte decât luceafărul. Pe care luându-l Simeon în braţele sale, l-a propovăduit popoarelor, Stăpân a fi el vieţii şi morţii, şi mântuitor lumii.

Stih: Acum slobozeşte pe robul tău, Stăpâne după cuvântul tău în pace.

Pe Cel ce a strălucit mai-nainte de veci din Tatăl, iar mai pe urmă din pântece fecioresc, ducându-l în biserică, Maica ceea ce nu ştie de nuntă, pe Cel ce a pus

legea în muntele Sinai, şi s-a supus poruncii legii, l-a adus la Arhiereul cel bătrân şi drept, căruia i se vestise să vadă pe Hristos Domnul; pe care luându-l Simeon în braţele sale, s-a bucurat, strigând: Dumnezeu este acesta, cu Tatăl împreună veşnic, şi izbăvitorul sufletelor noastre.

Stih: Lumină spre descoperire neamurilor şi slavă poporului tău Israil.

Pe Cel ce se poartă în căruţă de Heruvimi, şi se laudă cu cântări de Serafimi, purtând în brațe Născătoarea de Dumnezeu Maria, pe cel ce s-a întrupat dintr-însa fără ispită de nuntă, pe Dătătorul legii, cel ce a plinit rânduiala legii, l-a dat în mâinile bătrânului preot; care Viața purtând, a cerut dezlegarea de viață, zicând: Stăpâne acum mă slobozeşte, să vestesc lui Adam: Că te-am văzut prunc, pe tine Dumnezeul cel neschimbat, şi mai-nainte de veci şi Mântuitor lumii.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea, a lui Andrei Criteanul

Cel ce se poartă pe Heruvimi, şi se laudă de Serafimi, astăzi în dumnezeiasca biserică, după lege fiind adus, în braţele bătrânului ca pe un scaun şade. Şi de la Iosif primeşte daruri lui Dumnezeu cuvioase, ca o pereche de turturele nespurcata biserică, şi pe poporul cel nou cel ales din păgâni, şi doi pui de porumbel, ca un începător legii celei vechi şi celei noi. Şi sfârşitul făgăduinţei celei către sine Simeon luând, binecuvântând pe Fecioara Maria Născătoarea de Dumnezeu, semnele, patimii celui dintr-însa mai-nainte le-a spus, şi de la dânsul a cerut slobozire, strigând: Acum mă slobozeşte, Stăpâne, precum mai-nainte te-ai făgăduit mie; că te-am văzut pe tine, Lumina cea mai-nainte de veci, şi Domnul Mântuitorul poporului celui cu numele tău numit.

La binecuvântarea pâinilor:

Troparul, de 3 ori: Bucură-te ceea ce eşti cu dar dăruită, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întuneric; veseleşte-te şi tu bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Slobozitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi înviere.

Şi citire a cuvântului

Iar de nu va fi priveghere: Polonuşniţa după obicei; La Utrenie, după întâiul Sfinte Dumnezeule..., în locul lui: Iată Mirele vine... Zicem Troparul praznicului, după al doilea Sfinte Dumnezeule..., Condacul praznicului. Doamne miluieşte de 12 ori, şi Otpustul. Iar rugăciunea: Pomeneşte Doamne... nu se zice...

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul de 3 ori.

După întâia Catismă, **Sedealna** glasul 1:

Însăşi **Podobia:** Ceata îngerească să se spăimânteze de minune, iar noi oamenii cu glasuri să strigăm cântare; văzând negrăită pogorârea lui Dumnezeu, că de care se cutremură puterile cereşti; pe acela acum îl cuprind mâinile bătrânului, pe Unul iubitorul de oameni.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

După a doua Stihologie, **Sedealna** glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cela ce este împreună cu Tatăl pe scaunul cel sfânt, venind pe pământ, s-a născut din Fecioară, şi prunc s-a făcut, cel ce este cu anii nehotărât. Pe care luându-l Simeon în brațe, bucurându-se a zis: Acum slobozeşte îndurate, veselind pe robul tău.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

După Polieleul, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Prunc te-ai făcut pentru mine, Cel ce eşti vechi de zile, curăţeniilor te împărtăşeşti, prea curate Dumnezeule, ca să-mi încredinţezi mie trupul cel din Fecioară. Şi acestea Simeon cu taină ştiindu-le, te-a cunoscut pe tine Dumnezeul cel ce te-ai arătat cu trupul; şi ca pe o viaţă te-a cuprins, şi bucurându-se ca un bătrân, a strigat: Slobozeşte-mă, că te-am văzut pe tine, Viaţa tuturor.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

Deci Antifonul întâi, al glasului al 4-lea

Prochimen, glasul al 4-lea: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul şi neamul.

Stih: Răspuns-a inima mea cuvânt bun, spune-voi cântarea mea Împăratului (Ps.4, 1).

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca

Ev. Luca 2, 25-38

25. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era asupra lui.
26. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.
27. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinţii au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,
28. El L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis:
29. Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace,
30. Că ochii mei văzură mântuirea Ta,
31. Pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor,
32. Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel.
33. Iar Iosif şi mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc.
34. Şi i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri.
35. Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.
36. Şi era şi Ana proorociţa, fiica lui Fanuel, din seminţia lui Aşer, ajunsă la adânci bătrâneţe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa.
37. Şi ea era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni.
38. Şi venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum..., iar aceasta

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul al 6: Să se deschidă uşa Cerului astăzi. Că Cuvântul Tatălui cel fără început, luând început sub ani, nedespărţindu-se de a sa Dumnezeire, de Fecioara Maică ca un prunc de patruzeci de zile, de bunăvoie s-a dus în biserica legii. Şi pe acesta în brațe l-a primit bătrânul, strigând: Slobozeşte-mă; că ochii mei au văzut mântuirea ta. Cela ce ai venit în lume, să mântuieşti neamul omenesc, Doamne, slavă ţie.

Canonul

facerea lui Cosma, monahul

Şi cântăm canonul pe 14 zicând Irmosul de 2 ori, iar Troparele pe 12.

Cântarea 1-a

Irmos: Pământul cel roditor de adâncime uscat l-a umblat oarecând soarele, căci ca un zid s-a închegat apa de amândouă părţile, înaintea norodului celui ce a trecut marea pedestru, şi cu plăcere lui Dumnezeu a cântat: Să cântăm Domnului, că cu slavă s-a proslăvit.

Să pice norii apă, că Soarele pe nor uşor fiind purtat, a venit pe mâinile cele preacurate, Hristos în biserică ca un prunc. Pentru aceasta credincioşii să strigăm: Să cântăm Domnului, că cu slavă s-a proslăvit.

Întăriţi-vă mâinile lui Simeon, cele slăbite de bătrâneţe, şi pulpele bătrânului cele prea trudite drept vă mişcaţi spre întâmpinarea lui Hristos, dănţuire cu cei fără de trupuri împreunaţi. Să cântăm Domnului, că cu slavă s-a proslăvit.

Ceruri, cele ce sunteţi cu înţelepciune întinse, veseliţi-vă, şi te bucură pământule, că din prea dumnezeieştile sânuri ieşind meşterul, Hristos, de Maica Fecioară lui Dumnezeu Tatălui se aduce prunc, cel mai-nainte de veci; că cu slavă s-a proslăvit.

Catavasie, Irmos acelaşi.

Cântarea a 3-a

Irmos:Întărirea celor ce cred în Tine, întăreşte Doamne Biserica ta care o ai câştigat cu scump Sângele tău.

Cel Unul Născut din Tatăl mai-nainte de veci, Prunc unul născut din Fecioară nestricată, lui Adam, tinzându-i mâna s-a arătat.

Pe cel Întâi zidit, ce s-a făcut prin amăgire cu minte pruncească, iarăşi îndreptându-l, Dumnezeu Cuvântul prunc făcându-se s-a arătat.

Firea cea făcută din pământ, care iarăşi s-a întors într-însul, închipuită Dumnezeirii o a arătat, Ziditorul, ca un prunc făcându-se fără schimbare.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

În muntele Sinai de demult a văzut Moise spatele lui Dumnezeu, şi glas dumnezeiesc subţire, s-a învrednicit în nor şi în vifor a auzi. Iar acum Simeon, pe Dumnezeu cel ce s-a întrupat fără schimbare pentru noi, în braţe l-a luat; şi bucurându-se s-a dus din aceste de aici, la viaţa cea veşnică. Pentru aceasta a strigat: Acum slobozeşte pe robul tău Stăpâne.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

Cântarea a 4-a

Irmos: Acoperit-a cerurile bunătatea ta, Hristoase, că ieşind din Chivotul sfinţirii tale, din nestricata Maică, în biserica slavei tale, te-ai arătat, ca un prunc în braţe purtat, şi s-a umplut toate de a ta laudă.

Bucurându-te Simeoane tăinuitorule al celor negrăite, Născătoarea de Dumnezeu a strigat: Pe Hristos Cuvântul cel ce s-a făcut prunc, care s-a vestit ţie de demult de la Duhul Sfânt, primeşte-l în braţe, strigându-i lui: Umplutu-s-au toate de lauda ta.

Spre care ai nădăjduit Simeoane în vârstă pruncească, primeşte-l bucurându-te pe Hristos mângâierea dumnezeiescului Israil, pe Făcătorul legii şi Stăpânul, care a plinit rânduiala legii, strigându-i lui: Umplutu-s-au toate de lauda ta.

Văzând Simeon pe Cuvântul cel fără de început, cu trupul ca pe scaunul cel de Heruvimi de Fecioara purtat, pe pricinuitorul fiinţei tuturor ca pe un prunc minunându-se a strigat lui: Umplutus-au toate de lauda ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dacă a văzut Isaia cu închipuire, pe Dumnezeu pe scaun prea înalt, de îngerii slavei înconjurat, a strigat: O ticălosul de mine ! Că mai-nainte am văzut pe Dumnezeu întrupat, pe Cela ce stăpâneşte pacea, şi lumina cea, neînserată.

Cunoscând dumnezeiescul bătrân slava cea mai-nainte arătată de demult proorocului, şi văzând pe Cuvântul pe mâinile Maicii ţinut, o! Bucură-te Curată, a strigat. Că ţi ca un scaun pe Dumnezeu, lumina cea neînserată, şi care pe pace stăpâneşte.

Plecându-se bătrânul şi dumnezeieşte atingându-se de tălpile celei ce n-a ştiut de nuntă, şi Maicii lui Dumnezeu, a zis: Foc porţi Curată, înfricoşezu-mă, a lua în braţe pe Dumnezeu lumina cea neînserată, şi care pe pace stăpâneşte.

Curăţitu-s-a Isaia, luând cărbunele de la Serafim, bătrânul a strigat Maicii lui Dumnezeu: Tu ca un cleşte cu mâinile mă luminezi, dându-mi pe acela pe care porţi, lumina cea neînserată, şi care pe pace stăpâneşte.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a ţie bătrânul, văzând cu ochii mântuirea, care a venit oamenilor de la Dumnezeu : Hristoase tu eşti, Dumnezeul meu.

În Sion tu te-ai pus piatră de împiedicare celor neplecaţi, şi piatră de sminteală, iar credincioşilor neclintită mângâiere.

Cel ce după adevăr ai purtat chipul Celui ce te-a născut mai-nainte de veci, pentru milostivire, acum cu neputinţa omenească te-ai îmbrăcat.

Pe cel ce se închină ţie Fiului celui de sus, Fiul Fecioarei lui Dumnezeu, Celui ce s-a făcut prunc, acum slobozeşte-l cu pace.

Condac, glasul 1: Cela ce ai sfinţit pântecele Fecioarei cu Naşterea ta, şi mâinile lui Simeon le-ai binecuvântat, precum se cădea, întâmpinând şi acum, ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta împacă lumea întru războaie, şi întăreşte biserica pe care o ai iubit, Unule iubitorule de oameni.

Icos: Către Născătoarea de Dumnezeu să alergăm, cei ce voim să vedem pe Fiul ei, cel ce s-a adus la Simeon; pe care cei fără de trupuri din Cer văzându-l, s-au

spăimântat, zicând: Minunate vedem acum şi prea slăvite, necuprinse şi negrăite. Că cela ce a zidit pe Adam se poartă ca un prunc. Cel neîncăput, încape în braţele bătrânului. Cel ce este în sânurile cele necuprinse ale Părintelui său, de bunăvoie se cuprinde cu trupul, iar nu cu Dumnezeirea, Unul iubitorul de oameni.

Sinaxar

Întru această lună, în 2 zile, întâmpinarea Domnului Dumnezeu, şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; când l-a primit pe el dreptul Simeon în braţele sale.

Stih: Sânurile Părintelui tău închipuind arată.
Mâinile lui Simeon, care pe tine te poartă,
Simeon pe Hristos în a doua zi.
În biserică îl primi.

Trecând patruzeci de zile după mântuitoarea întrupare, şi Naşterea Domnului nostru, cea fără împreunare bărbătească, din pururea Fecioara Maria, întru această cinstită zi, s-a dus în biserică Domnul nostru Iisus Hristos de Preasfânta lui Maică, şi de dreptul Iosif, după obiceiul umbroasei Scripturi a legii vechi când şi bătrânul Simeon, căruia îi era făgăduit de la Duhul Sfânt, să nu vadă moarte, până ce nu va vedea pe Domnul Hristos, şi luându-l pe el în braţe, şi mulţumind lui Dumnezeu şi mântuindu-se, a strigat: Acum slobozeşte pe robul tău Stăpâne, după cuvântul tău; şi cu multă bucurie mutându-se de la cele pământeşti, la cele cereşti şi nesfârşite.

Şi se face soborul acesta la cinstita biserică a Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, ce este la Vlaherne.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Agatodor

Stih: Dar din ale mele cuvinte lui Agatodor dau,
Carele prin sângiuiri, dar s-a dat lui Dumnezeu.

Acesta fiind tânăr de vârstă, s-a adus la Domnul cetăţii Tianeilor, şi pentru mărturisirea în Hristos, fu strujit, şi pus deasupra unui grătar ars, şi i s-a tăiat limba cu cuţitul, şi i-au scos dinţii cu cleştele, şi pielea obrazului cu briciul, şi-i sfărâmă pulpele şi fluierele picioarelor, şi-i împunseră coastele cu suliţa, şi în moalele capului îi bătură ţepuşi, şi aşa şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Stântul noul mucenic Iordan Trapezunteanul, care în Constantinopol a suferit mucenicia la anul o mie şase sute cincizeci, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Pe Iordan nu râul să-l înţelegi cu adevărat,
Ci pe nevoitorul lui Hristos cel ce în anii aceşti din urmă s-a arătat.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Gavriil, care a suferit mucenicia în Constantinopol la anii o mie şase sute şaptezeci şi şase, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Tăiat fiind Gavriil cel nou pentru dragostea Domnului,
Împreună cu Gavriil dănţuieşte în locaşurile Cerului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine cel ce ai răcorit în foc pe tinerii cei ce Dumnezeu te-au numit, şi în Fecioară nestricată te-ai sălăşluit, lăudăm pe Dumnezeu Cuvântul, cântând cu bunăcredinţă: Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Lui Adam celui ce locuieşte în iad, merg să-i vestesc, şi Evei să-i aduc bună vestire, Simeon a strigat, cu proorocii dănţuind: Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Dumnezeu, cel ce mântuieşte neamul pământesc, până la iad va veni, şi celor robiţi iertare va da, şi vedere orbilor, cât şi muţii să strige: Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Și prin inima ta, Preacurată i-a zis mai-nainte Simeon sabie va trece pe Cruce văzând pe Fiul tău, căruia strigăm: Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cu focul cel nesuferit împreunându-se tinerii, cei ce au stătut pentru buna credință, şi de văpaie nevătămându-se, dumnezeiască cântare au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-l prea înălţaţi întru toți vecii.

Norodule al lui Israil, văzând pe Emmanuil, slava ta, prunc din Fecioară, înaintea dumnezeiescului sicriu, acum dănțuiește: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Iată a strigat Simeon: Acesta va fi semn, căruia se va zice împotrivă, Dumnezeu fiind şi prunc, acestuia cu credinţă să-i cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Viaţă fiind, aceasta va fi cădere celor neplecaţi, prunc făcându-se Dumnezeu Cuvântul, ca o sculare a tuturor, celor ce cântă cu credinţă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

La Cântarea a 9-a

Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm: ci Pripelele acestea.

Pripeală:Născătoare de Dumnezeu, nădejdea tuturor creştinilor, acoperă, apără, păzeşte pe cei ce nădăjduiesc spre tine,

Pripeală:Născătoare de Dumnezeu Fecioară bună ajutoare lumii, acoperă şi păzeşte de toată nevoia şi scârba.

În lege, în umbră, şi în Scriptură, închipuire vedem noi credincioşii, toată partea bărbătească, ce deschide pântecele, sfânt lui Dumnezeu este. Deci pe Cuvântul cel mai-nainte născut, Fiul Tatălui celui fără de început, cel Întâi născut din Maică, fără ispită bărbătească, îl slăvim.

Pripeală: De Dumnezeu primitorule Simeon vino, şi ridică pe Hristos, pe care l-a născut Fecioara Preacurata Maria.

Pripeală:Îmbrăţişează cu mâinile bătrânul Simeon, pe Făcătorul legii şi Stăpânul a toate.

Pripeală: Nu Mă ţine pe mine bătrânul, ci Eu ţin pe dânsul, fiindcă acesta cere slobozire de la Mine.

Pripeală: Cleştele cel tăinuitor cum porţi pe cărbune; cum hrăneşti, pe cel ce toate le hrăneşte.

Celor de demult de curând născuți, o pereche de turturele sau doi pui de porumb, întru al căror loc dumnezeiescul bătrân, şi înțeleapta Anna proorocița, Celui născut din Fecioară, şi Fiului Celui născut din Tatăl, ce s-a adus în biserică, slujindu-i l-au slăvit.

Pripeală: O fiica lui Fanuil, vino, şi stai împreună cu noi, şi mulţumeşte lui Hristos Mântuitorul, Fiului lui Dumnezeu.

Pripeală: Anna cea înţeleaptă mai-nainte prooroceşte cele înfricoşate, mărturisind pe Ziditorul Cerului şi al pământului.

Pripeală: Necuprinse sunt îngerilor şi oamenilor cele ce s-au făcut de tine, Maică Fecioară curată.

Pripeală: Porumbiţă prea curată, Mieluşea neîntinată, aduce pe Mielul, şi Păstorul în biserică.

Datu-mi-ai mie, strigat-a Simeon, bucuria mântuirii tale Hristoase, primeşte pe slujitorul tău cel trudit în umbră, pe tăinuitorul de sfinţenie, propovăduitorul Darului celui nou, care cu laudă te slăveşte.

Pripeală: O, Hristoase Împărate al tuturor, credincioşilor robilor tăi, împăraţilor dreptcredincioşi, dăruieşte-le biruinţă asupra vrăjmaşilor.

Pripeală: O, Hristoase Împăratul tuturor, fierbinţi lacrimi dă-mi mie, ca să plâng sufletul meu care rău l-am pierdut.

În loc de Slavă....

Dumnezeirea cea în trei străluciri şi Ipostasuri, cu bună credinţă să o lăudăm.

În loc de Şi acum...

O, Fecioară Marie, luminează sufletul meu cel cumplit, întunecat de dulceţile vieţii.

Cu sfinţită cuviinţă proorocind Anna, înțeleapta şi cuvioasa, şi bătrâna s-a mărturisit Stăpânului, în biserică de față, şi pe Născătoarea de Dumnezeu propovăduindu-o tuturor, celor ce erau acolo, o a slăvit.

Şi iar Irmosul cu Pripeala. Luminânda.

Însăşi **Podobia:** Cu Duhul în biserică înainte stând bătrânul, în braţe a primit pe Stăpânul legii, strigând: Acum de legătura trupului mă slobozeşte în pace, precum ai zis; că văzură ochii mei, descoperirea neamurilor şi mântuirea lui Israil. (De trei ori)

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Legea cea din Scriptură plinindu-o iubitorul de oameni, acum în biserică s-a adus, şi l-a luat pe el în braţe bătrâneşti Simeon bătrânul, strigând: Acum mă slobozeşte la fericirea cea de acolo, că te-am văzut astăzi cu trup muritor îmbrăcat pe tine, Cela ce domneşti peste viaţă, şi peste moarte stăpâneşti. (de două ori)

Lumină spre descoperirea neamurilor te-ai arătat Doamne, pe nor uşor şezând, Soarele dreptăţii, legea cea din umbră plinind, şi arătând începătura Darului celui nou. Pentru aceasta pe tine văzându-te Simeon, a strigat: Din stricăciune mă slobozeşte, că te-am văzut astăzi.

De sânurile Părintelui nedespărţindu-te cu Dumnezeirea, te-ai întrupat precum bine ai voit, ţinut fiind în braţele pururea Fecioarei. Te-ai dat în mâinile primitorului de Dumnezeu Simeon, Cela ce ţii toate cu mâna ta. Pentru aceasta acum slobozeşte în pace pe robul tău, care cu bucurie a strigat: Că te-am văzut, Stăpâne.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea, a lui Ghermano

Cel ce bine ai voit pe mâini bătrâneşti, în ziua de astăzi, ca întru o căruţă de Heruvimi a te pune, Hristoase Dumnezeule, şi pe noi, cei ce te lăudăm pe tine, chemându-te, mântuieşte-ne de tirania patimilor, şi mântuieşte sufletele noastre ca un iubitor de oameni.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi cel desăvârşit Otpust.

La Liturghie

Fericirile din Canonul praznicului, Cântarea a 3-a, şi a 6-a, pe 8. După Vohod zicem îndată Stihul acesta: Cunoscută a făcut Domnul mântuirea sa, înaintea noroadelor a descoperit dreptatea sa. Apoi Troparul praznicului, Slavă..., Şi acum... Condacul, Prochimen, glasul al 3-lea, Cântarea Născătoarei de Dumnezeu : Măreşte suflete al meu pe Domnul... Stih: Că a căutat spre smerenia roabei sale... Apostol către Evrei, Fraţilor, fără de nici o prigonire cel mai mic de cel mai mare se binecuvintează. Aliluia, glasul al 8-lea. Acum slobozeşte pe robul tău Stăpâne... Stih: Lumină spre descoperirea neamurilor... Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, suit-au părinţii pe Iisus pruncul... Chinonicul: Paharul mântuirii voi lua...

Canon de rugăciune la praznicul înainte prăznuirii Întâmpinării Domnului

Troparul înainte prăznuirii Întâmpinării Domnului, glasul 1: Cereasca ceată a îngerilor privind spre pământ vede venind pe Cel mai Întâi-Născut decât toată făptura, aducându-Se ca un Prunc în Biserică, purtat de Maica ce nu ştie de nuntă şi cântă acum, împreună cu noi, cântare de înainteprăznuire, bucurându-se.

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi Ție, Doamne, Dumnezeul meu; că ai povăţuit pe popor în mijlocul mării şi ai acoperit carele de război ale lui Faraon şi puterea lui.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cânta-voi Ţie, Doamne Dumnezeul meu, Celui ce Te-ai făcut Prunc cu Trupul şi Legii Te-ai supus şi ai mântuit pe om, pentru care Om Te-ai făcut.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

În braţe primind bătrânul pe Dătătorul de viaţă şi Dumnezeu, din viaţă s-a desprins, strigând: acum slobozeşte-mă, că Te-am văzut pe Tine, astăzi.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Legilor firii Te-ai plecat şi aşezămintelor Scripturii după Lege Te-ai supus, Hristoase, cel ce mai înainte mi-ai dat mie Legea, în Muntele Sinai.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că Te-ai născut din Maică Fecioară Sfântă şi pe aceasta ai arătat-o nădejdea sufletelor noastre.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul Dumnezeul meu; drept aceea cei slabi s-au încins cu putere.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Să se deschidă Biserica! Că Biserica lui Dumnezeu a venit acum să ne facă pe noi biserici ale Sfântului Duh.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Venind harul, umbra a trecut acum şi în locul ei a venit Adevărul; drepte Simeon, primeşte acum pe Hristos.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Văduva Ana cea înţeleaptă, care trăia retrasă, dar lui Dumnezeu îi era cunoscută, să se mărturisească acum Celui ce S-a făcut Prunc cu Trupul pentru noi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Maica lui Dumnezeu, Fecioara, cu dreaptă credinţă să o lăudăm; că se roagă Domnului neîncetat pentru noi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Acoperit-a cerurile bunătatea Ta, Hristoase şi pământul s-a umplut de Slava Ta. Pentru aceasta neîncetat strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cetele îngereşti s-au înspăimântat văzând în braţele bătrânului pe Cel ce este Lăudat împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ca Fiu şi ca Dumnezeu al nostru.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Nedesăvârşirea noastră însuşindu-Şi-o Dumnezeu, cel ce este cu totul desăvârşit, cu aducerea Sa cea după Lege ne-a dăruit nouă desăvârşirea harului.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Fost-ai mai cinstit decât Moise, cel ce a primit Legea în Muntele Sinai: că pe Hristos Domnul în braţe L-ai purtat, bătrâne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfânta Ana proorocind cele viitoare, pe Cel din pântecele tău, mai înainte L-a vestit Dumnezeu. Pentru aceasta neîncetat roagă-te, Maica lui Dumnezeu, să se mântuiască robii tăi.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai Răsărit Lumina şi ai luminat zorile şi ai arătat ziua, Slavă Ţie! Slavă Ţie Iisuse, Fiul lui Dumnezeu!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

În umbra Legii, dreptul Simeon a făcut cunoscut în chip vădit Cuvântul harului, primind trupeşte pe Hristos.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Ca pe un Prunc primindu-l în braţe Simeon şi cu duhul Dumnezeu a fi văzându-L, a propovăduit pe Hristos, Mântuitorul lumii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Acesta spre cădere şi spre ridicare este pus; spre căderea necredincioşilor şi spre ridicarea credincioşilor, a zis oarecând dreptul Simeon, mai înainte proorocind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De Dumnezeu Născătoare prea curată, roagă pe Fiul tău să mântuiască de nevoi şi de toată asuprirea pe cei ce te măresc pe tine, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai izbăvit pe proorocul Iona din chit, Hristoase Dumnezeule, aşa şi pe mine scoate-mă din adâncul greşealelor şi mă mântuieşte, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Înştiinţare luase bătrânul că nu va muri mai înainte de a vedea pe Stăpânul Hristos; iar astăzi în braţe Îl poartă şi-L arată pe El la tot poporul lui Israel.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Făcătorul veacurilor primindu-L bătrânul, ca pe un Prunc, Dumnezeu mai înainte de veci pe Hristos L-a cunoscut şi Lumină a neamurilor şi a lui Israel.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Acum Sfântul şi dreptul Simeon prooroceşte; acum Sfânta proorociţă Ana se mărturiseşte lui Dumnezeu: acela Maicii şi Fecioarei, iar aceasta Cerului ce S-a arătat din Fecioară cu Trup.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, fericit pântece! De unde ai odrăslit o Slavă ca aceasta? Dumnezeu este Cel ce S-a născut, o, Fecioară! Şi Lumina neamurilor şi Slava şi Izbăvirea.

Condac,glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea nea-propiată.

Credincioşilor, deschideţi-vă astăzi inimile, ca nişte braţe şi primiţi cu cuget prea curat pe Domnul, cel ce vine, cântându-i cântare de înainte prăznuire.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dumnezeul părinţilor, nu ne ruşina pe noi, ci ne dăruieşte nouă a striga cu îndrăzneală Ţie: Binecuvântat eşti Dumnezeule.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Dumnezeu, cel ce S-a Sălăşluit în pântecele Fecioarei, stă astăzi în braţele dreptului Simeon, ca pe un scaun de foc.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Luând firea noastră cea pământească, Cuvinte, Prunc Te-ai făcut cu Trupul şi curăţirilor celor după Lege Te-ai împărtăşit, ca un Prunc.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Înţeleaptă Ana ne prooroceşte nouă cele viitoare şi arată de mai înainte, în chip tainic, Aşteptarea neamurilor şi Izbăvirea lui Israel.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te pământ neînsămânţat, care ai născut din pântecele tău, fără de sământă bărbătească, pe Cuvântul Întrupat, Ceea ce eşti acoperământul sufletelor noastre.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Hristos, pe care L-au mărturisit tinerii cei robiţi în cuptor, grăind cu mare glas cântau: toate lucrurile lăudaţi-L ca pe Domnul.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Cel ce pentru noi S-a făcut Prunc asemenea nouă, care a fost adus sub Lege, ca să izbăvească pe toţi de legea cea scrisă, toate făpturile lăudaţi-L ca pe Domnul.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Văzându-Te pe Tine, Lumina cea înţelegătoare, dreptul Simeon, bătrânul, în braţe Te-a luat, strigând: acum mă slobozeşte, Stăpâne, din această viaţă trecătoare, la viaţa cea întru Duhul.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Dumnezeu, cel mai înainte de veci, care a binevoit a Se face Prunc pentru noi şi în braţele bătrânului Simeon a fi primit, toate lucrurile lăudaţi-L ca pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Împăratul Hristos, pe care L-a născut nouă Fecioara Maria, care şi după naştere a rămas Fecioară curată, toate făpturile lăudaţi-L ca pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Mărim cu toţii iubirea Ta de oameni Hristoase Mântuitorul nostru, cel ce eşti Mărirea robilor Tăi şi Cununa credincioşilor; care ai mărit pomenirea Celei ce Te-a născut pe Tine.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cel ce a săpat pe table Legea Scripturii, de mâinile bătrânului este îmbrăţişat ca un Prunc şi ne dă nouă ca Lege sfântă, dumnezeiasca Evanghelie.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Astăzi în Templu, bătrânul Simeon a luat în braţe pe Hristos Dumnezeul nostru şi a strigat, zicând: acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cetele îngerilor văzând în Trup pe Ziditorul lor în chip de Prunc, în braţele bătrânului, cu frică lăudându-L, L-au slăvit.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Primitorule de Dumnezeu, dreptule Simeon, văzătorule al Domnului, cel ce eşti sfârşitul Legii şi începutul harului, fă pomenire şi de noi, cei ce cinstim sfântă mutarea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

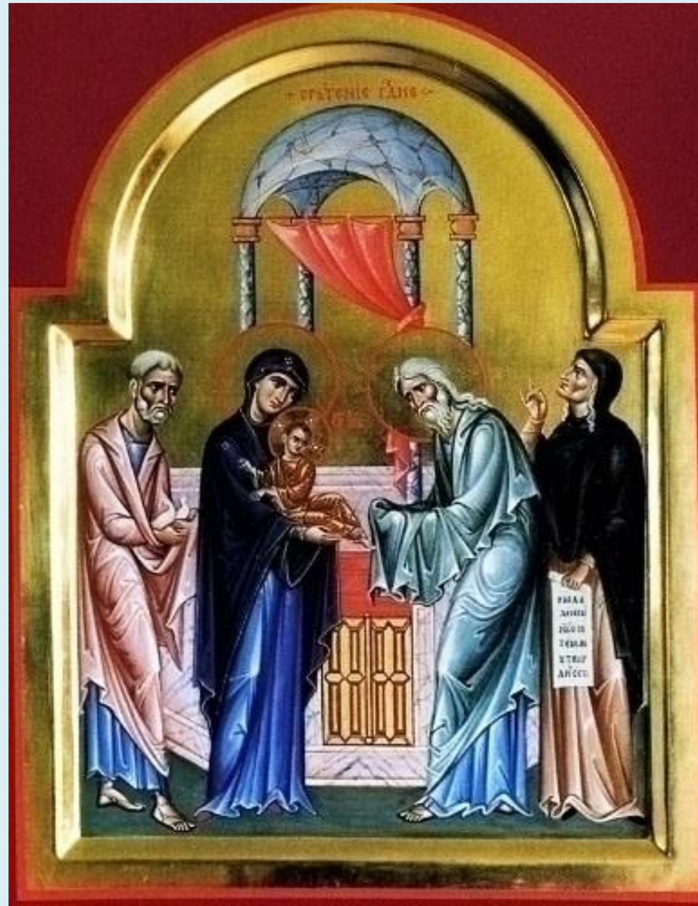
Bucură-te, prea cinstită curată, lauda fecioriei şi bucuria lumii, Marie, Maica şi slujitoarea Mântuitorului Hristos. Pe Acela roagă-L pentru sufletele noastre.

Sedealna înainte prăznuirii Întâmpinării Domnului, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

A vieţii Comoară şi a tuturor Viaţă, Prunc sub Lege venit-ai în lume pentru minune, Cel ce odinioară ai scris Legea pe plăci în Muntele Sinai, ca pe toţi să-i slobozeşti din robia cea veche a Legii. Slavă milostivirii Tale, Mântuitorule; Slavă Împărăţiei Tale; Slavă Iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni.

Canon de rugăciune la praznicul Întâmpinării Domnului

Tropar la praznicul Întâmpinării Domnului, glasul 1: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întuneric. Veseleşte-te şi tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Izbăvitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi Învierea.

Cântarea 1

Irmos: Pământul cel roditor de adâncime, uscat l-a trecut oarecând soarele; căci ca un zid s-a închegat apa de amândouă părţile, trecând poporul marea pedestru şi lui Dumnezeu cu plăcere cântând: să cântăm Domnului, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Să picure norii apă, că Soarele Hristos a venit pe nor uşor, ca un Prunc în Templu, fiind purtat de braţe prea curate. Pentru aceasta credincioşii să strigăm: să cântăm Domnului, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întăriţi-vă mâini slăbite de bătrâneţe ale dreptului Simeon şi picioare obosite ale bătrânului înainte vă mişcaţi, spre întâmpinarea lui Hristos; dănţuire împreună cu cei fără de trup începeţi. Să cântăm Domnului, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceruri, ce cu înţelepciune sunteţi întinse, veseliţi-vă şi pământule bucură-te; că din dumnezeieştile sânuri odrăslind Făcătorul Hristos, de Maică Fecioară lui Dumnezeu Tatălui este adus Prunc, Cel mai înainte de veci; căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Catavasie: Pământul cel roditor de adâncime, uscat l-a trecut oarecând soarele; căci ca un zid s-a închegat apa de amândouă părţile, trecând poporul marea pedestru şi lui Dumnezeu cu plăcere cântând: să cântăm Domnului, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întăreşte, Doamne, Biserica Ta, pe care o ai câştigat cu scump Sângele Tău.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cel Unul-Născut din Tatăl mai înainte de veci, Prunc Unul-Născut din Fecioară nestricată S-a arătat, lui Adam întinzându-i mâna.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe cel întâi zidit, care prin înşelăciune a ajuns cu minte de prunc, iarăşi l-a îndreptat Dumnezeu Cuvântul, cel ce Prunc S-a arătat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Firea ce se trage din pământ, care iarăşi se întoarce într-însul, a arătat-o Ziditorul asemenea Dumnezeirii, făcându-Se ca un Prunc, fără de schimbare.

Catavasie: Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întăreşte, Doamne, Biserica Ta, pe care o ai câştigat cu scump Sângele Tău.

Cântarea a 4-a

Irmos: Acoperit-a cerurile bunătatea Ta, Hristoase; că ieşind din Chivotul Sfinţirii Tale, din Maică nepătată, în Biserica Slavei Tale Te-ai arătat, ca un Prunc în braţe purtat. Şi s-au umplut toate de lauda Ta.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Bucurându-te dreptule Simeon, tăinuitorule al celor negrăite, Născătoarea de Dumnezeu a strigat: pe Cuvântul Hristos, cel ce S-a făcut Prunc şi a fost vestit ţie de demult de la Duhul Sfânt, primeşte-L în braţe, strigând: umplutu-s-au toate de lauda Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mângâierea Israelului celui Sfânt, către care ai nădăjduit, dreptule Simeon, de la vârsta pruncească, primeşte-o acum bucurându-te, pe Hristos Făcătorul Legii şi Stăpânul, care a împlinit rânduiala Legii, strigându-I Lui: umplutu-s-au toate de lauda Ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Văzând Simeon pe Cuvântul cel fără de început, pe Pricinuitorul fiinţei tuturor cu Trup ca un Prunc, purtat ca pe un Scaun de Heruvimi de Fecioara, minunându-se, a strigat Lui: umplutu-s-au toate de lauda Ta.

Catavasie: Acoperit-a cerurile bunătatea Ta, Hristoase; că ieşind din Chivotul Sfinţirii Tale din Maică nepătată, în Biserica Slavei Tale Te-ai arătat, ca un Prunc în braţe purtat. Şi s-au umplut toate de lauda Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Când a văzut Isaia, cu închipuire pe Dumnezeu pe scaun prea înalt, de Îngerii Slavei înconjurat, a strigat: o, eu, ticălosul! Că am văzut mai înainte pe Dumnezeu Întrupat, Lumina cea neînserată, pe Cel ce Stăpâneşte pacea.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cunoscând dumnezeiescul bătrân Slava cea mai înainte arătată, de demult, proorocului şi văzând pe Cuvântul ţinut de mâinile Maicii, a strigat: o, Preacurată! Bucură-te! Căci cuprinzi ca un scaun pe Dumnezeu, Lumina cea neînserată, pe Cel ce stăpâneşte pacea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plecându-se bătrânul şi dumnezeieşte insuflat atingându-se de picioarele celei ce n-a ştiut de nuntă, ale Maicii lui Dumnezeu, a zis: Foc porţi, Preacurată şi mă înfricoşez a lua în braţe pe Dumnezeu, Lumina cea Neînserată, pe Cel ce stăpâneşte pacea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Curăţitu-s-a proorocul Isaia primind cărbunele de la Serafim şi bătrânul a strigat Maicii lui Dumnezeu: tu, ca un cleşte, cu mâinile mă luminezi dându-mi pe Acela pe care Îl porţi, Lumina cea neînserată, pe Cel ce stăpâneşte pacea.

Catavasie: Când a văzut Isaia, cu închipuire pe Dumnezeu pe Scaun Preaînalt, de Îngerii Slavei înconjurat, a strigat: o, eu, ticălosul! Că am văzut mai înainte pe Dumnezeu Întrupat, Lumina cea neînserată, pe Cel ce Stăpâneşte pacea.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a Ţie bătrânul, văzând cu ochii Mântuirea care a venit popoarelor de la Dumnezeu: Hristoase, Tu eşti Dumnezeul meu.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

În Sion pentru cei neplecaţi ai fost pus Piatră de poticnire şi Piatră de sminteală; iar pentru cei credincioşi neclintită Mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Purtând cu statornicie chipul Celui ce Te-a născut mai înainte de veci, din milostivire, Te-ai îmbrăcat acum cu neputinţa omenească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cel ce se închină Ţie, Fiului Celui de sus, Fiului Fecioarei lui Dumnezeu, celui ce Prunc Te-ai făcut, acum slobozeşte-l în pace.

Catavasie: Strigat-a Ţie bătrânul, văzând cu ochii Mântuirea care a venit popoarelor de la Dumnezeu: Hristoase, Tu eşti Dumnezeul meu.

Condac, glasul 1: Cel ce cu naşterea Ta ai sfinţit pântecele Fecioarei şi mâinile dreptului Simeon care Te-au întâmpinat acum le-ai binecuvântat şi precum se cuvenea ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule, împacă lumea ce se găseşte în războaie şi întăreşte Biserica pe care o ai iubit, Unule Iubitorule de oameni.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe Tine, Cel ce ai răcorit în foc pe tinerii cei ce Dumnezeu Te-au numit şi în Fecioară nepătată Te-ai Sălăşluit, Dumnezeu Cuvântul, Te lăudăm cântând cu dreaptă credinţă: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Lui Adam celui ce locuieşte în iad, merg să-i dovedesc şi Evei să-i aduc bună vestire, a strigat dreptul Simeon cu proorocii dănţuind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeu, Cel ce izbăveşte neamul pământesc, până la iad va veni şi celor robiţi va aduce toată libertatea şi orbilor vedere va da; iar muţii vor putea să strige: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Şi prin inima ta, Preacurată, a zis mai înainte dreptul Simeon Născătoarei de Dumnezeu, sabie va trece, pe Cruce văzând pe Fiul tău, căruia strigăm: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Catavasie: Pe Tine, Cel ce ai răcorit în foc pe tinerii cei ce Dumnezeu Te-au numit şi în Fecioară nepătată Te-ai Sălăşluit, Dumnezeu Cuvântul, Te lăudăm cântând cu dreaptă credinţă: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: În focul cel mistuitor uniţi fiind tinerii, cei ce au fost cei dintâi în cinstirea de Dumnezeu, dar de văpaie nefiind vătămaţi, cântare dumnezeiască au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Popor al lui Israel, văzând pe Emmanuel, Slava ta, Prunc din Fecioară, înaintea dumnezeiescului Chivot acum dănţuieşte, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Iată a strigat Simeon: Acesta va fi Semn de poticnire, Dumnezeu fiind şi Prunc; Acestuia, cu credinţă să-I cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Viaţă din fire fiind, Acesta va fi cădere pentru cei neplecaţi, Prunc făcându-Se Dumnezeu Cuvântul şi sculare va fi pentru toţi cei ce cântă cu credinţă: Bine-cuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: În focul cel mistuitor uniţi fiind tinerii, cei ce au fost cei dintâi în cinstirea de Dumnezeu, dar de văpaie nefiind vătămaţi, cântare dumnezeiască au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Nu pricep, Curată, nici îngerii, nici oamenii, Maică Fecioară, ceea ce s-a Săvârşit în tine.

În mâini ţine Simeon, bătrânul, îmbrăţişat pe al Legii Făcător şi Stăpânul tuturor.

Ziditorul vrând să mântuiască pe Adam, în pântecele curatei Fecioare S-a Sălăşluit.

Tot neamul omenesc, Curată, te fericim şi cu credinţă te mărim ca pe Maica lui Dumnezeu.

Veniţi şi vedeţi pe Hristos, Stăpânul tuturor, pe care astăzi Simeon Îl poartă în Sfântul Locaş.

Cel ce priveşti spre pământ şi-l faci de se cutremură, cum şezi în mâini de bătrân? Cum te ţin braţele lui?

Trăind încă Simeon până ce pe Hristos L-a văzut, către Dânsul a strigat: slobozeşte-mă acum.

Cleştele cel tainic ce a luat în pântece pe Cărbunele Hristos, tu eşti, Marie.

Voind a se face Om, Cel fără de început şi Dumnezeu este adus în Sfântul Locaş în a patruzecea zi.

Pogorându-Se din cer Stăpânul tuturor, L-a primit pe El, Simeon preotul.

Luminează-mi sufletul şi cu lumină simţită să văd limpede şi să Te vestesc pe Tine Dumnezeu.

De ce curată Maică şi Fecioară, aduci în Templu Prunc Tânăr, dându-L în braţele lui Simeon?

Liberare cer acum de la Tine, Ziditorule, că Te-am văzut, Hristoase, Lumina mântuirii mele.

Pe Cel căruia slujitorii cereşti cu spaimă se roagă, Îl îmbrăţişează astăzi Simeon în braţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel cu Firea Singur şi în Feţe Întreit apără pe robii Tăi, cei ce în Tine se încred.

Alte **Stihuri**:

Stih: ***Născătoare de Dumnezeu, nădejdea tuturor creştinilor, acoperă, apără, păzeşte pe toţi creştinii, ce nădăjduiesc întru tine.***

Stih: ***Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bună ajutoare a lumii, acoperă-ne şi ne păzeşte de toată nevoia şi necazul.***

Irmos: În Lege, în umbră şi în Scriptură închipuire vedem noi credincioşii: toată partea bărbătească ce deschide pântecele, Sfânt lui Dumnezeu este. Deci, pe Cuvântul Cel mai Înainte Născut, Fiul Tatălui Celui fără de început, Cel Întâi Născut din Maică, fără de ispită bărbătească Îl slăvim.

Stih: ***De Dumnezeu primitorule, dreptule Simeon, vino şi ridică pe Hristos, pe care L-a născut prea curata Fecioară Maria.***

Stih: ***Îmbrăţişează cu mâinile bătrânul Simeon, pe Făcătorul Legii şi Stăpânul a toate.***

Stih: ***Nu Mă ţine pe Mine bătrânul, ci Eu îl ţin pe dânsul, fiindcă acesta cere eliberare de la Mine.***

Stih: ***Cleşte tainic, cum porţi Cărbunele? Cum hrăneşti pe Cel ce toate le hrăneşte?***

Pentru cei nou-născuţi, de odinioară, se aducea jertfă o pereche de turturele sau doi pui de porumbei; pentru aceea dumnezeiescul bătrân şi înţeleapta Ana, proorociţa, Celui Născut din Fecioară şi Fiul Cel Născut din Tatăl, care a venit la Templu, slujindu-I L-au slăvit.

Stih: ***O, fiică a lui Fanuil, vino şi stai împreună cu noi şi mulţumeşte lui Hristos Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu.***

Stih: ***Sfânta Ana cea înţeleaptă mai înainte prooroceşte cele înfricoşătoare, mărturisind pe Ziditorul cerului şi al pământului.***

Stih: ***Necuprinse sunt de îngeri şi de oameni cele ce s-au făcut de tine Maică, Fecioară prea curată.***

Stih: ***Porumbiţa cea prea curată, mieluşeaua cea neîntinată, aduce pe Mielul şi Păstorul în Templu.***

Datu-mi-ai mie, strigat-a dreptul Simeon, Bucuria mântuirii Tale, Hristoase; primeşte pe slujitorul Tău, care a sfârşit de lucrat în umbra Legii, pe slujitorul propovăduitor al harului celui nou, care cu laudă Te slăveşte.

Stih: ***O, Hristoase, Împărate al tuturor, dă biruinţă asupra vrăjmaşilor credincioşilor robilor Tăi.***

Stih: ***O, Hristoase, Împărate al tuturor, dă-mi lacrimi fierbinţi, ca să plângă sufletul meu pe care rău l-am pierdut.***

În loc de Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stih: ***Dumnezeirea cea în Trei Străluciri şi Ipostasuri, cu dreaptă credinţă să O lăudăm.***

În loc de Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stih: ***O, Fecioară Marie, luminează sufletul meu cel întunecat în chip cumplit de dulceţile vieţii.***

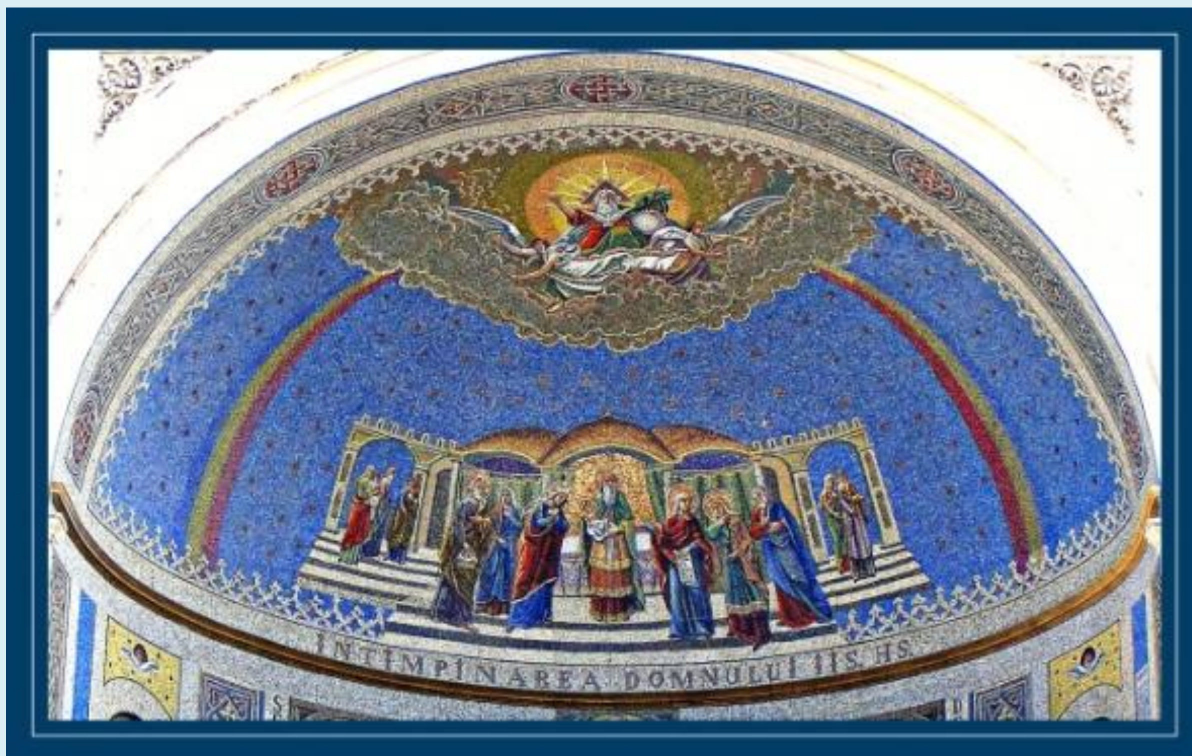
Cu sfinţită cuviinţă proorocind proorociţa Ana cea înţeleaptă, cuvioasa şi bătrâna, s-a mărturisit Stăpânului în Templu în chip lămurit, iar pe Născătoarea de Dumnezeu propovăduind-o tuturor celor de faţă, a mărit-o.

Catavasie: În Lege, în umbră şi în Scriptură închipuire vedem noi credincioşii: toată partea bărbătească ce deschide pântecele, Sfânt lui Dumnezeu este. Deci, pe Cuvântul Cel mai Înainte-Născut, Fiul Tatălui Celui fără de început, Cel Întâi-Născut din Maică, fără de ispită bărbătească Îl slăvim.

Sedena, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

În Muntele Sinai, de demult, a văzut Moise pe Dumnezeu în nor şi de Glas dumnezeiesc nedesluşit s-a învrednicit în nor şi în furtună. Iar acum dreptul Simeon, pe Dumnezeu, cel ce S-a Întrupat fără schimbare, în braţe L-a primit şi bucurându-se s-a dus din acestea de aici la Viaţa cea veşnică. Pentru aceea a strigat: acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne.

Acatistul Întâmpinării Domnului

Întâmpinarea Domnului Catedrala Mitropolitană Iaşi mozaic

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Astăzi aleasa Maică merge acum de la Betleem la Ierusalim, iar Dumnezeiescul Prunc Iisus în braţele ei ca pe un nor uşor este purtat. Iar noi nevrednicii, întâmpinând pe Împăratul Slavei şi pe Maica Fecioară Preasfântă, împreună cu bătrânul Simeon cântăm celei binecuvântate: ***Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.***

Icosul 1

Cetele cereşti, plecate spre pământ, văd pe cel Unul Născut, pe Făcătorul lor şi Stăpânul a toată făptura în braţele feciorești ale Maicii celei neispitite de bărbat, mergând la Ierusalim, purtat ca un Prunc şi bucurându-se, cântă Lui şi împărătesei Fecioare laudă de sărbătoare:

Vino, Împăratul cerului şi al pământului, în cetatea marelui împărat, Sionul cel sfânt;

Vino, Dumnezeule Preaînalt, din înălţimile cereşti în biserica pământească şi făcută de mâini;

Vino, Fiule, Unule Născut şi Te sălăşluieşte cu oamenii pe pământ;

Vino, Mielul Cel nevinovat şi dumnezeiesc, să Te aduci Domnului, Cel ce locuieşte în ceruri;

Vino, prea curată porumbiţă, Mireasă fără de bărbat, a Sfântului Duh;

Vino, mieluşea neîntinată, Maica neprihănită a Mielului Hristos;

Vino, pruncă de Dumnezeu aleasă, Fiica cea prea dorită a lui Dumnezeu Tatăl;

Vino, Împărăteasa Cerului, Stăpâna cea bună a întregii lumi;

Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 2

Preasfânta Fecioară pe Sine s-a văzut fiind curată după Naşterea lui Iisus şi nu i-a trebuit curăţire, pentru că Hristos a trecut, precum o rază de soare printr-un diamant, nestricând curăţia feciorească a prea curatei Maicii Sale. Totuşi, fiind smerită şi nemândrindu-se de neprihănirea curăţiei Sale, atunci când s-au împlinit zilele legiuite de curăţire, a plecat de la Betleem, împreună cu Sfântul Iosif, logodnicul, şi au adus pe DumnezeiescuI Prunc, la Ierusalim, înaintea Domnului şi împreună I-au cântat cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 2

Văzându-te pe tine, printre veacuri, Fecioară, că porţi în mâinile tale pe Dumnezeu întrupat, Isaia proorocul a glăsuit: ***"Domnul va şedea pe nor uşor".*** Iar tu, o, Maică a lui Dumnezeu, mergând la Ierusalim şi purtând Dumnezeiescul Prunc în braţele tale, cugetai: ***"Cum, fiind Mamă, am rămas Fecioară?"*** Totuşi, văzând că această naştere a fost mai presus de fire, cu cutremur ai grăit întru sine: ***"Cum să Te numesc pe Tine, Fiul Meu? Dacă Te numesc om, văd că eşti mai presus decât omul, fecioria mea păstrând-o nestricată, pentru că zămislirea Ta a fost dumnezeiască. Dacă Te numesc Dumnezeu, văd că întru toate eşti asemenea omului, afară de păcat. Pentru aceasta Te propovăduiesc pe Tine Dumnezeu adevărat şi om adevărat".*** Noi însă întâmpinând venirea Ta, Hristoase, pe cea curată o cinstim cântând aşa:

Vino, curată Fecioară, că ai născut curat pe curatul Dumnezeu;

Vino, Maică fără bărbat a lui Emanuel, care nu a cunoscut nunta;

Vino, Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii, că de a ta curăţie s-a minunat Gavriil;

Vino, Ceea ce eşti mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, că ţie ţi s-a închinat firea îngerilor;

Vino, ţarină neasemănată, că ne-ai răsărit nouă Spicul Vieţii;

Vino, rug nears, că întru naştere nu te-a ars focul Dumnezeirii;

Vino, încăpere neîncăpută la care nu pot să privească cei cu câte şase aripi şi cei cu ochi mulţi;

Vino, masă cu chip de foc, pe care pământenii nu se pricep să te laude după cuviinţă;

Vino Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 3

Fiind purtată de putere dumnezeiască ai venit la Sfânta cetate, Ierusalim, Preasfântă Fecioară ca o zi luminoasă, arătându-L întregii lumi pe Hristos, Soarele

Dreptăţii. Pentru aceasta în chip vădit te-ai arătat prestol de Heruvimi, înălţat prin slava feciorească căci în mâna ta porţi pe Împăratul Slavei, în faţa căruia stau în chip nevăzut Serafimii cei cu câte şase aripi, împreună cu toate puterile cereşti cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având Fecioara pântece primitor de Dumnezeu, a venit la Biserică, ţinând în mâna sa pe Dumnezeiescul Prunc Hristos, şi plecând genunchii înaintea Domnului, cu bucurie şi cu bunăcuviinţă a grăit: ***„O, Părinte prea veşnic, acesta este Fiul Tău, pe care L-ai trimis să se întrupeze dintru mine pentru mântuirea oamenilor. Acesta este rodul pântecelui meu, zămislit întru mine prin Duhul Tău cel Sfânt. Acesta este întâiul meu Născut. Primeşte Cuvântul Tău cel Întrupat dintru mine, primeşte de la mine pe Fiul Tău, pe care ţi-L aduc, ca prin Trupul şi Sângele Lui, primit de la mine, să răscumpere neamul omenesc”.*** Iar noi pricepând această tainică rugăciune, prea curată, cântăm Fiului tău şi Dumnezeului nostru aşa:

Vino, prea dulce Iisuse, pogorând pe pământ blând şi smerit precum ploaia pe pământ curat;

Vino, viaţă prea dulce, precum picătura ce picură pe pământ, arătându-Te nevăzut în întruparea Ta;

Vino, Mântuitorule atotmilostiv, să cauţi şi să mântuieşti pe cei pierduţi;

Vino, Păstorule prea bun, cel ce ai voit să porţi pe umerii Tăi oile rătăcite;

Vino, Doctorul celor fără de nădejde, cel ce ai binevoit să porţi bolile şi neputinţele noastre;

Vino, Mielul lui Dumnezeu, cel ce ai voit să iei asupră-Ţi toate păcatele lumii;

Vino, Domnul Slavei, purtat pe nor uşor, că ai gonit ademenirile întunericului;

Vino, Împăratul păcii, Cel ce şezi pe tronul lui David, a cărui împărăţie nu este din lumea aceasta;

Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 4

Având întru sine furtună de gânduri îndoite marele arhiereu al lui Dumnezeu, Zaharia, s-a tulburat văzând pe Sfânta Fecioară cu Pruncul la un loc cu femeile necurate, înaintea uşilor bisericii, cerând curăţirea cea după lege; a dus-o în Sfânta Sfintelor şi a înţeles cu duhul că această Maică şi după naştere este Fecioară curată. Pentru aceasta a aşezat-o în locul fecioarelor, unde femeilor având bărbat nu li se cuvine să stea, şi întâmpinând-o, cu frică şi cu bucurie a cântat lui Dumnezeu cel ce s-a arătat: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind Zaharia minunatele tale cuvinte în faţa lui Dumnezeu, Preacurată, şi văzând că vrei să aşezi copilul tău prea iubit în braţele lui de arhiereu al lui Dumnezeu, precum în înseşi mâinile lui Dumnezeu, şi împreună cu acesta ai adus jertfă, după cum spune legea, doi pui de porumbel, s-a umilit cu inima şi cu credinţă şi cu frică a primit pe Dumnezeiescul Prunc zicând aşa:
Vino, Cel Vechi de zile, care de demult ai dat lui Moise legea în Sinai;
Vino, Prunc Tânăr, că ai intrat acum în biserică, vrând să împlineşti legea;
Vino, că sălăşluire având Cerul ai vrut să umpli biserica pământească de slavă cerească;
Vino, că întrupându-Te din Fecioară ai dorit să îndumnezeieşti firea omenească;
Vino, că Te-ai coborât până la chipul de rob, ca pe noi, robii păcatului, să ne faci robii adevărului dumnezeiesc;
Vino, că eşti strălucirea Ipostasului Părintesc, ca pe noi să ne arăţi fiii Tatălui Ceresc;
Vino, Împlinitorul legii, care ai adus lui Dumnezeu pui de porumbel ca noi să zburăm la ceruri mai curaţi decât aceştia;
Vino, Dătătorule de milostivire care milă voieşti, iar nu jertfă, ca şi noi să Te ungem cu untdelemnul milei;
Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 5
Steaua cea de Dumnezeu luminată a strălucit, când a venit la biserică Simeon, purtat de Duhul Sfânt. Acestuia, tânăr cu Duhul, dar îmbătrânit cu trupul, fiind drept şi credincios trăind în credinţă şi aşteptând mângâierea lui Israel, i s-a făgăduit prin Duhul Sfânt să nu vadă moartea, până când nu va vedea pe Hristos Domnul venind în trup. Acesta, privind pe prea curata Fecioară şi pe Pruncul ţinut de dânsa în braţe, a văzut harul lui Dumnezeu şi, cunoscând cu duhul că Acesta este Mesia cel aşteptat, în grabă s-a apropiat de Dânsul şi dând mulţumire lui Dumnezeu, cu frică şi cu bucurie I-a cântat din inimă: ***Aliluia!***

Icosul 5
Văzând **bătrânul Simeon** în mâinile Fecioarei pe Cel ce a zidit pe om, purtat în chip de Prunc, s-a umplut de nespusă bucurie şi uitându-se pe sine, a grăit cu bucurie: **“*Te doresc pe Tine, Dumnezeul părinţilor şi Doamne al milei, la Tine privesc, Cel ce cuprinzi toate cu Cuvântul Tău, pe Tine te întâmpin, Cel ce stăpâneşti viaţa şi moartea, pe Tine te aştept, Cel ce uneşti cerul şi pământul. După Tine flămânzesc morţii ce aşteaptă învierea. După Tine înseteazã cei ce pătimesc şi aşteaptă mângâiere*”** şi Ţie Îţi cântă aşa:
Vino, Cel aşteptat de toţi proorocii, să ne cercetezi cu mântuirea Ta;
Vino, Cel dorit de toate neamurile, să ne luminezi cu învăţătura Ta;

Vino, Mântuitorul nostru, ca să izbăveşti pe Adam şi pe Eva de păcat de vechiul blestem;
Vino, Cel ce Te-ai arătat pe pământ Mântuitorul nostru, ca să vieţuieşti cu oamenii şi să-i scoţi din întuneric şi din umbra morţii;
Vino, Luminătorul nostru ca să binevesteşti anul plăcut Domnului;
Vino, Izbăvitorul nostru, ca să-i şi slobozeşti pe cei zdrobiţi cu inima;
Vino, Păstorule şi Învăţătorule ca să propovăduieşti robilor dezrobirea şi celor orbi vederea;
Vino, Ziditorule şi Stăpâne, să veseşti celor umiliţi mântuire şi tuturor oamenilor iertare;
Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi!

Condacul 6
Propovăduitor minunat al venirii lui Hristos s-a arătat **purtătorul de Dumnezeu Simeon**, când mai ales umplându-se de Duhul Sfânt, primul dintre oameni L-a cunoscut pe Ziditorul său, venit cu trup, şi primul a mărturisit Dumnezeirea Lui, cântându-I în numele tuturor celor ce trăim pe pământ: ***"Ţie ne închinăm, pentru că Tu eşti Dumnezeul nostru; Ţie ne rugăm pentru că Tu eşti biserica noastră, Ţie îţi slujim, că Tu eşti Făcătorul legii. Tu eşti Unul Dumnezeu şi nu este alt Dumnezeu afară de Tine şi alt Fiu de o fiinţă cu Tatăl. Prin Tine noi trăim şi ne mişcăm şi fiinţăm, Tu eşti mai frumos decât toţi fiii oamenilor, pentru că Tu eşti Dumnezeu şi om. Pentru aceasta se bucură acum cerul, pentru că a miluit Domnul pe poporul său şi saltă temeliile pământului şi cei ce se află în iad, că s-a arătat celor morţi învierea văzând acum pe Mântuitorul lumii"*** şi cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 6
Astăzi a strălucit la toată lumea lumina adevărului, că **Preasfânta Fecioară** a dat cu prea curatele sale mâini, bătrânului Simeon, pe Dumnezeiescul Prunc, ca pe un cărbune făcător de viaţă, de la jertfelnicul Domnului, zicând: ***"Primeşte, cinstite bătrâne, pe Domnul tău, primeşte vistieria nesecată şi puterea cea neajunsă. Spală necurăţia şi te înnoieşte şi te luminează de la Soarele Dreptăţii, Să nu ardă deci focul harului pe Domnul meu, ci mai mult, să-I lumineze, căci Acesta curăţă păcatele şi toată fărădelegea ta ca să fii început al curăţirii întregii lumi şi astfel te vei dezbrăca de toate cele vechi ca să te îmbraci în toate cele noi".*** Iar noi, pricepând această vestire milostivă, să-I cântăm prea curatei unele ca acestea:
Vino, Fecioară, că strălucind de curăţie cerească, ne-ai răsărit lumina, cea neînserată;
Vino, Împărăteasă a prea minunatei lumi cereşti, care ne-ai ridicat pe noi în locaşurile cele de sus;

Vino, tainic rug, prin care, din înălţimile cereşti, s-a aprins focul Dumnezeirii la toată lumea;
Vino, nor purtător de lumină, prin care Dumnezeiescul Prunc Hristos s-a adus spre mântuirea tuturor;
Vino, masă de foc a nevăzutului Împărat;
Vino, chivot ceresc, care ai încăput pe Hristos;
Vino, palat al Duhului Sfânt;
Vino, Mireasă neprihănită a Împăratului cel fără de moarte;
Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 7
Vrând **Sfântul bătrân Simeon** să primească o nouă curăţire, precum Isaia cel de demult, s-a închinat prea curatei Maicii lui Dumnezeu şi atingându-se de dumnezeieştile ei picioare, a zis: ***"Foc duci Curată, mă tem să iau în braţe Pruncul cel ce stăpâneşte lumea. Tu însă, cu mâinile tale, precum cu nişte aripi îngereşti luminează-mă, dându-mi pe Cel ce Heruvimii cei înaripaţi se înfricoşează să-L poarte".*** Astfel Simeon, întinzându-şi mâna, L-a primit în cinstitele sale braţe şi cu bucurie a cântat: ***Aliluia!***

Icosul 7
O nouă şi prea slăvită minune s-a săvârşit astăzi: **bătrânuI Simeon** primeşte în mâini stricăcioase pe Ziditorul omului, pentru ca Dumnezeu să trăiască cu oamenii, iar omul să devină ceresc. Primind pe Cel dorit şi văzând împlinirea făgăduinţelor Simeon, precum grâul cel copt, a cerut slobozirea de trup şi la apusul vieţuirii sale a cântat cu bucurie: ***"Au văzut ochii mei mântuirea Ta, ca pe o taină ascunsă din veac. Acum, însă, slobozeşte, Stăpâne, pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, de această legătură trupească către viaţa cea neîntinată şi neîmbătrânitoare, ca plecând de aici, să duc veste de bucurie despre venirea Ta în lume".*** Pentru aceasta Îţi cântăm:
Vino, Iisuse, Dătătorul vieţii, că ai dăruit viaţa şi înviere tuturor credincioşilor Tăi;
Vino, Stăpâne, Biruitorul morţii, că ai slobozit din veşnica moarte pe poporul Tău;
Vino, Împăratul cel fără de moarte că din întunericul şi din umbra morţii ai slobozit pe cei legaţi din veac;
Vino, prea dulce Viaţă, că porţile Raiului iarăşi le-ai deschis lui Adam, spre viaţă veşnică;
Vino, Mire prea dorit, că sufletul meu tânjeşte şi doreşte curţile Domnului;
Vino, Lumină Sfântă, că Te-a aflat sufletul meu plângându-şi păcatele;
Vino, Dumnezeule prea veşnic, că aproape este mântuirea Ta pentru cei ce se tem de Tine;
Vino, Mântuitorule prea bun, că cuvântul Tău a adus pacea mult dorită;

Vino, Preacurată, Domnul este cu şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 8

Străine cuvinte auzind de la bătrânul minunat, Iosif şi prea curata Fecioară s-au mirat de cele spuse, l-au văzut pe Simeon proorocind despre Prunc, dar nu ca despre un Prunc, ci ca despre Cel Vechi de zile şi, rugându-se la Dumnezeu, ca la Cel ce are putere asupra vieţii şi asupra morţii şi care poate să-l sloboadă la o altă viaţă şi punând toate acestea în inima lor, au cântat cu mulţumire lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8:

Cu totul fiind întru Dumnezeu, **Sfântul bătrân Simeon** s-a umplut de duh proorocesc şi a vorbit despre Dumnezeiescul Prunc că va ajunge chiar şi la iad să dea tuturor celor legaţi iertare, orbilor vedere şi nu va vorbi ca alţii. Şi, întorcându-se la Maria, mama lui Iisus, a proorocit: ***"Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va ridica împotrivirii. Şi prin sufletul tău o Maică, fără de moarte, va trece sabie, când vei vedea pe Fiul tău bătut în cuie pe cruce, ca să se descopere gândurile din multe inimi, întru iertarea păcatelor lor",*** Iar noi, înţelegând această proorocie, îi cântăm Preacuratei:

Vino Maică şi Fecioară, care, întru naşterea ta fecioreascã, nu ai simţit durerile naşterii;

Vino, Maica Mielului şi a Păstorului, care vei suferi dureri înfricoşătoare lângă crucea Fiului tău;

Vino, bucuria noastră, care împreună cu Fiul tău pătimind, cu toată lumea te vei bucura de arătarea Slavei Sale;

Vino, mângâiere în necazuri, care fiind încercată precum aurul în foc eşti grabnic ajutătoare celor, ce sunt ispitiţi;

Vino, cea prea veselă, care ai vrut să bucuri pe Eva, cea care a adus femeilor mâhnire;

Vino, prea slăvită, care ai dorit ca prin durerile tale să eliberezi lumea de toate durerile;

Vino, Fecioară, mai cinstită decât toată făptura, care prin naşterea ta ai înnoit toată zidirea cea văzută;

Vino, Maică mai Sfântă decât toţi sfinţii, care prin întâmpinarea ta ai unit pe îngeri cu oamenii;

Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 9

Toată firea îngerilor s-a minunat de marea coborâre a lui Dumnezeu faţă de om zicând: minune prea slăvită, neînţeleasă şi nespusă vedem astăzi, că Cel ce l-a făcut

pe Adam încape în braţele bătrânului. Pline sunt marginile lumii de mila Lui, plină este făptura de lauda Lui, plină este omenirea de îngăduinţa Lui. Cele cereşti, cele pământeşti şi cele de dedesubt sunt pline de bunătatea Lui sunt pline de darurile şi binefacerile Lui. Plin este cerul şi pământul de slava Lui! Pentru aceasta toate neamurile bateţi din palme cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 9

Grăitorul şi văzătorul de Dumnezeu Simeon, deşi a spus multe şi a lăudat pe prea nevinovata Maică a lui Dumnezeu, care a născut lumii pe Dumnezeu omul, Mântuitorul sufletelor noastre, totuşi nu a putut să o laude cu vrednicie pe cea, care minţile cele mai presus de lume nu se pricep să o cânte. Totuşi, cuprins de iubire a slăvit-o zicând: ***Preasfântă şi minunată cămară a lui Dumnezeu, tu eşti începutul şi sfârşitul prăznuirii noastre. Tu ne-ai răsărit Lumina Soarelui ne-ai deschis izvorul iubirii de oameni a Fiului tău. Pomenirea ta este mai presus de orice cuvânt şi mărirea ta întrece neputinţa noastră. Te rugăm, pomeneşte-ne neîncetat pe noi ce te lăudăm şi îţi cântăm:***

Vino, bucuria noastră nesfârşită, care ai arătat lumii întregi bucuria lui Hristos;

Vino, dulceaţa noastră cea pururea fericită, care ţii în mâinile tale focul Dumnezeirii;

Vino, lumină pururea strălucitoare, care ai luminat biserica lumii vechi cu lumina harului;

Vino, făclie nestinsă, care întru întâmpinarea ta ai luminat sufletele credincioşilor cu lumina lui Hristos;

Vino, că porţi cu mâinile Focul ceresc, ca prin tine să se aprindă în locul cel sfânt frumuseţea şi sfinţenia;

Vino, lumină neînserată, că ai născut în chip nestricat, fiind pururea Fecioară, ca prin tine să se vestească mântuirea până la marginile pământului;

Vino, chivot însufleţit şi dumnezeiesc, că prin tine se arată întregii lumi harul cel mare şi mântuitor;

Vino, cortul lui Dumnezeu şi al oamenilor, că prin tine Dumnezeul dumnezeilor împărăţeşte în Sion peste toţi oamenii;

Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 10

Propovăduitoare a mântuirii s-a arătat **Ana**, cea insuflată de Dumnezeu, că nu se depărta de biserica Domnului, slujind ziua şi noaptea în post şi în rugăciuni. Aceasta ieşind cu dreptul Simeon, în întâmpinare a Pruncului Iisus, a mărturisit că acesta este Ziditorul cerului şi al pământului. Şi îmbrăţişând pe Hristos, L-a sărutat şi Duhul s-a sălăşluit întru ea şi a grăit: ***"Tu eşti Dumnezeu şi Fiul Omului, Fiul împărăţiei şi al umilinţei. Tu auzi şi taci, vezi şi eşti nevăzut, eşti pretutindea şi***

ascuns*"**. Şi a grăit şi alte proorocii despre Pruncul adus, pentru cei ce aşteptau izbăvirea în Ierusalim cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!

Icosul 10

Împărate Preaveşnic şi Cuvântul lui Dumnezeu, Tu acum în trup Te-ai arătat lumii întregi, ca un Prunc în biserică, purtat în braţe de Fecioara Maria, Maica Ta, ca să petreci cu oamenii şi celor ce sunt din Adam să le vesteşti mântuirea. Adevărul Tău s-a pogorât din cer, mila Ta ne-ai trimis-o nouă şi harul Tău împărăţeşte pe pământ pentru că ai venit să cauţi şi să mântuieşti pe cei pierduţi. Pentru aceasta pe nimeni nu îndepărtezi, de la nimeni nu Te întorci, precum s-a întâmplat cu Uza, de demult, când s-a atins de Chivotul legământului Tău şi a fost lovit de moarte. Acum însă desfrânata Îţi cade la picioare şi devine neprihănită, cea cu scurgerea de sânge se atinge de Tine şi se vindecă, vameşii şi păcătoşii stau împreună cu Tine şi se fac prietenii Tăi, căci ai chemat la Tine pe toţi cei trudiţi şi împovăraţi. Pentru aceasta cu bucurie şi noi Te întâmpinăm şi Îţi cântăm aşa:

Vino, o, Hristoase, împăratul tuturor, şi scoală-Te întru întâmpinarea noastră;

Vino, Iisuse, Doctorul inimilor noastre, şi ieşi întru ajutorul şi mântuirea noastră;

Vino, Păstorul nostru cel bun, care Te-ai întrupat să cauţi oile pierdute şi caută-ne şi pe noi cei rătăciţi;

Vino, Mângâietorule bun, care ai căutat şi ai găsit drahma cea pierdută şi află şi sufletele oamenilor pierduţi;

Vino, Atotbunule şi Iubitorule de oameni, şi ne primeşte şi pe noi în braţele Tale părinteşti;

Vino, Atotmilostive şi Îndurate, şi ne sălăşluieşte şi pe noi în cămările Tale cereşti;

Vino, Mângâietorul celor întristaţi, ca să ne aperi şi să ne cârmuieşti pe noi, cei ce plutim pe marea acestei vieţi deşarte;

Vino, Mântuitorul celor rătăciţi, mântuieşte-ne şi ne scoate pe noi cei ce ne înecăm în viforul păcatului;

Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 11

Cântare de umilinţă au adus arătării Tale, Hristoase, purtătorul de Dumnezeu Simeon şi dreapta Ana, arzând cu duhul şi propovăduind cu buze de bucurie venirea Ta în lume tuturor celor ce aşteptau izbăvirea. Iar cărturarii şi fariseii, auzind astfel de mărturisiri despre Prunc, s-au mâniat şi mai mult, l-au învinuit pe Zaharia, ca pe un vădit călcător de lege, că pe Maria a aşezat-o în locul unde şedeau fecioarele pentru care îndată l-au şi ucis cu pietre. Iar Pruncul Iisus a fost dus în Egipt, din pricina lui Irod, ca şi acolo, spre mărturie veşnică, Domnul să fie cunoscut egiptenilor şi să I se aducă jertfă, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 11

Lumină spre descoperirea neamurilor ai fost, Hristoase, Soarele dreptăţii, pe nor purtat, precum Simeon astăzi a proorocit că vei fi începătură de nou har, din Egipt şi până la marginile lumii, că Tu eşti Izvorul Vieţii şi Lumina oamenilor, pentru că lumina luminează întru întuneric şi întunericul nu o cuprinde. ***Cu această lumină a Dumnezeirii Tale luminează şi întunericul sufletelor noastre, pentru ca toţi să aprindem în inimă lumina virtuţilor*** împreună cu Simeon şi cu Ana să-Ţi cântăm Ţie şi Preasfintei Maicii Tale unele ca acestea:

Vino, Iisuse, Lumina lumii, pentru ca în lumina Sfinţilor Tăi să ne luminezi pe noi;

Vino, Hristoase Mântuitorule, care locuieşti întru Lumina cea nepătrunsă pentru ca în lumina Feţei Tale să ne îndumnezeim;

Vino, Soarele Dreptăţii, pentru ca în zilele Tale să strălucească adevărul şi pacea pe pământ;

Vino, Lumină sfântă, pentru ca să ajungă în inimile noastre focul credinţei şi iubirii Tale;

Vino, Împărate ceresc, pentru ca binecuvântată şi prea luminată să fie venirea Ta;

Vino, Ziditorule şi Stăpâne, pentru ca având aprinsă făclia curăţiei să ieşim întru întâmpinarea Ta;

Vino, Lumină lină şi neînserată, pentru ca în linişte şi în pace să trăim toate zilele vieţii noastre;

Vino, Fiule, Unule Născut al lui Dumnezeu şi Cuvinte, pentru ca întru bucurie şi frică să lucrăm a noastră mântuire;

Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 12

Vechea biserică a legii cu nou har s-a umplut, când ai intrat într-însa Hristoase, ca un Prunc purtat în braţe, ca să se plinească ***proorocia lui Agheu*** care zice: "***Va veni Cel dorit de toate neamurile şi voi umple de slavă templul acesta şi slava acestui templu de pe urmă va fi mai mare decât a celui dintâi şi în locul acesta voi împărţi pacea***". Pentru aceasta să se înfrumuseţeze cu lumina Ta dumnezeiască şi Biserica noastră ce se găteşte să Te primească luminat ca pe un Mire, iar pe noi ne învredniceşte în curăţie să ieşim întru întâmpinarea Ta şi cu veselie să-Ţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântând, o, Maica lui Dumnezeu, venirea întru întâmpinarea ta a întregii lumi în Biserica Domnului, lăudăm nespusa ta curăţie fecioarească, ne închinăm Soarelui dreptăţii, Hristos, ce a răsărit dintru tine, Îl privim împreună cu Simeon şi Îl primim în braţele noastre. Împreună cu Ana mărturisim Dumnezeirea Lui,

cu Iosif îi aducem în dar doi pui de porumbel, adică sufletul şi trupul nostru şi, precum fecioarele înţelepte, luminat înfrumuseţăm candelele sufletelor noastre şi făclii aprinse de fapte bune lui Hristos, lumina cea adevărată, ce s-a arătat lumii, îi dăruim, iar astăzi, împletind precum florile coroană de cântări, îţi aducem aceste laude:
Vino, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca sub acoperământul fecioriei tale să ne păzeşti pe noi întru curăţie şi feciorie;
Vino, palat purtător de lumină al Stăpânului, ca prin darul tău să ne faci pe noi locaş al Duhului Sfânt;
Vino, Fecioară mai luminoasă decât dimineaţa, ca să fim şi noi fii ai zilei până la sfârşitul vieţii;
Vino, soare care porţi pe Tatăl Luminii, ca şi pe noi să ne luminezi cu darul tău;
Vino, sfântă Slujitoare a măreţei taine, ca să ne înveţi a sluji cu sfinţenie pe Fiul tău şi Dumnezeu;
Vino, bună ajutătoare a toată lumea, ca să ne păzeşti nevătămaţi de lume, de trup şi de diavol;
Vino, o, Fecioară Marie, ca să luminezi sufletele noastre întunecate de patimi;
Vino, o, Pruncă minunată, ca să călăuzeşti spre mântuire această lume orbită de păcate;
Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 13 (de trei ori)
O, întru tot cântată Maică şi Fecioară, care ai adus în locul cel sfânt al Sfinţilor pe Cuvântul cel mai presus decât toţi Sfinţii, întru întâmpinarea noastră şi pentru mântuirea lumii; primeşte această rugăciune a noastră, acopere-ne şi ne păzeşte pe noi de tot necazul şi întristarea şi ne izbăveşte de toate cursele vrăjmaşului, tu, cea fără de prihană, ceea ce eşti uşă dumnezeiască, deschide-ne nouă, celor ce dorim mântuirea, uşile cereşti, ca, izbăvindu-ne prin tine de veşnica muncă, să cântăm întru Întâmpinarea Domnului în văzduh: ***Aliluia!***

Apoi se zice:

Icosul 1
Cetele cereşti, plecate spre pământ, văd pe cel Unul Născut, pe Făcătorul lor şi Stăpânul a toată făptura în braţele feciorești ale Maicii celei neispitite de bărbat, mergând la Ierusalim, purtat ca un Prunc şi bucurându-se, cântă Lui şi împărătesei Fecioare laudă de sărbătoare:
Vino, Împăratul cerului şi al pământului, în cetatea marelui împărat, Sionul cel sfânt;

Vino, Dumnezeule Preaînalt, din înălţimile cereşti în biserica pământească şi făcută de mâini;
Vino, Fiule, Unule Născut şi Te sălăşluieşte cu oamenii pe pământ;
Vino, Mielul Cel nevinovat şi dumnezeiesc, să Te aduci Domnului, Cel ce locuieşte în ceruri;
Vino, prea curată porumbiţă, Mireasă fără de bărbat, a Sfântului Duh;
Vino, mieluşea neîntinată, Maica neprihănită a Mielului Hristos;
Vino, pruncă de Dumnezeu aleasă, Fiica cea prea dorită a lui Dumnezeu Tatăl;
Vino, Împărăteasa Cerului, Stăpâna cea bună a întregii lumi;
Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.

Condacul 1
Astăzi aleasa Maică merge acum de la Betleem la Ierusalim, iar Dumnezeiescul Prunc Iisus în braţele ei ca pe un nor uşor este purtat. Iar noi nevrednicii, întâmpinând pe Împăratul Slavei şi pe Maica Fecioară Preasfântă, împreună cu bătrânul Simeon cântăm celei binecuvântate: ***Vino, Preacurată, Domnul este cu tine şi prin tine împreună cu noi.***

Apoi:

Rugăciunea către Domnul nostru Iisus Hristos

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule, Unule Născut şi Cuvântul lui Dumnezeu, care mai înainte ai fost văzut de prooroci, ca prin oglindă, în ghicitură şi mai pe urmă, în aceste zile, Te-ai născut nestricat cu trupul din Preasfânta Fecioară Maria şi în a patruzecea zi, în locul cel sfânt, întru întâmpinarea întregii lumi, Te-ai arătat ca Prunc, purtat în braţele dreptului Simeon pentru mântuirea tuturor celor din Adam!

Cât de proslăvită şi de prea luminată este aducerea Ta în braţele Născătoarei de Dumnezeu în biserica Domnului şi Întâmpinarea Ta de către bătrânul Simeon. Astăzi cerurile se veselesc şi pământul se bucură de venirea Ta, Dumnezeule, de venirea Dumnezeului şi Împăratului nostru.

De demult Moise s-a urcat în munte ca să vadă slava Ta, dar nu a putut să-Ţi vadă Faţa Ta, pentru că i-ai arătat doar spatele.

În această zi prea luminoasă a întâmpinării Tale, Tu Te-ai arătat pe Tine Om, strălucind de nespusă lumină dumnezeiască, ca împreună cu Simeon să Te vedem Faţă către faţă, să Te pipăim cu mâinile şi să Te primim în braţele noastre ca să Te cunoaştem pe Tine ca Dumnezeu venit în trup.

Pentru aceasta proslăvim nespusă coborârea Ta şi marea Ta iubire de oameni, că prin venirea Ta ai dăruit acum bucurie cerească neamului omenesc căzut de demult în păcat. Că Tu prin dreapta Ta judecată ai izgonit pe strămoşii noştri din Raiul desfătării în lumea aceasta, iar acum ne-ai miluit şi iarăşi ne-ai deschis locaşurile cereşti şi ai prefăcut plânsul nostru întru bucurie, iar Adam nu se mai ruşinează pentru neascultare şi nici nu se va mai ascunde de la Faţa Ta, fiind chemat de Tine, pentru că Tu ai venit acum ca să iei asupra-Ţi păcatele lui, să-l speli cu sângele Tău şi să-l îmbraci pe el, gol fiind, în haina mântuirii, în podoaba veseliei şi să-l înfrumuseţezi pe el, ca pe un mire.

Iar pe noi, pe toţi, care prăznuim dumnezeiasca Ta întâmpinare, învredniceşte-ne, ca împreună cu fecioarele înţelepte să Te întâmpinăm pe Tine, Mirele nostru Ceresc, cu candelele credinţei şi curăţiei aprinse să privim cu ochii credinţei dumnezeiasca Ta Faţă, să Te purtăm în inimi, în toate zilele vieţii noastre, ca să ne fii nouă Dumnezeu şi noi să fim poporul Tău.

Iar în slăvita şi înfricoşata zi a venirii Tale, când toţi sfinţii vor ieşi în văzduh pentru marea Ta întâmpinare, învredniceşte-ne şi pe noi să Te vedem şi astfel pururea cu Domnul vom fi.

Slavă milosârdiei Tale, slavă împărăţiei Tale, slavă purtării Tale de grijă, Unule iubitorule de oameni, că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava împreună cu Cel fără de Început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh acum şi pururea şi în vecii, vecilor. Amin.

Rugăciunea a-II-a a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu

O, Preasfântă Fecioară, care străluceşti prin curăţie cerească, porumbiţă prea blândă, mieluşea neprihănită, ajutătoare bună a lumii, Maica lui Hristos Dumnezeul nostru, tu eşti începutul şi mijlocul şi sfârşitul bucuriei noastre de acum, că dintru tine a strălucit Soarele Dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, pe care L-ai adus în sfintele tale braţe în a patruzecea zi, în locul cel sfânt, întru întâmpinarea noastră şi spre bucuria şi mântuirea întregii lumi.

Pentru aceasta te fericim şi te proslăvim, pentru că tu eşti Cortul lui Dumnezeu şi prin tine s-a săIăşluit între noi, pentru ca să fim poporul Lui. Tu eşti uşa cerească vestită de Iezechiel, prin care iarăşi ni s-a deschis intrarea în locaşurile Raiului. Tu eşti scara cea înaltă văzută de Iacob, prin care Dumnezeu s-a pogorât pe pământ. Tu eşti pod care duce de pe pământ la cer.

Pentru aceasta te rugăm să priveşti spre noi, ca ceea ce ai intrat în Locul cel sfânt purtând pe mâini Focul dumnezeiesc, Binecuvântată. Cu focul rugăciunii tale să arzi focul patimilor noastre, ca să ne izbăvim de focul cel veşnic al gheenei.

În locul cel sfânt ai venit pentru curăţirea cea după lege, ţie netrebuindu-ţi curăţire, Fecioară curată, şi prin aceasta învaţă-ne cum se cuvine a ne păzi în neprihănire şi curăţie şi cum să purtăm nevoinţa fecioriei, că tu, fiind mai presus decât Heruvimii, ai venit la biserică, laolaltă cu femeile necurate.

Tu, o, Maică Preasfântă, însăţi fiind biserica lui Dumnezeu care ai adus la biserica legii pe Fiul Tău, Hristos Dumnezeul nostru, învredniceşte-ne şi pe noi să iubim mai mult în lumea aceasta bisericile Fiului Tău, să le cercetăm în toate zilele vieţii noastre, acolo să vedem frumuseţea Domnului, pentru că mai bine este să petrecem o zi în curţile Domnului, decât să locuim în locaşurile păcătoşilor.

Dăruieşte-ne şi nouă, prea curată, precum lui Simeon, să purtăm neosândiţi, în braţele inimii noastre, pe Fiul Tău şi Dumnezeul nostru, ca să fim părtaşi pururea prea curatului Său Trup şi Sânge şi ajută-ne să ne păzim în frica lui Dumnezeu şi să nu întinăm biserica trupului nostru.

Şi aşa întâmpinând totdeauna, o, Maica lui Dumnezeu, pe Fiul Tău în inimile şi în sufletele noastre, să ne învrednicim prin rugăciunile tale să dobândim şi acea întâmpinare în văzduh a Domnului şi aşa vom slăvi şi vom cânta împreună cu toţi sfinţii pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Imnografia

Tropar la praznicul Înainteprăznuirii Întâmpinării Domnului, glasul 1: Cereasca ceată a îngerilor privind spre pământ vede venind pe Cel mai Întâi-Născut decât toată făptura, aducându-Se ca un Prunc în Biserică, purtat de Maica ce nu ştie de nuntă şi cântă acum, împreună cu noi, cântare de Înainteprăznuire, bucurându-se.

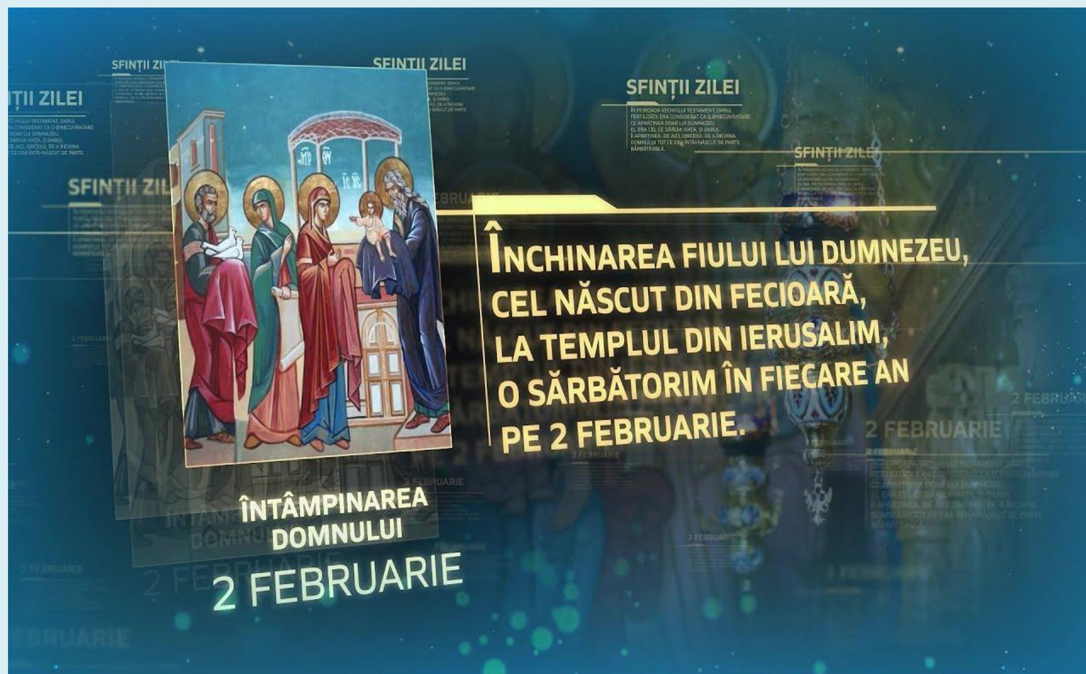
Condac la praznicul Înainteprăznuirii Întâmpinării Domnului, glasul 4: Credincioşilor, deschideţi-vă astăzi inimile, ca nişte braţe şi primiţi cu cuget prea curat pe Domnul, cel ce vine, cântându-i cântare de Înainteprăznuire.

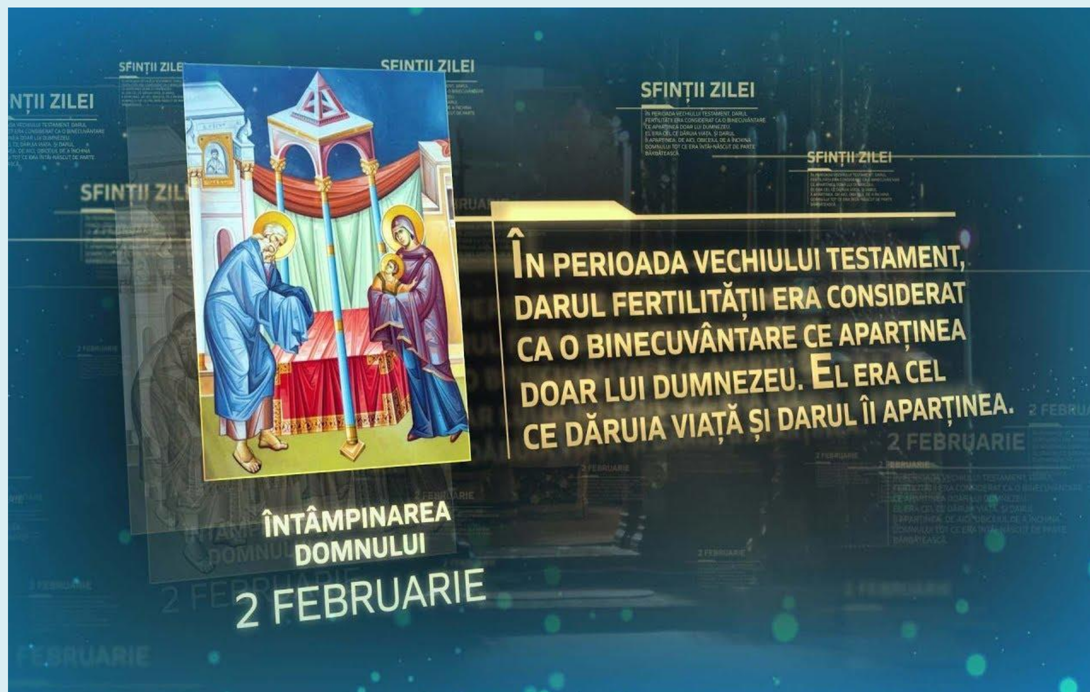
Tropar la praznicul Întâmpinării Domnului: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că din tine a Răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întuneric. Veseleşte-te şi tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Izbăvitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi Învierea.

Condac la praznicul Întâmpinării Domnului: Cel ce cu naşterea Ta ai sfinţit pântecele Fecioarei şi mâinile dreptului Simeon care Te-au întâmpinat acum le-ai binecuvântat şi precum se cuvenea ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule,

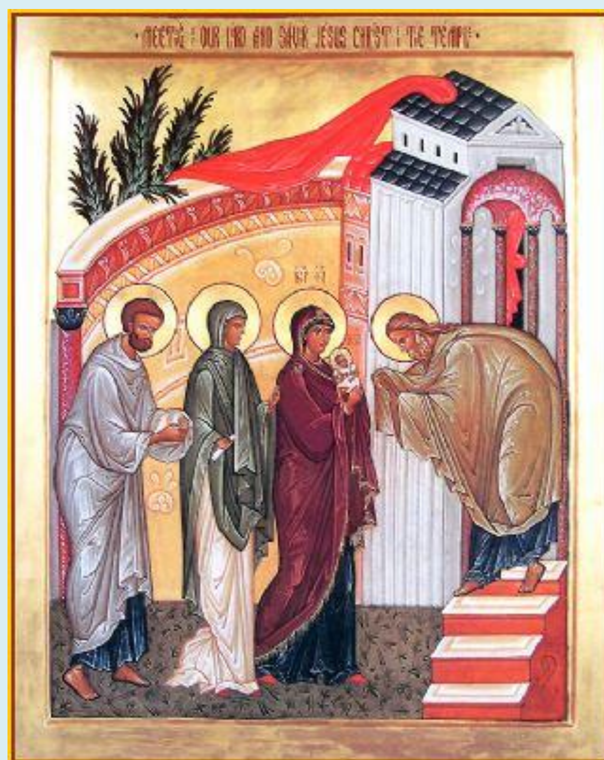
împacă lumea ce se găseşte în războaie şi întăreşte Biserica pe care o ai iubit, Unule Iubitorule de oameni.

Sinaxar - Întâmpinarea Domnului - 2 februarie:
https://www.trinitas.tv/intampinarea-domnului-2-februarie/

Vieţile Sfinţilor - Cuvânt la Întâmpinarea Domnului şi despre jertfa prea curatei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu

După Naşterea Domnului Iisus Hristos, trecând patruzeci de zile şi împlinindu-se vremea curăţiei celei legiuite, prea curata şi prea binecuvântata Fecioară Maică plecând din Betleem cu Sfântul Iosif, logodnicul, şi venind la Ierusalim, în Biserica lui Dumnezeu, purtând pe Hristos Pruncul cel de patruzeci de zile, au mers să împlinească Legea Domnului şi să se curăţească după naştere, prin aducerea jertfei celei cuviincioase lui Dumnezeu şi prin rugăciunea preotului. Apoi să pună înaintea Domnului pe Pruncul cel întâi născut şi să-L răscumpere cu preţul cel rânduit, precum s-a poruncit lui Moise de către Domnul, în Legea Veche şi cum se scrie despre aceea în legea curăţirii, şi anume: "***Femeia care va zămisli şi va naşte parte bărbătească, necurată va fi şapte zile şi în ziua a opta să se taie pruncul împrejur, iar ea va şedea treizeci şi trei de zile sub acoperământul necurăţiei sale; de tot lucrul sfânt să nu se atingă şi în biserică să nu intre, până ce se vor sfârşi cele patruzeci de zile ale curăţiei ei. Şi când se vor împlini zilele curăţirii, să aducă un miel de un an, fără de prihană, spre arderea cea de tot şi un pui de porumbel sau de turturea, pentru păcat; iar de nu va fi bogată ca să aducă miel, atunci să aducă două turturele sau doi pui de porumbel, unul spre arderea cea de tot şi altul pentru păcat; apoi se va ruga pentru dânsa preotul şi se va curăţi***".

Despre punerea înaintea Domnului a celui dintâi născut, astfel este scris: "***Sfinţeşte-Mi pe tot cel dintâi născut (parte bărbătească), care deschide pântecele***". Şi iarăşi: "***Pe cel întâi născut al fiilor tăi să Mi-l dai Mie***". Aceasta se urma pentru facerea de bine cea mare a lui Dumnezeu, încă din Egipt, când s-au cruţat cei întâi născuţi ai lui Israil. Pentru aceasta, israilitenii aduceau pe pruncii lor cei întâi născuţi în biserică, dându-i dajdie lui Dumnezeu, ca pe o datorie stabilită prin lege. Şi iarăşi de la Dumnezeu îi răscumpăra pe aceia cu preţ, care se numea argintul răscumpărării, şi acela se da leviţilor care slujeau în Biserica Domnului, precum este scris despre aceasta în cartea a patra a lui Moisi. Preţul hotărât al răscumpărării era cinci sicli, iar fiecare siclu sfânt preţuia cam vreo trei lei.

Deci, acea lege a Domnului împlinind-o Maica lui Dumnezeu, a venit acum în biserică, cu Dătătorul Legii. ***A venit să se curăţească deşi nu-i trebuia curăţire, fiind neîntinată şi prea curată. Pentru că aceea care a zămislit fără bărbat şi a născut fără dureri şi fără vătămarea curăţiei sale celei feciorești***, aceea n-a avut nici un fel de necurăţie obişnuită femeilor celor ce nasc. Pentru că ceea ce a născut pe Izvorul curăţiei, cum putea să se afle sub necurăţie? Din ea S-a născut Hristos, ca un rod din pom; iar pomul nu se vatămă, nici se întinează după înflorirea rodului său.

Nevătămată şi curată a rămas Fecioara după naşterea lui Hristos, adică a rodului celui binecuvântat. Prin ea a trecut Hristos precum raza soarelui trece prin sticlă sau prin cristal. Precum nu se sfarmă nici întinează raza care trece prin sticlă şi prin cristal, ci mai curat îl străluceşte, tot aşa şi Soarele dreptăţii, Hristos, n-a vătămat fecioria prea curatei Maicii Sale, nici cu durerile cele obişnuite femeilor n-a întinat uşa naşterii celei fireşti, cea cu curăţia pecetluită şi cu fecioria păzită, trecând mai presus de fire; ci mai ales i-a îndoit curăţia ei, sfinţind-o prin trecerea Sa şi luminând-o cu dumnezeiasca lumină a harului.

Nu era nevoie de curăţire a aceleia care a născut fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul. Dar ea, ca să nu se arate potrivnică Legii, ci mai ales să fie ascultătoare, a venit să se curăţească, ea cea cu totul curată şi fără prihană. Pe lângă această fiind şi smerită, nu se mândrea întru curăţia Sa, ci, ca şi cum ar fi fost necurată, a venit înaintea uşii bisericii Domnului, ca să stea şi să ceară curăţenie, neîngreţoşîndu-se de cei necuraţi şi păcătoşi. Apoi a adus jertfă, nu ca cei bogaţi, care aduceau un miel de un an fără prihană, ci ca acei săraci, care aduceau două turturele sau doi porumbei, arătând în toate smerenie şi iubind sărăcia, iar de mândria bogaţilor fugind. Din aurul cel adus de împăraţi puţin a luat şi acela l-a împărţit la săraci şi la scăpătaţi, păstrând foarte puţin pe calea spre Egipt. Deci, cumpărând păsările cele zise după Lege, le-a adus jertfă şi cu acelea a adus şi pe Pruncul său cel întâi

născut, cum se spune: "***Au adus părinţii pe Pruncul Iisus, în Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în legea Domnului, că toată partea bărbătească, ce deschide pântecele, sfânt Domnului se va chema. Deci, ţiindu-L în mâinile Sale, şi-a plecat genunchii şi cu cinste-L înălţa lui Dumnezeu, zicând:***

"Iată, o! Preaveşnice Părinte, Acesta este Fiul Tău, pe Care L-ai trimis ca să se întrupeze din mine, pentru mântuirea neamului omenesc. Iată, pe Care Tu L-ai născut mai înainte de veci, fără maică; iar eu, prin a Ta bunăvoire, în anii cei mai de pe urmă, L-am născut fără de bărbat. Iată rodul pântecelui meu cel întâi născut, Care prin Duhul Tău cel Sfânt în mine S-a zămislit şi negrăit din mine a ieşit, precum Tu Însuţi ştii. Iată Fiul meu întâi născut - şi Care este al Tău mai întâi - cu Tine de o fiinţă şi fără de început, pentru că de la Tine S-a pogorât, nedepărtîndu-Se însă de dumnezeirea Ta. Primeşte pe Cel întâi născut, cu Care ai făcut toate. Primeşte pe cuvântul Tău cel din mine întrupat, prin Care ai întărit cerurile, ai întemeiat pământul şi ai adunat apele. Primeşte pe Fiul Tău cel din mine, pe Care Îl aduc Ţie, ca pentru El şi pentru Mine să rânduieşti precum Îţi este plăcut şi pentru ca cu trupul şi cu sângele Acestuia, cel din mine luat, să se răscumpere neamul omenesc".

Unele ca acestea zicând, a pus pe iubitul ei Fiu în mâinile arhiereului, slujitorul lui Dumnezeu, ca în mâinile lui Dumnezeu. Şi, după Legea dumnezeiască L-a răscumpărat pe El, cu preţul cel hotărât, adică cu cinci sicli, care era înainte închipuire a celor cinci răni mari ale lui Hristos, pe Care le-a primit pe cruce, prin care toată lumea s-a răscumpărat de blestemul Legii şi de robia vrăjmaşului.

Se mai povesteşte încă, de Sfinţii Părinţi, că ***Sfântul prooroc Zaharia***, tatăl Mergătorului înainte, a aşezat pe prea curata Fecioară, care a intrat cu Pruncul pentru curăţire în biserică, nu în locul celor ce se curăţau, ci în locul fecioarelor, în care femeile care aveau bărbaţi nu se cădea să stea. Văzând cărturarii şi fariseii aceasta, au început a cârti, iar Zaharia a stat împotriva lor, încredinţându-i că acea maică şi după naştere e fecioară curată. Iar ei necrezând, sfântul le spunea că firea omenească, cu toată făptura, este slujitoare Ziditorului său, şi în mâinile Lui cele atotputernice este, ca după a sa voie să rânduiască toate, adică să facă astfel ca fecioară să nască şi după naştere să rămâie iarăşi fecioară. "***Deci pentru aceasta nu am deosebit pe această Maică de la locul fecioarelor, de vreme ce este fecioară cu adevărat***".

În aceeaşi vreme când părinţii au suit pe pruncul Iisus, ca să facă după obiceiul legii pentru dânsul, în biserică ***a venit, purtându-se de Duhul lui Dumnezeu, Sfântul Simeon, bătrânul, om drept şi credincios, aşteptând mângâierea lui***

Israil, care era să fie prin venirea lui Mesia, pentru că ştia că acum se apropie Mesia cel aşteptat, de vreme ce sceptrul lui Iuda trecuse la Irod, după proorocia strămoşului Iacov patriarhul, care mai înainte a zis: "***Nu va lipsi domn din Iuda, până ce va veni aşteptarea neamurilor, Hristos Domnul***". Asemenea şi cele şaptezeci de săptămâni de câte şapte ani ale lui Daniil, acum se sfârşiseră, după care se socotise că va fi venirea lui Mesia. Pe lângă aceasta, lui Simeon era făgăduit de la Duhul Sfânt să nu vadă moartea mai înainte de a-L vedea pe Hristos Domnul.

Acela, privind spre Fecioara cea prea curată şi spre Pruncul cel ţinut de ea, a văzut darul lui Dumnezeu, înconjurând pe Maică şi Pruncul ei şi cunoscând, cu duhul, că Acela este Mesia cel aşteptat, s-a apropiat cu sârguinţă şi, primind în mâini cu bucurie negrăită şi cu frică cucernică, cel albit ca o lebădă de cărunteţe a dat mare mulţumire lui Dumnezeu, înaintea sfârşitului său, cu veselie cântând şi zicând: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău, în pace. Eu n-am avut linişte în gândurile mele, în toate zilele aşteptându-Te şi în toate zilele îngrijindu-mă, când vei veni. Acum, văzându-Te, pace am câştigat şi de grijă scăpând, mă duc din cele de aici, veste de bucurie ducând părinţilor mei pentru că voi spune despre venirea Ta în lume, strămoşului Adam, lui Avraam, lui Moise, lui David, lui Isaia şi celorlalţi sfinţi părinţi şi prooroci.

Apoi voi umple de negrăită bucurie pe cei ce sunt mâhniţi acum şi către care degrabă mă slobozeşte, ca degrabă şi ei, lepădând mâhnirea, să se veselească de Tine, izbăvitorul lor. Slobozeşte-mă pe mine, robul Tău, ca să mă odihnesc, după ostenelile cele de mulţi ani, în sânul lui Avraam; căci acum au văzut ochii mei mântuirea Ta cea pregătită tuturor popoarelor. Ochii mei au văzut lumina cea pregătită pentru izgonirea întunericului, spre luminarea neamurilor, spre descoperirea tainelor dumnezeieşti cele neştiute, lumina care ai răsărit spre slava poporului Tău Israil, şi pe care, prin proorocul Isaia, ai făgăduit-o, zicând: "Am dat în Sion mântuire lui Israil, spre prea mărire".” Auzind Iosif şi prea curata Fecioară unele ca acestea despre Prunc, de la sfântul şi dreptul bătrân, se mirau de cele grăite pentru El, pentru că vedeau pe Simeon grăind către Prunc ca spre un om bătrân. Apoi, se ruga nu ca unui om, ci ca unui Dumnezeu Care are puterea vieţii şi a morţii şi Care putea să-l slobozească îndată pe bătrân spre altă viaţă sau să-l ţie încă în cea de aici.

Deci, i-a binecuvântat Simeon, lăudând şi mărind pe Maica cea prea nevinovată, care a născut pe Omul Dumnezeu şi, fericind pe Sfântul Iosif, părutul tată, care s-a învrednicit a fi slujitor unei Taine ca aceasta. Apoi a zis către Maria, Maica Lui, iar nu către Iosif, pentru că vedea cu proorocești ochi pe Maica cea fără de bărbat:

"***Iată, Acesta este spre căderea şi scularea multora în Israil", adică spre căderea celor care nu vor voi să creadă cuvintele Lui, iar spre scularea celor ce vor primi cu dragoste sfântă Lui propovăduire; spre căderea cărturarilor şi a fariseilor, pe care i-a orbit răutatea lor, iar spre scularea pescarilor celor simpli şi neştiutori. Pentru că va alege pe cei neînţelepţi, ca să ruşineze pe cei înţelepţi ai veacului acestuia. Apoi va fi spre căderea sinagogii evreieşti a Legii celei Vechi şi spre ridicarea Bisericii lui Dumnezeu, prin darul cel nou şi spre semnul Căruia se va zice împotrivă. Căci multă grăire împotrivă va fi pentru Dânsul între popoare; unii vor zice că este bun, iar alţii nu, ci că înşeală poporul. Şi-L va pune pe El, după cuvântul proorocului Ieremia, ca pe o ţintă spre săgetare, spânzurându-L pe lemnul Crucii şi rănindu-L cu piroanele ca cu săgeţile şi cu suliţa. În acea vreme, ţie, o! Maică fără de bărbat, prin suflet îţi va trece sabia şi vei suferi dureri în inimă, când vei vedea pe Fiul tău pironit pe cruce, pe care l-ai născut în lumea aceasta fără de dureri. Pe Acela îl vei petrece din lumea aceasta cu multe dureri şi cu mare tânguire***".

Atunci era acolo şi Ana proorociţa, fiica lui Fanuil, din seminţia lui Aşer, care îmbătrânise în văduvie foarte mult, ca la optzeci şi patru de ani şi care numai şapte ani vieţuise cu bărbatul său din fecioria ei. Rămânând văduvă, tot restul vieţii ei l-a petrecut cu dumnezeiască plăcere, nedepărtîndu-se de biserică, ci cu postul şi cu rugăciunile slujind lui Dumnezeu ziua şi noaptea. Aceea, apropiindu-se într-acel ceas, ***multe proorociri spunea despre Pruncul cel adus în Biserica Domnului, tuturor celor ce aşteptau izbăvirea în Ierusalim*** (Luca 2,36-38).

Auzind şi văzând aceasta, fariseii şi cărturarii cârteau în inimile lor, mâniindu-se cu zavistie asupra lui Zaharia, ca asupra unui călcător de lege, căci chiar în locul fecioarelor pusese pe Maica ce venise pentru curăţire. Iar asupra lui Simeon şi a Anei se mâniau, căci au dat aceste mărturii despre Prunc. Şi nu le-au tăcut acestea, nici chiar în faţa lui Irod împăratul, ci le-au spus pe toate cele făcute şi grăite în biserică. Pentru aceasta, îndată a fost căutat spre ucidere pe dumnezeiescul Prunc, Hristos Domnul, dar nu L-au aflat pentru că, prin dumnezeiască poruncă dată prin înger lui Iosif în vis, a fost dus în Egipt.

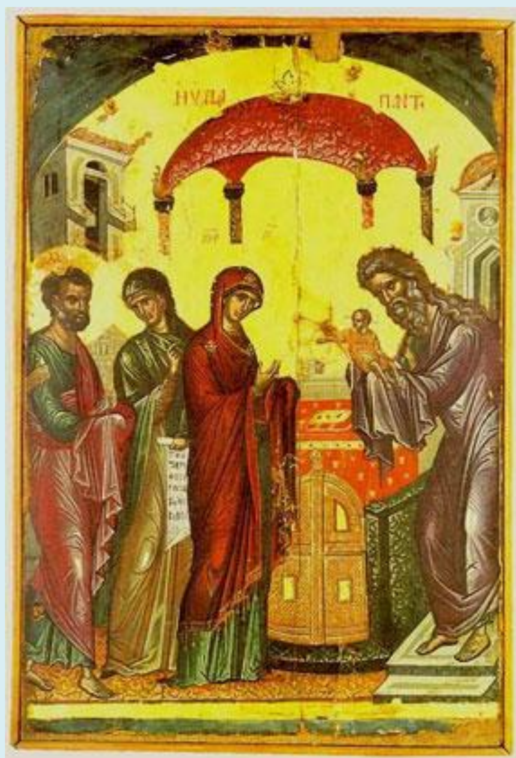
Atunci Sfântul Iosif cu prea curata Născătoare de Dumnezeu, sfârşind în biserică toate, după Legea Domnului, nu s-au întors în Betleem, ci în Galileea, în cetatea Nazaret, iar de acolo au pornit în Egipt. Iar Pruncul creştea şi se întărea cu duhul, umplându-se de înţelepciune şi harul lui Dumnezeu era peste Dânsul (Luca 2,40).

Prăznuirea Întâmpinării Domnului s-a aşezat în vremea împărăţiei lui Iustinian, căci mai înainte de aceea, deşi se făcea în Biserică pomenire despre Întâmpinarea Domnului, nu era prăznuită ca sărbătoare. ***Iustinian, dreptcredinciosul împărat, a poruncit să se cinstească ca un praznic dumnezeiesc al Născătoarei de Dumnezeu, precum sunt şi alte praznice mari. Şi aceasta, pentru aceste pricini:***

Pe vremea împărăţiei lui a fost molimă mare de moarte în Bizanţ şi în părţile de primprejur, trei luni, începând din zilele cele de pe urmă ale lui Octombrie, murind la început câte cinci mii de oameni în fiecare zi, apoi câte zece mii. Multe trupuri de ale oamenilor bogaţi şi cinstiţi erau neîngropate, pentru că murind slugile şi robii tuturor nu avea cine să îngroape pe stăpânii lor. Iar în Antiohia era îndoită pedeapsa lui Dumnezeu, căci la rana cea de moarte s-a adăugat, pentru păcatele omeneşti, şi un înfricoşat cutremur de pământ, încât toate casele cele mari, zidirile cele înalte şi bisericile au căzut şi mulţime de popor căzând sub ziduri a pierit. Între aceştia era şi Eufrasie, episcopul Antiohiei, căci, căzând pe dânsul biserica, a murit. Încă şi Pompeiopol, cetatea Misiei, s-a risipit de cutremur, iar jumătate din ea a fost înghiţită de pământ cu toţi locuitorii ei. În acea înfricoşată moarte şi pierzare i s-a descoperit unuia, din cei plăcuţi lui Dumnezeu, să se prăznuiască Întâmpinarea Domnului şi a Născătoarei de Dumnezeu.

Venind ziua Întâmpinării Domnului, la februarie, în ziua a doua, când a început să se prăznuiască cu priveghere de toată noaptea şi cu ieşire cu crucile, în acea zi s-a ridicat molima cea de moarte cu desăvârşire şi cutremurul pământului s-a alinat, prin milostivirea lui Dumnezeu şi cu rugăciunile prea curatei Născătoare de Dumnezeu, căreia, împreună cu Cel ce S-a născut dintr-însa, Hristos, Dumnezeu, să-i fie cinste, slavă, închinăciune şi mulţumire în veci. Amin.

Sinaxar - Întâmpinarea Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos

În această zi Biserica sărbătoreşte un eveniment important din viaţa pământească a Domnului Nostru Iisus Hristos (Luca 2:22-40). După patruzeci de zile de la naşterea Sa, Pruncul Sfânt a fost dus la Templul Ierusalimului, central vieţii religioase a naţiunii.

După Legea lui Moise (Lev. 12:2-8), femeia care a născut un prunc de parte bărbătească nu avea voie să intre în Templul Domnului timp de patruzeci de zile. La împlinirea acestora, mama venea cu fiul la Templu şi aducea jertfã Domnului un miel sau un porumbel pentru sacrificiul purificării.

Preasfânta Fecioară, Maica Domnului, nu avea nevoie de purificare deoarece ea a născut fără stricăciune pe Izvorul Curăţiei şi Sfinţeniei. Cu toate acestea, ea s-a supus cu smerenie Legii timpului.

În acea vreme, Părintele şi dreptul Simeon (prăznuit pe 3 februarie) trăia în Ierusalim. Lui i s-a proorocit că nu va muri pană nu va vedea pe Mesia cel promis. Prin har de sus, Sf. Simeon s-a dus la Templu chiar când Sfânta Fecioară Maria şi Sf. Iosif veneau cu Pruncul Iisus să împlinească Legea.

Simeon Iubitorul de Dumnezeu l-a luat pe prunc în braţe şi mulţumind Domnului, a rostit cuvintele pe care le auzim repetate la fiecare slujbă a vecerniei: ***"Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel." (Luca 2:29-32).***

Sfântul Simeon i-a spus Sfintei Fecioare: ***"Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri. Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi." (Luca 2:34-35).***

La Templu se afla şi proorociţa Ana, o văduvă de 84 de ani, fiica lui Fanuel (3 februarie)" şi nu se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni. Şi venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim." (Luca 2:37-38).

În icoana care reprezintă această sărbătoare proorociţa Ana ţine un pergament în mână pe care scrie: "Acest prunc a adus cerul şi pământul." Înainte de naşterea lui Hristos, bărbaţii şi femeile drepte în credinţă trăiau cu speranţa venirii lui Mesia cel promis. Drepţii Simeon şi Ana, ultimii credincioşi din Legea Veche, au fost consideraţi vrednici de a-L întâmpina pe Mântuitorul în Templu.

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului este una din cele mai vechi sărbători religioase creştine. Noi avem slujbe închinate acestei sărbători, întocmite de sfinţii episcopi Metodie din Patara († 312), Chiril al Ierusalimului († 360), Grigorie Teologul († 389), Amfilohie din Iconium († 394), Grigore de Nyssa († 400) şi Ioan Hrisostom († 407). În ciuda originilor sale antice, această sărbătoare nu a fost prăznuită atât de fastuos decât din sec. al VI-lea.

În anul 528, în timpul împăratului Iustinian, un cutremur mare a ucis mulţi oameni în Antiohia. După această nenorocire au mai venit şi altele: în 541 a izbucnit o epidemie de ciumă groaznică în Constantinopol, omorând mii de oameni în fiecare zi. În această perioadă de mari suferinţe au început să se facă slujbe speciale (litii) de izbăvire de rău, mai ales în timpul sărbătorii Întâmpinarea Domnului şi ciuma a încetat. Astfel, pentru a da slavă lui Dumnezeu, biserica a ridicat la un rang mai înalt această sărbătoare.

Mai mulţi imnografi ai bisericii au împodobit această sărbătoare cu imnurile lor: Sfântul Andrei Criteanul în sec. al VII-lea, Sfântul Cosma episcopul Maiumei,

Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Gherman, patriarhul Constantinopolului în sec. al VIII-lea şi Sfântul Iosif, arhiepiscopul Tesalonicului în sec. al IX-lea.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Întâmpinarea Domnului

La 40 de zile de la mântuitoarea Naştere a Domnului Iisus Hristos, Biserica Ortodoxă cinsteşte aducerea dumnezeiescului Prunc la templul din Ierusalim, de către Preasfânta Sa Maică şi de către dreptul Iosif.

La 40 de zile de la Naşterea Domnului, dreptul Simeon, mişcat fiind de Duhul Sfânt, a venit şi el la templu, unde i s-a împlinit înainte de moarte dorinţa de a-L vedea cu ochii săi pe Mesia. Iar în Pruncul Cel adus la templu el a văzut mântuirea pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, prin Hristos, cel plin de lumina harului, mai presus decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de descoperirea Duhului Sfânt, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea Pruncului Iisus şi, luându-L în braţe, plin de recunoştinţă, a cântat minunata sa cântare de prea mărire: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 29-32).

Pentru bătrânul Simeon, Hristos-Domnul este Lumina tuturor popoarelor, slava vechiului Israel, dar mai ales a noului Israel, poporul creştinilor. Astăzi, prin glasul bătrânului Simeon, se întâlnesc în templu Legea veche a slovei cu Legea nouă a Duhului Sfânt. Mântuitorul împlineşte porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să ne facă pe toţi liberi faţă de ea, dar ne cheamă totodată să primim Legea cea nouă a harului.

Calendar Ortodox - Întâmpinarea Domnului

La 40 de zile după Naşterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria (prăznuită în 25 decembrie), cinstim ziua aducerii Pruncului Iisus la templul din Ierusalim, de Preasfânta Lui Maică şi de Dreptul Iosif, care ascultau și împlineau porunca Legii vechi.

În această zi bătrânul Simeon, mişcat de Duhul Sfânt, a venit şi el la templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, aşteptarea de a-L vedea pe Mesia, precum i se făgăduise. El a văzut, în Pruncul adus la templu, mântuirea pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, mai presus decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea Pruncului Iisus şi, luându-L în braţe, plin de recunoştinţă, a înălțat minunata lui cântare: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne…”

Pentru el, Hristos este mântuirea trimisă de Dumnezeu în lume, Hristos este Lumina tuturor popoarelor, Hristos este slava vechiului Israel, dar mai ales a noului Israel, poporul creştinilor.

Simeon propovăduieşte şi despre pătimirea pe care o va avea Maica lui Dumnezeu la vremea Răstignirii Domnului, zicând: „Încă şi prin sufletul tău va trece sabie” (Luca 2, 35), adică atunci când Îl va vedea pe Iisus răstignit, sufletul ei va fi cuprins de o durere cumplită şi de o mare întristare, fiind străpuns ca şi cu o sabie.

La Întâmpinarea Domnului a fost de față și proorocița Ana, fiica lui Fanuel, înaintată în vârstă, care ziua și noaptea stăruia în templu, în rugăciune și post. Ea a

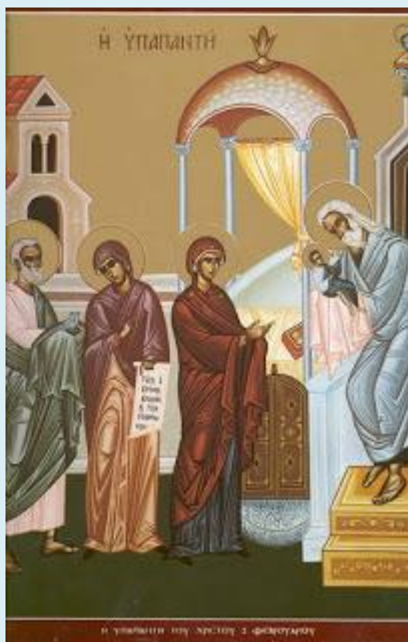
mulţumit lui Dumnezeu, văzându-L îmbrăcat în trup omenesc pe Mesia Cel așteptat, spre mântuirea lumii.

Astfel, astăzi, prin glasul Dreptului Simeon şi prin smerita prezenţă a bătrânei Ana, alături de Hristos Prunc, se întâlnesc, în templu, Legea veche a literei, cu Legea cea nouă a Duhului Sfânt.

Mântuitorul împlineşte porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să ne facă pe toţi liberi faţă de Legea veche, dar totodată ne cheamă şi să primim Legea cea nouă, puterea de mântuire a credinţei în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii. Această veste bună este darul cel mai de preţ al întâmpinării Domnului de astăzi, de Dreptul Simeon la templu.

Astfel, fiecare creștin este chemat să întâmpine pe Pruncul Iisus şi să-L primească, rostind ca şi Simeon: „Ochii mei, Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor” (Luca 2, 29). Rugăciunea Dreptului Simeon nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci înseamnă şi că cel ce a primit pe Iisus şi puterea Lui de mântuire are cu sine puterea de a trăi şi viaţa de aici împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului şi liber de tirania celui rău.

Proloagele din 1 februarie

Întru această zi, învăţătură la înainte prăznuirea Întâmpinării Domnului nostru Iisus Hristos.

Să ştiţi, iubiţilor, că în această zi este înainte prăznuirea aducerii la templul din Ierusalim a Dumnului nostru Iisus Hristos, la patruzeci de zile de la naşterea Sa.

După legea lui Moise, ducerea aceasta la templu, la 40 de zile de la naştere, avea o îndoită însemnătate:

⇒ *mai întâi, mama copilului, la această dată, era datoare să aducă jertfă, pentru curăţirea ei, de toate sângerările de la naşterea pruncului.*

⇒ *Iar, în al doilea rând, după aceeaşi lege, la 40 de zile de la naştere, mama unui copil de parte bărbătească, dacă copilul era întâiul ei născut, trebuia să-şi aducă la templu copilul, ca să plătească un preţ şi să-şi răscumpere copilul, pentru că orice copil întâi-născut de parte bărbătească, era socotit partea lui Dumnezeu, după Lege.*

Deci, acestor rânduieli ale Legii vechi se supun şi Maica Domnului şi Dreptul Iosif, ducând la templu pe Iisus, la 40 de zile de la naşterea Sa. Şi împlinind Legea, supunându-Se adică Legii, în numele tuturor, Mântuitorul Iisus Se face liber în faţa Legii, şi Se pregăteşte, astfel, să lucreze ca Mântuitor al lumii, din mijlocul poporului şi în numele tuturor popoarelor din lume, slobozind pe oameni dintr-o

robie mult mai grea, din robia păcatului, robie din care Legea veche, însăşi, nu putea să elibereze pe oameni.

Şi puterea aceasta nouă de mântuire, mai tare decât Legea, este puterea jertfei Mântuitorului Iisus pe Cruce, pentru a împăca pe oameni cu Dumnezeu, credinţa în jertfa de mântuire a lui Iisus Dumnul şi în fapte bune, făcute de noi împreună cu El.

Aceasta este vestea cea bună pe care ne-o spune cântarea bătrânului Simeon, ca şi mărturisirea proorociţei Ana, şi, pe care o auzim în zilele acestea din Sfânta Evanghelie. Că, luând Pruncul dumnezeiesc în braţe, luminat de Duhul Sfânt, bătrânul zice: "Acum slobozeşte cu pace pe robul Tău Stăpâne, căci văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel”.

Iisus Hristos este aşadar puterea cea mare de mântuire a lui Dumnezeu în lume, El este lumina tuturor neamurilor, El este slava lui Israel şi a celui vechi şi a celui nou.

Drept aceea, rogu-vă pe voi, să tăiem de la noi gândurile cele necuvioase şi, ca o pavăză luând credinţa, să ne întărim împotriva înşelăciunii celei fără de Dumnezeu. Ca să nu ne arătăm, prin lucrurile cele rele, luptându-ne cu Domnul, ca Irod, ci, mai vârtos, să fim chiar ajutători lui Dumnezeu, iubindu-L pe El din toată inima noastră şi pe aproapele ca pe noi înşine, precum a zis Domnul.

Şi ştim cine sunt cei apropiaţi ai noştri ! Oare nu sunt aceştia, cu care facem milă, adică surzii, şchiopii, flămânzii, străinii, pe care Domnul I-a numit fraţi ai Săi? Că, dacă vom face milă cu aceştia, apoi aceştia ne vor deschide nouă uşile Raiului şi, fără de înfruntare, ne vor duce înăuntru, în patria noastră, dacă zgârcenia noastră nu ne va închide afară.

Că, Însuşi Domnul, chemându-ne pe noi întru acea Împărăţie, zice: "Fiţi milostivi, că şi Tatăl vostru cel ceresc, milostiv este !” Fiţi fii ai Celui Preaînalt şi părtaşi ai Împărăţiei. Vedeţi, deci, cum Dumnezeu pe cei milostivi, fii ai Săi îi numeşte.

Drept aceea, ascultând sfintele Lui cuvinte, să le scriem în inimile noastre, ca să-L auzim pe El grăindu-ne: "Veniti, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi Împărăţia cea gătită vouă de la alcătuirea lumii!” Acestei Împăraţii, moştenitori dorind a ne face, slăvim pe Preasfânta Treime: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh! Amin.

Proloagele din 2 februarie

Luna februarie în 2 zile: Întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos, când L-a primit pe El, Dreptul Simeon în braţele sale.

Astăzi, la 40 de zile de la mântuitoarea Întrupare, adică de la Naşterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria, cinstim ziua ducerii Pruncului dumnezeiesc la templul din Ierusalim, de către Preasfânta lui Maică şi de către Dreptul Iosif, ascultând de porunca Legii vechi şi împlinind această poruncă.

Dar tot astăzi, cinstim şi ziua când bătrânul Simeon, mişcat de Duhul Sfânt, a venit, şi el, la templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, aşteptarea de a-L vedea cu ochii pe Mesia, precum i se făgăduise.

Iar în pruncul cel adus la templu el a văzut, cu ochi proorocesc, noua putere de mântuire, pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, puterea de mântuire fără de margini a credinţei în Hristos, putere mai tare decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea pruncului Iisus, L-a binecuvântat şi luându-L în braţe, plin de recunoştinţă, şi-a cântat minunata lui cântare de prea mărire, care ne arăta ce a văzut el despre pruncul Iisus.

Pentru el, Hristos este puterea cea mare de mântuire a lui Dumnezeu în lume, Hristos este lumina tuturor popoarelor, Hristos este slava lui Israel cel vechi şi a lui Israel cel nou. Astfel, astăzi, prin glasul bătrânului Simeon, se întâlnesc, în templu, Legea veche a slovei, cu Legea cea nouă a Duhului Sfânt.

Şi Mântuitorul împlineşte porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să ne facă pe toţi liberi faţă de Legea veche, dar totodată ne cheamă şi să primim Legea cea nouă, putere de mântuire a credinţei în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii.

Această veste bună este darul cel mai de preţ al întâmpinării Domnului de astăzi, de către Dreptul Simeon, la templu. E ca şi când fiecare din noi ar lua pe pruncul Iisus şi ar zice, ca şi Simeon: "Ochii mei Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai gătit-o pentru toate neamurile"

Iar rugăciunea lui Simeon: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne", nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci ea însemnează că şi cel care a primit pe Iisus şi puterea Lui de mântuire, are cu sine puterea de a trăi şi viaţa de aici, împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului şi liber de tirania

celui rău. Bucuroşi şi îndatoraţi de această tainică veste bună, să rostim, deci şi noi, cu bătrânul Simeon, cântarea lui de recunoştinţă, astăzi: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel" (Luca 2, 29-32). Amin.

Întru această zi, învăţătură la Întâmpinarea Domnului

Astăzi, cu adevărat fraţilor, Dătătorul Legii împlineşte Legea şi, ca un prunc, este adus la templul pământescului Ierusalim. Astăzi şi dreptul Simeon, îndemnat de Duhul Sfânt, spre întâmpinarea Domnului se sârguieşte. Că îi era lui făgăduit, de la Duhul Sfânt, să nu vadă moartea, până ce, mai înainte nu va vedea pe Hristos Domnul în trup.

Astăzi, mâinile cele prea bătrâne ale lui Simeon primesc pe Făcătorul şi Dumnezeul tuturor.

Astăzi, umplându-se de bucurie, bătrânul cel drept îşi cere slobozenie cu milostivire, zicând: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor".

Tot acum, mai propovăduieşte şi despre pătimirea ce avea să o aibă Maica lui Dumnezeu, la vremea răstignirii Domnului, zicând: "Încă şi prin sufletul tău va trece sabia", adică, când îl va vedea pe El răstignit, sufletul său, cu durere cumplită şi în mare întristare, ca şi cu o sabie va fi străpuns.

Astăzi, Ana proorociţa mărturiseşte şi mulţumeşte lui Dumnezeu şi laudă îi aduce Lui, văzându-L îmbrăcat în trup omenesc, spre mântuirea a toată lumea, şi zice: "Acestă plângere a noastră o va preface în bucurie. Acesta va deschide iarăşi, la toţi credincioşii, uşile Raiului, cele de demult închise, prin neascultarea strămoşului Adam. Acesta va strica blestemul, pe care ni l-a dobândit strămoaşa noastră Eva".

Drept aceea, nici nu se depărta ea de templu, slujind lui Dumnezeu ziua şi noaptea, cu post şi rugăciune. Deci, şi noi fraţilor, acestei văduve să-i urmăm, că Biserica este casa lui Dumnezeu. Biserica este scăparea creştinilor şi locul de rugăciune, primită de Dumnezeu. Biserica este curăţitoarea sufletului şi a trupului, la Biserică, tot cel ce vine cu credinţă, se mântuieşte. Într-însa, se înalţă cântarea de rugăciune către Dumnezeu, pentru toată lumea. Într-însa, stă înainte Sfânta Masă a lui

Dumnezeu, cu duhovniceasca şi negrăita mâncare, adică Trupul şi Sângele Mieluşelului lui Dumnezeu, care S-a junghiat de bună voie pentru toată lumea şi Şi-a prefăcut trupul Său întru duhovnicească mâncare şi a zis: "Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, cu credinţă, întru Mine petrece şi Eu întru dânsul".

Drept aceea, fraţilor, să cunoaştem de cine ne apropiem şi ce primim. Ca, după ce ne vom curăţi de toată răutatea, să avem pace între noi şi, apoi, aşa, cu frică şi cu cutremur, să ne apropiem de Sfântul trup şi sânge al Domnului. Iar, după aceea, curaţi să petrecem, păstrând sfinţenia aceea în trupurile noastre, iar nu să ne pornim la beţie şi la alte spurcăciuni, ci, ca nişte robi al lui Hristos şi părtaşi ai tainelor Lui, pace să avem între noi şi dragoste nefăţarnică.

Iubitori de săraci şi primitori de străini să fim şi păzitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, iar nu numai ascultători. Să ne silim a ne apropia de Dumnezeu prin viaţă curată, ca să-l auzim zicându-ne: "Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi Împăraţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii. Că pentru voi străin am fost şi din cer pe pământ m-am pogorât, ca pe voi cei înstrăinaţi de la Mine, iarăşi să vă împac cu Părintele Meu şi Dumnezeul vostru. Că pentru voi, străin şi însetat am fost, ca să dau desfătarea hranei Raiului, celor ce au dat milostenie. Şi, pentru o stricăcioasă haină şi îmbrăcăminte ca aceasta, întru cele nestricăcioase să vă îmbrac pe voi şi cununa împărăţiei să v-o dau".

Drept aceea, fraţilor, cu tot sufletul şi cu dreapta credinţă să slăvim pe Preasfânta Treime, care în trei ipostasuri străluceşte cu nedespărţire, în Tatăl şi în Fiul şi în Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Întru această zi, cuvântul Sfântului Grigorie, papă al Romei, despre ieşirea din trup a sufletului.

Vreau să vă spun o mică povestire, pe care inimile voastre, cu frică, să o asculte. Părintele meu avea trei surori şi, toate trei, curate au fost. Deci numele lor era: Tarsila, Emiliana şi Gordiana. Şi într-o zi, aprinzându-se cu un gând spre Dumnezeu, toate s-au îmbrăcat în chipul monahicesc şi într-o chilie de obşte vieţuiau, într-o mănăstire de călugăriţe petreceau după buna orânduială.

Însă, Tarsila şi Emiliana, cu un gând doreau viaţa veşnică, alegându-şi adevărata viaţă călugărească cu post şi rugăciune, iar Gordiana, cu încetul, a început a se depărta de viaţa monahicească şi, cu iubire, a se lipi de lumea aceasta, petrecând împreună cu fetele cele din lume şi faţa ei a început a se rumeni de mâncare şi de băutură.

Însă Tarsila şi Emiliana, în fiecare zi, se îngrijeau să o întoarcă pe ea la Dumnezeu, dar n-au putut, încât, mai pe urmă, Gordiana s-a şi măritat.

Iar într-o noapte Tarsila, mătuşa mea, rugându-se lui Dumnezeu cu dese rugăciuni şi lacrimi, i s-a arătat ei unchiul meu Felix, episcopul Bisericii din Roma, zicându-i: "Vino, că într-acest locaş al luminii te voi primi pe tine!"

Atunci, boala frigurilor a apucat-o pe ea şi i se apropia moartea. Iar când surorile toate şedeau de faţă, împrejurul patului ei, fiind şi maica mea acolo, Tarsila degrabă uitându-se în sus, a văzut pe Iisus, venind, şi a început a striga la cele ce stăteau de faţă: "Iată, că Iisus vine". Pe care văzându-L, sfântul ei suflet s-a despărţit de trup, şi s-a umplut casa aceea de bună mireasmă. Iar când au spălat-o, au văzut că pe mâinile şi pe genunchii ei, din pricina metaniilor, i se scorojise carnea şi era ca pielea de cămilă.

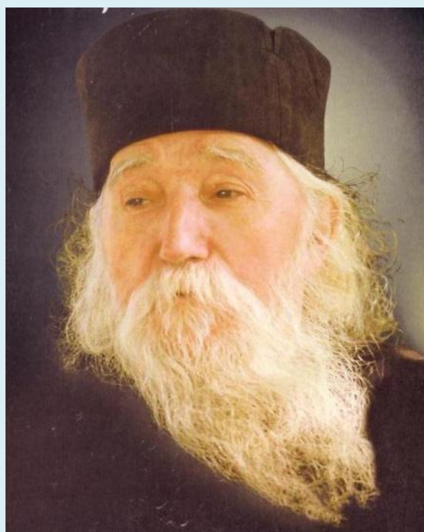
Şi s-a arătat după aceea, surorii sale Emiliana, zicându-i: "Vino, că fără de tine am prăznuit Naşterea Domnului, iar Sfânta, dumnezeiasca Arătare (Boboteaza) iată, cu tine împreună o voi face".

Deci, i-a zis Emiliana: "Dar cui voi lăsa pe sora noastră Gordiana?"
Şi i-a răspuns ei Tarsila: "Gordiana, iată, cu mirenii este numărată". Deci, mai înainte de ziua Botezului Domnului, s-a mutat şi Emiliana la veşnica viaţă.

Iată, că aţi auzit viaţa tuturora, cum toate trei surorile, mai înainte, cu fierbinţeala inimii către Dumnezeu au vieţuit, dar, apoi, nu au petrecut în aceeaşi nevoinţă. Şi s-a împlinit cu dânsele cuvântul Domnului: "Mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi".

Pentru că cele două au moştenit viaţa veşnică, iar cea de a treia, mai rău decât mirenii păcătoşi, în muncă s-a sfârşit. Şi am grăit povestirea aceasta ca să ne înfricoşăm de legământul făcut în faţa lui Dumnezeu şi de dragostea Lui să ne lipim cu toată inima, prin viaţă smerită, şi ca nişte fii ai lui Dumnezeu să fim, ca mila lui Dumnezeu peste noi să se odihnească, a Căruia este slava în veci. Amin.

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Întâmpinarea Domnului

Părinţilor şi fraţilor şi iubiţi credincioşi, iată care a fost istoria acestui praznic.

Nichifor Calist, un istoric bizantin din secolul XIV, spune: Arhanghelul Gavriil s-a arătat sfântului şi dreptului Simeon şi i-a spus că nu va muri până ce nu va vedea pe Hristos Domnul.

Iar ***marele istoric Egesip*** descrie mai pe larg istoria acestui praznic, zicând: ***de la zidirea lumii şi până la moartea lui Avraam au trecut 3.407. În vechime, adică de la Set până la Avraam, oamenii trăiau foarte mult, cum a trăit Adam 930 de ani, cum a trăit Matusalem 969 de ani, Set 812 ani şi Eva 950. Dar după aceea, a început să scadă viaţa omului; înainte de potop, a zis Dumnezeu să fie anii omului 120, iar pentru cei drepţi numărul acesta a fost întrecut. Pentru că îl vedem pe Avraam că trăieşte 175 de ani. Deci de la Adam până la Avraam a scăzut viaţa omului cu 755 de ani. De la Avraam şi până la împăratul Ptolemeu Filadelf, când trăia şi Sfântul Simeon Bătrânul, au trecut 1700 ani (Prolog, februarie).***

Şi în timpul acestui împărat Ptolemeu, care trăieşte cu 283 de ani înainte de venirea Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, s-a întâmplat un mare eveniment cu Sfânta Scriptură. Atunci ***s-a făcut traducerea ei din limba evreiască în cea elinească, numită Septuaginta,*** pentru că a fost tâlcuită de 70 de mari cărturari, pe care împăratul Ptolemeu Filadelf i-a pus să tâlcuiască Scriptura, deoarece evreii erau în robia lor. ***Şi între aceşti 70 de bărbaţi care au tâlcuit Dumnezeiasca Scriptură a fost şi Sfântul Simeon Bătrânul, care pe vremea aceea avea 77 de ani. Şi s-a împărţit Biblia, după cum spune istoricul Egesip, în***

70 de părţi, iar fiecare cărturar şi preot, care era pus la tâlcuirea Scripturii, avea o parte a ei. Deci unul tâlcuia Facerea, altul Ieşirea, altul Numerii, altul Deuteronomul şi altul cărţile Regilor, şi celelalte care urmează în Scriptură. Iar sfântului şi dreptului Simeon (care, cum am spus, era bătrân de 77 de ani) i-a căzut să traducă pe Sfântul Prooroc Isaia, care vorbeşte de naşterea Mântuitorului din Fecioară. Şi traducând el, a ajuns la locul unde Duhul Sfânt spune prin gura acestui prooroc: ***„Iată, Fecioara în pântece va lua şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuil" (Isaia 7, 14), care se tâlcuieşte: „Cu noi este Dumnezeu".***

Şi acest om, cu toate că era sfânt şi cărturar mare, când a auzit acest cuvânt din Scriptură, s-a îndoit: "Cum poate o fecioară să nască? Că fecioara nu poate să nască, fără numai femeia care a trăit cu bărbat, numai aceea poate să nască. Şi şi-a zis în mintea lui, ca om, că locul care s-a pus mai înainte de el în Scriptură nu e bun. Şi şi-a luat, fiindcă fiecare tâlcuia în cămăruţa lui, exemplarele Scripturii, ce se scriau atunci pe piele de viţel sau pe piele de ied. Şi a luat Sfântul Simeon cuţit şi a ras de pe membrană textul acela: „Iată, Fecioara în pântece va lua…" şi a scris după mintea lui altceva: „O tânără tăinuită de bărbatul său va lua în pântece" (Cuvânt la Mineiul lui februarie). Câtă hulă era aici: dintr-o fecioară făcuse o femeie care a căzut pe ascuns de bărbatul ei! Şi a scris aşa, că i s-a părut lui că aşa trebuie să fie: o tânără care fără ştirea bărbatului a trăit cu altul poate să nască, măcar că nu-i femeia acelui bărbat, dar fecioară să nască nu se poate. Asta-i mintea omului, dar nu a lui Dumnezeu. Şi fiindcă era seară, s-a dus să se odihnească. Şi când a venit dimineaţa în camera sa, unde avea de lucru, a găsit scris din nou, mai frumos: „Iată, fecioara în pântece va lua…". Şi s-a minunat întrebându-se : Cine a intrat noaptea asta la mine şi mi-a şters sensul şi a scris altfel decât am scris eu? Şi a ras a doua oară de pe membrană cuvântul cel hotărât de Duhul Sfânt: „Iată, Fecioara…" şi a scris: „O tânără tăinuită de bărbatul său…". Şi a tradus mai departe, până seara, şi atunci i-a zis gândul: „Lasă că am să încui cămara, am să pun lacăt, să vedem cine o să intre să mai poată şterge ceea ce am scris eu!". Şi s-a dus să se odihnească. Şi când a venit, a treia zi, a găsit a doua oară, mai luminat şi mai frumos: „Iată, Fecioara în pântece va lua…"; şi s-a speriat, căci ştiuse uşa încuiată, şi şi-a zis: „Cine a putut să şteargă acest text pe care l-am şters eu şi să scrie iar cum era scris înainte?".

Şi a îndrăznit şi a treia oară să şteargă, şi atunci l-a prins de mână Arhanghelul Gavriil, iar el a căzut cu cutremur la pământ:

„Stai, Simeoane! Au ţi se pare că acest lucru este cu neputinţă la Dumnezeu? Adică Dumnezeu, Care a făcut pe femeie din bărbat la început fără de bărbat – că Adam a născut femeie din coasta lui fără amestecare de femeie –, nu poate să scoată bărbat din fecioară fără de bărbat şi fără să-şi strice peceţile fecioriei ei? Deci, pentru că n-ai crezut cuvântul Domnului, care se va împlini la vremea lui, iată vei trăi şi n-ai să mori până ce n-ai să vezi cu ochii tăi pe Hristosul Domnului şi până n-ai să-l pipăi cu mâinile tale". Şi s-a dus Arhanghelul Gavriil de la dânsul. Şi era Simeon atunci, cum v-am mai spus înainte, de 77 de ani.

Şi de la faraonul Ptolemeu Filadelf şi până la venirea Domnului au trecut 283 de ani. ***Aceştia şi cu 77 fac la un loc 360 de ani. Atâta a trăit Simeon Bătrânul. Şi era o spaimă în Ierusalim, că atâtea rânduri de oameni muriseră şi lumea se minuna că omul acesta trăieşte, nu după legile firii, ci după minunea lui Dumnezeu. Că el era legat şi nu spunea la nimeni taina ce-a văzut-o. Dar toţi cărturarii legii vechi ştiau că el trăieşte de 360 de ani, într-un timp când nimeni n-a mai trăit atâta.*** Că v-am spus că de la Adam până la Avraam au scăzut 755 de ani din viaţa omului şi a rămas Avraam cu 175 de ani. Şi Isaac a trăit 182, iar Iacov 147 de ani. Iar de la Avraam până la David, timp de 839 de ani, a mai scăzut 100 de ani din viaţa omului şi Duhul Sfânt a hotărât prin gura lui David: „***Zilele anilor noştri sunt şaptezeci de ani; iar de vor fi în putere, optzeci de ani…*** " (Psalmii 89, 10-11). Va să zică Sfântul Simeon Bătrânul trăieşte după ce Duhul Sfânt a hotărât prin gura lui David să trăiască oamenii 70 de ani, iar de vor fi în putere, 80. Şi după alcătuirea firii, unii din ei trăiesc şi astăzi până la 130-140, dar mai mult nu. Deci minune mare era să vezi un om de 360 de ani, în timpul de la David până la Hristos, împăratul Ptolemeu trăind cam la 600 de ani după David!

Şi iată cum a luat fiinţă, praznicul de astăzi. ***Acestui Sfânt Simeon, pe care l-a legat Dumnezeu prin graiul Arhanghelului Gavriil să nu moară până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului, îi spuneau la Templul din Ierusalim, şi cărturarii, şi arhiereii, "Simeon cel fără de moarte", pentru că ei credeau că nu va mai muri. Şi-l întrebau: "Până când ai să trăieşti tu?". Iar el spunea: "Până când va voi Domnul". Dar nu spunea taina, că l-a legat pe el Domnul.***

Iar când a venit Prea Sfântul nostru Dumnezeu cu trup, Cel Ce s-a născut din Prea Curata Fecioară Maria, la 40 de zile în biserică, după rânduiala legii evreieşti, să aducă jertfă de curăţire două turturele sau doi pui de porumb, acest om sfânt şi drept – căci spune Evanghelia de azi că era drept şi temător de Dumnezeu – a venit în biserică, îndemnat fiind de Duhul.

***Duhul Sfânt i-a zis lui Simeon:* “Bătrâne care eşti legat de ciolanele astea vechi, du-te acum în biserică şi vezi pe Acela despre Care, cu 283 de ani în urmă, nu credeai că se va naşte din Fecioară! Du-te şi-L vezi, du-te şi-L ia în braţe, şi te dezleagă de la Dânsul, că El te-a legat, prin Arhanghelul Gavriil!”. Şi s-a dus Simeon în Templul lui Solomon. Acolo erau mii de evrei cu prunci de 40 de zile pentru curăţire. Dar venind bătrânul Simeon, gârbov şi foarte plecat, cu vederea şi auzul slăbite, s-a făcut de unde era Maica Domnului – între atâtea mii de femei şi bărbaţi – o rază de lumină ca soarele. Şi pe acea rază de lumină el a mers până la Maica Domnului. Iar Mântuitorul strălucea în braţele Maicii Domnului ca fulgerul.**

Şi când L-a văzut bătrânul Simeon, L-a luat în braţe şi cu lacrimi a spus: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace”, adică acum dă-mi, Doamne, drumul să mă duc cu linişte în cealaltă lume, „că văzură ochii mei mântuirea Ta”. Căci Tu ai venit să mântuieşti lumea, „că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor…”. Auzi, n-ai venit să mântuieşti numai pe evrei, ci pe toate popoarele lumii! Şi a mai zis: „… lumină spre descoperirea neamurilor”; adică prin acest Prunc se va descoperi lumina la toate popoarele pământului. Şi la urmă a zis: „… şi slavă poporului tău Israil”, pentru că după trup Mântuitorul se trage din neamul lui David şi al lui Avraam, deci din neamul evreiesc. Şi este slavă pentru poporul acela. Şi zicând aceasta, bătrânul s-a risipit acolo în biserică. Şi osemintele lui le-au îngropat lângă biserică şi le-a adus împăratul roman mai târziu la Constantinopol.

Iubiţi credincioşi, aşa s-a întâmplat Întâmpinarea Domnului. ***Dar oare de ce femeile veneau la 40 de zile în biserică, să aducă jertfă de curăţire lui Dumnezeu? Oare există legea aceasta şi în legea darului?*** Da, există, pentru că în legea veche a spus **Moise în Levitic** (cap. al XII-lea): ***„Toată femeia care va zămisli şi va naşte… necurată este”***; ***până la 40 de zile să nu se culce cu bărbatul său şi la 40 de zile să aducă pruncul să-l îmbisericească în biserică, să i se facă aghiasmă şi să aducă jertfă de curăţire lui Dumnezeu, şi apoi poate să intre în biserică.*** Aşa era în legea veche şi această rânduială s-a pus în legea darului la fel. ***Dar oare se păzeşte în legea darului?*** Ne-a venit la ureche că nu. Ne-a venit la spovedanie şi ni s-a spus că bărbaţii n-au răbdare şi femeile n-au ce face şi nu păzesc curăţenia până la 40 de zile. Şi aceasta e mare păcat. Pentru că copiii care se nasc din aceste amestecări, dacă bărbatul se împreună cu soţia până ea nu se curăţeşte, se nasc orbi, rahitici, cu oasele moi şi cu nici un fel de fericire în viaţă. E o pedeapsă a lui Dumnezeu că n-au înfrânare nici măcar şase săptămâni, până se curăţeşte femeia de urmele naşterii ei. Deci luaţi aminte de la praznicul

Întâmpinării şi aduceţi-vă aminte să nu vă ispitească satana ca să nu păziţi curăţenia după copiii dumneavoastră, că veţi fi sub blestem şi veţi avea pagube şi scârbe în viaţa aceasta, iar dincolo – munca cea veşnică. ***Că şi legea căsătoriei are o măsură de curăţenie.*** Nu dezlegaţi frâul – nici bărbatul, nici femeia – ca dobitoacele, măcar că şi acelea au rânduiala lor. Cât timp femeia este în timpul necurăţiei ei, bărbatul n-are voie să se culce cu dânsa; la fel timp de 40 de zile după naştere, cât este în curăţenie, n-are voie; nici în sărbători, nici în posturi, în duminici şi aşa mai departe. E o măsură de curăţenie pentru toţi, şi dacă nu e păstrată, din mocirla asta ne ducem în fundul iadului.

Dar oare de ce trebuie să aducă doi pui de porumb, iar cei mai bogaţi un miel fără meteahnă, adică nici şchiop, nici chior, nici cu vreo altă meteahnă în trup?
Acesta era simbolul lui Hristos celui desăvârşit, Mielul lui Dumnezeu. Şi simbolul desăvârşirii jertfei noastre, adusă lui Dumnezeu, care trebuie să fie curată, nu întinată de furtişaguri, sau de alte păcate. Iar cel mai sărac aducea jertfă două turturele sau doi pui de porumb.

De ce se aducea jertfă de către cei săraci porumbelul?
Pentru că porumbelul este o pasăre care foarte mult iubeşte pe soţia sa, şi soţia pe el. Mare dragoste este între porumbei. ***Aşa trebuie să trăiască soţul cu soţia, în mare unire, în mare dragoste, în mare blândeţe.*** Că zice **Hristos:** ***„Fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii!”.*** Şi ce mai face porumbelul, chiar şi cel sălbatic din pădure, şi turturica? Dacă i-a murit soţul, până la sfârşitul vieţii el nu se mai însoţeşte. Tot aşa şi turturica. De aceea spune **Sfântul Efrem** despre călugări: ***„Pentru ce oare, monahe, cu turturica cea văduvă te-a asemănat pe tine proorocul, care niciodată soţie nu mai caută, şi se ţine în văi şi în pustie, căutându-şi liniştea? Aşa trebuie să fie călugărul: pururea fără căsătorie, pururea căutând pe Hristos”.*** Aşa face şi porumbelul sălbatic: după ce i-a murit soţia, el zboară prin munţi, pe dealuri, prin poiene, prin văi, şi plânge după soţia lui. Dar nu se mai căsătoreşte cu alta, şi niciodată nu stă pe cracă verde, ci totdeauna pe cracă uscată.

Eram cu oile – că eu am fost cioban la munte – acum vreo zece ani şi pe piciorul unui deal pândeam nişte porumbei sălbatici. Poate erau şi aceia stingheri, că de câte ori veneau, stăteau pe vârful unui mesteacăn uscat. Şi mă minunam de ce stau pe cel uscat, când tot codrul e verde! Iată de ce stau pe pom uscat: aceasta este o taină şi un simbol. Căci spune Marele Vasile că din toate zidirile lui Dumnezeu pururea ne învăţăm cele ale înţelepciunii. Căci toată lumea aceasta simţită şi văzută este şcoala sufletelor celor cuvântătoare.

Ştiţi de ce nu stă porumbelul şi turturica pe lemn verde după ce i-a murit soţul? Lemnul verde e simbolul dulceţii omeneşti, căci ceea ce-i verde şi sănătos trăieşte în îndulcirea veacului de acum, iar lemnul uscat e simbolul că femeia, după ce i-a murit bărbatul, nu se mai îndulceşte cu alt soţ. Să stea pe ramură uscată! Acesta e simbolul uscăciunii, al foamei, al setei, al chinului, al trudei – aşa spun dumnezeieştii Părinţi. Porumbelul care stă pe lemn uscat ne arată nouă să ne uscăm cu postul, cu lacrimile, cu umilinţa, cu foamea şi cu setea.

Femeia căreia i-a murit bărbatul să plângă, să se roage, să ducă o viaţă curată şi cinstită, şi de foarte mare fericire se va învrednici dacă va rămâne aşa până la sfârşitul vieţii ei. Iar dacă nu poate, atunci după îngăduinţa marelui Pavel, poate să se mărite, dar mai bine este dacă rămâne nemăritată şi petrece în post, în rugăciune, în foame şi în sete, în trudă şi în osteneală, plângând nu după mirele ce l-a avut, ci după Hristos; după Acela să suspine, după Acela să plângă, că trebuie din nou să fie cu Acela cu Care s-a împreunat la botez, ca Acela să ne ducă pe noi nu la unirea cea trupească, ci la cea duhovnicească şi la bucuria cea fără de margini din ceruri.

Iubiţi credincioşi, ***dar de ce spune oare evanghelia de astăzi că bătrânul Simeon a blagoslovit pe dreptul Iosif şi pe Maica Domnului?*** După unii istorici, el a fost preot al legii vechi; alţii zic că nu, ci a fost un om drept, bătrân şi sfânt. Dar mai târziu el s-a arătat oarecărora dintre sfinţi îmbrăcat preoţeşte, după rânduiala legii vechi, şi cu un toiag verde în mână, încredinţând că a fost preot. ***Dar pe cine blagosloveşte Simeon? Pe Maica Domnului şi pe Pruncul pe Care-L ţine în braţe. Vedeţi smerenia lui Hristos? Vedeţi bunătatea Lui cea fără de margini? Se lasă blagoslovit de un om drept. Cel Ce blagosloveşte toate popoarele pământului şi toate ţarinile, şi toate viile, şi toate moşiile, şi toate vieţuitoarele din apă, din aer şi de pe uscat, Se lasă blagoslovit de un om, care avea darul preoţiei. Vedeţi cât de mare e preoţia? Duhul Sfânt dă preoţia preotului, dar ne învaţă că şi Însuşi Dumnezeu S-a smerit ca să fie binecuvântat de preot, de dreptul Simeon.***

Astăzi, Dumnezeu Cuvântul, Care a făcut cerul şi pământul, vine, Se face prunc întru smerenie şi blândeţe şi, tăcând, Se lasă binecuvântat de un preot al legii vechi. Dar atunci cu cât e mai mare un preot al legii darului? N-am vreme să vă spun. Iar dumneavoastră, când treceţi pe lângă un preot, poate nici bună-ziua nu-i ziceţi. Vai de cel ce face aşa! ***Să ştiţi dumneavoastră că arhiereii şi preoţii în lumea aceasta sunt izvoarele binecuvântării. Deci fericit, de trei ori fericit este acela care doreşte pururea să fie blagoslovit de arhiereu şi de preot! Când treci pe lângă un preot, chiar dacă este departe, ia-ţi căciula din cap, du-te şi zi: "Blagosloveşte-mă, părinte sfinte!"***

Căci zice dumnezeiescul Gură de Aur: ***„a preotului este numai a deschide gura şi darul le lucrează pe toate”.*** Şi mai zice acelaşi: ***“Sfântă este limba preotului şi preasfântă este gura lui”. Şi când te-ai dus la el şi te-a binecuvântat, Domnul te-a umplut de toată blagoslovenia Duhului Sfânt, că nu el blagosloveşte, ci Duhul Sfânt cu Care este îmbrăcat.*** Iată ce pildă ne-a dat Mântuitorul la sărbătoarea de astăzi.

El, Care blagosloveşte pe toţi Sfinţii şi Arhiereii, şi pe toţi Sfinţii Îngeri, Se blagosloveşte pe pământ de la un preot? De un bătrân cinstit? Şi apoi, pe cine ţine Sfântul Simeon în braţe? Pe un prunc. ***Dar cine era pruncul Acesta? Acesta este Cel ce ţine în cumpănă şi în braţele Sale cerul şi pământul, şi toate cerurile cerurilor şi toate văzduhurile, şi noianurile, şi vânturile, şi munţii, şi toate cetele de sus, şi toată zidirea cea de jos; şi acum vine cu atâta smerenie ca să-L ţină în braţe un bătrân slab, care a aşteptat cu suspin şi cu umilinţă 360 de ani venirea Lui.***

Iată bunătatea şi mila lui Dumnezeu până unde se coboară, că vrea să fie binecuvântat de om, vrea să fie purtat de om, în nemărginita Lui dragoste, ca şi noi la vreme să dorim blagoslovenia Lui şi să-L purtăm pe Dumnezeu.

Dar oare nu-L purtăm şi noi pe Iisus Hristos? Oare numai bătrânul Simeon L-a purtat? Doamne fereşte! **Noi Îl purtăm mai mult decât Sfântul Simeon. Sufletul omului are chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, căci are minte, gând şi cuvânt.** ***Mintea noastră, sufletul nostru sunt chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, Care stă în minte şi în inimă, şi S-a vărsat în toată firea trupului ca focul prin fier, cum arată dumnezeiescul Ioan Damaschin. Deci fiecare creştin, care s-a scăldat în biserică şi s-a îmbrăcat cu Hristos, după cum cântă biserica: “Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat, Aliluia!”***, ***poartă pe Hristos în el.***

De aceea ne chemăm toţi creştini, că purtăm pe Hristos în noi, avem pe Dumnezeu Cuvântul şi pe toată Sfânta Treime cu noi.

Sfântul Simeon L-a purtat în braţe, iar ***noi Îl purtăm pururea pe Hristos în inimă şi în minte.*** Toţi suntem purtători de Dumnezeu, după cum a spus Sfântul Ignatie, căci când l-a întrebat împăratul Traian: „Dar de ce te chemi tu aşa, Teoforul? (adică “purtător de Dumnezeu”), el i-a spus: ***„Nu te nedumeri, Împărate! Mă numesc Teofor pentru că port pe Dumnezeu în mine; căci toţi creştinii care s-au botezat poartă pe Dumnezeu în ei”.***

Deci, fraţii mei, ***dacă purtăm pe Dumnezeu în noi şi dacă acesta este adevărul şi nimeni nu poate să-l tăgăduiască, atunci cum trebuie să fie purtările noastre,***

cum trebuie să fie gândurile noastre, cum trebuie să fie cuvintele noastre, ce fel de mişcări trebuie să facem? Oare ce nu ştie Dumnezeu, Care este în noi şi pe Care Îl purtăm până la moarte? Ce nu ştie El din viaţa noastră? Căci i-a spus lui Iov: ***„Oare cine este cel ce ascunde de la Mine sfatul?”.*** **Care sfat?** ***Sfatul inimilor.*** Despre aceasta a proorocit bătrânul Simeon. Căci după ce a spus cele de mai sus, a zis Maicii Domnului: ***„Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel” (Luca 2, 34). Care e căderea, care e ridicarea prin Hristos? Toţi care Îl hulesc vor cădea de la Dânsul, căci de bună voie se desprind de dragostea Lui.*** Şi-apoi, ce i-a mai proorocit Maicii Domnului? ***„Şi prin sufletul tău va trece sabie”.*** **Când a trecut sabia prin inima Maicii Domnului?** ***La Sfintele Patimi.*** Maica Domnului a născut după legea firii, dar în acelaşi timp mai presus de fire, căci n-a avut dureri. Dar durerea pe care trebuia să o aibă la naştere a avut-o la sfintele şi preaînfricoşatele Patimi, când a văzut pe Mântuitorul răstignit, de a suferit nenumărate chinuri şi a murit. Deci a trecut sabia prin inima ei nu la naştere, pentru că n-a cunoscut ea vreodată bărbat şi de aceea a născut fără durere. ***Dar durerea de la naştere a trebuit s-o aibă la patima Domnului, ca să fie părtaşă a patimilor şi suferinţelor Lui.***

Iubiţi credincioşi, luaţi seama: Hristos a venit spre surpare şi stăvilire. Toţi care se împotrivesc, toţi care hulesc, toţi care defaimă poruncile Lui vor cădea de la El. Şi ***toţi care caută să-L iubească din toată inima şi să facă poruncile Lui se vor ridica prin dragostea Lui la locaşurile mai presus de ceruri.***

V-am spus aceste puţine, la praznicul de azi, ca să nu îngreuiez auzul dumneavoastră, că multe sunt care îmi vin în minte. Vă spun numai atâta: ţineţi minte femeilor, de la praznicul acesta, să păziţi curăţenia după copii până la 40 de zile. Dacă una rămâne văduvă, să stea pe lemn uscat, ca porumbiţa cea sălbatică, adică să petreacă în post, în rugăciune, în foame, în sete, şi să suspine după Mirele Cel ceresc, după Hristos, Care ne-a logodit pe noi cu Sine prin botez. Iar dacă nu se va putea înfrâna şi se va căsători, să se căsătorească cu un bărbat creştin, care n-a mai lăsat o soţie încurcată, şi să aibă cununie. Dar cununia nu se mai pune a doua oară pe capul celor ce se cunună, după rânduiala Sfinţilor Părinţi. Apoi, să dorim binecuvântarea preoţilor şi arhiereilor. Până veţi rămâne în viaţa aceasta, să doriţi blagoslovenia slujitorilor Bisericii, pentru că Însuşi Dumnezeu S-a pogorât de sus, ca să fie blagoslovit de un sfânt preot al legii celei vechi.

Dar să vă mai spun ceva: să nu boliţi de îndoială. Niciodată nu am putea vorbi mai mult de îndoială ca astăzi, dar nu-i vreme.

- ***De ce a suferit Sfântul Simeon Bătrânul 283 de ani, câţi au fost de la faraonul Ptolemeu Filadelf până la Hristos? Pentru că s-a îndoit. N-a crezut că Hristos se poate naşte dintr-o fecioară. Şi i-a dat Dumnezeu canon să mai trăiască 283 de ani, ca să vadă pe Cel născut din Fecioară.***
- ***Aşa s-a îndoit Avraam.*** Căci când i-a zis Domnul: ***„Eu sunt Domnul, Care te-a scos din Urul Caldeii, ca să-ţi dau pământul acesta de moştenire… a zis Avraam: «Stăpâne Doamne, pe ce voi cunoaşte că-l voi moşteni?». Atunci a zis Domnul către Avraam: «Să ştii bine că urmaşii tăi vor fi pribegi în pământ străin, unde vor fi robiţi şi apăsaţi patru sute de ani»" (Facerea 15, 7-13).*** Dar a stat în robie 430 de ani.
- De aceea a întrebat Moise: de ce, Doamne, a depăşit cei 400 de ani, că s-au împlinit anii. Şi a zis Dumnezeu: anii s-au împlinit, dar păcatele poporului, nu. Deci, în loc de 400 de ani, le-a dat canon de stat în robie 430 de ani. De ce n-a murit Moise în pământul făgăduinţei, ci a murit la muntele Nebo? Căci Moise, care a condus poporul acela, a fost cel mai blând om de pe faţa pământului, cum se spune la Numeri: ***„Moise însă era omul cel mai blând dintre toţi oamenii de pe pământ" (Numerii 12, 3).*** Pentru o greşeală nu a intrat în pământul făgăduinţei, pentru o greşeală l-a pedepsit Dumnezeu să nu treacă Iordanul: pentru că s-a îndoit la stânca Rafidim. Că Dumnezeu i-a spus: ***„Ia toiagul şi adună obştea, tu şi Aaron, fratele tău, şi grăiţi stâncii înaintea lor şi ea vă va da apă; şi le veţi scoate apă din stâncă şi veţi adăpa obştea şi dobitoacele ei. A luat deci Moise toiagul din faţa Domnului, cum poruncise Domnul. Şi au adunat Moise şi Aaron obştea la stâncă şi a zis către obşte: «Ascultaţi, îndărătnicilor, au doară din stânca aceasta vă vom scoate apă?» Apoi şi-a ridicat Moise mâna şi a lovit în stâncă cu toiagul său de două ori, şi a ieşit apă multă, şi a băut obştea şi dobitoacele ei. Atunci a zis Domnul către Moise şi Aaron: «Pentru că nu M-aţi crezut, ca să arătaţi sfinţenia Mea înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu veţi duce voi adunarea aceasta în pământul pe care am să i-l dau»" (Numerii 20, 8-12).*** Pentru îndoiala aceasta Moise n-a văzut pământul făgăduinţei.
- **Aşa s-a îndoit şi Toma la Învierea lui Hristos** şi a trebuit să fie mustrat oarecum de Hristos: ***„Fiindcă M-ai văzut, Tomo, ai crezut; ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut!".*** Hristos a pus astfel fericirea a zecea după Înviere, ca să întărească credinţa celor ce nu văd şi cred, precum suntem noi şi cum trebuie să fie toţi creştinii până la sfârşit. Ce spune **Apostolul Iacov:** ***„Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale" (Iacov 1, 8).*** Omul îndoielnic care zice: "Oare este, sau nu este Dumnezeu? Oare este iad sau nu este?", acela este ca un nor pe care îl poartă satana cum vrea, căci el nu crede cu fermitate, cu tărie, în existenţa lui Dumnezeu. De aceea satana îl duce oriunde.

Să vă dau o pildă. A venit un moşneag deunăzi şi a zis: “Părinte, iată ce am văzut la restaurant în ziua de Sfântul Vasile. Vor merge toţi aceia în iad? Eu cred că nu vor merge toţi”. I-am răspuns: “Nu crezi dumneata, dar Duhul Sfânt ne spune în psalmi, prin gura **Sfântului prooroc David**: ***Că Tu eşti Dumnezeu care nu voieşti fărădelegea, nici va locui lângă Tine cel ce vicleneşte. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toţi cei ce lucrează fărădelege (Psalmii 5, 4-5).*** Nu crezi dumneata că Dumnezeu nu-i părtaş la fărădelegile noastre? Ce spune Scriptura? ***Pentru ce ai aşezat aşezământul de lege al Meu prin gura ta, iar tu ai urât învăţătura şi ai lepădat cuvintele mele înapoia ta? (Psalmii 40, 17-18).*** Şi mai zice în psalmi: ***“Pune-voi fărădelegea ta înaintea ta şi te voi mustra.”*** Iar **Hristos** a spus: ***“Intraţi pe poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi mulţi sunt cei care o află. Şi strâmtă este poarta şi îngustă calea care duce la viaţă şi puţini sunt care o află.” (Matei 7, 13-14).*** Deci nu te mira că merg mulţi la joc sau că cei care merg la bine pe cărarea cea strâmtă sunt puţini”. Tot lucrul bun este rar.

Deci nu vă îndoiţi de cuvintele Mântuitorului. Nu sta la îndoială când e vorba de a împlini porunca lui Hristos şi de a te feri de păcate. Dacă n-a cruţat Dumnezeu pe Avraam şi pe Moise pentru îndoială, dacă nu l-a cruţat pe Toma şi pe alţii care s-au îndoit, nu ne va cruţa nici pe noi. Aceia au fost sfinţi, le-a dat astfel de pedeapsă ca să nu se muncească veşnic, dar noi, dacă vom trăi în îndoială, vom avea nu numai pedeapsa lui Simeon, ci vom avea pedeapsa veşnică. Pe el l-a pedepsit pe merit să nu moară, până nu-L va vedea pe Hristos Domnul, dar noi, de nu vom crede că avem pe Hristos în noi şi că El trăieşte în noi şi ştie cuvintele noastre, şi gândurile noastre, şi faptele noastre, atunci munciţi vom fi în vecii vecilor.

Mântuitorul Hristos şi Prea Curata lui Maică să ne ajute tuturor, să nu uităm că Îl purtăm în toată vremea în noi, că El ştie toate gândurile noastre. Amin!

(2 februarie 1968)

Predică despre Melhisedec, împăratul Salemului ("împăratul păcii")

Sfântul şi marele ierarh Atanasie cel mare, patriarhul Alexandriei şi marele stâlp al Bisericii lui Hristos, adevereşte istoria sfântă despre Melhisedec, împăratul Salemului, în acest chip:

Acest împărat, străin între oameni, a fost preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. El a fost socotit fără de mamă şi fără de tată, şi nenumărate de neamuri [fără spiţă de neam] au fost zilele lui, ca să fie el închipuirea vie a lui Hristos, Mântuitorul lumii.

Şi iată ce spune marele ierarh Atanasie despre el: Mai înainte de a veni şi de a se sălăşlui dumnezeiescul Avraam, după porunca dumnezeiască, în părţile chananeilor, trăia în hotarele Palestinei o împărăteasă, anume Salem, de acelaşi nume cu cetatea Salemului în care împărăţea ea. Această împărăteasă a născut pe Salad, iar Salad a născut pe Melhi. Şi Melhi a luat de femeie pe Salem, asemenea la nume cu numita împărăteasă (Ierusalimul de azi a moştenit mai pe urmă numele cetăţii Salem, care s-a scufundat), bunica lui, şi cu acea femeie a născut doi fii: pe unul Melhi şi pe celălalt Melhisedec. Deci, era Melhi tatăl acestor doi fraţi, închinător la idoli şi desfrânat.

Şi venind sorocul la care se aducea jertfă idolilor cu mare pompă în faţa întregului popor, a poruncit împăratul Melhi fiului său Melhisedec, zicând: „Să iei împreună cu tine slugile noastre şi, mergând la cireada vitelor, să-mi aduci şapte viţei ca să-i jertfesc dumnezeilor mei!".

Deci, mergând Melhisedec la cireada vitelor şi ridicându-şi pe drum ochii spre cer - după o dumnezeiască insuflare - privea cu luare aminte frumuseţea soarelui şi luminoasa lui strălucire. Şi a început a zice pentru sine: „Cu adevărat, Cel ce a făcut aceste zidiri şi le-a înfrumuseţat, şi le ţine pe ele întru bună rânduială, Acela este adevăratul Dumnezeu Atotputernic şi Domnul a toate, nestricat, nevăzut, nemuritor, şi numai Acestuia se cuvine a I se adduce jertfe, iar nu idolilor celor muţi şi surzi şi fără de suflet. Deci, mă voi întoarce la tatăl meu să-i spun despre această dumnezeiască gândire şi poate mă va asculta şi-şi va veni întru simţire, părăsind amăgirea deşartă ce-l stăpâneşte.

Şi întorcându-se Melhisedec la tatăl său fără să aducă nimic, i-a spus despre Acela Care este cauza tuturor şi de ce s-a întors fără viţei. Şi a zis dreptul acesta, de Dumnezeu luminat şi înţelepţit: „Eu am socotit, o, tată, cum că nu este cu dreptate ca noi, oameni cuvântători şi cu minte, să jertfim viţei idolilor celor muţi şi surzi şi fără de simţire. Ci Celui Singur cu adevărat Dumnezeu, Care a făcut cerul şi pământul, cu toate din ele".

Auzind acestea acel fără de Dumnezeu tată, de la fiul său cel de Dumnezeu luminat, s-a tulburat foarte şi, îmboldit fiind de dobitoceasca şi drăceasca mânie, a zis cu mare iuţime: „Mergi de împlineşte îndată porunca ce ţi-am dat, iar de nu vei asculta degrabă, te voi ucide!".

Deci, ducându-se Melhisedec a doua oară la cireada vitelor ca să aducă cei şapte viţei pentru a-i jertfi păgânul împărat, a intrat împăratul Melhi la Salem, soţia sa, zicând: „Eu, o, femeie, am hotărât să jertfesc la dumnezeii mei pe unul din cei doi fii ai noştri, la viitorul praznic".

Acestea auzind împărăteasa şi cunoscând, ca o mamă iubitoare de fii, că împăratul vrea să-l omoare pe Melhisedec, pentru că a călcat porunca lui, a început a plânge cu amar şi a se tângui din greu, fiindcă ea îl iubea foarte mult pe Melhisedec.

Iar împăratul iubea mai mult pe Melhi, fiindcă îi purta numele. Văzând împăratul întristarea şi plângerea cea mare şi multa tânguire a împărătesei, a zis: „Lasă, pune sorţi între noi şi pe cine va cădea sorţul, acela va da pe fiul său".

Şi împăratul a luat de partea lui pe Melhi, care purta numele lui, iar împărăteasa a luat pe Melhisedec de partea sa. Şi după dumnezeiasca rânduială, a căzut sorţul pe Melhi şi, cu toate că împăratul s-a mâhnit foarte tare, dar pentru cuvântul dat, l-a gătit pe Melhi pentru jertfă.

După această tocmeală făcută între ei, a sosit şi Melhisedec cu cei şapte viţei de la cireada vitelor. Şi întristându-se foarte tare de cele ce se puseseră la cale şi văzând pe mama sa plângând cu amar, a plans şi el mult şi s-a tânguit pentru moartea fratelui său Melhi, cea atât de amară.

Şi urmând pilda acestui păgân împărat, mulţi taţi şi mame au gătit pe fiii lor, adunându-se spre jertfă ca la cinci sute de suflete, iar oi şi boi şi alte dobitoace, mare mulţime.

Deci, sosind ziua păgânescului praznic şi toţi cei din cetate şi de prin satele dimprejur intrând în capiştea idolească, fericitul şi de Dumnezeu luminatul Melhisedec, neputând suferi nebunia tatălui şi a mamei sale şi a întregului popor, în acea zi a diavoleştilor lor praznice, fugar de bună voie s-a făcut de la casa părintească. Şi suindu-se în Muntele Taborului, a intrat în desimea codrului care era pe atunci acolo şi în acea singurătate, plecându-şi genunchii, s-a rugat lui Dumnezeu cu mare căldură a inimii, zicând: „Doamne, Dumnezeul meu, Cela ce ai făcut cerul şi pământul, marea şi toate care sunt într-însele, cele văzute şi cele nevăzute, auzi-mă pe mine, nevrednicul robul Tău, şi pe câţi s-au adunat la junghierea fratelui meu Melhi în vremea acestui diavolesc praznic, pe toţi, de la mic şi până la mare, scufundă-i şi îi pierde de pe faţa pământului. Facă-se iad locul acela, ca să-i înghită pe toţi acei nebuni şi păgâni oameni".

Şi - o, prea sfântă minune! - îndată s-a împlinit cuvântul dreptului Melhisedec. Căci pământul s-a căscat şi fără de veste i-a înghiţit pe toţi. Şi n-a mai rămas nici capiştea idolească, nici oameni, nici dobitoace, nici zidiri, nici copaci - nimic din acea blestemată cetate.

Apoi, după puţine zile, pogorându-se din munte dreptul Melhisedec şi văzând locul acela al cetăţii scufundat cu totul în adâncurile pământului, umplându-se de frica lui Dumnezeu, s-a suit iarăşi la Muntele Taborului şi a vieţuit în desimea codrului şapte ani întregi, hrănindu-se numai cu mugurii copacilor, cu ierburi şi cu miere sălbatică, după cum mai în urmă s-a hrănit dumnezeiescul Înainte-Mergător Ioan Botezătorul.

Astfel, el a fost cel dintâi pustnic, mai înainte de Ilie Tesviteanul şi de Ioan Botezătorul.

Şi fiind el gol de la cap până la mijloc, spatele lui s-a făcut precum coaja de broască ţestoasă.

Apoi, după cei şapte ani, a venit glas de la Dumnezeu către dumnezeiescul patriarh Avraam, zicând: „Avraame, Avraame!”, iar el a zis: „Iată, eu, Doamne!”. „Pune şaua pe asinul tău şi, luând cu tine îmbrăcăminte nouă şi încălţăminte nouă, suie-te în Muntele Taborului degrabă şi acolo strigă de trei ori în desimea codrului, cu glas mare, zicând: «Omule al lui Dumnezeu Celui Prea Înalt!». Şi după a treia strigare, va ieşi din desimea codrului un mare pustnic. Iar tu, văzând pe acest om, nu te spăimânta nicidecum de el, ci rade-l pe cap, taie-i unghiile, îmbracă-l şi încalţă-l, şi cere-i binecuvântarea!”.

Deci, suindu-se dumnezeiescul Avraam în Muntele Taborului şi făcând după a Domnului poruncă, a strigat de trei ori în desimea codrului, cu glas mare.

Şi iată, îndată a ieşit Sfântul Melhisedec, pe jumătate gol şi cu păr lung acoperit. Şi văzându-l dumnezeiescul Avraam, fără de veste, foarte s-a înfricoşat şi s-a spăimântat.

Iar el i-a zis: „Nu te înfricoşa, omule, ci spune-mi cine eşti şi pentru ce ai venit în această pustietate!”.

Iar dumnezeiescul Avraam i-a răspuns: „Domnul m-a trimis ca să te rad pe cap, să-ţi tai unghiile, să te îmbrac şi să te încalţ ca pe o credincioasă slugă a Sa”.

Atunci Melhisedec a zis: „Fă după cum ţi-a poruncit ţie Domnul!”.

Şi dumnezeiescul Avraam a făcut toate câte i s-au poruncit de Domnul.

Iar Sfântul Melhisedec, coborându-se după trei zile din Muntele Taborului şi luând un corn cu untdelemn şi pecetluindu-l cu graiul lui Dumnezeu, a blagoslovit pe Avraam, zicând: „Binecuvântat eşti lui Dumnezeu Celui Prea Înalt. Şi de acum numele tău va fi pe deplin săvârşit”.

Iar după câteva zile a venit glas din cer către dumnezeiescul Avraam, zicând: „Pentru că nimeni n-a rămas din neamul lui Melhisedec, el se va numi fără tată, fără mamă şi nenumărat de neamuri, nici început zilelor având, nici sfârşit. Şi rămâne în veac închipuit ca Fiul lui Dumnezeu”.

Deci, pentru că singur acest Melhisedec dintre atâtea neamuri a cunoscut pe Dumnezeu şi din îndemnarea Lui a mărturisit pe adevăratul Dumnezeu al tuturor şi pe Făcătorul zidirilor celor văzute şi nevăzute, şi pentru dragostea lui Dumnezeu a părăsit dezmierdarea şi odihna rudeniilor, a prietenilor, precum şi luminata mărire

a împărăţiei sale, şi a cinstit mai presus de toate pe Dumnezeu, alegând aspra vieţuire a pustiului în locul desfătării celei stricăcioase a lumii, s-a învrednicit de la Dumnezeu a se hirotoni în chip nevăzut preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, ca să lucreze mai înaintea darului cele ale darului şi să ungă împăraţi şi preoţi, şi să binecuvânteze sfinţind, şi să ofere dumnezeiescului Avraam şi celor împreună cu dânsul - că erau 318 slugi de casă ale lui - pâine şi vin când acesta se întorcea de la tăierea lui Kedarlaomer (Facerea 14, 17-18), şi să închipuiască în sine mai înainte pe Domnul Care avea să Se nască din Prea Sfânta Fecioară Maria, şi după aceasta să rămână "preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec".

Deci, s-a socotit fără de tată şi fără de mamă, şi nenumărat de neamuri, şi preot dumnezeiesc al Celui Prea Înalt, fiindcă nimeni nu ştia pe tatăl şi pe mama lui, nici pe celelalte rudenii care s-au scufundat atunci şi i-a înghiţit pământul. Şi a fost în chip nevăzut hirotonit de Dumnezeu pentru multa lui dragoste faţă de Dumnezeul cel adevărat.

Acesta a binecuvântat pe Avraam cu pâine şi vin, când Avraam se întorcea de la Kedarlaomer, şi a închipuit cu mii de ani înainte preoţia lui Hristos cea din Legea Darului.

(Cine vrea să ştie mai pe larg această sfântă istorie, să citească în prologul cu slova veche, luna mai, în 22 de zile, ediţia din 1855 de la Sfânta Mănăstire Neamţ.)

(Extras din cartea: Predici la Duminicile de peste an, inedite ale Părintelui Cleopa Ilie, Colecţia omul creştin; Editura Scara Bucureşti, 2002)

Sfântul Ioan Gură de Aur - Predică la Întâmpinarea Domnului

„ Şi prin sufletul tău va trece sabie” (Luca II, 35)

Pentru ce cei cucernici şi drepţi se cercetează cu suferinţă?

Pentru ce şi oamenii cei cucernici se cercetează cu tot felul de suferinţe, eu iubiţilor pot să vă arăt şapte pricini.

De aceia luaţi aminte şi mă ascultaţi că pe viitor nu veţi avea dezvinovăţire când vă veţi scandaliza de cele ce se petrec în lume, adică de nenorocirea celor îmbunătăţiţi şi nu vă veţi lămuri despre acest lucru ca şi când nu a-ţi avea nici un motiv.

- **Primul motiv** pentru care şi cei cucernici sunt cercetaţi de suferinţă este, pentru ***ca ei să nu se inalţe pentru faptele cele bune şi pentru meritele lor***,
- **al doilea** ***pentru a vedea că şi sfinţii şi cei cucernici sunt oameni neputincioşi*** şi atunci când cineva vă sfătuieşte să-i urmaţi, bunăoară pe Petru şi Pavel să nu puteţi zice că aceia ar fi dobândit cu totul altă fire şi nu pot fi urmaţi. Pătimirile lor arată că şi ei au fost oameni ca şi noi.

- **A treia pricină** este ***ca puterea lui Dumnezeu să se arate tare intru slăbiciune*** şi să biruiască chiar cătuşele şi aşa să se înmulţească slava lui Dumnezeu!
- **Al patrulea**, ***pentru ca răbdarea celor cucernici, cu atât mai dovedită să fie şi să se arate că ei nu pentru plată au slujit lui Dumnezeu, ci chiar şi în mijlocul nenorocirii ei au arătat cea mai mare dragoste către Dânsul.***
- **A cincea pricină** este ***ca toţi cei căzuţi în nenorocire, la privirea celor cucernici şi a suferinţelor lor să poată afla mângâiere şi îmbărbătare.***
- **A şasea pricină** este ***ca noi să gândim la înviere şi la nemurire***, când noi vedem pe un om drept plin de fapte bune, care petrece viaţa sa cea pământească în nenumărate trude şi nevrând suntem siliţi a gândi la judecata cea de apoi. Căci dacă oamenii nu lasă fără plată şi fără răsplătire pe cei ce poartă greutăţi, pentru ei, cu cât mai mult Dumnezeu va răsplăti pe aceia care atât de mult au răbdat pentru El. Dacă Dumnezeu vrea aşa, atunci la sfârşitul acestei vieţi trebuie să vină alta în care ei să-şi ia răsplata pentru pătimirile lor de pe pământ, în sfârşit
- **al şaptelea motiv** este că ***cei cucernici prin necazuri mai mult se adeveresc şi se fac vrednici de o răsplătire mai mare.***

Însă noi trebuie să dovedim aceste pricini cu Sfânta Scriptură şi să arătăm că cele zise nu sunt numai vorbe omeneşti ci învăţătura Sfintei Scripturi. Atunci învăţătura mea va avea mai multă încredinţare şi va pătrunde mai adânc în sufletele voastre.

1. ***Deci mai întâi Dumnezeu pentru aceia trimite nenorocire celor cucernici, pentru ca ei să gândească despre sine măsurat şi cumpătat şi ca ei să nu se înalţe pe sine pentru faptele cele bune şi pentru meritele lor; avem mărturie pe David şi pe Pavel.*** Acela zice: ***„Bine este mie că m-ai smerit, ca să mă învăţ îndreptările tale" (Ps. CXV III, 71)***, iar Pavel zice: ***„am fost răpit până la al treilea cer şi am fost răpit în rai, şi pentru ca să nu mă trufesc cu măreţia descoperirilor, datu mi-sa mie un ghimpe în trup, un înger al satanei care să mă bată peste obraz". (II Cor XII, 2, 3, 7).***

Ce poate fi mai lămurit? Ca să nu mă mândresc zice Apostolul, Dumnezeu trimite asupra mea pe îngerul satanei ca să mă bată. El înţelege aici pe slugile satanei, pe păgâni, pe tirani, pe necredincioşi, care mereu prigoneau pe Apostol. Sau vrea să arate şi patimile şi durerile cele trupeşti. El vrea să zică: ***Dumnezeu ar fi putut să depărteze de la mine aceste trude şi patimi, dar ca să nu mă mândresc pentru răpirea mea la al treilea cer şi în rai, mi-a trimis aceste necazuri***, aceşti îngeri ai satanei şi cei mai mari sfinţi şi tocmai cei cucernici trebuie să fie cu mai multă băgare de seamă ca să nu se mândrească, căci nimic nu duce mai uşor la mândrie,

decât conştiinţa de a fi făcut mult bine. ***Deci ca cei cucernici să nu se mândrească Dumnezeu le trimite ispite şi patimi care să-i aducă intru smerenie şi cumpătare.***

2. ***Pătimirile şi necazurile ajută ca nimeni să nu creadă că sfinţii şi cei cucernici nu ar fi şi ei oameni ca ceilalţi oameni.*** De aceia **Petru** după ce a vindecat pe slăbănogul zice către toţi cei ce se uitau cu mirare la dânsul: ***„Ce vă uitaţi la mine ca şi cum cu a mea putere sau cucernicie l-am fi făcut pe acesta să umble” (Fapte III, 12).*** El vroia să oprească mirarea lor şi să-i înveţe că el nu de la el şi prin puterea sa proprie a săvârşit această faptă mare. în Listra Pavel şi Barnaba nu numai că au fost admiraţi, ci locuitorii aduseseră încă şi tauri împodobiţi cu cununi şi vroiau să jertfească la amândoi Apostolii (Fapte XIV, 12). în acest chip s-a format închinarea la idoli. Căci mulţi bărbaţi care au câştigat în războaie, au sărbătorit învingeri, au zidit cetăţi, sau altcumva prin alte fapte mari s-au făcut meritoşi, au fost cinstiţi de popor ca Dumnezeu şi toţi idolii păgâneşti se trag de la astfel de oameni. ***Şi ca să nu se întâmple la fel şi cu cei cucernici şi cu cei Sfinţi, Dumnezeu îngăduie ca ei să fie biciuiţi sau să cadă în boli şi alte suferinţe trupeşti, pentru ca mulţimea necazurilor şi ispitelor să-i convingă pe contemporani, că ei de la ei nu fac nimica şi pentru toate trebuiesc ai mulţumi lui Dumnezeu.*** De aceia când pe noi ne sfătuieşte cineva, să facem aceleaşi fapte bune pe care le-au săvârşit sfinţii, noi nu putem sta împotrivă şi să zicem că aceia ar fi avut altă fire decât noi şi ar fi fost astfel de oameni. Pentru aceia zice Apostolul despre Ilie: ***„el era un om asemenea nouă pătimaş” (Iacov V, 17).***

3. ***Pătimirile celor cucernici slujesc spre a arăta puterea lui Dumnezeu şi aceasta ne-o spune Apostolul Pavel.*** Cei necredincioşi când văd pătimirile unui cucernic zic Dumnezeu care îngăduie toate acestea este slab şi nu poate să ajute cinstitorilor săi. ***Ascultă dar în ce chip Apostolul Pavel dovedeşte că tocmai prin aceasta Dumnezeu arată mai mult tăria şi puterea sa decât slăbiciunea. După ce el a povestit că îngerul satanei, adică prigonirea, ispita, patimile etc, îl băteau peste obraz adaugă: „de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l depărteze de la mine şi mi-a zis: îţi este de ajuns harul meu, căci puterea mea se desăvârşeşte în slăbiciune” (II Cor XII, 8). Dumnezeu vrea să zică: puterea Mea tocmai atunci se arată bine, când voi sunteţi slabi şi când prin voi cei slabi se fac în numele meu lucruri mari.*** Era o pătimire pentru Pavel când el a fost aruncat în temniţă, însă tocmai în această neputinţă a lui s-a arătat puterea Domnului, căci El a zguduit temniţa şi Apostolul a câştigat pentru Hristos pe însăşi mai marele temniţei, (Fapte XVI 26-34). Asemenea lucruri se pot vedea şi la Petru şi la ceilalţi apostoli, ***intru necazuri lor totdeauna le-a venit intru ajutor harul lui Dumnezeu şi aşa de a pururea pătimirile lor au preaslăvit puterea lui Dumnezeu.***

4. ***A patra pricină pentru care cei cucernici au necazuri este ca să nu se creadă că ei slujesc lui Dumnezeu numai pentru binele cel de pe pământ.*** Astfel de imputări se fac mereu celor ce trăiesc bine pe pământ, însăşi satana a grăit către Domnul despre Iov pe când acesta nu avea necazuri: ***„Crezi tu oare că Iov iţi slujeşte fără plată? Tu ai îngrădit toate cele din afară şi dinlăuntru ale casei lui” (Iov 1, 10).*** Satana vroia să zică: acela numai pentru aceasta era cinstitor de Dumnezeu, căci Dumnezeu i-a trimis multă bogăţie. Deci ce face Dumnezeu? Spre a arăta că Sfinţii nu slujesc lui din interes, Dumnezeu a răpit de la Iov tot traiul lui bun, I-a predat sărăciei şi I-a lăsat să cadă într-o boală grea. Şi acum Dumnezeu a risipit minciuna ce s-a zis împotriva lui Iov şi a zis: ***„cu toate acestea, el stă departe de păcat”*** .Pentru cei cucernici este destulă plata aceea ca ei să poată să slujească lui Dumnezeu de a pururi, ei nu vor mai mare plată ca aceasta. Până când cel cucernic este învăluit cu bogăţia ca şi cu o haină, nu se poate vedea cu desăvârşire faptele cele bune ale lui, iar când bogăţia cade de pe dânsul ca o haină, şi el se arată despuiat de bunurile cele pământeşti ca şi gol, atunci este lăudat ca şi Iov pentru răbdarea lui şi pentru biruinţa lui în lupta cu necazurile.

5. ***Însă necazul nu dovedeşte numai statornicia celor cucernici, ci aduce şi altora mare mângâiere.*** Căci ce zice Hristos: ***„Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî pe voi şi vă vor prigoni, şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră minţind pentru mine, bucuraţi-vă şi vă veseliţi că plata voastră multă este în ceruri” (Matei V, 11 -12).*** Aşadar pătimirile celor cucernici precum însăşi Hristos voieşte trebuie să servească creştinilor spre încurajare. Tot aşa mângâie Pavel pe Macedoneni arătându-le pătimirile altor creştini şi zice: ***„voi fraţilor următori v-aţi făcut ai Bisericilor lui Dumnezeu care sunt în Iudeia pentru că aţi suferit şi voi aceleaşi de la cei de un neam cu voi, după cum şi ele de la iudei” (1 Tes. II, 14).*** Cu aceiaşi mângâiere întăreşte Pavel pe Evrei, ***numindu-i pe toţi drepţi, care au fost aruncaţi în cuptor sau în groapă, care au fost alungaţi în pustii, în peşteri, au trăit în foame şi mare lipsă (Evrei XI, 36-40).*** Pentru cei nenorociţi este mare mângâiere, pătimirea altora.

6. Ascultă mai departe de la Apostolul Pavel cum ***pătimirile ne aduc aminte de înviere.*** El zice: ***„Dacă m-am luptat în Efes cu fiarele cele sălbatice ce folos îmi este, dacă morţii nu se vor “scula?” (1 Cor XV, 32).*** Şi iarăşi ***„nădăjduind în Hristos numai în viaţa aceasta, mai ticăloşi decât toţi oamenii suntem” (1 Cor XV, 19).*** El vrea să zică: noi trebuie să suferim în lumea aceasta nenumărate pătimiri.

Cine altul ar fi mai nenorocit decât noi, dacă NU am crede în viaţa veşnică? Dumnezeu nu ar îngădui ca tocmai cinstitorii lui să ajungă în mii de primejdii şi

încercări, dacă ei nu au de primit în cealaltă lume ca plată nişte bucurii mult mai mari. Dar fiindcă Dumnezeu nu poate îngădui una ca aceasta, că el a gătit o viaţă mult mai bună şi mai slăvită în care va încununa pe luptătorii săi pentru cucernicie, şi-i va încununa înaintea ochilor a toată lumea.

Aşadar când tu vezi pe un drept murind în nevoie şi în nenorocire, în boală şi în sărăcie, sau în orice alt necaz, atunci tu sine: dacă nu ar fi înviere şi judecată, Dumnezeu nu ar lăsa pe acest cucernic care pentru Dânsul a suferit atât de mult să moară intru atâta necaz.

Dintru aceasta este încredinţat că pe cei cucernici îi aşteaptă o altă viaţă mai bună decât aceasta de acum.

7. ***În sfârşit prin necazuri cei cucernici mai mult se adeveresc şi se fac vrednici de mai mare răsplătire.*** Apostolul zice: ***„Necazul aduce răbdare, răbdarea aduce încercare, încercarea aduce nădejde, iar nădejdea nu ruşinează” (Rom V 3-5).*** Vezi tu cum credinţa întărită prin pătimire ne dă nădejdea vieţii viitoare? Aşa dar eu nu fără temei am zis, ***că pătimirile întăresc în noi nădejdea învierii, şi că ele îmbunătăţesc pe aceia care au suportat încercările.*** Precum aurul se încearcă în topitoare aşa şi omul se face plăcut lui Dumnezeu în cuptorul necazurilor şi se curăţă de toate patimile de care fusese cuprins mai înainte. Deci şi plata în cealaltă lume va fi mai mare şi cununa sa de biruinţă mai slăvită. Cu cât de mare a fost necazul cu atât mai mare va fi şi răsplătirea, ba încă răsplătirea va fi mai mare decât necazul căci este scris: ***„Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi” (Rom. VIII 1,18).***

Deci fiindcă noi am arătat atâtea pricini pentru ce şi necazurile vin şi asupra celor cucernici şi sfinţi, de acum noi să nu ne mai supărăm pentru cercările ce ni le trimite Dumnezeu, să nu ne descurajăm nici să ne tulburăm, ci să ne folosim de ele spre întărirea sufletelor noastre şi să învăţăm şi pe alţii despre folosul necazurilor.

Deci tu de pildă vezi nenorocit şi sărăcit pe un om binefăcător care a întrebuinţat averea sa pentru săraci nu te tulbura şi nu cârti asupra proniei dumnezeieşti.

Săracilor le va ajuta Dumnezeu pe altă cale, iar pe cel nenorocit suportarea cu răbdare a necazului îl foloseşte mai mult decât milostenia lui cea bogată.

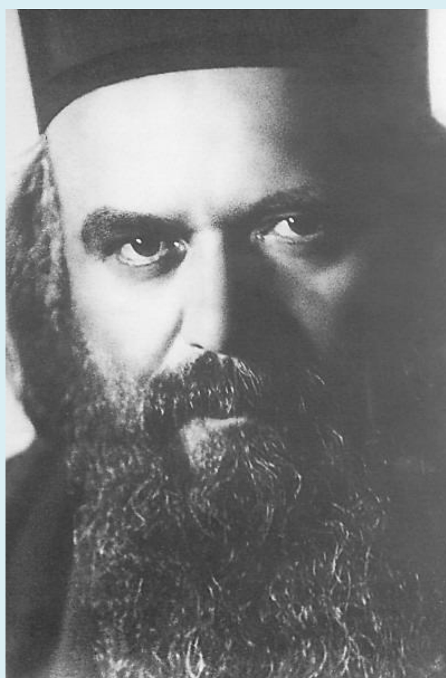
Cum că răbdarea este o faptă mai bună decât milostenia o aflăm din ***istoria lui Iov.***

Pe când el avea avere, deschidea casa lui săracilor şi împărţea toate la cei lipsiţi. Dar mai mare şi mai slăvit s-a făcut el când a răbdat cu statornicie şi vestea despre pierzarea casei sale. El îmbrăca pe cel gol cu lâna oilor sale, dar el a fost mai mare şi mai slăvit când primind vestea că oile sale s-au pierdut, nu a cârtit ci a mulţumit lui Dumnezeu.

Înainte el arăta iubire de oameni, acum o adevărată înţelepciune: El nu a zis: ”acum am pierdut turmele de la care mii de oameni primeau hrana lor. Chiar dacă eu personal nu eram vrednic de o astfel de bunăstare, totuşi pentru aceia cărora eu le veneam în ajutor cu ele, ar fi trebuit să mă cruţi”. El nu a zis şi nu a gândit nimic de acestea, căci el ştia că ce a făcut Dumnezeu este bine făcut. Urmează lui şi necazul tău cel vremelnic îţi va aduce fericirea cea veşnică. Amin.

din “Predici la duminici şi sărbători”

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida – Întâmpinarea Domnului

În ziua a patruzecea de la Naşterea Sa, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu L-a adus pe Pruncul Iisus la Templul din Ierusalim, după Lege, ca să-L închine lui Dumnezeu şi ca să se curăţească pe sine.

„Să-mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al meu (Ieşirea 13: 2)"

„Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Dacă femeia va zămisli şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile, cum e necurată şi în zilele regulei ei. Iar în ziua a opta se va tăia pruncul împrejur. Femeia să mai şadă treizeci şi trei de zile şi să se cureţe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă şi la locaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curăţirii ei. Iar de va naşte fată, necurată va fi două săptămâni, ca şi în timpul regulei ei apoi să mai stea şaizeci şi şase de zile pentru a se curăţi de sângele său. După ce se vor împlini zilele curăţirii ei pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotului la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau o turturică, jertfă pentru păcat. Preotul va înfăţişa acestea înaintea înaintea Domnului şi o va curăţi şi curată va fi de curgerea sângelui ei. Aceasta e rânduiala pentru ceea ce a născut prunc de parte bărbătească sau de parte femeiască. [...] (Leviticul 12: 2-7)"

Chiar dacă nici una nici cealaltă nu erau de trebuinţă, totuşi Dătătorul de Lege nu a voit câtuşi de puţin să calce Legea de El însuşi dată prin Moise, sluga şi prorocul Său.

În această vreme *Zaharia*, tatăl Botezătorului Ioan, ***slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale*** (Luca l: 8). Iar Zaharia, intrând Maica Domnului să aducă Pruncul la Templu, a rânduit-o pe ea să stea nu în partea femeilor, ci în partea în care stăteau fecioarele.

Tot acum au venit la Templu două persoane care demult nu mai obişnuiau să iasă, anume Bătrânul Simeon şi Prorociţa Ana, fiica lui Fanuil [oameni aflaţi la bătrâneţi adânci].

Dreptul Simeon L-a luat pe Mesia în braţele sale şi a spus: ***Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta (Luca 2: 29-30).***

A mai spus atunci Simeon despre Pruncul Hristos: ***Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri (Luca 2: 34).***

Apoi Ana, care din tinereţea ei slujea la Templu cu rugăciuni şi cu post, îl recunoscu pe Mesia şi îl preaslăvi pe Dumnezeu şi vesti locuitorilor Ierusalimului că a venit Cel mult aşteptat.

Fariseii care erau atunci la Templu şi care au auzit toate aceste prorocii, s-au înfuriat că Zaharia a aşezat-o pe Fecioara Maică în ceata fecioarelor şi s-au dus la Irod şi au pârât minunea.

Convins că Acesta este regele cel nou despre care îi vorbiseră Craii de la Răsărit, Irod a trimis imediat ostaşi să-1 ucidă pe Iisus. Între timp însă Familia Sfântă deja părăsise oraşul şi plecase spre Egipt după călăuzirea îngerului lui Dumnezeu.

Sărbătoarea întâmpinării Domnului la Templu s-a ţinut de foarte timpuriu în Biserică, dar cinstirea ei mai strălucită s-a poruncit în anul 544 d. Hr., în timpul împăratului Iustinian.

Cântare de laudă la Sfântul şi dreptul Simeon

Când iarna primăvara o întâlni,

Se revărsă şi bucuria peste bătrânul Simeon:
Căci el îI primi pe Cel mult-aşteptat,
Despre care au zis prorocii,
Pe chiar El, pe Vistierul bogăţiilor cereşti.

Văzând Pruncul, Simeon glăsui:
Iată seara vieţii mele a sosit;
Acest Prunc semn spre ridicarea
Şi coborârea multora în Israel a venit.

Aşa grăieşte Duhul,
Şi astfel se împlinesc prorociile:
Iisus este măsura plinătăţii,
El izvorul fericirii, bucuriei şi păcii,
Dar şi ţinta răutăţii omeneşti.

Pe unul El îl ridică, iar pe altul îl răstoarnă,
Iar oamenilor şi Raiul şi Iadul
Li se deschid.

Să aleagă fiecare, după inima sa,
Dar inima creştinească
La cer, către Hristos să năzuiască!

Cugetare

Vorbind despre ţinerea Sărbătorii Crăciunului, ***Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Pomii cei de soi bun când sunt răsădiţi, repede ajung la înălţime şi se încarcă de roadă bogată - aşa este şi această zi."***

Şi aşa este şi cu Ziua Întâmpinării Domnului nostru la Templu. Această zi a fost însemnată incă din timpul primilor creştini, dar ea s-a instituit ca Sărbătoare împărătească de abia sub împăratul Iustinian.

În timpul acestui împărat, o mare molimă a lovit poporul Constantinopolului şi vecinătăţile lui, aşa încât mureau zilnic până la patru-cinci mii de oameni. Tot atunci un cutremur înfricoşător lovi Antiohia. Văzând slăbiciunea omenească în faţa acestor dezastre, împăratul sfătuindu-se cu patriarhul, porunci o vreme de post şi rugăciune în toată împărăţia. Apoi, în chiar ziua întâmpinării, porunci ieşirea cu prapori prin toată cetatea Constantinopolului şi prin toate cetăţile şi

satele împărăţiei, pentru ca Dumnezeu să Se milostivească către popor şi să curme molima. Şi cu adevărat Dumnezeu S-a milostivit, căci molima şi cutremurul s-au sfârşit pe loc. Aceasta s-a întâmplat în anul 544 d. Hr.

De atunci înainte Sărbătoarea Întâmpinării Domnului s-a rânduit în Biserică ca o mare sărbătoare împărătească a Mântuitorului. Pomul a crescut înalt şi a adus roadă bogată.

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Hristos, sănătatea noastră:

- *La Stăpânul Hristos, sănătatea minţii noastre, căci cu El gândim sănătos;*
- *La Stăpânul Hristos, sănătatea inimii noastre, căci cu El simţim sănătos;*
- *La Stăpânul Hristos, sănătatea voinţei noastre, căci cu El acţionăm sănătos;*
- *La Stăpânul Hristos, sănătatea familiei, a Bisericii, a şcolii, poporului, şi oricărei instituţii a lui.*

Predică despre povăţuirea Duhului lui Dumnezeu

Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustie (Luca 4: 1).

Vedeţi, fraţilor, ce înseamnă să fii plin de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. ***Fără Duhul lui Dumnezeu, omul se umple de griji: unde se va duce şi cum va face. Dar cu Duhul lui Dumnezeu omul este eliberat de aceste griji.*** Căci atunci Duhul îl instruieşte pe om şi îi arată unde să meargă şi ce să facă iar omul este fără păcat în mergerea şi lucrarea lui pentru că însuşi Duhul Care îl poartă este fără de păcat.

Căci omul nu poate merge nicăieri în mod drept, nici face nimic bun dacă Atotputernicul şi Atotvăzătorul Duh al lui Dumnezeu nu-1 va călăuzi. Oricine nu se călăuzeşte după Duhul Sfânt lui Dumnezeu se călăuzeşte fie de propriul său duh omenesc, fie de duhul cel rău al lui satan. Ca urmare el se face ca un neajutorat, devine trist, plin de remuşcări, furios şi deprimat.

Noi nu putem să avem Duhul Sfânt în plinătatea în care L-a avut Mântuitorul Hristos, dar noi putem primi Duhul lui Dumnezeu pe cât ne este cu putinţă şi necesar nouă, aşa ca să ştim în orice moment încotro să ne îndreptăm şi ce şi cum să facem.

După curăţia inimii fiecăruia, Duhul Sfânt se sălăşluieşte în ea şi îl călăuzeşte pe acel om.

De aceea Rugăciunea către Duhul Sfânt este prima pe care o rosteşte creştinul, şi cel mai des:

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, vino şi Te sălăşluieşte întru noi!

O Doamne, Duhule Sfinte, A Ta fie slava şi mulţumita în veci. Amin.

Sfântul Teofan Zăvorâtul – La Întâmpinarea Domnului - Cum să ajungem la fericirea de a-L întâmpina pe Domnul?

Ce privelişte înduioşătoare ne înfăţişează Întâmpinarea Domnului! Simeon, la adânci bătrâneţi, ţinându-L în braţe pe Pruncul Dumnezeu; de o parte şi de alta a lui dreptul Iosif şi Preasfânta Fecioară de Dumnezeu Născătoare; nu departe, Ana Prorociţa, postitoare şi rugătoare în vârstă de optzeci şi patru de ani. Ochii tuturor sunt aţintiţi spre Mântuitorul. în El se topesc prin luarea-aminte şi din El beau desfătare duhovnicească, ce le hrăneşte sufletele. Puteţi judeca singuri cât de mare era fericirea acestor suflete!

Dar şi noi, fraţilor, ***suntem chemaţi cu toţii nu doar să ne închipuim în gând fericirea asta, ci şi să gustăm din ea cu lucrul, pentru că toţi suntem chemaţi să îl avem şi să îl purtăm pe Domnul în noi înşine şi să ne topim în El din toate puterile duhului nostru.*** Şi iată că atunci când vom atinge starea aceasta nici fericirea noastră nu va fi mai prejos decât fericirea celor ce au luat parte la întâmpinarea Domnului. Aceia erau fericiţi văzând, iar noi vom fi fericiţi nu văzând, ci crezând. Luaţi aminte, şi eu vă voi arăta pe scurt cum să ajungeţi la aceasta. Iată ce să faceţi.

1. în primul rând, pocăiţi-vă. ***Aduceţi-vă aminte că în viaţa duhovnicească nimic nu se poate face fără pocăinţă.*** Orice ar căuta cineva, început a toate să fie pocăinţa. Fără temelie nu se poate construi casa şi fără desţelenirea câmpului nu se poate nici semăna, nici sădi pe el: nici în căutările noastre duhovniceşti nu se poate întreprinde nimic fără pocăinţă - orice am face fără ea este în zadar. ***Aşadar mai***

întâi de toate pocăiţi-vă, adică plângeţi tot răul pe care l-aţi făcut şi luaţi hotărârea de a face de acum înainte numai ceea ce place lui Dumnezeu. Asta va fi acelaşi lucru cu întoarcerea privirilor şi a întregului trup pe calea spre întâmpinarea Domnului şi primul pas pe această cale.

2. După aceea, păzind mereu neschimbat simţământul pocăinţei, ***rânduiţi-vă un asemenea fel de viaţă şi de purtare, încât la orice pas sau la orice mişcare să Îl aveţi dinainte întipărit în luarea voastră aminte pe Domnul şi Mântuitorul nostru.*** O asemenea rânduială se va forma de la sine în voi dacă:

a) tot ce faceţi veţi face întru slava Domnului şi Mântuitorului, dacă veţi face pentru Hristos. Aici se au în vedere nu numai lucrurile mari, ci şi orice lucrare îndeobşte. Pentru că privitul şi auzitul, tăcerea şi vorbirea, mâncatul şi băutul, şezutul şi umblatul, osteneala şi odihna şi, îndeobşte, totul poate fi închinat Domnului şi sfinţit cu numele Lui atotsfânt. Dat fiind că nu există clipă în care să nu facem ceva, rânduindu-vă astfel în lucrurile voastre încât Îl veţi întâmpina în fiecare clipă pe Domnul, întorcând spre slava Lui toate puterile voastre. Să împliniţi aceasta şi să primiţi de aici roadă veţi putea cu atât mai lesne, dacă:
b) în rânduiala treburilor voastre de zi cu zi veţi băga pravile de rugăciune la biserică şi acasă, şi dacă, îndeobşte, vă veţi pune legea de a fi împlinitori cu de-amănuntul ai tuturor rânduielilor Sfintei Biserici până la cea mai mică iotă, fără filosofări deşarte şi tâlcuiri strâmbe, întru simplitatea inimii. Cuprinsul oricărei rugăciuni este Domnul şi întoarcerea noastră către Dânsul: aşadar, săvârşindu-o sau luând parte la ea, Îl veţi întâmpina pe Domnul în împreună-simţirile şi desfătările inimii voastre. Dacă după aceea:
c) răstimpurile de vreme rămase le veţi umple cu citirea Scripturilor despre Domnul, sau cu ascultarea celor ce se vorbesc despre EI, sau cu cugetarea proprie la El şi la marea lucrarea a mântuirii, pe care El a săvârşit-o pe pământ, veţi vedea singuri că nici înlăuntrul vostru, nici în afară nu va rămâne nimic care să nu vă aducă aminte de Domnul, care să nu îl zugrăvească luării voastre aminte, care să nu aducă duhul vostru spre întâmpinarea Lui.

3. Nu trebuie, totuşi, să uităm că toate aceste osteneli şi îndeletniciri sunt numai pregătitoare. Nu trebuie să rămânem numai la ele, ci trebuie să năzuim mai departe. Din hrana pe care o mâncăm în formă brută organismul extrage elementele vitale subtile: şi din aceste îndeletniciri, săvârşite în chip văzut, trebuie să se formeze în duh dispoziţii sau năzuinţe spre Domnul foarte subtile, şi anume:

- sub osteneala închinării tuturor lucrurilor Domnului trebuie să domnească năzuinţa tuturor dorinţelor sufletului nostru numai şi numai spre Domnul;
- sub împlinirea tuturor rugăciunilor ori sub participarea la slujbe trebuie să se alcătuiască în inimă împreună-simţirea doar către Domnul şi către ceea ce e Domnesc;
- sub citirea şi ascultarea Scripturilor despre Domnul trebuie să se afle la temelie năzuinţa cea de bunăvoie cu care mintea noastră ia aminte numai la Domnul.

Ostenelile cu pricina sunt ca lucrarea ţarinii, pe când aceste năzuinţe sunt ceea ce răsare din semănătură; acelea sunt tulpina şi ramurile, pe când acestea sunt floarea şi roadele. Când apar în noi aceste dispoziţii, aceste aşezări sufleteşti, asta va însemna că duhul nostru a ieşit în întâmpinarea Domnului cu toată conştiinţa şi cu toată aşezarea sa. Şi întrucât Domnul este pretutindeni şi El însuşi caută să Se întâmpine cu duhul nostru, reiese că întâmpinarea dintre ei se va aranja atunci de la sine. ***Din acea clipă duhul nostru va începe să guste din fericirea Dreptului Simeon, adică va începe să-L poarte pe Domnul în braţele puterilor şi năzuinţelor sale. Aceasta este ceea ce se numeşte gustarea Domnului, odihna în El, starea cu mintea înaintea lui Dumnezeu, umblarea înaintea Domnului, rugăciunea neîncetată - obiectul ostenelilor, dorinţelor şi căutărilor tuturor Sfinţilor lui Dumnezeu.***

Vă doresc să vă învredniciţi de bunul acesta tuturor celor ce prăznuiţi acum întâmpinarea Domnului. Dacă cineva, plângându-se, ar zice: „Este de dorit rodul, dar osteneala de a-1 căpăta este prea grea", aceluia i se poate răspunde aşa: „Bine; avem şi un mijloc mai uşor sau cu o alcătuire mai simplă".

Iată care este acesta: ***pocăieşte-te! După aceea, râvnind să împlineşti orice poruncă dumnezeiască, umblă neabătut înaintea Domnului, năzuind spre El cu toată luarea-aminte a minţii tale, cu toate simţămintele inimii, cu toate dorinţele voii tale.***

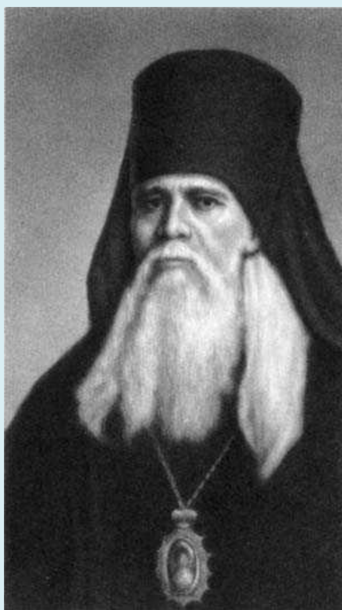
Odată ce te-ai aşezat lăuntric în felul acesta, degrab îl vei întâmpina pe Domnul. El va intra în tine şi Se va odihni în tine ca în braţele Dreptului Simeon.

Să mai uşurezi şi cu altceva osteneala de care este neapărată nevoie în căutarea întâmpinării Domnului, nu se poate.

Rugăciunea lui Iisus: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă are multă putere să ajute în osteneala aceasta - dar nu în sine, ci cu condiţia năzuinţei spre Domnul a tuturor puterilor duhului nostru!

Aşadar fiţi treji, privegheaţi! (I Petr. 5, 8). Cele de Sus căutaţi... şi viaţa voastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Colos. 3, 1, 3). Atunci, după ce vă veţi fi făcut un duh cu Domnul (I Cor. 6, 17), îl veţi vedea şi îmbrăţişa pe Acest Domn, şi se va bucura inima voastră, şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi (În 16, 22) nici în veacul acesta, nici în cel care va să fie. Amin!

Sfântul Teofan Zăvorâtul – La Întâmpinarea Domnului - Pe Domnul îl întâmpină numai cei care împlinesc cu râvnă poruncile

Aceasta este roadă a lucrării cu multă trudă şi plată pentru osteneli, întâmpinarea Domnului este un fenomen al vieţii lăuntrice a omului.

Cât de fericiţi sunt cei pe care Domnul i-a învrednicit să fie părtaşi la aducerea Lui, la patruzeci de zile, în templu! Dreptul Simeon L-a luat pe Prunc în braţele sale - însă Acest Prunc era şi Dumnezeu desăvârşit, Care ţine toate. ***Simeon se atingea de trupul Pruncului-Om, însă Dumnezeu-Pruncul îi umplea sufletul, după cum umplea sufletele tuturor câţi erau de faţă. Şi iată că Simeon cântă cântare, Ana proroceşte, Maica Domnului cu Iosif se închină evlavios - pentru că unde este cercetarea dumnezeiască, acolo este raiul desfătării. Sufletul care L-a întâmpinat pe Domnul şi a fost întâmpinat de El gustă o fericire mai presus de fire.***

Să râvnim, fraţilor, acestor fericiţi! Pentru că Domnul lor e şi Domnul nostru. Cel ce S-a întâmpinat cu ei este gata să Se întâmpine şi cu noi. Pentru că zice: „***Mă voi sălăşlui întru ei şi voi umbla***". Să ieşim înaintea feţei Celui ce vine să Se sălăşluiască întru noi, şi să-L întâmpinăm, şi vom fi întâmpinaţi de El - şi se va bucura duhul nostru ca cel ce a găsit comoară care nu se împuţinează, şi va cânta lui Dumnezeu cântările de laudă ale mântuirii.

Adânciţi-vă cugetarea în întâmpinarea Domnului, cercetaţi tot ce a avut loc acolo şi învăţaţi cum să ajungeţi şi voi să-L întâmpinaţi.

Vedeţi cine ia parte la întâmpinare? Maica lui Dumnezeu, Fecioara cea Preacurată, doi bătrâni şi o bătrână, care au intrat între hotarele despătimirii. „***Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.***"

Soarele, luminând toate, se vede în lucrurile pământeşti numai atunci când întâlneşte o picătură curată de rouă, cristal limpede sau apă curată: şi Dumnezeu, Cel pretutindenea fiitor, binevoieşte să arate în chip văzut de toţi prezenţa Sa numai acolo unde întâlneşte curăţie a duhului şi a trupului. ***Aşadar, dacă doriţi să-L întâmpinaţi pe Domnul, să aveţi râvnă pentru curăţie. Nu mergeţi departe şi nu vă pierdeţi în nedumeriri: „Ce o fi curăţia şi cum să ajungem la ea?" Curăţia este despătimire. Calea către despătimire este împlinirea poruncilor.*** Fiecare poruncă, împlinită şi primită cu inima ca lege după care activitatea omului se călăuzeşte în chip statornic, omoară patima ce îi e potrivnică. Iar toate poruncile, primite în acest fel, omoară patimile şi fac să se sălăşluiască în om despătimirea. **Iată de ce la întâmpinare este cine este: Stăpâna, cea mai sfântă decât toţi Sfinţii, Iosif cel drept, Simeon cel drept şi evlavios, Ana Prorociţa, care nu se depărta de templu, slujind lui Dumnezeu cu post şi cu rugăciune ziua şi noaptea - adică toţi erau împlinitori plini de râvnă ai poruncilor.** Deci să aveţi râvnă pentru împlinirea poruncilor, şi veţi intra pe tărâmul curăţiei, şi-L veţi întâmpina pe Domnul, Care nu este departe de nimeni dintre noi.

Să nu socoată cineva că pentru asta e nevoie să facă schimbări mari în viaţa sa ori să născocească ştiu eu ce căi deosebite. Nu: în ce stare a fost chemat cineva, în aceea să şi rămână. Pe toate căile poate fi întâmpinat Domnul, fiindcă pe toate este pecetea poruncilor Lui. Atâta doar că fiecare trebuie să-şi facă lucrarea aşa cum trebuie.

- *Dacă este în feciorie, să fie feciorelnic asemenea Preacuratei;*
- *dacă este om cu familie, să facă faptele dreptăţii casnice, ca Iosif;*
- *dacă este văduv, să fie văduv ca Ana;*
- *dacă slujeşte, să slujească după pilda lui Simeon.*

Nu căuta departe poruncile. Ele-s la îndemână. Să trăieşti bine ca om de familie, ca cetăţean, ca fiu al Bisericii, sau ca feciorelnic, sau ca văduv care s-a afierosit Domnului - şi vei trăi potrivit poruncilor, şi Hristos o să te sfinţească, şi va binevoi a fi primit în braţele inimii tale ca în braţele Dreptului Simeon.

În întâmpinare vedeţi dulce tihnă a duhului care se veseleşte şi cântă. Această odihnă însă e rodul unei lucrări de mulţi ani, cu multă trudă şi niciodată curmată. De aici să trageţi învăţătură! Nu trebuie să facem puţin bine, şi gata. Nu: trebuie să

mergem pe calea poruncilor de la o vârstă fragedă, asemenea Stăpânei, şi să umblăm pe ea fără abatere până la adânci bătrâneţe, ca Simeon, care a trăit în sfinţenie dincolo de hotarele vârstei care îndeobşte e cu putinţă omului. întâmpinarea Domnului va fi răsplată pentru ostenelile întregii vieţi, va fi atingerea scopului, după care cei învredniciţi de ea încep a cânta: Acum slobozeşte pe robul Tău... (Lc. 2, 29), pentru că au văzut mântuirea. Altfel spus, cu toată fiinţa lor se mută din această viaţă în alta, având viaţa lor ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Dăruieşte-ne, Doamne, să ne ostenim în aşa fel, ca să atingem acest fericit hotar şi să-L întâmpinăm pe Domnul!

Primind această urare de bine, să nu socoată cineva că în cuvintele „să-L întâmpinăm pe Domnul" se ascunde cine ştie ce subînţeles. Nu. Ascultaţi ce spune însuşi Domnul, Care nu minte: ***Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este cel care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine, iubit va fi de Tatăl Meu, şi Eu îl voi iubi pe el, şi Mă voi arăta lui*** (In 14, 21). Dacă Se va arăta, va fi şi primit; dacă va fi primit, va fi şi întâmpinat. Şi noi ştim din Vieţile Sfinţilor că Domnul într-adevăr S-a arătat multora faţă către faţă, de pildă ucenicilor după înviere sau Apostolului Petru după întoarcerea lui, care a şi primit de la Domnul însuşi învăţătură despre toate tainele mântuirii. Această arătare văzută nu este însă de trebuinţă pentru toţi şi nu li se dăruie tuturor. De altfel, nu numai ea este avută în vedere când Domnul făgăduieşte că Se va arăta tuturor celor ce îl iubesc şi împlinesc cu dragoste poruncile Lui, ci o altă arătare a Domnului - o arătare de taină, în duhul nostru, duhului nostru. El e simţit atât de aproape în duh ca şi cum S-ar atinge de el sau chiar S-ar uni cu el. Este vorba de acea stare pentru care apostolul se ruga să le fie dăruită ucenicilor săi: ***copiii mei, pentru care sufăr iarăşi durerile naşterii până ce Hristos va lua chip în voi*** (Gal. 4, 19). Cei care au ajuns la această întipărire a icoanei Domnului în duh îl văd întotdeauna înaintea lor şi umblă întotdeauna înaintea feţei Lui. Unii ca aceştia, întâlnindu-L o dată, rămân necontenit în întâmpinarea aceasta, asemenea dreptului Simeon, purtându-L pe Domnul în braţele duhului şi cântându-I cântări de recunoştinţă întru simţământul mântuirii văzute şi gustate lăuntric şi neîndoielnic.

Dăruieşte-ne, Doamne, şi iarăşi zic, dăruieşte-ne să ne ostenim în aşa fel încât să ajungem la asta. Cândva o să aibă loc, fraţilor, o întâmpinare a Domnului care va fi de obşte pentru întregul neam omenesc, când se va auzi glasul: „***Iată, Mirele vine, ieşiţi în întâmpinarea Lui!***" Cu bucurie îl vor întâmpina doar cei care s-au deprins cu această întâmpinare aici, care au gustat puterea Lui încă de pe calea acestei vieţi sau care, cel puţin, au luat hotărârea neclintită de a ajunge acolo şi au început ostenelile de care este neapărată nevoie în această lucrare, şi anume ostenelile

curăţirii inimii prin împlinirea neabătută a tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Iar cei ce nu s-au deprins cu această întâmpinare vor fi zguduiţi de glasul acela: „Ieşiţi în întâmpinarea Lui!", şi de la întâmpinarea Domnului vor dobândi nu bucurie, ci frică şi cutremur, care, începând acolo unde nu mai sunt schimbări ale vremii, vor rămâne apoi în ei pentru vecie, alcătuind pentru ei propriul iad - moştenirea celor lepădaţi. Gândiţi-vă la aceasta, fraţilor, şi primiţi de aici un imbold nou şi deosebit pentru a împlini cu râvnă poruncile dumnezeieşti, împlinire care duce la curăţie şi despătimire şi care învredniceşte de întâmpinarea Domnului în duh - iar această întâmpinare, aducând fericire aici, pune şi pentru fericirea de dincolo temelie trainică şi nădejde neîndoielnică de a o primi. Câtă bucurie îi face Domnului cel care chiar acum ia hotărârea de a alerga aşa, şi nu altminteri, pe calea vieţii ce i-a mai rămas de trăit! Domnul să binecuvânteze o asemenea hotărâre. Amin!

Sfântul Teofan Zăvorâtul – La Întâmpinarea Domnului - Cântarea Dreptului Simeon - Acum slobozeşte, arată care este hotarul aşteptărilor omeneşti - întâlnirea cu Domnul, precum şi ce este împărăţia lui Dumnezeu, care e înlăuntrul nostru

Să cuprindem, fraţilor, cât mai deplin priveliştea pe care ne-o zugrăveşte praznicul de faţă, şi să începem a trage învăţături din ea. Închipuiţi-vă templul. În mijloc, Simeon Primitorul de Dumnezeu cu Pruncul Domnesc în braţe; înaintea lui se află Stăpâna cea preacurată şi Dreptul Iosif; în jur - Ana Prorociţa şi toţi cei ce aşteaptă izbăvirea! Ochii tuturor privesc ţintă spre Domnul, şi sufletele tuturor simt fericirea împreună cu El.

Cuvânt pentru tâlcuirea acestui lucru s-a găsit însă numai la Simeon! Cuprinzându-L în braţe pe Domnul, dobândindu-L şi însuşi fiind dobândit de Dânsul, el este în răpire şi, ca unul care parcă n-ar mai fi pe pământ, ci în cer, pune capăt tuturor lucrărilor şi ostenelilor sale, zicând: „Acum slobozeşte..." „Acum am atins tot ce căutam şi aşteptam şi mi s-a făgăduit. Am totul; mai mult nu am ce căuta, şi mai departe n-am unde merge".

Ce întâmplare! Fiecare să tragă ce învăţătură are nevoie, pentru că aici sunt multe lucruri ziditoare. Iar eu voi muta înţelesul ei înlăuntrul nostru şi vreau să vă amintesc că ***şi noi trebuie să ne dobândim o astfel de aşezare lăuntrică, încât să-L purtăm pe Domnul în braţele sufletului şi inimii, pentru că aşa-i legea vieţii noastre în Hristos Iisus, şi că atunci şi doar atunci când aceasta se va împlini în noi sufletul îşi va mărturisi deplina îndestulare printr-o cântare asemănătoare***

cântării lui Simeon şi, punând jos uneltele lucrării sale pline de griji şi de osteneli, se va lăsa cuprins de tihnă în Domnul, Care îl odihneşte în Sine însuşi.

La această lege a vieţii ne învaţă Domnul, Care după lege este adus acum în templu şi întâmpinat în el de Simeon. învăţând apoi poporul cum se lucrează mântuirea, Hristos a şi zugrăvit această lege a vieţii în El prin cuvintele: ***Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu*** (Mt. 6, 33), pentru că asta este totuna cu a-L purta în tine pe Domnul, a-L avea şi a fi avut de El. Iată, împărăţia lui Dumnezeu nu este undeva în afară. Iată, ***împărăţia lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este*** (Lc. 17, 21), grăieşte Domnul. ***Dacă acum împărăţia lui Dumnezeu este acolo unde Dumnezeu împărăţeşte, atunci a căuta împărăţia lui Dumnezeu, care e înlăuntrul vostru, înseamnă a căuta ca Dumnezeu să împărăţească în noi şi să împărăţească asupra noastră. Când aceasta se săvârşeşte însă şi în noi, când ne încredinţăm Domnului, atunci şi Domnul Se încredinţează nouă şi începe să odihnească în noi ca pe un tron al Său, mulţumindu-ne întru totul şi fiind mulţumit de noi.***

Aşadar totul este ca Domnul să împărăţească înlăuntrul nostru. Asupra a ce să împărăţească? Asupra a tot ce este în noi: asupra gândurilor, a poftelor, a simţămintelor, a faptelor. Trebuie să aducem toate puterile noastre la piciorul tronului Său şi să I le supunem, ca El să împărăţească asupra minţii noastre, asupra voii şi asupra inimii noastre. Cum se întâmplă asta şi când?

- **Dumnezeu este împăratul minţii noastre** atunci când mintea, prin supunerea faţă de credinţă, după ce şi-a însuşit tot ce ni s-a adus la cunoştinţă prin dumnezeiasca Descoperire, cugetă numai la Dumnezeu şi după Dumnezeu judecă toate câte sunt şi pot avea loc.
- **Dumnezeu este împăratul voii şi al conştiinţei noastre** atunci când, după ce ne-am întipărit în noi poruncile lui Dumnezeu şi ni le-am pus drept lege nestrămutată, nu ne îngăduim nici în lucrurile mari, nici în cele mărunte să ne abatem măcar cu o iotă de la voia lui Dumnezeu, odată ce am aflat-o.
- **Dumnezeu este Dumnezeul inimii noastre** atunci când, după ce a simţit dulceaţa dumnezeiască, aceasta leapădă toate desfătările pământeşti şi, negăsind nici o plăcere în cele lumeşti, trăieşte cu totul în cer, acolo unde îşi şi pune comoara sa.

Aşadar, înlăuntru. însă împărăţia lui Dumnezeu se întinde dinlăuntru şi în afară. Deoarece când se săvârşeşte înlăuntrul nostru tot ce am zis, atunci şi toate cele dinafară se reorânduiesc potrivit aceluiaşi duh şi aceleiaşi îndreptări: potrivit aceluiaşi duh încep să lucreze şi limba, şi ochii, şi auzul, şi toate celelalte simţuri; de acelaşi duh este îndreptată atunci orice mişcare în afară şi orice lucrare - în

singurătate, în familie, la muncă, în societate şi în toate împrejurările vieţii: pe scurt, atunci în toate manifestările vieţii noastre lăuntrice cârmuieşte în chip simţit Dumnezeu, lucru care se şi întipăreşte în luarea-aminte a tuturor, după cuvântul Domnului: ***Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrurile voastre bune şi să dea slavă Tatălui vostru, Care este în ceruri*** (Mt. 5, 16).

Şi pe acela în care Dumnezeu S-a împărăţit lăuntric îl vedeţi că ia parte la toate lucrurile la care îl îndatorează situaţia lui, însă el este în acestea numai pe dinafară, iar pe dinlăuntru este cu totul în Dumnezeu, de la Care şi ies pentru el semne pentru fiecare lucru şi plan, pentru numărul, pentru cuprinderea şi pentru felul în care trebuie săvârşite. în unii ca aceştia se împlineşte întocmai ceea ce porunceşte Apostolul: ***Cei ce au femei să fie ca şi cum n-ar avea, şi cei ce plâng să fie ca şi cum n-ar plânge, şi cei ce se bucură — ca şi cum nu s-ar bucura, şi cei ce cumpără — ca şi cum nu ar stăpâni, şi cei ce se folosesc de lumea aceasta — ca şi cum nu s-ar folosi*** (I Cor. 7, 29-31).

Aşadar, ***în cel ce a căutat şi a găsit împărăţia lui Dumnezeu, Dumnezeu Se face totul în toate, aşa încât precum în cer El odihneşte pe heruvimi şi pe serafimi, aşa odihneşte şi într-însul - pe toate puterile duhului său, care şi acesta, topindu-se în El în ce priveşte conştiinţa şi lucrarea liberă, îndreaptă toate -atât lăuntric, cât şi în afară - spre a face numai pe placul Lui, iubindu-L, aşa cum e poruncit, din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul şi din toată puterea*** (Lc. 10, 27). în legătură cu aceasta vă amintesc una din întâmplările istoriei vechi-testamentare. în poporul lui Dumnezeu se întâmpla adeseori să domnească la rând unul, doi sau mai mulţi regi care, momiţi de obiceiurile vecinilor păgâni, cultivau idololatria şi la ei acasă.

Atunci apăreau în număr mare idoli pe înălţimi, în crânguri, în pieţele cetăţilor şi chiar în Templu. Oamenii începeau să le slujească acestora, iar slujirea adevăratului Dumnezeu era dată uitării. Când Dumnezeu ridica însă după aceea împărat după inima Sa (precum au fost, de pildă, Iosafat, Iezechia, Iosia şi alţii), primul lucru pe care îl făceau aceştia era să pună să fie curăţite de idoli Templul, cetatea, toate înălţimile şi crângurile şi îndeobşte tot regatul. Păgânătatea era izgonită şi răsărea buna credinţă. Singurul Dumnezeu adevărat era cinstit şi închinat şi în Templu, şi în cetate, şi în sate, şi în ţarini. Dumnezeu era la ei din nou, în chip văzut, împărat pentru toţi.

Ceva asemănător are loc şi cu noi. **Fiecare dintre noi este o mică împărăţie.**

- *împăraţii - noi înşine - sunt conştiinţa şi lucrarea liberă.*
- *Supuşii sunt puterile fiinţei noastre, puterile trupului, ale sufletului şi duhului.*
- *Altarul lui Dumnezeu este în noi inima.*

Când împăratul nostru - conştiinţa şi lucrarea liberă - îi întoarce spatele lui Dumnezeu şi se abate spre sine însuşi şi spre făpturi, atunci toată fiinţa noastră se umple, ca de nişte idoli, de patimi şi de înclinări strâmbe, toate puterile trupului şi ale sufletului se fac loc de închinare păgânească la un idol aparte. Dumnezeu e uitat. Noi slujim atunci, în trup, patimii dulceţii, lenevirii, poftei trupeşti, somnului, dansurilor dezmăţate, chefurilor, teatrelor şi aşa mai departe, aşa cum păgânul slujea Venerei, lui Bacchus şi altor zei; în suflet slujim slavei deşarte, placului omenesc, intereselor, invidiei, patimii de a sclipi şi de a plăcea, mâniei, urii şi aşa mai departe - iar din acestea toate se alcătuieşte în noi idolului egoismului înveterat, adică ne închinăm atunci la idoli în toate privinţele şi slujim altor dumnezei din toate puterile fiinţei noastre. Ne aflăm în uitare de Dumnezeu, în întoarcere de la Dumnezeu, în vrajbă cu Dumnezeu. ***Când ne întâmpină însă, în cele din urmă, mila dumnezeiască şi El ne trimite duhul temerii şi al evlaviei, se trezeşte atunci împăratul nostru - conştiinţa şi libertatea - şi, întorcându-se către Dumnezeu, începe cu râvnă să curăţească împărăţia sa de toţi idolii, alungă patimile din toate puterile sale şi întipăreşte în locul lor virtuţile potrivnice acelora, ca să placă prin ele lui Dumnezeu, luând hotărârea ca de acum înainte să Îi slujească numai Lui chiar cu preţul vieţii. Atunci, în altarul nostru va împărăţi nu egoismul, ci lepădarea de sine şi dăruirea faţă de Dumnezeu, iar în suflet şi în trup vor domni în locul patimilor sfintele roade ale duhului: smerenia, blândeţea, înfrânarea, curăţia, dragostea, pacea, îndelunga răbdare, hărnicia şi aşa mai departe - şi toate acestea pentru Dumnezeu, pentru a-I plăcea Lui, întru simţământul deplinei atârnări de El şi al îndatoririi conştiinţei de a îndrepta toate după voia Lui şi spre slava Lui.*** **Atunci se refac în noi cugetarea la Dumnezeu, iubirea de Dumnezeu, dăruirea faţă de Dumnezeu, închinarea la Dumnezeu.** ***Dumnezeu împărăţeşte în noi, iar tot ce este potrivnic lui Dumnezeu, neplăcut Lui - mare şi mic, înlăuntru şi în afară -este alungat şi e nimicit. Iată şi împărăţirea lui Dumnezeu în noi!***

Să nu socoată cineva: „Numai dumnezeiesc, numai Dumnezeu, nimic altceva, nimic din bunătăţile acestei lumi, care ne înconjoară. Ce apăsare, ce uscăciune, ce lipsă de mângâiere...". Dimpotrivă, tocmai aici este locul nostru, cinul nostru, raiul nostru - când năzuim către Dumnezeu şi toate le îndreptăm spre proslăvirea Lui Unuia. Pentru că atunci când se face aceasta din partea noastră, nici Dumnezeu nu

rămâne privitor nelucrător al acestor schimbări din noi, ci însuşi Se pogoară la noi şi Se uneşte cu sufletul nostru. Iar **unde este Dumnezeu, acolo este şi fericirea.**

Fericiţi sunt mirele şi mireasa ce se iubesc: fericite sunt şi sufletele ce s-au unit cu Dumnezeu dăruindu-se Lui. Trebuie numai să respectăm întocmai condiţia acestei uniri şi îndatoririle pe care le presupune ea. Apostolul spune: „***V-am logodit cu Hristos ca pe nişte fecioare curate şi v-am unit cu El***".

Ştiţi care sunt simţămintele miresei faţă de mire. La fel trebuie să simtă şi sufletele voastre faţă de Hristos Domnul. Miresei nici prin gând nu-i trece atunci să se uite la altceva şi altcineva. Numai la mire se gândeşte şi numai faţă de el are simţăminte de dragoste. Aşa trebuie să fie şi dispoziţia noastră faţă de Domnul.

Chiar dacă ne abatem numai cu gândul, nu cu simţămintele, spre altceva afară de El, aceasta este deja o încălcare a unirii de nuntă cu Dânsul. „Eu sunt Dumnezeu gelos", zice Domnul. Soţul sau mirele e gelos: gelos este şi Dumnezeu faţă de sufletele noastre. El nu poate răbda atunci când ne lipim inima de altceva afară de Dânsul.

După legea bunei vecinătăţi, nevasta sau mireasa se împacă bine cu toată lumea, însă inima ei este doar a mirelui sau a soţului: şi sufletul, cu orice s-ar îndeletnici dintre cele cu care nu are cum să nu se îndeletnicească în împrejurările sale de viaţă, prin întoarcerea sa lăuntrică trebuie să năzuiască tot numai spre Dumnezeu.

Mirele ori soţul nu face deosebire dacă este mare sau mic cel spre care înclină inima soţiei sau miresei, ci nu rabdă înclinarea ca atare, pe oricine ar privi ea: şi Dumnezeu Se mânie pe sufletul care nutreşte împătimire faţă de lucruri mari sau mici. Şi El vede toate acestea.

Mireasa încă mai poate să ascundă de mire faptul că lăuntric îl înşeală cu altul, pe când de Dumnezeu nimic nu se poate ascunde. El vede toate şi nu rămâne nepăsător când inima noastră îl înşeală, iar atunci trimite şi pedeapsă - la început prin aceea că micşorează revărsările dărniciei Sale faţă de suflet, care odată cu abaterea de la Dumnezeu începe să trăiască o stare de întunecare a gândurilor, de tulburare a dorinţelor, de neorânduială a simţămintelor. Şi asta dacă abaterea este mică. Ce să mai spunem atunci despre una mare? Atunci Domnul Se depărtează, părăseşte sufletul - divorţează de el. Iar când nu Dumnezeu este însoţit cu sufletul, ştiţi şi singuri cine e însoţit cu el. Să ne izbăvească Domnul pe toţi de acest necaz!

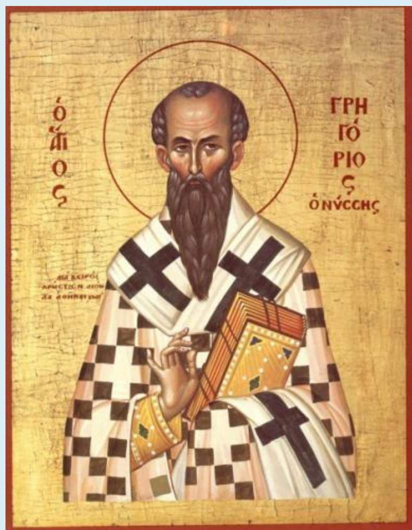
Aşadar, fraţilor, nu este prima dată când aduc vorba despre aceea că nu cu o parte oarecare, ci pe de-a-ntregul trebuie să ne supunem lui Dumnezeu şi să ne dăruim Lui, aşa încât chiar dacă nu vă înduplecaţi să faceţi asta, cel puţin să spuneţi în sufletul vostru: „Altminteri nu se poate, trebuie să-L căutăm pe Domnul şi doar spre El să năzuim cu toată fiinţa noastră; ori facem aşa, ori ne vom pierde". Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu, şi mamonei. ***Cine nu este cu Mine, zice Domnul, acela împotriva Mea este, şi cine nu adună cu Mine, risipeşte*** (Mt. 6, 24; 12, 30).

Nu vă înspăimântaţi! Să păstraţi în cuget un singur lucru: că acest fel de întocmire a vieţii nu este o silnicie, ci ieşire la libertate; nu e necaz, ci e fericire; nu este lipsă, ci e intrare în deplinătatea bunei fiinţări. Şi acestea păstrând în cuget, să vă nevoiţi la lucrarea cea pe potrivă.

Domnul să trimită bărbăţie inimii voastre şi tărie duhului vostru.

Amin!

Sfântul Grigorie de Nyssa – Omilie la Întâmpinarea Domnului, la Născătoarea de Dumnezeu şi la dreptul Simeon

Cel înălţat la cele cereşti prin cugetare [*Substantivul φρόνισις, aflat în text la un dativ instrumental, are o bună tradiţie filosofică, în psihologia lui Aristotel – preluată, cu câteva simplificări, de Părinţi – însemnând „înţelepciune practică". Este vorba de capacitatea bunei cumpăniri a lucrurilor în privinţa acţiunilor ce urmează a fi săvârşite. Dar această înţelepciune practică nu o poate avea decât cel virtuos în toate cele, ne zice Aristotel (Etica nicomahică, 1144 a, 35). Virtutea, la rândul ei, e condiţionată de înţelepciunea practică. De aceea, Sfântul Grigorie nu se referă aici la extaz, ci la o stare permanentă a Sfântului Apostol Pavel de „înger pământesc şi de pământean ceresc".*], care prin dispreţuirea [*Joc de cuvinte între φρόνισις (chibzuială, înţelepciune practică) şi καταφρόνισις (dispreţ), unde prepoziţia κατα arată înţelepciunea practică îndreptată împotriva a ceva, într-o stare de război cu un duşman pe care-l observă, îl evită, îi dejoacă planurile şi, mai ales, se fereşte să nu aibă părtăşie cu el.*] celor pământeşti s-a ridicat întru înălţimi, Pavel, mintea cea aleasă şi primitoare de Dumnezeu [*Adjectivul compus θεόληπτος (ales de Dumnezeu, posedat de Dumnezeu) se lasă despicat în θεός, „Dumnezeu", şi participiul verbului λαμβάνω, „a primi, a apuca, a prinde". Astfel, ca determinant al lui νοῦς, „minte", el denotă capacitatea ei constitutivă de a-L primi în ea pe Dumnezeu, dar şi de a-L „prinde" şi, prin căutare, şi a-L avea.*], limba cea de Hristos mişcată, preafrumosul condei al scriitorului ce scrie degrab (Psalmul 44:2), care a caligrafiat Bisericii dogmele adevărului, săgeata de aramă din mâna Celui Puternic, care a dat o rană de moarte în inima stăpânitorului întunericului lumii acesteia, fulgerul care s-a arătat de la Ierusalim şi până în Iliric sau, mai bine-zis, până la marginile lumii, glasul curat şi puternic al tunetului dumnezeiesc din roata tainică a Evangheliei, care s-a rostogolit în întreaga lume

[*Aluzie la vedenia prorocului Iezechiel, cap. 1:16 ş.u.*], acesta [Pavel], grăind ca din înseşi adâncurile raiului, unde a auzit cuvinte de nespus, sau, mai bine-zis, grăind ca de la însuşi Tronul cel înalt al slavei, lângă care şi stă, gătind o cinstită înainte-prăznuire pentru sfântul şi împărătescul praznic de azi spre întâmpinarea Împăratului slavei, pregăteşte poporul Bisericii, preoţia cea împărătească, precum ar spune cineva, ca pe o preatainică adunare, pregăteşte ordinea, ritmul şi buna armonie a vieţuirii frumoase şi zice: „***Fraţilor, nu fiţi copii cu mintea, ci cu răutatea, la minte însă fiţi desăvârşiţi***“ (I Corintheni 14:20). Căci aşa vom deveni contrupeşti [*Compusul σύσσωμος (σύν + σώμα) denumeşte un trup format din unirea strânsă a altor două, dar şi unirea euharistică a creştinului cu Hristos.*] şi împreună-părtaşi (Efeseni 3:6) Dumnezeului celui desăvârşit şi veşnic, Care a arătat firea desăvârşită a virtuţii în Trupul Său omenesc şi Căruia astăzi Îi săvârşim praznicul. El, în vremurile din urmă, S-a arătat în trup şi Prunc, din Care e tot darul şi desăvârşirea şi spre a Cărui cinstire şi slavă Biserica se adună. Cuvântul prorocesc rostit în chip adumbrit descrie arătarea Sa trupească de nou-născut prin trăsăturile desăvârşirii Lui dumnezeieşti. Fiindcă zice: „***Înainte ca Pruncul să cunoască binele şi răul, va lepăda viclenia, va alege binele***“ (Isaia 7:16), care este semnul de recunoaştere al celui mai înalt şi desăvârşit discernământ şi al celei mai adevărate chibzuinţe. Marele apostol, când rosteşte cuvântul său de Dumnezeu insuflat, amintit mai înainte, ne îndeamnă către asemănarea cu El, fiindcă prin El ajungem să recunoaştem facerea noastră de către Dumnezeu după chipul şi asemănarea Lui şi să cunoaştem sfinţenia covârşitoare a frumuseţii Prototipului.

Căci precum în oastea împăratului, când se pregăteşte acestuia o gardă, se cuvine ca soldaţii să fie măreţi, acoperiţi cu coifuri de aur şi aleşi să poarte la vedere chipul lui, tot aşa e nevoie ca şi noi să ne preschimbăm prin înnoirea minţii noastre şi prin lepădarea omului nostru celui vechi, şi prin arătarea, pe cât e cu putinţă oamenilor, a asemănării cu chipul dumnezeiesc, şi, în acest fel, să luăm parte la praznicele mântuitoare şi duhovniceşti, pentru ca ele să ne fie, potrivit cuvântului prorocesc, „***postul al patrulea şi postul al cincilea şi postul al şaptelea şi postul al zecelea***“ (Zaharia 8:19), spre bucurie şi bună prăznuire. Iar postul trebuie înţeles aici în mod anagogic [*Ἀναγωγικῶς. Principalele patru sensuri scripturistice de care vorbesc Părinţii sunt: literal, anagogic, alegoric şi tipic. Tâlcuirea anagogică nu elimină sensul literal, ci îl întregeşte prin adăugarea unor înţelesuri care înalţă sufletul (ἀνὰ – sus, ἄγω – duc, de unde ideea de înălţare). Prin aceasta, sensul anagogic se deosebeşte de cel alegoric, cultivat până la saturaţie de Origen. Sfântul Grigorie preferă să vorbească mai mult de sensul duhovnicesc al Scripturii, a cărui caracteristică e „folosul duhovnicesc“ pe care-l aduce în viaţa creştinilor.*] drept depărtare şi înfrânare de la toată întinăciunea trupului şi a duhului. Pentru că prin [postul] al patrulea şi al cincilea, dar nu şi prin al şaptelea şi

al zecelea, este arătată toată înţelegerea trupească şi uşor de înşelat a simţurilor şi aparenţa legată de viaţa prezentă [*Plecând de la înţelesurile simbolice ale numerelor, Sfântul Grigorie dezvoltă, în continuare, o exegeză biblică anagogică, din care scoate înţelesuri şi, desigur, folos duhovnicesc.*].

- Prin postul al patrulea [din luna a patra] învăţăm vieţuirea mai trupească şi mai iubitoare de trup, fiindcă trupurile sunt alcătuite din patru elemente, iar
- numele postului al cincilea lasă să se înţeleagă uşurinţa cu care cad în înşelare simţurile (care sunt cinci la număr).
- Iar postul al şaptelea, potrivit şi lui Solomon, arată timpul lumii acesteia, care se reia la fiecare şapte ani.
- Postul din luna a zecea arată curăţirea simţurilor omului lăuntric, când se deschide spre cele dinafară, astfel încât ochiul minţii să fie simplu şi străveziu (curat), pentru ca întreg trupul să fie luminos, precum spune Evanghelia (Matei 6:22).

În plus, ***auzul sufletului să se umple de bucuria şi de veselia dumnezeiască, pe care şi marele David s-a rugat să le audă, iar puterea de gustare a sufletului să se exerseze în bunătatea Domnului, aşa cum cântăreţul între proroci vesteşte: „Gustaţi şi vedeţi că e bun Domnul!“*** (Psalmul 33:8), ***şi în simţirea bunei miresme a lui Hristos, pe care a mirosit-o dumnezeiescul Pavel, să se formeze obişnuinţa mirosului, iar mâinile dinlăuntru ale discernământului să pipăie Cuvântul vieţii***, aşa cum a spus Fiul Tunetului (1 Ioan 1:1) [*Rând pe rând, sunt înşirate simţurile duhovniceşti ale omului lăuntric. Ele „sunt de natură spirituală şi nematerialnică“ (OE, p. 245), cu ajutorul lor creştinul „soarbe buna mireasmă a lui Hristos deodată cu sorbirea Duhului“ (CC, p. 128) şi percepe lumea duhovnicească, simţind cu putere legătura cu Dumnezeu. Accentuarea lor şi a simţirii prezenţei lui Dumnezeu e specifică Părinţilor răsăriteni, în timp ce teologii apuseni nu văd în aceste expresii decât influenţe eretice mesaliene. Pe de o parte, e Dumnezeul cel viu în legătură vie cu făpturile Sale, pe de alta, un Dumnezeu filosofic, rece şi distant.*]. Pentru că prin exersarea [*Expresia ἡ τῶν νοητῶν αἰσθήσεων γυμνασία lasă să se înţeleagă existenţa unei gimnastici a omului lăuntric, idee dragă Părinţilor, săvârşită asemenea exerciţiilor de gimnastică, adică după o metodă riguroasă. Prin aceasta, creştinul „trebuie să crească până la măsura vârstei duhovniceşti în Duhul, adăpat neîncetat cu sudoarea virtuţii şi cu dărnicia harului“ (DN, p. 458). Toate acestea reflectă comparaţiile Sfântului Pavel între viaţa duhovnicească şi luptele ascetice, pe de o parte, şi arta războiului, pe de alta.*] simţurilor duhovniceşti întru acestea şi prin depărtarea şi înstrăinarea [*Prin termenul ἀλλοτρίωσις (înstrăinare), Sfântul Grigorie denumeşte înstrăinarea omului de Dumnezeu şi de rai în urma căderii. Revenirea se face*

printr-o altă „înstrăinare“, de data asta de lumea căzută şi de păcat, adică „înstrăinarea, pe cât posibil, de orice răutate cu fapta, cu cuvântul cât şi cu gândul, curăţindu-ne de orice întinăciune a păcatului“ (DNC, p. 441). Astfel că postul nu e o privaţiune, ci o apropiere de Dumnezeu, o revenire în cele pentru care a fost omul creat] de cele contrare lor se lucrează, s-a zis, postul cel lăudat de Dumnezeu, şi aşa se împlineşte în noi izbânda de a fi prunci cu răutatea, dar cu înţelepciunea cea după Dumnezeu a fi desăvârşiţi.

Astfel ne adapă marea înţelepciune a învăţăturilor apostolice şi profetice, ţâşnită din izvoarele Duhului şi care umple râul lui Dumnezeu cu ape tainice, care veselesc cu revărsările lor cereasca cetate a lui Dumnezeu, alcătuită din puterile cele mai presus de lume, aşa cum am auzit în cântul psalmodiei (Psalmul 45:4-5). Pentru că sfânta adunare a puterilor celor de sus se bucură foarte de mântuirea oamenilor. Că aşa au obiceiul cele cereşti, să prăznuiască dimpreună cu cei de pe pământ, vieţuirea îngerilor îmbogăţind-o pe cea pământească. Adică, atunci când Dumnezeul nostru, Cel pe care L-a vestit mai dinainte prorocul, S-a arătat pe pământ şi cu oamenii a petrecut (Baruh 3:28), ***îngerii, văzând fericirea cea de sus sădită pe pământ, glas înălţau:*** „***Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu!***“, şi binevesteau „***pe pământ pace***“ (Luca 2:13 ş.u.) din pricina bunei voiri dumnezeieşti venite între oameni. Astfel, fericitele cete prăznuitoare ale sfinţilor îngeri se laudă cu dumnezeiasca lor slujire, pe care o săvârşesc în chip ales, cu totul curat şi simplu, şi, văzând în noi semnele adevăratei sfinţenii, nu ne vor îndepărta şi nu vor tăgădui să ne primească părtaşi la bucuria cea curată, precum a fost îndepărtat de la dumnezeiasca nuntă, în pilda evanghelică, cel cu haina murdară (Matei 12:11 ş. u.).

Şi atunci când s-a plinit timpul arhetipic – cum s-ar spune – al sărbătorii de faţă, Cel ce este „în chipul lui Dumnezeu“ (Filipeni 2:6) şi Care a luat chip de rob, Cel făcut Mijlocitor între Dumnezeu şi om, Prunc fiind, a plinit răscumpărarea legată de patruzeci de zile. ***Cuvântul cel veşnic a venit la Templu dimpreună cu Născătoarea [Sa] şi cu aducerea potrivită a jertfei rânduite, iar mai-marii cetelor fără de trup, plecându-şi grumazul ca nişte robi, Îi pregăteau nevăzut primirea cu mărire în chip vrednic de Dumnezeu şi lăudau oceanul negrăitei înţelepciuni şi depăşirea rânduielii vremelnice a literei Legii şi arătarea tainei ascunse în Dumnezeu, Care pe toate le-a făcut.*** Amintirea acesteia prăznuind noi astăzi, să ne îndulcim de contemplaţiile duhovniceşti la fel cu netrupeştile minţi şi, slăvind măreţia minunilor dumnezeieşti, să le fim părtaşi vrednici, nu cu ochiul sufletului întunecat de umbra Legii, ci, după spusa preaînţeleptului Pavel, privind cu faţa descoperită slava Domnului (II Corintheni 3:18).

Pentru că, după cum spune Legea, toată partea bărbătească ce deschide pântecele este sfinţită (Levitic 12:2) şi femeia care tocmai a născut, devenind mamă a unui băieţel, trebuie să se curăţească după naştere vreme de patruzeci de zile şi aşa să meargă cu o jertfă bine rânduită la [lăcaşul lui] Dumnezeu. Cei care, la citirea Vechiului Legământ, au vălul pe inimă cred în chip copilăresc, ca să spun aşa, că împlinesc această rânduială prin astfel de jertfe anuale, care niciodată nu pot desăvârşi pe cei ce le aduc. Nouă însă care am crezut, cărora prin întoarcerea către Dumnezeu ni se ridică acest văl (II Corintheni 3:14-16), o dată şi până la sfârşitul veacului, spre lăsarea păcatelor prin jertfa Lui, ne-a strălucit marea taină pe care cu puţin înainte am văzut-o şi am lămurit-o la vremea potrivită. Anume că, potrivit cu înlănţuirea ideilor cercetării noastre, rânduiala de care am vorbit, a Legii, se vede împlinită doar cu Dumnezeu cel întrupat şi cu nimeni altul.

Căci doar El, zămislit în chip negrăit şi purtat în pântece în mod netâlcuit, a deschis pântecele fecioresc cel nedeschis de nuntă, păzind nestricate semnele fecioriei şi după trecerea Sa mai presus de înţelegere, şi doar El e singurul bărbat de care se crede în mod duhovnicesc că nu a stăruit în El nimic din păcatul femeiesc. Din această pricină se şi numeşte, după vrednicie, cu adevărat Sfânt, după cum şi Gavriil, aducând Născătoarei de Dumnezeu bunele vestiri ale naşterii de viaţă făcătoare, a zis: „***De aceea şi Sfântul ce se va naşte din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema***“ (Luca 1:35). Astfel, a pomenit oarecum rânduiala statornicită şi care s-a văzut [împlinită] doar în El, pentru că Lui, Care a deschis pântecele fecioresc prin minune dumnezeiască, I se potriveşte în mod aparte numele de Sfânt. Şi despre alţi întâi-născuţi scumpătatea evanghelică, aplecată asupra adâncimilor Legii pentru dovedire, a propovăduit că aşa se cade a fi numiţi din pricina afierosirii lor către Dumnezeu. Pe de altă parte, despre Cel întâi-născut mai înainte decât toată făptura (Coloseni 1:15) îngerul a spus: „Sfântul ce se va naşte“, pentru că aceasta este adevărata sfinţenie, arătată în lepădarea răutăţii şi alegerea binelui, îndată după naştere, aşa cum spune Prorocul.

Dar să ne întoarcem pe marea contemplaţiei [*Contemplaţia (θεωρία) biblică este, la Sfântul Grigorie, o metodă exegetică la care se referă explicit de multe ori în operele sale. Prin θεωρία τοῦ λόγου – „contemplaţia cuvântului“ (VM, p. 58), tâlcuitorul vede cu ochii minţii înţelesul, înlănţuirea internă a ideilor sensului duhovnicesc, intră într-o intimitate cu Domnul, Care a inspirat acel cuvânt şi i-a dat astfel de virtualităţi de sens. Astfel, tâlcuirea duhovnicească este o activitate posterioară unei cunoaşteri directe, contemplative, plenare a lui Dumnezeu, mijlocită de textul biblic. Θεωρία e o taină ce ţine de viaţa mistică a exegetului şi, în conţinutul ei, depăşeşte nu numai ceea ce spune exegeza izvorâtă din ea, ci chiar şi ceea ce poate spune. Urmează un paragraf în care sunt comparate două*

tipuri de exegeză: literală (moartă) şi duhovnicească.], după cum îi porunceşte glasul dumnezeiesc rânduitorului Legii [Moisi], pentru că harul Duhului merge înaintea taberei dumnezeieşti a Bisericii, prin strălucirea Scripturilor, ca un stâlp de foc şi ca un nor, pentru ca, prin „toiagul puterii" trimis din Sionul cel de sus, precum zice Psalmistul (Psalmul 19:2), prin care vrăjmaşii sunt stăpâniţi, să despărţim noianul [*Atent la nuanţele cuvintelor, Sfântul Grigorie foloseşte pe θάλασσα (mare, în sens generic) pentru a caracteriza bogăţia contemplaţiei, şi pe πέλαγος (noian, largul înfricoşător al mării), pentru a caracteriza cuprinsul literei.*] literei în două la trecerea limpede a înţelesurilor şi să fugim cu ajutorul harului de cugetul egiptean al celor neascultători, care sunt înecaţi de valul adevărului. Strădania acestora este să ne împiedice pe noi din calea Evangheliei şi să ne facă să rămânem în cuptorul de fier al literei (pe care a numit-o Egipt), slujind ţărânei şi tăierii pietrei, adică orânduielilor trupeşti ale Legii. Dumnezeul tuturor i-a zis lui Moisi în Egipt, când a hotărât moartea celor întâi-născuţi ai Egiptului: „***Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul-născut ce deschide pântecele între fiii lui Israil, de la om până la dobitoc***" (Ieşire 13:2). Fericitul Moisi, în cuvântarea sa către popor, se arată ca şi cum ar desface această ferecătură a rânduielii dumnezeieşti zicând: „***Şi după ce te va duce Domnul Dumnezeul tău în pământul hananeilor, precum S-a jurat părinţilor tăi, şi-l va da ţie, vei osebi Domnului pe tot cel de parte bărbătească ce deschide pântecele, şi pe tot cel ce deschide pântecele din turme ori dintre dobitoacele tale, câte se vor naşte ţie de parte bărbătească. Tot ce deschide pântecele asinei să-l schimbi pe oaie, iar de nu-l vei schimba, îl vei răscumpăra***" (Ieşire 13:11-13), adică vei da pentru el un preţ de răscumpărare.

Căci aşa lămureşte dumnezeiasca rânduială în Cartea Numerilor, zicând celui ce-şi luase sarcina de arhiereu: „***Tot cel ce deschide pântecele din tot trupul pe care-l aduceţi Domnului, de la om până la dobitoc, al tău va fi, dar cei întâi-născuţi ai oamenilor vor fi răscumpăraţi cu preţ; vor fi răscumpărate şi cele întâi-născute ale dobitoacelor celor necurate. Iar preţul răscumpărării celui ce se răscumpără după o lună de la naştere va fi cinci sicli, după măsura siclului sfânt. Iar cele întâi-născute ale vacilor, şi cele întâi-născute ale oilor, şi cele întâi-născute ale caprelor să nu se răscumpere, căci sunt sfinte şi sângele lor îl aduci la jertfelnic***" (Numeri 18:15-16). Glasul cel dumnezeiesc a alăturat şi a numărat împreună cu animalele cele necurate pe cei întâi-născuţi ai lui Israil, fiindcă în cultul rânduit de Lege nu era nimic curat şi sfânt cu adevărat, chiar dacă se credea că se sfinţesc, potrivit cu ce propovăduia Legea.

De asemenea, era rânduit să se dea preţ de răscumpărare pentru toţi oamenii care erau respinşi de la jertfa lui Dumnezeu, fiindcă starea necuvântătoare a iudeilor nu

era vrednică să aducă o închinare cuvântătoare şi să se apropie de preatainicul jertfelnic al Noului Legământ pentru arderea de tot duhovnicească. Preţul de răscumpărare, aşa cum se obişnuia să fie adus, era, potrivit cu Legea, o jertfă sângeroasă (care însă, după prorocul Isaia, Dumnezeu nici măcar nu o ceruse – Isaia 1:11), pentru că scopul Legii ţintea către o desăvârşire duhovnicească. Dar toate cele care erau aduse la jertfire, al căror sânge urma să fie vărsat înaintea jertfelnicului, s-a rânduit să fie numite „sfinte“, iar în acest fel ele preînchipuiau adevărul prin tipuri. ***Căci Cel ce Se aduce pe Sine jertfă şi prinos lui Dumnezeu Tatăl, întru miros de bună mireasmă, este Domnul nostru Iisus Hristos, singurul Care este şi Se numeşte cu adevărat Sfânt.***

Dar poate că iudeul nesupus va zice că nu putem aduce ca jertfă pe cele întâi-născute ale animalelor necurate, fiind obiceiul ca ele să fie răscumpărate cu preţ. De asemenea, nici pe cei întâi-născuţi ai oamenilor nu-i jertfim (aceasta fiind şi nepotrivit şi străin de Legea dumnezeiască), ci aceştia erau răscumpăraţi printr-un preţ potrivit. Dar să cerceteze dacă nu cumva vederea ochilor sufletului îi este acoperită de un văl, pentru că deja, în altă parte, Legea rânduieşte ca leviţii să fie luaţi în locul celor întâi-născuţi, zicând în cartea Numerilor următoarele: „***Şi a zis Domnul către Moisi, zicând: Iată, Eu am luat pe leviţi dintre fiii lui Israil în locul a tot întâiul-născut, care deschide pântecele la fiii lui Israil; ei vor fi răscumpărarea acestora şi vor fi leviţi ai Mei, pentru că al Meu este tot cel întâi-născut, din ziua în care am bătut pre tot cel întâi-născut în pământul Eghipetului***“ (Numeri 3:11-13). Apoi, rânduind cu precizie felul schimbului, Legea spune: „***Zis-a Domnul către Moisi: Cercetează pe tot cel întâi-născut, de la o lună şi mai mare, şi ia numărul numelor lor. Şi ia-Mi pe leviţi în locul tuturor celor întâi-născuţi ai fiilor lui Israil***“. Apoi, după ce a numărat pe cei întâi-născuţi şi i-a găsit mai mulţi decât leviţii, a zis: „***A grăit Domnul către Moisi zicând: Ia preţul de răscumpărare de la leviţi pentru toţi cei care prisosesc ca număr dintre cei întâi-născuţi ai fiilor lui Israil, şi ia câte cinci sicli pentru fiecare copil, potrivit cu didrahma sfântă***“.

Deci, dacă potrivit cu Sfânta Scriptură [*Pentru a denumi Sfânta Scriptură, Sfântul Grigorie foloseşte aici expresia ἱερον Γράμμα (litera sfântă), arătând că sensul duhovnicesc se află îmbibat în litera Scripturii, „fiindcă toate cele pe care dumnezeiasca Scriptură le spune sunt glăsuiri ale Duhului“ (CE, VII, PG 45, 744). Nefiind deci un simplu cuvânt omenesc, ci e insuflată de Duhul, poartă latent o mulţime de sensuri duhovniceşti. Descoperirea lor o face harul în mintea şi inima tâlcuitorului, în măsura în care acesta se apropie cu sfinţenie de „litera sfântă“.*] leviţii sunt răscumpărare pentru cei întâi-născuţi ai fiilor lui Israil, după cum arată şi precizia numărătorii unora şi a altora, încât pentru cei ce prisosesc să fie plătită,

potrivit Legii, o anumită sumă, care e atunci motivul pentru care Legea a rânduit să fie dat un preţ de răscumpărare pentru fiecare dintre cei întâi-născuţi? Pentru animalele neprimite ca jertfă, Legea spune ca ele ori să fie înlocuite, ori să fie răscumpărate cu preţ. Dar pentru oameni aflăm că şi preţ trebuie să se dea, şi că schimbul a fost făcut prin leviţi, ceea ce pare nepotrivit cu litera Legii, aşa cum arată rânduiala pentru animale şi însăşi natura lucrurilor. Căci dacă după alegerea leviţilor la slujba lui Dumnezeu în locul celor întâi-născuţi s-a rânduit să se dea şi preţ de răscumpărare pentru aceştia [din urmă], este limpede că leviţii nu aveau acelaşi preţ şi valoare de răscumpărare. Dacă lucrul acesta stă aşa, atunci pe atât e mai nevrednică răscumpărarea făcută cu argint, cu cât toată firea necuvântătoare şi neştiutoare e mai lipsită de cinste faţă de natura umană. În plus, ochii lor s-au închis, potrivit cu Prorocul, şi nu mai pot să vadă (Isaia 6:10). Oare nu vor putea să audă pe preaînţeleptul Miheea care strigă? Cred că nu, pentru că şi cu urechile s-au făcut greoi la auzit. Să vină însă prorocul acesta strigând cu glas mare şi vestind tainic mai dinainte prin duhul său de proroc lepădarea celor întâi-născuţi ai iudeilor, la fel ca aducerea jertfelor trupeşti. Căci zice: „***Cum Îl voi înţelege pe Domnul, cum voi cunoaşte pe Dumnezeul meu cel Preaînalt? Oare Îl voi îndupleca pe El cu viţei de un an? Sau primeşte Domnul întru mii de berbeci sau întru zeci de mii de ţapi graşi? Sau voi da pe cele întâi-născute ale mele păgânătăţii, rodul pântecelui meu pentru păcatul meu?***“ (Miheea 6:6-7). Auză cei cu inima îngroşată ce acuză le-a adus Prorocul pentru noi, pentru că fericitul Miheea i-a numit „întâi-născuţi ai păgânătăţii“ pe cei întâi-născuţi după trup ai lui Israil!

Deci, în ce fel erau socotiţi sfinţi cei întâi-născuţi de vreme ce cuvântul prorocesc îi numeşte „întâi-născuţi ai păgânătăţii“? Să ne spună nouă limbile bâlbâite de-a binelea, care nu-s în stare să grăiască drept adevărul, cum de a îndrăznit Prorocul în Duhul Sfânt să-i numească „rodul păgânătăţii“? Cum de cuvântul despre răscumpărarea lor nu pare a fi închegat şi bine înlănţuit, nici măcar după sensul la îndemână al literei, deşi noi credem şi înţelegem Legea ca fiind sfântă şi duhovnicească? Dar vie în locul toiagului puterea adevăratului Legiuitor şi Împărat al slavei, Hristos, ca să-mi ajute să trec marea cuvântului şi să povăţuiască norodul Său în calea dreptei înălţări şi contemplări [*Vezi nota 11 la această Omilie.*], ca să călătorească spre cetatea în care sălăşluieşte cunoştinţa şi adevărul, iar pe cei potrivnici să-i acopere nebiruita slavă dumnezeiască, de care să se umple întreg pământul spre a cunoaşte pe Domnul, precum zice Scriptura, ca o apă multă care să acopere mările.

Dumnezeul cel întrupat a omorât şi a risipit deja pe cel întâi-născut al diavolului, adică păcatul, săvârşind osândirea răutăţii prin Sine Însuşi odată cu naşterea Sa

trupească. Astfel, a umplut de plânset puterile potrivnice, luând de la ele, ca pe nişte vase, pe magii de la răsărit, care, prin închinare şi cunoaşterea stăpânirii Lui, s-au făcut vase de bună treabă Stăpânului spre împreună-lucrare la zidirea Bisericii, cortul cel făcut cu adevărat de Dumnezeu (Evrei 8:2), pe care l-a înfipt Domnul, şi nu omul. Acum însă, după cum a izbăvit în Sine Însuşi neamul omenesc de cugetul trupesc, l-a făcut să plece din Egipt, adică să scape din fortăreaţa întunecată şi îngrozitoare a morţii. Dar nu îi sfinţeşte lui Dumnezeu şi Tatăl doar pe cei întâi-născuţi ai oamenilor, ci întreg neamul omenesc e deja sfinţit prin plămada noastră luată de El dintru început, adică prin trupul însufleţit în chip înţelegător luat de El, care a dospit spre sfinţire întreaga fiinţă a alcătuirii omeneşti. „***Căci dacă pârga este sfântă, şi frământătura este sfântă***“ (Romani 11:16), aş mai spune eu, potrivit cu dumnezeiescul Apostol. După cum seminţia luată odinioară pentru a sluji în locul pârgii celor întâi-născuţi cuvântul legiuitor o aduce în mod preînchipuitor lui Dumnezeu, tot aşa acum vedem că Arhiereul mărturisirii noastre, Cel cuvios şi fără răutate, şi neîntinat, şi lipsit de orice prihană a cugetului, Se aduce Tatălui în mod trupesc întru strălucita întipărire a adevărului în locul omenirii afierosite Lui prin credinţă. Şi asta cu atât mai mult cu cât vedem că întreaga omenire nici nu lipseşte, nici nu prisoseşte faţă de Cel care S-a dat pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru mulţi, potrivit cu raţiunea sfinţeniei (aşa cum, în umbra Legii, cei întâi-născuţi au fost găsiţi mai numeroşi decât leviţii), ci rămâne inferioară Lui, pentru că cel ce e binecuvântat e mai mic, fără nici o îndoială, decât Cel care-l binecuvântează.

În acea vreme, doar în neamul lui Israil era rânduită vrednicia preoţiei levitice şi numai pentru leviţi există mărturii că întâi-născuţii erau preţ de răscumpărare. Dar Hristos a venit ca Arhiereu al bunătăţilor viitoare, cum spune întru tot înţeleptul Pavel, nu după rânduiala lui Aaron, ci după rânduiala lui Melchisedec (Evrei 7:9, 11, 14, 17), aşa cum a spus odinioară dumnezeiescul cuvânt. Iar prin schimbarea preoţiei, deoarece El era din altă seminţie (fiind limpede că Domnul nostru Iisus Hristos a răsărit din Iuda), s-a înfăptuit şi schimbarea Legii, noi fiind mutaţi de la umbra Legii [*Expresia „umbra legii“ trebuie situată în contextul împărţirii tripartite, de obârşie origenistă, a Revelaţiei, adoptată de toţi Părinţii: Legea este umbra, Noul Legământ este icoana, imaginea, iar cele eshatologice, aflate acolo unde a intrat Iisus prin jertfa Sa (Evrei 9:12), sunt realităţile cu statut ontologic deplin (cf. CC, p. 186). Pe măsura creşterii duhovniceşti, simbolurile biblice devin tot mai transparente, lăsând să se vadă dincolo de ele, dar cunoaşterea deplină rămâne rezervată eshatonului.*] la Evanghelia împărăţiei cerurilor, aşa cum de la seminţia levitică s-a săvârşit mutarea preoţiei la seminţia împărătească a lui Iuda. Prin însuşirea rânduielii preoţeşti a lui Melchisedec, Hristos S-a adus pe Sine răscumpărare nu doar pentru Israil, ci pentru toate neamurile, şi a fost rânduit

Arhiereu al mărturisirii tuturor oamenilor, pentru că şi Melchisedec se ştie că provenea dintre neamuri şi din seminţia lui Avraam. Cât despre preţul de cinci didrahme, care trebuia plătit pentru fiecare întâi-născut, aceasta arată în chip enigmatic [*Adverbul αἰνιγματωδῶς arată că acţiunea plătirii celor cinci didrahme este o αἴνιγμα, o „ghicitură“.*] că fiecare dintre noi trebuie să-şi sfinţească fiecare simţ pentru Dumnezeu, iar lucrarea simţurilor să o înfăţişăm Ziditorului curată şi străină de orice plăcere nepotrivită, ca nişte preţuri de răscumpărare sfinte şi legiuite.

Această sfântă lucrare o prăznuim noi astăzi, această tâlcuire duhovnicească [*Formula πνευματική ἀνάπτυξις (dezvoltare duhovnicească) sugerează că Vechiul Testament e sămânţa, dezvoltată de exeget prin exegeză, urmărind ἀκολουθία, înlănţuirea internă a ideilor.*] s-a potrivit cu sărbătoarea de azi. În aceasta Mântuitorul e adus la vedere potrivit cu Legea, dar în chip înţelegător şi duhovnicesc aduce pârga frământăturii noastre Tatălui şi o arată în întregime sfântă şi potrivită pentru a fi adusă Dumnezeirii. Căci pentru aceasta se chinuia [*Verbul ὠδίνω înseamnă, literal, „a îndura chinurile naşterii“. Legea se chinuia deci să nască mântuirea, dar nu a putut până ce Hristos nu a plinit-o întru toate*] în trecut Legea şi spre aceasta ţintea, atât în ce priveşte pe întâii născuţi, cât şi în privinţa schimbului Leviţilor şi al preţuirii cu didrahme. Aşa ne-a trecut harul Duhului peste marea Scripturilor.

Dar să vedem şi judecata şi dovezile oponenţilor. Mai sus a fost înfăţişată lămurit rânduiala leviţilor şi a întâilor născuţi. Şi după cum marele Moisi a încurajat poporul, asigurându-i că nu-i vor mai vedea pe egipteni, tot aşa şi eu vin acum şi binevestesc poporului ales (Tit 2:14) al lui Dumnezeu că nu vom mai vedea nimic din tabăra trupească a închinării umbroase. Pentru că unde este slujirea leviţilor acum, după arătarea Marelui Arhiereu? Unde preţuirea celor întâi-născuţi, acum, după răscumpărarea curăţitoare a lumii? Unde cealaltă scumpătate a împlinirii Legii? Nu vezi că, până ce noaptea neştiinţei cuprindea totul, închinarea potrivită cu Legea oferea o oarecare lumină, abia perceptibilă, dar când S-a arătat Răsăritul cel de Sus şi ziua mântuirii a strălucit, opaiţul rânduielilor Legii s-a făcut nevăzut, biruit de lumina preastrălucitoare a harului? Nu fu oare doborât la pământ, la fel ca şi conducătorii şi carele de luptă, acel faimos Templu şi toată măreţia şi semeţia arhiereilor din el? Nu s-a dărâmat şi nu s-a risipit toată buna lor rânduială legiuită? Căci unde vor mai aduce acum jertfele pentru femeile care au născut de vreme ce locul rânduit pentru aceasta a fost năruit şi era hotărât limpede că nu e îngăduit să fie aduse jertfele altundeva (Deuteronom 12:6)? Unde este veşmântul preoţesc, şi vrednicia [preoţească], şi toate celelalte?

Dar ca să nu le mai înfăţişăm pe toate în parte şi ochiul sufletului să ne fie înspăimântat ca de o neîncetată atingere şi vedere a unor morţi, să-i lăsăm pe acei morţi lângă apa literei Legii, iar noi să cântăm iubitorului de oameni Dumnezeu cântarea de biruinţă şi, hrănindu-ne cu hrana cea cu adevărat cerească şi bând din băutura izvorâtă din piatra cea adevărată, să mergem în muntele lui Dumnezeu Horev, adică în înalta învăţătură a Evangheliei, ca, prin glasul dumnezeieştilor trâmbiţe, graiurile fericitului Luca, să ne stârnim auzul lăuntric. Acesta este ca un glas ce strigă din adâncurile sfinte ale mistagogiei Duhului: ***„Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după Legea lui Moisi, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului, şi să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israil, şi Duhul Sfânt era asupra lui. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Şi din îndemnul Duhului a venit la Templu.“*** (Luca 2:22-27).

Ce înseamnă „aşteptând mângâierea lui Israil“? Adică aştepta arătarea adevărului şi strămutarea la acesta a poporului israelitean de la umbra Legii, astfel încât, izbăvit de stihiile lumii, să deprindă elementele fundamentale ale învăţăturii adevărului şi să se instruiască în desăvârşirea ei. Dar, desigur că nu ar putea spune cineva că iudeii se aflau într-o stare rea, că erau în robie şi că îşi aşteptau slobozirea şi revenirea la înflorirea de odinioară. Pentru că vechea lor viaţă se ducea după legi bune, templul stătea bine şi jertfele din el se aduceau cum trebuie şi păzeau toată viaţa socială îndeobşte.

Dacă va pretexta cineva că se aflau în stăpânirea romanilor şi că fusese aşezat ca rege al Iudeii Irod, care era de alt neam, să ştie cel ce obiectează că societatea nu era influenţată de faptul că Israil era condus de un rege străin, aşa încât bătrânul Simeon putea să aştepte o mângâiere de acest fel. Pentru că asta se mai întâmplase şi în alte dăţi, când, precum un tată îşi dă fiul neascultător unui pedagog aspru ca să-i bage minţile în cap, aşa şi israeliţii s-au aflat adesea sub regi de alt neam. Şi aceasta o dovedeşte petrecerea de mulţi ani a poporului în Egipt, precum şi prorocul Ieremia, care, în anii regelui Sedechia, din poruncă dumnezeiască a grăit către el şi către popor, vestind că vor intra sub sceptrul lui Nabucodonosor şi că vor fi supuşi de haldei (Ieremia 34:1 ş. u.). Dar nu a fost numai situaţia celor care au ajuns sub stăpânirea unui străin, după ce au meritat o viaţă mai aspră, lucru care nu e de mirare, ci îndelunga răbdare a lui Dumnezeu i-a arătat pe unii drepţi, de care lumea nu era vrednică (Evrei 11:38), ca să vorbesc ca Pavel, să nu ajungă

conducători, ci supuşi unor barbari şi necredincioşi, încât să se vadă fără de tăgadă puterea cucerniciei lor. O dovedeşte aceasta Avraam, când a ajuns în Egipt şi Faraon i-a luat soţia (Facere 12:20), iar el a pribegit în pământ străin. La fel şi fiul său, şi nepotul său, vorbesc de Isaac şi de Iacov, şi de asemenea cel mai înţelept fiu al celui din urmă, care a ajuns rob şi a fost osândit la temniţă (Facere 39:20).

Aşadar, ***dreptul Simeon nu aştepta mângâierea lui Israil într-un fel lumesc şi pompos, ci aştepta adevărata mutare la frumuseţea adevărului. Căci i se vestise că va vedea pe Hristosul Domnului înainte de săvârşirea din viaţă, şi, de aceea, aştepta în chip duhovnicesc mângâierea poporului.*** „***Şi din îndemnul Duhului a venit la Templu; şi când părinţii au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor***“ (Luca 2:27-31).

O, fericit cu adevărat şi de trei ori fericit bătrân! O, fericită acea sfântă intrare a ta în Templu, prin care ai alergat la ieşirea din viaţă! O, fericită privirea sufletului tău dimpreună cu a trupului! Ochii trupului au privit arătarea dumnezeiască în trup, iar ochii sufletului nu au rămas doar la cele văzute, ci, luminaţi de lumina Duhului, L-au cunoscut pe Dumnezeu-Cuvântul întrupat şi au înţeles dumnezeiasca mântuire pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru toate popoarele. Fericite sunt mâinile tale care au atins Cuvântul vieţii! Fericită e limba ta care a binevestit descoperirea luminii de viaţă dătătoare!

Dar de ce m-aş zori să aduc lauda potrivită fiecărui mădular al tău în parte de vreme ce Evanghelistul a spus deja că eşti cu totul vrednic de laudă şi vas al Duhului Sfânt? Vino însă, o, fericit părinte, cu Duhul care grăieşte în tine, şi învaţă, ca pe fiii tăi, pe pruncii Bisericii care e comoara ascunsă în tine, ca într-un vas de lut, prin puţinele tale cuvinte! Căci către voi şi cei asemeni vouă, împodobiţi cu cărunteţea cugetării înalte şi bătrâni adevăraţi, care şi sunteţi numiţi Părinţi ai Bisericii, ne povăţuieşte cuvântul dumnezeiesc acum pentru a afla învăţăturile mântuitoare, zicând: „Întreabă pe tatăl tău, şi-ţi va vesti ţie, şi pe cei mai bătrâni ai tăi, şi-ţi vor spune“ (Deuteronom 32:7)!

Puterea Duhului care a mişcat atunci limba aceluia să ne dea şi nouă acum cuvânt întru deschiderea gurii! „Acum slobozeşte“, zice, „pe robul Tău, Stăpâne, după graiul Tău în pace“! Căci, de când Hristos S-a făcut om şi a risipit păcatul pricinuitor de război şi pe noi ne-a dus la Tatăl, mutarea sfinţilor se face în pace. Pentru că şi marele David a spus mai dinainte aceasta în chip prorocesc: „***În pace***

mă voi culca şi voi adormi“ (Psalmul 4:9), nu acum, ci închipuind venirea lui Hristos. Şi, ca şi cum ar arăta dobândirea acestei nădejdi (zic de paşnica adormire în Hristos) de către sfinţi prin Duhul, zice: „***Că Tu, Doamne, întru nădejde m-ai aşezat!***“ Dar fericitul bătrân Simeon, deja văzând timpul plinit, zice: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după graiul Tău în pace!“, arătând că dumnezeiasca făgăduinţă era prezentă. „Că văzură“, zice, „ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor noroadelor“, ***adică mântuirea săvârşită prin Hristos pentru întreaga lume, şi nu numai pentru Israil. Dar cum mai sus zice că aşteaptă mângâierea lui Israil, iar acum că a văzut mântuirea lui Dumnezeu vestită tuturor neamurilor?*** Pentru că în acel moment ştia prin Duhul că atunci când mângâierea lui Israil va fi săvârşită, atunci şi tuturor noroadelor le va fi gătită mântuirea.

Priveşte însă la exactitatea insuflării dumnezeieşti! Pentru că zice „lumină spre descoperirea neamurilor“, la fel ca marele Pavel când îl numără pe Israil după neamuri şi zice: „***Când va intra numărul neamurilor, atunci şi întregul Israil se va mântui***“ (Romani 11:25-26). Aşadar, şi el a arătat dinainte chemarea neamurilor, la urmă, potrivit cu prorocia, păstrând întoarcerea întregului Israil, chiar dacă acum s-a mântuit o rămăşiţă din iudei, care au alergat deja la har. ***Dar ia aminte şi la sensul propriu al înţelesurilor înalte! Pentru că din cuvintele „lumină spre descoperirea neamurilor“ ne dă să înţelegem descoperirea dumnezeieştii mântuiri, pentru că oamenii se aflau în întunericul desăvârşit şi în deplină beznă, fără nici o rază luminoasă a cunoaşterii de Dumnezeu.*** Fiindcă, înainte de venirea lui Hristos, neamurile erau în starea în care fericitul Isaia ***a binevestit poporului ce şedea în întuneric că va vedea lumină mare*** (Isaia 9:2). Dar pentru că Israil a fost totuşi luminat prin chipul Legii, chiar dacă numai în parte, nu se mai aminteşte de lumina pentru el, ci a prorocit că va moşteni slava, amintind de vechea lui istorie. ***Aşa cum mai demult minunatul Moisi, cel ce a ajuns a vorbi împreună cu Dumnezeu, avea faţa slăvită, tot aşa şi ei, vorbind prin credinţă în lumina dumnezeiască a întrupării şi luminaţi de puterea Duhului, vor străluci în slavă, lepădând vechiul acoperământ, şi se vor schimba în acelaşi chip, trecând din slavă în slavă, precum zice Apostolul, dar cu puterea Duhului, adică a Domnului (II Corintheni 3:18).***

Spusa de Dumnezeu cugetătorului Simeon, anume că Domnul este pus spre căderea şi ridicarea multora în Israil, arată, prin împletirea înţelesurilor cu vestirile prorocilor, că unul şi acelaşi Dumnezeu şi a dat Legea, şi a grăit prin proroci, atât în Vechiul cât şi în Noul Legământ. Deoarece cuvântul prorocesc a numit pricina „***piatră de mult preţ***“ (Isaia 28:16) şi „piatră de scandal“, ca să nu fie ruşinaţi cei care cred în El. Deci, El este cădere pentru cei care, din pricina

necredinţei, cad sub smerenia cărnii, dar este ridicare pentru cei care au cunoscut statornicia iconomiei dumnezeieşti. Dar şi ***când a grăit despre sabia ce va trece prin sufletul Născătoarei de Dumnezeu, a prorocit în mod limpede Patima Crucii.*** Pentru că toate cele spuse şi înfăptuite de la însăşi zămislirea mai presus de minte şi până la vremea Patimii arată ca şi cum ar fi un singur trup netăiat, despre care Născătoarea de Dumnezeu avea o înţelegere foarte înaltă şi foarte potrivită cu Dumnezeirea, vom crede că ea a pătimit ca pe o tăiere vremea lipsită de slavă a Răstignirii, chiar dacă în vremea Învierii s-a săvârşit minunea reîntregirii depline a tăieturii. Dar cuvântul [din Scriptură] nu înseamnă că doar ea a suferit de această durere, ci spune mai dinainte că se vor arăta gândurile de îndoială şi de dezbinare din multe inimi, astfel încât, prin diferitele învăţături despre El, Fecioara, de Dumnezeu Născătoarea, să nu sufere vreo clătinare [*Substantivul κλόνος arată o mişcare violentă, de obicei în timpul războiului, al luptei. Sensul lui în text e că Pronia a purtat de grijă ca Maica Domnului să nu păţească nimic din partea ucigaşilor Fiului ei sau de la mulţimea înfierbântată, deşi se afla chiar lângă Crucea Domnului.*].

Prorociţa Ana, din pricina bătrâneţilor, spune un lucru nedesluşit, care nu s-a auzit bine, de aceea şi înalta Evanghelie nu a însemnat cuvânt cu cuvânt ce a spus ea. Să aflăm, mai întâi, de la Evanghelist cine era ea, de unde se trăgea şi din ce pricină se găsea la Templu, iar apoi să tâlcuim care este înţelesul cuvintelor ei.

Zice deci fericitul Luca: „***Şi era şi Ana prorociţa, fiica lui Fanuel, din seminţia lui Aşer, ajunsă la adânci bătrâneţe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa. Şi era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu se depărta de Templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni. Şi venind şi ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuirea în Ierusalim***“ (Luca 2:36-38). ***Care e motivul pentru care Evanghelistul face o istorisire atât de precisă despre prorociţă, încât aminteşte până şi de tatăl şi de seminţia ei, şi nu a găsit altceva mai însemnat să spună?*** Despre acest motiv ar şti doar Însuşi Dumnezeul sfinţilor şi cei învăţaţi să grăiască taine prin insuflarea Duhului Lui, după dumnezeiescul Apostol (I Corintheni 14:2). Însă, pe cât suntem noi în stare, putem să spunem că în acea vreme erau şi alte femei cu acelaşi nume ca şi fericita aceasta şi care se dădeau ca şi ea la aceleaşi strădanii sfinte, stăruind în posturi şi rugăciuni. Deci, pentru a fi limpede despre care persoană vorbeşte, aminteşte de tatăl ei şi de seminţia ei, încununându-o cu mari laude, pe care cei ce le-au auzit le socoteau vrednice de credinţă, cărora ea le şi vorbea despre Domnul.

Dar pentru că, precum s-a spus, din pricina bătrâneţii şi-a pierdut tăria glasului, să ne apropiem urechea cugetului nostru de gura ei prin cercetarea de faţă şi să vedem ce a spus şi ea celor care aşteptau răscumpărarea în Ierusalim. Fiindcă, potrivit cu înlănţuirea logică a înţelesului, [Ana] a vorbit despre Domnul luând din cuvintele proroceşti, pentru că cei către care zice Evanghelia că a grăit aşteptau şi ei răscumpărarea în mod sigur din dumnezeieştile aşezăminte aflate la proroci. Iar pentru a arăta taina, i-a fost la îndemână cuvântul marelui Isaia: „***Un Prunc S-a născut nouă, Fiul, şi S-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui, şi s-a chemat numele Lui Înger de mare sfat***“ (Isaia 9:6). Şi încă şi acestea: „***Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că-ţi vine lumina, şi slava Domnului peste tine a răsărit!***“ (Isaia 40:1). Iar marele David adaugă: „***Mila şi adevărul s-au întâmpinat, dreptatea şi pacea s-au sărutat***“ (Psalmul 84:11) şi: „***Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru***“ (Psalmul 97:3). Şi arătând spre El zice: „***Înainte de soare rămâne numele Lui şi întru El se vor binecuvânta toate seminţiile pământului***“ (Psalmul 71:17-18). Toate neamurile Îl fericesc, şi Îi slujesc Lui, şi I se vor închina Lui, pentru că „***Domnul a făcut mântuirea Lui cunoscută***“ (Psalmul 97:2) fiilor lui Israil. De asemeni şi glasul cinstit şi îngeresc al lui Maleahi vesteşte: „***Iată, eu trimit îngerul Meu şi va găti cale înaintea feţii Tale, şi îndată Domnul, pe Care voi Îl vreţi, şi Îngerul Legământului, va veni în Templul Său***“ (Maleahi 3:1).

Încă şi alte flori tainice de cuvinte proroceşti, luate din alte Scripturi, a împletit Ana într-o cunună de Dumnezeu cuvântătoare şi fericită, cu mână slabă şi tremurătoare, pentru că era foarte înaintată în zile. Cei ce auzeau atunci nu pricepeau înaltele înţelesuri ale istorisirii despre Domnul, pentru că şi mai târziu, după atâtea dovediri prin semne şi propovăduire a tainelor dumnezeieşti, Vistiernicul comorilor înţelepciunii şi cunoştinţei, Hristos, a spus ucenicilor Săi: „***Multe am să vă spun, dar nu puteţi încă să le purtaţi***“ (Ioan 6:12). ***Chiar dacă bătrâna prorociţă a spus un cuvânt nedesluşit despre Domnul, pentru că ea reprezenta Legea care se învechise şi îmbătrânise şi, aflându-se aproape de dispariţie, a făcut loc Noului Legământ, totuşi cuvântarea ei nu a fost fără roade pentru ascultătorii înţelepţi, la fel cum nu a rămas nici înainte-vestirea făcută de Lege prin umbre şi ghicituri a marii taine.***

Veniţi deci şi voi, părinţi şi fraţi duhovniceşti, care sunteţi învăţaţi a prăznui întru înnoirea Duhului, iar nu întru vechimea literei, care sunteţi datori să sărbătoriţi Paştile de viaţă făcătoare ale jertfei lui Hristos cu azimile curăţiei şi ale adevărului (I Corintheni 5:8), cei care aţi lepădat în naşterea din nou a Sfântului Botez pe omul cel vechi, care se strică prin poftele înşelăciunii, şi v-aţi îmbrăcat în cel nou, care se înnoieşte întru cunoştinţă după chipul Ziditorului său! „***Veniţi să ne***

bucurăm de Domnul, să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru!“ (Psalmul 94:1), să spunem şi noi: „***Cât sunt de înfricoşătoare lucrurile Tale, Doamne!***“ (Psalmul 65:3), chiar dacă vrăjmaşii Tăi s-au înşelat în ce priveşte mulţimea puterii Tale, închizându-şi de bunăvoie ochii faţă de lumina Ta dumnezeiască arătată în lume. „***Să întâmpinăm faţa Lui întru mărturisire şi în psalmi să strigăm Lui***“ (Psalmul 94:2). „***Prin El să aducem pururi lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor care se mărturisesc Numelui Lui, iar facerea de bine şi viaţa de obşte să nu le uităm, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu***“ (Evrei 13:15-16), ca să ne ridicăm din întinăciunea păcatului şi tinereţea noastră duhovnicească să se înnoiască precum cea a vulturului, întocmai ca a fericitului bătrân Simeon. Astfel să alergăm şi noi cu pace şi bucurie către ieşirea din viaţă, cu bună încredinţare şi nădejde de mântuire, şi să nu străbatem viaţa de acum cu ruşine şi frică, oarecum fără să vrem, precum cei cu conştiinţa apăsată de rele socotesc prezenţa împăratului neplăcută şi urâtă.

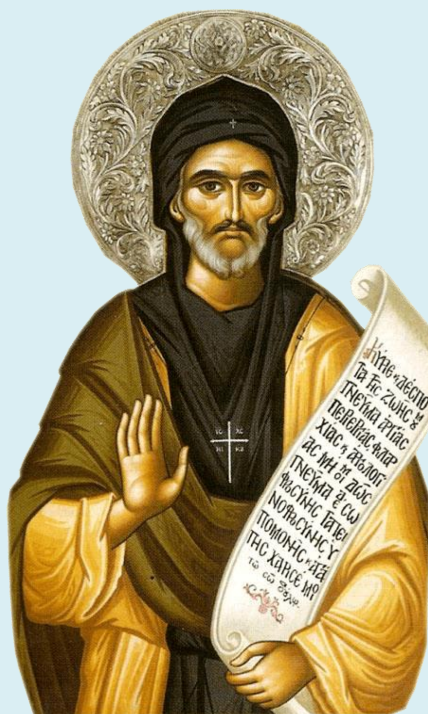
Să o imităm pe fericita Ana, care a petrecut în posturi şi rugăciuni cu tărie şi fără să dea înapoi! Să nu ne arătăm mai prejos decât o femeie văduvă şi încă vieţuind sub umbra Legii, în care era lucru rar faptul de a fi bineplăcut lui Dumnezeu! ***Noi însă, luminaţi de har şi ajutaţi de o nădejde mai curată şi mai înflăcărată, şi împuterniciţi de tăria Duhului, să nu ne despărţim de învăţăturile sfinte, din care se naşte în suflete obiceiul cel mântuitor, aşa cum nici ea, ni se mărturiseşte, nu se despărţea de Templu, să nu ne lăsăm rătăciţi prin gânduri de la frica lui Dumnezeu, ci în ea să ne ţintuim trupurile şi gândurile, după cuvântul Proorocului.*** Să-l auzim pe marele Pavel învăţând: „***V-am logodit unui bărbat, ca să vă înfăţişez lui Hristos ca pe o fecioară neprihănită***“ (II Corintheni 11:2) şi să nu stricăm înţelegerile făcute cu El prin amestecarea cu stricătorul vieţii prin a face voile lui. Să imităm întreaga-cugetare a proorociţei şi căsătoria ei cu un singur bărbat! Dar, după puterile voastre, nu vă lipsiţi de imitare nici cei ce v-aţi dezlegat de căsătorie [*Adică cei rămaşi văduvi după prima căsătorie.*] şi, dacă e cu putinţă, nu vă căsătoriţi a doua oară! Astfel, Pavel adevereşte că va fi mai bine pentru voi (I Corintheni 7:40).

Să aducem şi noi la jertfelnicul de sus, ca pe o pereche de turturele, curăţia trupului şi a sufletului sau, ca pe doi pui de porumbel, grija pentru cele bune, nu doar înaintea Domnului, ci şi înaintea oamenilor, pentru ca şi noi să le săvârşim pe toate în chip duhovnicesc, potrivit cu legea dumnezeiască, înaintând în har şi înţelepciune până ajungem la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos (Efeseni 4:13)! ***Şi aşa să desăvârşim omul nostru cel lăuntric şi, făcându-ne locaşuri ale Duhului Sfânt, să ne înturnăm în patria noastră cea adevărată, în Ierusalimul cel ceresc, întru care să ne învrednicim de fericire şi de neîncetata veselie şi să***

ne desfătăm de Împărăţie în Hristos Iisus, Căruia fie slava şi stăpânirea dimpreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

(Text preluat din volumul: Sfântul Grigorie de Nyssa, Omilii la Praznice Împărăteşti, traducere din greaca veche şi note de Ierom. Agapie Corbu, Editura Sfântul.Nectarie, Arad, 2010, pp. 67-92.)

Sfântul Efrem Sirul - A doua venire a Domnului, sfârșitul lumii și venirea lui antihrist

Cum voi putea eu, Efrem cel prea mic, şi păcătos, şi plin de greşeli, să spun cele mai presus de puterea mea? Dar, de vreme ce Mântuitorul, prin a Sa milostivire, pe cei necărturari i-a învăţat înţelepciunea şi pe credincioşii cei de pretutindeni i-a luminat, şi pe a noastră limbă o va lumina cu îndestulare spre folosul şi zidirea, şi a mea, a celui ce zic, şi a tuturor ascultătorilor. Şi voi grăi întru dureri şi voi spune întru suspine pentru sfârşitul lumii acesteia de acum şi pentru cel prea fără de ruşine şi cumplit balaur (Antihristul), cel ce va să tulbure pe toate cele de sub cer şi să bage teamă şi împuţinare de suflet şi cumplită necredinţă în inimile oamenilor şi să facă arătări şi semne şi înfricoşări, încât de ar putea, să amăgească şi pe cei aleşi, şi pe toţi să-i înşele cu mincinoase semne şi cu năluciri de arătări, care se vor face de către dânsul (Matei 24, 25).

După îngăduinţa Dumnezeului Celui Sfânt, va lua stăpânire ca să înşele lumea, fiindcă s-a înmulţit păgânătatea lumii, şi pretutindeni, tot felul de lucrări rele se lucrează. Şi pentru aceasta, Preacuratul Stăpân va slobozi duhul înşelăciunii, ca să ispitească lumea pentru păgânătatea ei, de vreme ce oamenii au voit a se depărta de Dumnezeu şi a-l iubi pe vicleanul (2 Tesaloniceni 2, 11).

Fraţilor, mare nevoinţă va fi în vremurile acelea - mai ales celor credincioşi - când se vor săvârşi semne şi minuni cu multă stăpânire de însuşi balaurul, când se va arăta pe sine ca un dumnezeu, cu năluciri înfricoşate, zburând în văzduh, şi toţi dracii, ca îngerii în văzduh înălţându-se înaintea tiranului (2 Tesaloniceni 2, 4). Că vor striga cu tărie, schimbându-şi chipurile, înfricoşând fără de măsură pe toţi oamenii. Atunci, fraţilor, oare cine se va afla îngrădit şi petrecând neclintit, având în sufletul său semnul Celui Unuia-Născut, Fiul Dumnezeului nostru, adică Sfânta Sa Cruce? Când va vedea necazul acela nemângâiat, făcut pretutindeni, peste tot sufletul care nu va avea de nicăieri mângâiere, iarăşi nici slăbire, pe pământ şi pe mare; când va vedea toată lumea tulburată şi va fugi fiecare să se ascundă în munţi, unii adică murind de foame, iar alţii ca ceara topindu-se de sete cumplită şi nu va fi cine să-i miluiască pe ei; când va vedea toate feţele lăcrimând şi cu dorire întrebând dacă se mai află oare vreun cuvânt al lui Dumnezeu pe pământ. Şi nicăieri nu-l va auzi.

Cine, oare, va suferi zilele acelea? Şi cine va răbda necazul cel nesuferit, când va veni amestecarea popoarelor ce vor purcede de la marginile pământului pentru vederea tiranului şi mulţi închinându-se înaintea tiranului, strigând cu cutremur: “Tu eşti mântuitorul nostru”? Marea se va tulbura şi pământul se va usca, cerurile nu vor ploua, tulpinile se vor veşteji şi toţi cei ce vor fi pe pământul Răsăritului, către Apus vor fugi de multă frică. Şi iarăşi cei ce vor fi la Apusul soarelui vor fugi către Răsărit; fugi-vor cu cutremur. Atunci, luând obraznicul stăpânire, va trimite draci în toate marginile pământului, ca să propovăduiască plini de îndrăznire: “Împărat mare S-a arătat cu slavă. Veniţi de îl vedeţi pe el”.

Cine, oare, va avea suflet de diamant, încât să sufere vitejeşte toate smintelile acelea? Cine, oare, va fi acest om - precum am mai zis - ca toţi Îngerii să-l fericească pe el? Că eu, fraţilor iubitori de Hristos şi desăvârşiţi, m-am înfricoşat numai din pomenirea numelui balaurului, cugetând în mine necazul ce va fi oamenilor în vremurile acelea şi în ce fel se va arăta acest balaur pângărit şi aspru [amarnic] neamului omenesc. Iar mult mai amar se va arăta Sfinţilor, celor ce vor putea birui nălucirile lui. Că atunci vor fi mulţi cei ce se vor afla bineplăcuţi lui Dumnezeu şi se vor putea mântui în munţi şi în dealuri şi în locuri pustii, cu multe rugăciuni şi plângeri nesuferite. Că Dumnezeu cel Sfânt, văzându-i pe dânşii întru plângere nemângâiată şi întru credinţă curată, se va milostivi spre ei ca un Părinte iubitor de fii şi îi va păzi pe ei unde se vor ascunde. Că prea pângăritul nu va înceta căutând pe Sfinţi şi pe pământ şi pe mare, socotind că va împărăţi de acum înainte pe pământ, şi pe toţi îi va supune. Şi va socoti ticălosul să stea împotrivă în ceasul acela înfricoşat când va veni Domnul din Ceruri, neştiind mişelul a sa neputinţă şi mândrie, pentru care a şi căzut. Cu toate acestea, va tulbura pământul şi va

înfricoşa pe toate cu mincinoasele semne vrăjitoreşti; şi nu va fi în vremea aceea, când va veni balaurul, slăbire pe pământ, ci necaz mare, tulburare şi amestecare, morţi şi înfometaţi întru toate marginile pământului. Că Însuşi Domnul nostru, cu dumnezeiasca Sa gură a zis: "Că unele ca acestea nu s-au arătat din începutul zidirii" (Matei 24, 11).

Iar noi, păcătoşii, cu ce vom asemăna nevoia sa cea peste măsură de mare, încă şi netâlcuită, de vreme ce Dumnezeu aşa a numit-o pe dânsa? Însă să-şi pună fiecare mintea sa cu dinadinsul întru sfintele cuvinte ale Domnului şi Mântuitorului nostru, cum că pentru nevoia şi necazul cel prea mare, va scurta zilele necazului aceluia, prin a Sa milostivire sfătuindu-ne pe noi şi zicând: "Rugaţi-vă ca să nu fie fuga voastră nici iarna, nici sâmbăta" (Matei 24, 20). Şi iarăşi: "Privegheaţi totdeauna, adeseori rugându-vă ca să vă faceţi vrednici a scăpa de necaz şi a sta înaintea lui Dumnezeu, că vremea este aproape" (Luca 20, 36). Şi întru această răutate zacem toţi şi nu credem, dar să ne rugăm necontenit cu lacrimi şi cu rugăciuni, noaptea şi ziua, căzând la Dumnezeu, ca să ne mântuim noi, păcătoşii.

Dacă are cineva lacrimi şi umilinţă, să se roage Domnului, ca să ne izbăvim de necazul ce va fi pe pământ; ca să nu vadă nicidecum nici pe fiară, nici să audă înfricoşările ei, că vor fi pe alocuri foamete, cutremure şi morţi de multe feluri pe pământ. Viteaz suflet va avea cel care va putea să-şi ţină viaţa sa în mijlocul smintelilor. Că dacă puţin va slăbi omul în credinţă, lesne va fi înconjurat şi va fi robit de semnele balaurului celui rău şi viclean. Şi neiertat se va afla unul ca acesta la judecată, întrucât sieşi vânzător se va afla, ca unul ce a crezut de bunăvoie tiranului. De multe rugăciuni şi lacrimi avem trebuinţă, o, iubiţilor, ca să se afle cineva dintre noi întărit întru ispite. Fiindcă multe vor fi nălucirile fiarei, cele ce se vor face, pentru că luptătoare fiind împotriva lui Dumnezeu, pe toţi va voi să-i piardă.

Luaţi aminte, fraţii mei iubitori de Hristos, ce a făcut israelitenilor în pustie când ieşeau din Egipt, cum i-a amăgit pe ei ticălosul şi prea spurcatul, ca să facă toţi acel păcat prea cumplit, că a învăţat pe Valaam ca să dea lui Balac, împăratul madianiţilor, sfat rău, şi pe popor să-l amăgească spre curvie, ca deodată cu totul să-i piardă pe ei, după ce toţi vor curvi cu femeile, ca nişte dobitoace. Şi au pus femei cu ochi neruşinaţi şi mese pline de stropiri şi de jertfe înaintea porţilor, pe toţi trăgându-i spre moarte, ca acela care va vrea să curvească cu spurcatele acelea, mai înainte să aducă jertfa şi apoi să intre la dânsele. Că femeile nu luau plată de la popor, ci îi sileau pe toţi cei ce veneau la dânsele, să jertfească. Şi au pus înaintea boierilor pe fiicele boierilor; aşijderea şi bogaţilor, pe fiicele bogaţilor; iar pe cele mai multe dintre femei, de obşte, la tot poporul cel de jos, vrând pe toţi deodată să-

i vâneze spre moarte, ca nici bogatul să nu se îngreţoşeze de cei săraci, nici boierii de fiica cea săracă a celui de jos (Numeri 25).

Văzut-ai lucrarea nedreptăţii şi vicleana meşteşugire, cum tuturor le-a săpat gropi spre moarte? Văzut-a cineva dintre voi, cândva, vreun lucru ca acesta fără de ruşine? Pe curvie a ţinut-o ca pe sabia cea cu două tăişuri, căci cu două morţi cumplite secerau femeile pe cei ce intrau la dânsele: şi ca să jertfească, şi să curvească. Căci în acest fel va face tiranul, ca toţi să poarte pecetea fiarei când va veni în vremea sa, la plinirea vremurilor; să amăgească cu semne pe toţi, şi apoi aşa să cumpere aceştia bucate şi tot felul de trebuinţe; şi să pună povăţuitori [cârmuitori] de popor, ca toţi să săvârşească porunca lui.

Luaţi aminte, fraţii mei la covârşirea fiarei şi meşteşugirile vicleniei, cum de la pântece îşi începe lucrarea: că după ce se va strâmtora cineva de lipsa de bucate, să fie silit a primi pecetea aceluia, păgânescul chip, dar nu peste toate mădularele trupului, ci peste mâna dreaptă, aşijderea şi pe frunte, ca să nu aibă stăpânire omul a se pecetlui cu mâna dreaptă cu semnul Sfintei Cruci, iar pe frunte nicidecum a se însemna cu sfântul nume al Domnului, nici cu prea slăvita şi cinstita cruce a lui Hristos şi Mântuitorul nostru, că ştie ticălosul că dacă se va pecetlui cineva cu crucea Domnului, se risipeşte toată puterea lui şi pentru aceasta pecetluieşte dreapta omului că aceasta este cea care pecetluieşte toate mădularele noastre asemenea şi fruntea care este ca un sfeşnic ce poartă pe faţă făclia luminii, adică semnul Mântuitorului nostru.

Deci, fraţii mei, înfricoşată nevoinţă va fi tuturor oamenilor celor iubitori de Hristos, ca până în ceasul morţii să nu se teamă, nici să stea în moleşire când va închipui balaurul puterea sa în locul Crucii Mântuitorului. Că în acest chip va face ca Numele Domnului şi Mântuitorului nostru nicidecum să nu se pomenească în vremurile acestuia. Şi aceasta o va face, fiindcă se teme şi se cutremură, neputinciosul, de Sfânta Putere a Mântuitorului nostru. Că de nu se va pecetlui cineva cu pecetea aceluia, nu se va robi de nălucirile lui şi nici Domnul nu Se va depărta de la unii ca aceştia, ci îi va lumina şi îi va trage către Sine.

Se cade să înţelegem noi, fraţilor, cu tot dinadinsul, că nălucirile vrăjmaşului sunt nemilostive şi fără de omenie. Iar Domnul nostru cu linişte va veni la noi, la toţi, ca să gonească de la noi meşteşugirile fiarei. Deci noi, ţinând neabătută credinţa lui Hristos, cu uşurinţă vom birui puterea tiranului. Gând neschimbat să ne câştigăm şi bună statornicie şi se va depărta de la noi neputinciosul, neavând ce să ne facă.

Eu, prea micul, fraţilor, vă rog pe voi, iubitorilor de Hristos, să nu ne moleşim, ci mai vârtos să ne facem puternici cu puterea Crucii. Netrecuta nevoinţă este lângă uşi. Platoşa credinţei să o luăm toţi. Să scoatem cu dragoste din Izvorul cel dumnezeiesc nădejdile mântuirii sufletelor noastre - pe nezidita, zic, iubiţilor fraţi, Treimea cea de o fiinţă, Care este izvor ce izvorăşte viaţă. Dacă se va îngrădi cu acest fel de arme sufletul nostru, nu va fi călcat de balaur. Cu toate acestea, se cade nouă a ne ruga ca să nu intrăm în ispită, nici să ne fie fuga iarna.

Deci, fiţi gata, ca nişte robi credincioşi, neprimind pe altul. Furul şi pierzătorul şi cel fără de omenie mai întâi va veni întru ale sale vremuri, ca să fure şi să junghie şi să piardă turma cea aleasă a lui Hristos, Adevăratul Păstor. Căci va lua asupra sa chipul Adevăratului Păstor, ca să înşele oile turmei. Însă cei ce vor cunoaşte arătat glasul cel sfânt al Adevăratului Păstor, îndată îl vor recunoaşte. Căci glasul pierzătorului nu se aseamănă cu cel al Adevăratului Păstor, fiindcă este rănitor [vătămător]. Glasul fiind plin de chipul furului, îndată se cunoaşte în ce fel este acesta.

Deci, să ne învăţăm, o, prieteni, cu ce fel de chip va veni pe pământ şarpele cel fără de ruşine, fiindcă Mântuitorul, vrând să mântuiască neamul omenesc, S-a născut din Fecioară şi prin chipul omului a amăgit pe vrăjmaşul cu Sfânta Putere a Dumnezeirii Lui. Şi blând şi smerit a fost pe pământ, ca pe noi să ne înalţe de la pământ la Cer. Căci cu încredinţare şi cu adevărat, Dumnezeu Cel ce S-a zămislit, Acelaşi întrupându-Se, Acelaşi născându-Se din Sfânta Fecioară cu trupul nostru, a mântuit prin patima Crucii tot neamul omenesc, dând porunci. Şi iarăşi va să vină în ziua cea mai de pe urmă, să judece viii şi morţii şi să răsplătească tuturor după faptele lor, drepţilor şi necredincioşilor, ca un Drept Judecător. Aceasta cunoscând-o vrăjmaşul, că iarăşi va să vină din Cer Domnul cu slava Dumnezeirii, a socotit şi acesta să ia asupra sa chipul Venirii Lui şi să ne înşele pe noi.

Iar Domnul nostru va veni pe pământ pe nori luminoşi, ca un fulger înfricoşat (Matei 24, 27-28). Dar vrăjmaşul nu va veni aşa, că este viclean. Se va naşte, cu adevărat, dintr-o fecioară spurcată care va fi unealta lui. Şi nu el însuşi se va întrupa, ci cu acest fel de chip va veni prea pângăritul, ca un fur, ca să înşele pe toţi: smerit, liniştit, urând cele nedrepte, dinspre idoli întorcându-se, evlavia mai cu seamă cinstindu-o, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, prea cu bună aşezare, blând către toţi, cinstind cu cuviinţă neamul iudeilor, fiindcă ei aşteaptă venirea aceluia. Şi, pe lângă toate aceste semne, va face arătări şi înfricoşări cu multă stăpânire. Se va făţărnici cu vicleşug, să placă tuturor, ca degrabă să fie iubit de către mulţi. Daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mâhnit nu se va arăta şi cu chipul bunei rânduieli va amăgi lumea, până ce se va face împărat.

Şi după ce multe noroade şi gloate vor vedea nişte fapte bune ca acestea şi puteri, toţi cu o socoteală se vor face şi cu bucurie mare îl vor propovădui pe el împărat, zicând unii către alţii: “Au, doară, se mai aflǎ vreun om bun şi drept ca acesta?” Şi, mai mult, poporul cel ucigaş al iudeilor îl va cinsti şi se va bucura de împărăţia lui. Pentru aceea, ca unul ce va cinsti mai mult locul şi templul evreiesc, va arăta lor că are purtare de grijă pentru dânşii.

Când va împărăţi balaurul pe pământ, cu mare sârguinţă popoarele i se vor face ajutătoare. Edom şi Moab, încă şi fiii lui Amon i se vor închina cu bucurie, ca unui adevărat împărat, şi ei se vor face cei dintâi apărători ai lui. Se va întări îndată împărăţia aceasta şi va bate cu mânie trei împăraţi mari. Apoi, se va înălţa inima lui şi va vărsa balaurul amărăciunea sa, punând înaintea celor din Sion veninul morţii. Tulburând lumea, va clinti marginile, va necăji toate, va pângări suflete. Căci nu se va mai arăta ca un cucernic, ci cu totul întru toate aspru, fără de omenie, iute, mânios, cumplit, nestatornic, înfricoşat, slut, urâcios, greţos, sălbatic, pierzător, obraznic şi sârguindu-se - întru a sa nebunie - a arunca în groapa păgânătăţii tot neamul omenesc.

Cu minciuni [înşelări] va înmulţi semne în mulţime. Şi stând înainte multe alte popoare şi lăudându-l pe el pentru năluciri, va striga cu glas mare, încât se va clinti şi locul întru care popoarele vor sta înaintea lui, şi le va grăi cu îndrăznire: “Cunoaşteţi toate popoarele puterea şi stăpânirea mea. Iată, înaintea voastră a tuturor poruncesc acestui munte ce este de cealaltă parte, ca acum să se mute de aici, de această parte de mare, prin cuvântul meu”. Şi va zice spurcatul: ”Ţie îţi poruncesc: Mută-te dincoace de mare!” Şi va alerga muntele în ochii privitorilor, însă nicidecum clătindu-se din temeliile Sale, căci cele ce Dumnezeu Cel Preaînalt dintru începutul zidirii le-a întărit şi le-a înălţat, asupra acestora prea spurcatul stăpânire nu are, ci va amăgi lumea cu năluciri vrăjitoreşti. Şi, iarăşi, altui munte ce va sta în adâncul mării celei mari, fiind ostrov foarte mare, îi va porunci să se ducă şi pe uscat să stea în ţărmuri veselitoare spre veselia privitorilor, ostrovul nicidecum din mare mişcându-se. Iar balaurul îşi va întinde mâinile sale şi va aduna mulţime de târâtoare şi de păsări. Aşijderea va păşi pe deasupra adâncului şi ca pe uscat va umbla peste el şi le va năluci pe toate. Şi mulţi vor crede şi îl vor slăvi pe el ca pe un dumnezeu tare. Iar ochii inimii celor ce vor avea pe Dumnezeu întru ei, se vor lumina şi cu de-amănuntul vor privi prin credinţă curată şi vor cunoaşte înşelăciunea lui. După aceasta se va sui pe apa mării şi aşa va umbla pe apă ca pe uscat. Şi aşa, va năluci şi va înşela lumea şi mulţi vor crede lui şi îl vor slăvi pe el ca pe un dumnezeu tare. Iar câţi vor avea frica lui Dumnezeu întru dânşii şi ochii inimii luminaţi, vor cunoaşte cu adevărat că nici muntele nu s-a mişcat din locul său, nici ostrovul nu S-a mutat din mare pe pământ.

Şi toate acestea întru numele său le va săvârşi antihrist. Că nu va primi să numească pe curatul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, căci este luptător de Dumnezeu şi fiu al pierzării. Acestea aşa făcându-se şi popoarele închinându-Se lui şi ca pe un dumnezeu lăudându-l, din zi în zi se va mânia Cel Preaînalt din Ceruri, Îşi va întoarce faţa Sa dinspre el şi se vor face ciume cumplite, foamete necurmată, cutremure neîncetate, lipsuri şi strâmtorare pretutindeni, necaz mare, morţi necontenite, temere înfricoşată şi tremur nepovestit. Atunci cerurile nu vor ploua, pământul nu va mai rodi, izvoarele vor lipsi, râurile vor seca, iarba nu va mai odrăsli, verdeaţa nu va mai răsări, copacii din rădăcină Se vor usca şi nu vor mai rodi, peştii mării şi chiţii dintr-însa vor muri.

Şi, aşa, marea va trimite putoare pierzătoare şi sunet înfricoşat, încât vor slăbi şi vor muri oamenii de frică. Atunci va plânge cumplit tot sufletul şi va suspina; atunci toţi vor vedea necaz nemângâiat cuprinzându-i pe dânşii noaptea şi ziua, şi nicăieri nu vor afla să se sature de bucate, căci cârmuitori aspri de popoare se vor pune în tot locul. Şi dacă cineva va aduce cu sine pecetea tiranului pe frunte sau pe mâna dreaptă, va cumpăra puţine bucate din cele ce se vor afla. Atunci vor muri prunci la sânul maicii lor, va muri şi maica deasupra pruncului ei şi vor muri tatăl împreună cu femeia şi cu fiii în uliţe şi nu va fi cine să-i îngroape şi să-i strângă în morminte. Din mortăciunile cele multe ce vor fi aruncate în uliţe, se va face rea putoare pretutindeni, care va necăji pe toţi cei vii. Dimineaţa toţi vor zice cu durere şi cu suspinuri: “Când se va face seară, să dobândim odihnă?” Venind seara, iarăşi cu lacrimi prea amare vor grăi întru dânşii: “Oare când se va lumina, ca să scăpăm de necazul ce ne stă asupră?” Şi nu va fi unde să fugă sau să se ascundă, că se vor tulbura toate, marea şi uscatul. Pentru aceasta ne-a zis nouă Domnul: “Privegheaţi deci, că nu ştiţi în care zi vine Domnul vostru” (Matei 24, 42).

În mare şi pe pământ vor fi rea putoare, foamete, cutremure; în mare - tulburare, pe pământ - tulburare; înfricoşări în mare, înfricoşări pe pământ. Aurul mult şi argintul şi hainele cele de mătase la nimic nu vor folosi cuiva întru necazul acela, ci toţi îi vor ferici pe morţii cei îngropaţi mai înainte de a veni necazul acela mare pe pământ. Că atunci va fi aruncat şi aurul şi argintul în uliţe şi nu va fi nimeni cine să-l ia, fiindcă vor fi urâte toate. Ci toţi se vor sârgui a fugi şi a se ascunde şi nicăieri nu va fi cu putinţă să se ascundă de necaz. Însă împreună cu foamea şi cu necazul şi cu frica se vor afla fiare şi târâtoare mâncătoare de trupuri, muşcându-i.
Dinlăuntru frică şi dinafară cutremur. Şi noaptea, şi ziua pe uliţe vor fi mortăciuni, în uliţe putoare, în case, putoare; în uliţe, foame şi sete - în case, foame şi sete; în uliţe, glas de plângere - în case, glas de plângere; în uliţe, gâlcevi - în case, gâlcevi; în uliţe, amar – în case, amar. Unul pe altul cu plângere îl va întâmpina: tatăl pe fiu şi fiul pe tată; mama pe fiică şi fiica pe mamă; prieteni pe prieteni în uliţe

îmbrăţişându-se, vor leşina; şi fraţi cu fraţi îmbrăţişându-se, vor muri. Se va veşteji şi frumuseţea feţei a tot trupul şi se vor face feţele lor ca de mort. Va fi greţoasă şi urâtă chiar şi frumuseţea femeilor. Se va veşteji tot trupul şi pofta oamenilor.

Şi toţi cei ce s-au plecat cumplitei fiare şi au luat pecetea aceea, adică păgânescul chip al spurcăciunii, alergând către dânsul, vor zice lui cu durere: "Dă-ne nouă să mâncăm şi să bem, că toţi murim de foame, cumplit strâmtorându-ne, şi goneşte de la noi fiarele cele înveninate". Şi, neavând, ticălosul va răspunde cu multă asprime, zicând: "De unde să vă dau eu vouă, o, oamenilor, să mâncaţi şi să beţi? Cerul nu voieşte să dea pământului ploaie şi pământul iarăşi, nicidecum nu a dat seminţe sau roade".

Auzind acestea, popoarele vor plânge şi se vor tângui, neavând mângâiere din pricina necazului, ci necaz peste necaz le va fi lor în chip nemângâiat, căci de bunăvoie au crezut tiranului. Că acela, ticălosul, nu va putea nici luişi să-şi ajute; deci cum pe dânşii îi va milui?
În acele zile va fi nevoie [caznă] mare din necazul cel mult al balaurului, şi din frică, şi din cutremur, şi din vuietul mării, şi din foame, şi din sete, şi din muşcările fiarelor. Şi toţi cei ce vor lua pecetea lui Antihrist şi se vor închina lui ca Dumnezeului Celui Bun, nu vor avea nici o parte întru Împărăţia lui Hristos, ci împreună cu balaurul se vor arde în gheenă.

Fericit va fi acela ce se va arăta prea sfânt şi prea credincios şi va avea inima lui fără de îndoială către Dumnezeu, că fără de frică va lepăda toate întrebările lui, defăimându-i şi muncile, şi nălucirile. Iar mai înainte de a se face acestea, Domnul - ca un Milostiv - va trimite pe Ilie Tezviteanul şi pe Enoh (Apocalipsa 13, 3-4), spre a se face cunoscută Dreapta Credinţă neamului omenesc şi a se propovădui tuturor cu îndrăznire cunoştinţa de Dumnezeu, ca nu de frică să creadă tiranului. Aceşti Prooroci vor striga şi vor zice: "Înşelător este, o, oamenilor! Nimeni să nu creadă lui nicidecum sau să îl asculte pe luptătorul de Dumnezeu. Nimeni din voi să nu se înfricoşeze; că se va surpa acesta degrabă. Iată, Domnul Cel Sfânt vine din Cer să judece pe toţi cei ce s-au plecat semnelor lui".

Însă puţini vor fi atunci cei ce vor voi să asculte şi să creadă propovăduirii Proorocilor. Iar aceasta o va face Mântuitorul, ca să Îşi arate negrăita Sa iubire de oameni, că niciodată El nu voieşte moartea păcătosului, ci voieşte ca toţi să se mântuiască. Că nici în vremea aceea nu va lăsa neamul omenesc fără de propovăduire, ca toţi să fie fără de răspuns la Judecată.

Deci, mulţi din Sfinţi, câţi se vor afla atunci la venirea spurcatului, vor vărsa râuri de lacrimi cu suspinuri către Dumnezeul Cel Sfânt, ca să se izbăvească de balaurul, şi cu mare sârguinţă vor fugi în pustietăţi şi în munţi, şi în peşteri cu frică se vor ascunde. Şi vor presăra pământ şi ţărână pe capetele lor, rugându-se ziua şi noaptea cu multă smerenie. Şi li se va dărui lor aceasta de la Dumnezeul Cel Sfânt şi îi va povăţui pe dânşii în locuri hotărâte şi se vor mântui, fiind ascunşi în găuri şi în peşteri, nevăzând semnele şi înfricoşările lui antihrist. Că celor ce au cunoştinţă, cu lesnire le va fi cunoscut venirea acestuia, iar celor ce-şi au mintea pururea întru lucruri ltuneşti şi iubesc cele pământeşti, nu le va fi lesne arătată aceasta. Că cel ce de-a pururi este legat de lucruri lumeşti, măcar de ar şi auzi, nu crede şi urăşte cele ce i se spun. Pentru aceasta, Sfinţii primesc putere de a scăpa, că toată învăluirea şi grija vieţii acesteia au lepădat-o.

Atunci va plânge tot pământul. Marea şi aerul vor plânge, împreună şi dobitoacele cele sălbatice cu păsările cerului. Vor plânge munţii, şi dealurile, şi lemnele câmpului. Vor plânge încă şi luminătorii cerului cu stelele, pentru neamul omenesc, că toţi s-au abătut de la Dumnezeul Cel Sfânt, Ziditorul tuturor, şi au crezut înşelătorului, primind chipul spurcatului şi de Dumnezeu luptătorului, în locul făcătoarei de viaţă Cruci a Mântuitorului. Va plânge pământul şi marea, că de năprasnă cu totul va înceta glasul Psalmului şi al rugăciunii din gura omului. Vor plânge toate bisericile lui Hristos cu plângere mare, că nu se va mai sluji Sfinţirea şi Prinosul.

Iar după ce se vor împlini trei vremi [ani] şi jumătate ale stăpânirii spurcatului şi ale faptelor lui şi după ce se vor împlini toate smintelile a tot pământul - după cum zice gura Domnului - atunci va veni Mântuitorul nostru, ca un fulger strălucind din Cer, Cel Sfânt şi Preacurat şi Înfricoşat şi Preaslăvit, Dumnezeul nostru şi Împăratul şi Mirele Cel fără de moarte, pe nori cu slavă neasemănată, alergând înaintea slavei Lui rânduielile Îngerilor, ale Arhanghelilor, toţi fiind văpăi de foc şi râu plin de foc, cu înfricoşat vuiet. Heruvimii având ochii în jos şi Serafimii zburând şi feţele şi picioarele ascunzându-şi întru aripile lor cele de foc, strigând cu cutremur şi zicând unul către altul: "Întreit Sfânt, întreit Sfânt, întreit Sfânt Domnul!" şi glas de trâmbiţă, grăind cu frică: "Sculaţi-vă, cei ce dormiţi! Iată a venit Mirele!" Atunci Se vor deschide mormintele şi va auzi ţărâna putrezită acea mare şi înfricoşată Venire a Mântuitorului şi, ca într-o clipeală de ochi, se vor scula toate seminţiile şi vor căuta la frumuseţea cea sfântă a Mirelui şi milioane de milioane, şi mii de mii de Îngeri şi de Arhangheli, şi nenumărate oşti se vor bucura cu bucurie mare.

Atunci Sfinţii şi Drepţii, şi toţi care nu vor fi luat pecetea balaurului celui păgân, se vor bucura. Şi se va aduce tiranul legat de Îngeri împreună cu toţi dracii înaintea Divanului şi asemenea, cei ce au luat pecetea lui şi toţi păgânii şi păcătoşii se vor aduce legaţi.

Şi Împăratul va da asupra lor hotărârea cea amarnică a osândirii celei veşnice în focul cel nestins. Şi toţi cei ce nu au luat pecetea lui antihrist, şi toţi cei din peşteri se vor bucura împreună cu Mirele cu bucurie negrăită, în cămara cea veşnică şi cerească, împreună cu toţi Sfinţii, întru netrecuţii veci ai vecilor. Amin.

(Text reprodus după anexele editoriale din vol. Sfântul Teofilact al Bulgariei, Tâlcuirea sfintei Evanghelii de la Matei, ed. Sophia, Bucureşti, 2007, pp. 437-443)

Mitropolitul Augustin Kantiotis - Omilie la Întâmpinarea Domnului – Toţi la Biserică!

Astăzi, iubiţii mei, este sărbătoarea Întâmpinării. Într-o asemenea zi, în Constantinopol, în biserica din Vlaherne (unde pentru prima dată am cântat „Apărătoare Doamnă…”) mergeau poporul şi împăratul şi se rugau lui Dumnezeu. Atunci, când oamenii credeau, sărbătoarea aceasta era deosebit de cinstită.

Ce sărbătorim astăzi? Într-un mic sat trăia o mamă foarte săracă. A născut pe unicul ei copil nu în casă, nici măcar într-o colibă, ci într-un staul. Hăinuţe să îl acopere nu avea; l-a aşezat pe paie. Deşi era frig, sobă nu aveau; animalele, boul şi măgăruşul, au venit aproape de copil şi prin respiraţia lor încălzeau trupuşorul lui. Toţi înţelegeţi că acest copilaş a fost Domnul nostru Iisus Hristos, iar mama Lui Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Nimeni nu le-a dat atenţie. Ca şi până astăzi: oamenii sunt atenţi la cineva când acela are portofelul plin, când deţine avere. Unui om sărac nu-i dau o mare valoare sau importanţă. Aşadar, nimeni n-a luat aminte şi la această mamă săracă care ţinea în braţe pe pruncul ei. Însă mai apoi, după patruzeci de zile, s-a văzut cine era ea şi cine era acel Prunc.

Conform legii mozaice, pe care şi noi o ţinem, fiecare mamă când năştea pe primul copil de parte bărbătească, după patruzeci de zile trebuia să-l ducă la templu. Dacă erau bogaţi, trebuiau să jertfească un mieluşel; dacă erau săraci, o pereche de turturele sau de porumbei, pentru a mulţumi lui Dumnezeu. Deoarece copiii vin de la Dumnezeu, nu de la oameni. ***Preasfânta noastră deci, care nu putea să ofere altceva, a cumpărat o pereche de porumbei şi i-a dus împreună cu dreptul Iosif în templul lui Solomon, avându-L în braţe pe Pruncul ei, pe Hristos.***

Au ajuns şi au urcat pe scări. Când au intrat în templu, a apărut în faţa lor un bătrân cu părul alb sprijinindu-se în toiag, Simeon. Multe mame bogate aduseseră pruncii lor la templu. Niciuneia din acestea nu i-a dat o atenţie deosebită. ***Însă, doar ce-a văzut-o pe această sărmană, a primit-o cu mare cinste. Cu mâinile tremurânde a luat pruncul în braţele sale, şi-a înălţat ochii la Dumnezeu şi a spus ceea ce auzim în biserică la sfârşitul vecerniei:*** „***Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne..***” (Luca 2, 29). Sunt cuvintele lui Simeon. Citise cărţile profeţilor, văzuse acolo că într-o zi va veni Mesia şi dorea foarte mult să-L vadă. Şi Dumnezeu l-a învrednicit să-L vadă şi să-L poarte în braţele lui. De aceea zice: Acum, Doamne, s-a împlinit ceea ce am dorit; să mor. Apoi, bătrânul s-a întors spre Preasfânta Fecioară Maria: Acest Copil, pe Care îl ţii în mâinile tale, i-a spus, va împărţi lumea în două mari tabere. Va fi „semn ce va stârni împotriviri (semn de împotrivire)”. Unii Îl vor crede, îşi vor jertfi şi viaţa pentru El, dar alţii Îl vor urî şi vor lupta împotriva Lui cu turbare; pe o parte vor fi necredincioşi, iar pe altă parte credincioşi. Dar la sfârşit nu vor învinge necredincioşii, ateii, antihriştii; va învinge Hristos, acest prunc care a venit în lume atât smerit. Un astfel de înţeles au avut cuvintele lui Simeon că Hristos va fi „***spre căderea şi ridicarea multora… şi ca un semn care va stârni împotriviri***” (Luca 2, 34). Şi ţie – a spus către Fecioara Maria - ***sabie cu două tăişuri va trece prin inima ta, vei avea de suferit mult*** (Luca 2, 35). Şi, într-adevăr, a venit Marea Vineri, în care Preasfânta a văzut pe Copilul ei pe cruce. Câtă durere a simţit doar mamele pot să o înţeleagă.

În acel moment, ***în afară de Simeon, în templu se afla şi o bătrână înaintată în vârstă, de 84 de ani, Ana.*** De copilă-fecioară fusese căsătorită, trăise 7 ani cu bărbatul ei şi când acela a murit, nu şi-a mai luat altul; a rămas văduvă, credincioasă amintirii lui. De atunci, în fiecare zi, dimineaţa – seara, mergea la biserică, postea şi se ruga. A învrednicit-o deci Dumnezeu să-L vadă şi ea pe Hristos şi să-L slavoslovească pe Dumnezeu.

Aceasta este în puţine cuvinte sărbătoarea de astăzi. Ce ne învaţă?

- Întâi: După cum Maica Domnului şi-a adus copilul la Dumnezeu – lucru care referitor la Hristos n-ar fi fost necesar –, aşa fiecare mamă trebuie să dea o bună şi sănătoasă educaţie copilului ei. Primele cuvinte pe care le va învăţa să fie: Dumnezeu, Hristos, Maica Domnului. Să-i apuce mânuţa şi să-şi facă cruce, să-i arate să îngenuncheze înaintea icoanei şi să facă rugăciune. Să-l ducă la biserică. Acum lumea s-a schimbat; merg cu familia la cinematograf, pe terenul de sport, la teatre, în cluburi; duminica bărbatul merge la vânătoare, femeia se preocupă cu alte lucruri. Însă Maica Domnului l-a dus la biserică pe copilul ei la patruzeci de zile. Ia aminte, mamă: Dacă

nu-l înveţi pe copilul tău să-L iubească pe Dumnezeu, va veni clipa în care te va adăpa cu otravă. Copiii care nu-L iubesc pe Dumnezeu nu-l iubesc nici pe tatăl lor. Părinţi, obişnuiţi-vă să mergeţi la biserică cu familia, să vă rugaţi împreună cu familia, să staţi la masă cu familia.

- Al doilea: În biserică nu vedem doar pe Maica Domnului şi pe Hristos; îi vedem şi pe bătrâni, pe Simeon şi pe Ana bătrâna. Ar putea ca unii să spună: Noi suntem oameni bătrâni, nu mai putem, să rămânem astăzi acasă că e frig, lângă vatră… Nu au spus aşa ceva. Aveau râvnă şi mergeau. Şi Dumnezeu i-a învrednicit să-L vadă pe Hristos. Aşa să facem şi noi. Toată săptămâna muncă, ca furnicile. Duminică dimineaţă însă, doar ce bate clopotul, să alergăm la biserica lui Dumnezeu, să-I mulţumim, să-I cerem mila Lui. Cu toate acestea, nu se întâmplă aşa. Bisericile sunt goale. Dintr-o sută de creştini doi-trei vin la biserică, ceilalţi lipsesc. De aceea Simeon şi Ana ne strigă astăzi: bătrâni – bătrâne, mici – mari, toţi la biserică!

Îmi veţi spune: bine, Simeon s-a dus la biserică şi s-a învrednicit să primească în braţele lui pe Hristos; dacă eu merg la biserică, ce voi primi? Dacă aş fi ştiut că voi primi şi eu pe Hristos în braţele mele… **O, creştinul meu! Dacă crezi, nu în braţele tale, ci în inima ta Îl vei primi pe Hristos, când vii la biserică.**

În vremurile de demult, când scoteau cele sfinte (adică Sfintele Taine), îngenuncheau toţi şi inima lor bătea şi plângeau. De ce? Pentru că pâinica de pe Sfânta Masă şi vinuţul din Sfântul Potir, dacă crezi, este însuşi Hristos! Nu crezi asta? Atunci ieşi tu afară, du-te la cafenea, joacă-te cu brăţările din bile, joacă-te „prefa” (preferans), fă ce vrei. Hristos nu are nevoie de noi, viermii murdari. Chiar dacă noi toţi ne-am lepăda de El, nenumăraţi îngeri zi şi noapte Îl slavoslovesc şi aceste pietre neînsufleţite vor striga că Acesta este adevăratul Dumnezeu. Aşadar, dacă crezi asta, rămâi în biserică. Nu căsca, pentru că e păcat. Nu zi: Când o să se termine? Mintea ta să fie acolo, la cele sfinte.

Deoarece cel ce se împărtăşeşte, Îl are pe Hristos nu numai în braţe, ca Simeon, ci în sufletul lui, în inima lui, în sângele lui, în fiinţa lui. Ceea ce primim noi creştinii în Biserică este mult mai înalt decât ce au primit Simeon şi Ana în templu. Aici are loc minunea, întâmpinarea lui Hristos în fiecare Liturghie.

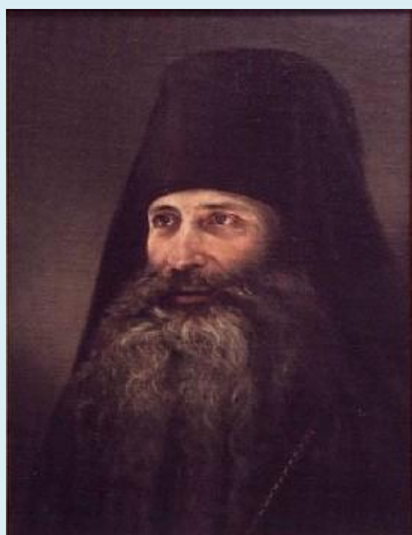
Nu suntem vrednici să zărim Tainele ce se săvârşesc. Ah, ochi păcătoşi, mâini răpitoare, trupuri care faceţi cele ce nu se cuvin!… Toţi să plecăm capul. Ar fi trebuit ca Biserica, precum în vremurile vechi, să menţină sita. “Câţi suntem credincioşi”! Atunci, din o sută ar fi rămas cinci, ceilalţi? Cine înjură, cine fură, cine desfrânează, cine joacă jocuri de noroc, cine se jură mincinos…, nu ar fi avut

intrare. “Câţi suntem credincioşi”, da; câţi sunt necredincioşi, nu. Nu poţi aşa să intri în biserică, unde are loc minunea. ***„Sus să avem inimile!” (Dumnezeiasca Liturghie). Trebuie să ne curăţim şi să ne înălţăm, ca să ne împărtăşim cu Domnul, Căruia îi datorăm toate.***

Fraţii mei, astupaţi-vă urechile cu dop de ceară. Nu ascultaţi ce zic ateii şi necredincioşii, nu vă lăsaţi rătăciţi. Multe vom vedea, dar la sfârşit nu vor învinge aceştia, va învinge Hristos, să fiţi siguri de asta. Plângeţi pentru păcatele voastre, păstraţi-vă credinţa, trăiţi cu simţământ curat, cu familia şi copiii voştri. Înaintaţi afierosiţi Domnului cu tot sufletul. Şi mă rog să fiţi binecuvântaţi, uniţi şi întotdeauna iubiţi în Hristos Iisus, Mântuitorul nostru. Amin.

(Omilie a Mitropolitului de Florina, Părintele Augustin, transcrisă după o înregistrare, care a avut loc în biserica Sfântul Pantelimon (Sfântul Ignatie) S.S. Vevis – Florina, 02.02.1968)

Părintele Serafim Rose - “De-ajuns este mie!” – Primirea lui Hristos şi dorul slobozirii de veacul acesta

“Noapte bună, lume!”

Oriunde se îndreaptă sufletul omului, în afară de Tine, e pironit de suferinţe, deşi e aţintit spre lucruri frumoase. (Fericitul Augustin, Mărturisiri)

Dacă este adevărat că Dostoievski i-a dăruit lui Eugene Ortodoxia, atunci la fel de adevărat este că Bach i L-a dăruit pe Hristos. (Alison)

“La fel cum zenul, în ciuda principiilor propovăduite, i-a amintit indirect lui Eugene de ceea ce îi era cu adevărat de trebuinţă sufletului său, tot aşa a făcut şi Nietzsche. Dar a mai fost o influenţă care i-a adus aminte în mod direct: muzica. Muzica, după cum învaţă şi Părinţii Bisericii, este limbajul cel mai apropiat de suflet.

”Eugene nu citea aşa mult pe cât asculta muzică’‘, scrie Alison [prietena din acea vreme a lui Eugene - viitorul părinte Seraphim, n.n.]. În 1954 au mers împreună la un spectacol al operei ruseşti Boris Godunov de Mussorgski, care l-a intrigat, pentru că prezenţa un alt aspect cu totul deosebit, al creştinătăţii, ceea ce l-a făcut să spună: ”Credeam că germanii sunt profunzi, dar se pare că ruşii sunt mult mai profunzi’‘.

Totuşi compozitorul german Johann Sebastian Bach a fost cel care a avut o importanţă covârşitoare în viaţa lui Eugene. ‘‘Ascultam aproape exclusiv Bach”,

spune Alison mai departe. ”Prietenul nostru, Albert Carter, era îndrăgostit de Bach: el ne-a vorbit despre Bach pentru prima oară. Eram vreo zece dintre noi care obişnuiam să stăm toată noaptea, ascultând muzică de Bach. Lui Eugene îi plăcea îndeosebi Missa în Si Minor, Patimile după Ioan, Patimile după Matei, Magnificat, cântatele şi Oratoriul de Crăciun… La început îndrăgea muzica, dar mai apoi cuvintele au trecut pe primul loc… Cuvintele folosite de Bach erau preluate direct din Evanghelii sau din alte locuri din Scriptură. Aşa se face că cuvintele Bibliei puse pe muzică au ajuns să-l influenţeze profund pe Eugene”.

Îndeosebi una dintre cântatele lui Bach, nr. 82, l-a ajutat pe Eugene să-şi schimbe viaţa. Titlul acesteia este Ich Habe Genug (‘‘De-ajuns este mie”) şi vorbeşte despre moarte. Compusă pentru solist şi orchestră, a fost scrisă pentru sărbătoarea Întâmpinării Domnului [*Cunoscută în Occident ca Sărbătoarea Purificării Fecioarei Maria*], când pruncul Hristos este adus la Templu, iar Sf. Simeon Îi întâmpină Pe El şi pe Mama Sa, spunând Domnului că de acum el poate să moară.

Bach a reuşit să exprime în creaţia sa dorul omului după tărâmul cel ceresc, dorul de a ieşi din această ”vale a plângerii”. Baritonul interpretează trei arii, adresându-se propriului suflet, acompaniat de simple şi sfâşietoare melodii de o frumuseţe sublimă. Cea dintâi este un suspin de uşurare că sfârşitul vieţii este aproape: ”***De-ajuns este mie! L-am primit pe Mântuitorul, nădejdea celor credincioşi, în ale mele braţe pline de dorire. Destul este mie! Văzut-am pe El; credinţa mea L-a îmbrăţişat pe Hristos, iar astăzi aş părăsi lumea bucuros. Singura mea nădejde este ca Iisus să fie al meu, iar eu să fiu al Lui. Mă alătur Lui cu credinţă şi, asemenea lui Simeon, întrezăresc de-acum bucuria vieţii celeilalte. Să ne alăturăm, dar, Lui! O, de m-ar slobozi Domnul din lanţurile formei omeneşti; iar dacă vremea plecării mele ar veni, cu bucurie aş spune lumii: De-ajuns este mie***‘‘.

În partea a doua, melodia devine calmă şi blândă ca un cântec de leagăn, iar sufletul îşi închide pe vecie ochii în faţa vieţii: ‘‘***Dormiţi acum, ochi osteniţi, închideţi-vă blând şi în pace. Lume, eu nu mai zăbovesc prea mult pe aici. Te părăsesc, ca sufletu-mi să poată să se înalţe. Aici totul e suferinţă, iar acolo voi vedea dulcea pace, desăvârşita odihnă*** ‘‘.

Apoi prinde glas o implorare arzătoare: ‘‘***Dumnezeul meu! Când mă vei chema în pace să vin lângă Tine, să zac în pământul rece şi odihna să mi-o aflu în Tine?” Sufletul moare lumii şi îşi ia rămas bun: ”Noapte bună, lume!***”

Melodia încetează şi doar sunetul înfundat al orgii se mai aude, înfăţişând trecerea morţii. În cea de-a treia parte, sufletul, eliberat de legăturile pământeşti, scapă de trup intru veşnicie. Muzica reflectă uşurimea, libertatea şi extazul unui păsări avântate în zbor: ”De moartea mea mă bucur!’‘[*Pentru această descriere suntem îndatoraţi parţial lucrării Pr Gherman Podmosenski, The Dulcimer îs the Heart, manuscris nepublicat.*]

Ich Habe Genug era o piesă mult îndrăgită de Alison şi de Eugene deopotrivă. Ori de câte ori venea Alison la el, îi cerea să pună această cântată. Cu timpul, a devenit un fel de tradiţie pentru ei, astfel ca atunci când ea se pregătea să plece acasă, el îi punea această piesă. Dacă mai era cineva în încăpere, nu o punea. Când venea timpul ca ea să plece, de fiecare dată el se ridica şi repeta exact aceleaşi cuvinte: ”Nu ai vrea să asculţi puţină muzică înainte de a pleca?” Indiferent de răspunsul ei, el lua discul de pe raft şi întreba ce parte preferă să asculte. Iarăşi, indiferent de răspunsul ei, punea partea cu Ich Habe Genug. Apoi se afunda în fotoliu, fără a mai vedea sau auzi nimic în jur. Punea discul mereu şi mereu. Când, în fine, Alison se ridica să plece, Eugene nu zicea nimic, rămânând în linişte şi ascultând. Stătea aşa ceasuri în şir, contemplând ceea ce i se descoperea în această cântată care îi transmitea ceva atât de profund încât nimic din această viaţă nu mai părea să aibă importanţă.

Cum am văzut, realitatea morţii îl afecta profund pe Eugene. Şi lui îi fusese de-ajuns în această lume, în această viaţă. Tânjea după altceva. Într-un fel, s-ar putea spune că, în suferinţa lui, el deja ”murise pentru lume”. Iar muzica lui Bach îi sugera o altă lume, de dincolo de moarte, care pentru el era încă terra incognita. Nu era vorba doar de o muzică frumoasă, compusă de un geniu extrem de rafinat; ci erau compoziţii elaborate de către un om care, în mod evident, avea experienţa lui Dumnezeu şi a nemuririi propriului suflet şi care se folosise de limbajul muzicii pentru a-şi descrie această experienţă.

Alison credea că Bach a jucat rolul cel mai însemnat în revenirea lui Eugene la credinţa în Dumnezeu. ‘‘Sunt convinsă de acest lucru’‘, spune ea, ”tocmai pentru că, de fapt, îl chinuia’‘. Dumnezeul creştinilor contemporani lui, pe care Îl găsea plicticos şi neconvingător, murise pentru el definitiv şi irevocabil. Era o direcţie spre care nu se mai putea întoarce. Dar ce te faci cu Bach, luteranul acesta din secolul al XVIII-lea? Eugene nu avea cum să nege cu uşurinţă mesajul pe care muzica îl transmitea fără ocolişuri inimii lui.

Aşa se face că îl ”chinuia”. ”Se îmbăta”, îşi aminteşte Alison, ”iar apoi se întindea pe jos, lovind podeaua cu pumnii şi strigând către Dumnezeu să-l lase în pace”.

În cartea lui Dostoievski, Demonii, este un personaj foarte asemănător cu Nietzsche, numit Kirilov, care duce un război personal cu ideea de Dumnezeu; iar un alt personaj, Piotr Verhovenski, comentează cu multă pătrundere faptul că dorinţa mistuitoare a lui Kirilov de a dovedi că Dumnezeu nu există arată că el ”crede poate mai adânc decât orice preot” [*F. Dostoievski, Demonii, partea a III-a, cap.6, sect. 2*]. Când ne gândim la tânărul Eugene lovind deznădăjduit cu pumnii în podea, ne aducem aminte imediat de acest comentariu. Avem de-a face aici cu un om pentru care problema dumnezeirii este până la urmă singurul lucru care contează, şi anume dacă El există sau nu. Căci oricât de bine s-ar fi refugiat mintea lui în ”Sinele” impersonal artificial construit de raţiune, inima îi spunea că, fără un Dumnezeu personal, viaţa era într-adevăr lipsită de sens“.

Fragment din capitolul “Prevestirea morţii”:

“În 1982, Părintele Gherman a primit o casetă cu cântată lui Bach Ich Habe Genug, fără a şti ce semnificaţie avea această lucrare pentru Părintele Serafim. O ascultă în chilia lui, Valaam, şi era adânc mişcat, când a intrat Părintele Serafim. ”Tocmai am primit această cântată uluitoare’‘, a spus Părintele Gherman. ”Nu am mai auzit-o niciodată până acum. Trebuie s-o asculţi şi tu!’‘ Părintele Serafim refuza, dar Părintele Gherman l-a tot bătut la cap până a acceptat. Pe măsură ce cântată avansa, Părintele Serafim stătea cu ochii închişi, complet nemişcat. Era ca o statuie, însă Părintele Gherman simţea că un fel de teamă venise peste el. Când s-a terminat, Părintele Serafim a spus doar atât: ”Cunosc cântata. Am ascultat-o de nenumărate ori”- şi cu aceasta ieşi din chilie fără să mai spună ceva. Părintele Gherman a rămas cu impresia că făcuse ceva greşit, dar fără să ştie ce anume.

Ceva mai târziu în anul acela, cântata a fost pusă din nou, în cadrul pelerinajului de vară din 1982. Unul dintre fraţii de la mănăstire povesteşte:

”La încheierea pelerinajului, când aveam cu toţii simţământul acela de uşurare, că după o treabă bine făcută, a venit un moment de tihnită nehotărâre înaintea plecării închinătorilor. Încă era devreme, vremea era răcoroasă şi în aer se simţea deja adierea toamnei. Razele soarelui se mişcau ritmic prin idila din pădure a cârdurilor de căprioare, a veveriţelor cenuşii şi a păunilor care, ca la o paradă în mijlocul naturii, treceau prin faţa închinătorilor ce se odihneau, aducându-i fără să vrea într-o stare de liniştită contemplare. Atunci Părintele Serafim i-a adunat pe toţi şi i-a pus să stea jos şi să asculte o bucată muzicală. Înainte de a porni muzica ne-a adresat câteva cuvinte care să ne trezească: ***Care este ţelul teologiei şi al vieţii creştine pe acest pământ al nostru atât de frumos împodobit? Oare nu este***

tocmai dulceaţa vieţii de dincolo de moarte este cea care încununează ostenelile noastre pământeşti?

În acel moment au răsunat acordurile tulburătoare ale Cântatei 82, Ich Habe Genug, de J. S. Bach, descriind starea Dreptului Simeon, de Dumnezeu Primitorul, ţinând în braţe sale Viaţa Întrupată şi pregustând fericirea dreptului care moare:

De-ajuns este mie! L-am primit pe Mântuitorul…

Văzut-am pe El… întrezăresc bucuria vieţii celeilalte…

Dormiţi acum, ochi osteniţi… Lume, te părăsesc,

ca duhu-mi să poată să se înalţe… De moartea mea mă bucur…

Când ecoul sunetelor din pădure s-a pierdut în adâncul defileu de dedesubt, Părintele Serafim a încheiat spunând ce bucurie încearcă sufletul omului care creşte în Hristosul ortodox, şi cum cultura creştină, atât de înjosită de caracterul subuman al vremurilor noastre, poate forma şi înălţa sufletul, ducându-l până în pragul Raiului. Dar nu a spus că, în anii săi de formare, tocmai acea cântată îl fermecase într-atât încât îl adusese la ideea de a muri pentru lume [*Pr. Nazarius, ”The St. Herman Pilgrimage, august 1982'‘, în The Ortodox Word, nr. 105, 1982, pp. 158- 159.*].

Părintele Gherman avea să decopere aceasta abia după moartea Părintelui Serafim, cu prilejul unei convorbiri cu Alison. De-abia atunci a înţeles de ce Părintele Serafim parcă înlemnise la auzul cântatei în chilia Valaam.

”*Când Părintele Serafim era tânăr”, crede Părintele Gherman, ”în adâncul său voia să moară. Simţea că ceva nu este în regulă cu el, că se ”săturase” de lume. Pentru el, moartea ar fi fost o dulce alinare şi asocia aceasta dulceaţă cu cântata cu pricina.*

Când a devenit ortodox, i s-a dat viaţa. De-acum nu mai era ”sătul” de viaţă. De-acum se simţea necesar, simţea că are multe lucruri de făcut. Dorea să ducă Ortodoxia şi altora, şi deci nu mai voia să moară. Şi nădăjduia că va reuşi.

Iar atunci când i-am pus cântata şi-a adus iarăşi aminte de moarte. Era ca şi cum ar fi reîntâlnit un vechi prieten. Ascultând acea muzică, auzea prevestirea morţii sale. Fusese prima bătaie de clopot, iar sufletul lui o simţise‘‘.

Ich Habe Genug a fost ultima piesă de muzică clasică pe care Părintele Serafim a ascultat-o pe pământ. La trei săptămâni după aceea avea să răsune ultimul dangăt de clopot”.

Ich Habe Genug - Îmi este destul - http://www.youtube.com/watch?v=nRrsw7W6ORk

Sfântul Iustin Popovici - Adevărul este pururea veșnic!

Taina Adevărului nu stă în lucruri, nici în idei, nici în simboluri, ci într-o Persoană. În Persoana divino-umană a Domnului Hristos. „Eu sunt Adevărul”. Întru tot desăvârșitul Adevăr, niciodată micșorat, niciodată schimbabil, pururea Unul și Același în plinătatea Sa întru tot desăvârșită, pururea Unul și Același ieri și azi și în veci. Adevărul este pururea veșnic, și în timpul veșnic, pururea nemărginit, și în cele mărginite nemărginit, pururea nemuritor, și în cele muritoare nemuritor. Toate celelalte adevăruri izvorăsc din el precum razele din soare, de aceea și ele sunt nemuritoare și veșnice. De fapt, toate dogmele constituie un singur Adevăr: Dumnezeu-Omul, Domnul Hristos. Ele toate duc la El, pentru că vin de la El. Ele toate duc la El, precum fiecare rază a soarelui duce la soare.

Dacă omul pornește și merge până la capătul adevărului despre Bine, trebuie să ajungă la Domnul Hristos, izvorul, făcătorul și începătorul acestuia. Dacă merge până la capătul adevărului despre Dreptate, din nou trebuie să ajungă la Domnul Hristos, izvorul și făcătorul acesteia. Dacă merge până la capătul adevărului despre viață, lume, veșnicie, iubire, desăvârșire, milă, fericire, blândețe, nădejde, rugăciune, credință, pururea trebuie să ajungă la Domnul Hristos, unicul izvor și făcător.

Omul filosofiei ortodoxe simte cu toată ființa și constată că nu este nimic relativ, nici pe partea aceasta, nici pe partea cealaltă a mormântului. Prin toate nevoințele,

întâmplările și experiențele, el, cu tot sufletul lui, merge și se îndreaptă spre infinit și spre veșnicie, spre infinitul și veșnicia lui Hristos.

(Sfântul Iustin Popovici, Dogmatica Bisericii Ortodoxe, volumul I, Editura Doxologia, Iași, pp. 28-29)

IPS Hieroteos Vlachos - Predică la Întâmpinarea Domnului

“La patruzeci de zile de la Naşterea Sa după trup, Hristos a fost dus la templu, aşa cum cerea legea acelei vremi. Pentru că acolo, la templu, El a fost întâmpinat de oameni mişcaţi de Duhul Sfânt, dar mai ales pentru că Simeon L-a primit pe El în braţele sale, venirea lui Hristos la templu s-a numit “Întâmpinare“. Cuvântul “ipapandi” (întâmpinare) provine de la verbul “ipandao“, care înseamnă a veni în întâmpinarea cuiva.

Biserica a stabilit ca această mare sărbătoare a lui Hristos şi a Maicii Domnului să fie prăznuită pe 2 februarie, pentru că atunci se împlinesc patruzeci de zile de la 25 decembrie, când se sărbătoreşte Naşterea lui Hristos după trup. Prin această repartizare a praznicelor împărăteşti, timpul anului este împărţit şi binecuvântat de etapele iconomiei duhovniceşti. În paralel, această împărţire oferă omului posibilitatea de a se iniţia în marea taină a întrupării Fiului lui Dumnezeu Cuvântul.

Episodul ducerii lui Hristos la templu, în cea de-a patruzecea zi de la Naşterea Sa, este descris numai de către Sfântul Evanghelist Luca (Luca 2, 22-39).

1. (Porunca de curăţire în cea de-a 40-a zi)

Porunca curăţirii în cea de-a patruzecea zi a fost dată lui Moise de Însuşi Ziditorul, adică de Dumnezeu Cuvântul neîntrupat. Ea a fost rânduită pentru toţi israelitenii, fiind descoperită lui Moise încă dinainte de fuga iudeilor din Egipt, adică înainte ca ei să treacă prin Marea Roşie.

Porunca era următoarea: “***În vremea aceea a vorbit Domnul cu Moise şi i-a zis: Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al meu!***” (Ieşirea 13, 1-2).

Această legiuire se referea şi la primii născuţi de partea bărbătească din rândul animalelor, care trebuiau să fie deosebiţi şi oferiţi lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu era clară: “***să osebeşti Domnului pe tot cel de partea bărbătească de la oameni, care se naşte întâi; şi pe tot cel de parte bărbătească, care se naşte întâi din turmele sau de la vitele ce vei avea, să-l închini Domnului***” (Ieşirea 13, 12).
Această închinare era semn al recunoaşterii binefacerilor lui Dumnezeu şi dovadă a apartenenţei la poporul ales. Este cunoscut faptul că porunca închinării întâiului născut de parte bărbătească a fost dată iudeilor prin Moise, imediat după pedepsirea întâilor născuţi ai egiptenilor, după care Faraon a îngăduit ieşirea şi, desigur înainte de trecerea Mării Roşii. Motivaţia acestei practici era semnificativă: “***căci cu mână tare te-a scos Domnul Dumnezeu din Egipt***” (Ieşirea 13, 9).

Într-o altă carte a Vechiului Testament, şi anume în Levitic, vedem că Dumnezeu dă amănunte despre cum anume să se desfăşoare ceremonia închinării şi a recunoştinţei. Femeia care va naşte copil de partea bărbătească îl va tăia împrejur în cea de-a opta zi, iar în cea de-a patruzecea zi îl va închina în templu. Împreună cu închinarea noului născut, “***să aducă preotului la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau de turturică***” (Leviticul 12, 6).

De vreme ce Însuşi Dumnezeu Cuvântul a dat legea aceasta lui Moise, a trebuit ca şi el să o respecte atunci când a luat trup omenesc, pentru ca să nu fie călcător de lege. ***Sfântul Chiril al Alexandrei spune că nimeni nu trebuie să fie indignat la vederea faptului că Hristos a ţinut această lege şi nimeni să nu-L socotească rob pe Cel care este liber, ci să privească “în adâncul iconomiei dumnezeieşti“.*** Respectarea legii închinării la templu face parte din taina sfintei smeriri a Fiului lui Dumnezeu Cuvântul.

La rândul său, Sfântul Grigorie Palama spune că, deşi Hristos nu avea nevoie de curăţire, luând în consideraţie faptul că ceremonia respectivă a fost lăsată în Vechiul Testament pentru curăţirea părinţilor şi a celor nou-născuţi, El a ţinut rânduiala pentru a Se supune legii pe care El Însuşi a dat-o. Hristos nu avea nevoie de curăţire, pentru că S-a zămislit fără sământă şi S-a născut fără stricăciune. “Nu era nevoie de curăţire, ci lucrarea s-a făcut din ascultare“. Desigur ascultarea are sensul de supunere în faţa legii lui Dumnezeu, dar şi acela de ascultare a noului Adam, spre deosebire de neascultarea vechiului Adam. Dacă neascultarea primului Adam a avut drept urmare căderea şi stricăciunea, ascultarea

noului Adam, adică a lui Hristos, a readus firea omenească răzvrătită la Dumnezeu şi l-a izbăvit pe om de răspunderea pentru neascultare.

2. (De ce Hristos şi Maica Domnului au venit la templu pentru sărbătoarea curăţirii)

Aducerea copiilor la templu, în cea de-a patruzecea zi de la naştere, era o sărbătoare a curăţirii. Mama şi copilul trebuia să fie curăţaţi de urmările naşterii. Desigur, naşterea copiilor este o binecuvântare a lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp, nu trebuie trecut cu vederea faptul că modul în care omul se naşte este rodul şi rezultatul căderii şi că fiecare prunc poartă hainele de piele pe care Adam le-a luat după pierderea harului lui Dumnezeu. Acesta este sensul cuvintelor Psalmului: "***Căci iată intru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea***" (Ps. 50, 6). În cele din urmă, prin bunăvoinţa Sa, Dumnezeu a binecuvântat modul acesta de naştere, dar el a rămas în continuare rodul căderii şi prin urmare, atât părinţii, cât şi copiii trebuiau să îşi amintească de această realitate, fapt care explică şi justifică ceremonialul curăţirii.

Gândindu-ne la aceste adevăruri teologice, putem să ne dăm seama că Hristos şi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu aveau nevoie de curăţire, pentru că zămislirea fără sămânţă şi naşterea fără stricăciune nu au legătură cu necurăţia.

Porunca lui Dumnezeu, care a fost dată lui Moise, spunea: "***Dacă femeia va zămisli şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile***" (Leviticul 12, 2) [În Septuaginta: "Dacă femeia va primi sămânţă şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile". Am redat traducerea exactă a textului grecesc, deoarece argumentaţia care urmează se bazează pe această variantă. n.t.]. Indirect, acest fragment arată curăţia Preasfintei Fecioare Maria, pentru că necurată era femeia care zămislea prin sămânţa bărbătească. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu a zămislit prin sămânţă, ci de la Sfântul Duh şi de aceea, era curată. Aceasta înseamnă că nu avea nevoie de ceremonialul curăţirii, însă a mers la templu pentru a se supune legii.

3. (Hristos – Unul-Născut)

Porunca lui Dumnezeu era clară: "***Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi***" (Ieşirea 13, 2). Această poruncă era, în acelaşi timp, şi o proorocie, care se referea la întruparea Fiului lui Dumnezeu Cuvântul şi care nu avea aplicare exactă pentru întâii nou-născuţi de parte bărbătească.

Acest fragment nu se poate aplica exact în cazul întâilor nou-născuţi (în afară de Hristos) pentru că nici un copil, nici măcar întâiul născut, nu deschide pântecele mamei sale. ***Într-o predică referitoare la acest subiect, Sfântul Atanasie cel mare spune că nu pruncii sunt cei care deschid pântecele mamei lor, "ci bărbatul, prin unire cu femeia". Pântecele se deschide la unirea bărbatului cu femeia sau la zămislirea copilului. Numai Hristos a deschis pântecele mamei Sale, desigur, fără să-i strice fecioria, lăsând-o aşadar închisă. "Pruncul a deschis pântecele fără să facă nici o stricăciune".***

Sfântul Nicodim Aghioritul, după ce spune că ceea e se petrecea în Vechiul Testament era preinchipuirea Naşterii lui Hristos, adaugă în continuare că numai Hristos a deschis pântece de fecioară, "ca un Dumnezeu şi fără luare în stăpânire; i-a deschis pântecele pentru naştere, dar a lăsat-o închisă, aşa cum era înainte de zămislire şi de naştere".

Hristos a fost întâi născut, aşa cum este El numit în Sfânta Scriptură. Desigur, aceasta nu înseamnă că a mai existat şi un al doilea sau un al treilea născut, ci că S-a născut primul, indiferent de existenţa unui al doilea sau al treilea. Întâi născut trebuie corelat cu Unul-Născut, aşa cum mai este numit Hristos în Evanghelie.

Întâi născut se referă la amândouă naşterile lui Hristos, adică la naşterea de mai înainte de veac, din Tatăl Preacurat, fără de mamă, şi la cea din veac, din Maica Fecioară, fără de tată (Sfântul Grigore Palama).

Există trei motive pentru care Hristos este numit întâi născut.

- *Mai întâi, pentru că S-a născut mai înainte de veac, din Tatăl. Sfântul Apostol Pavel spune: "**acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura**" (Col. 1, 15).*
- *Iar după cum am văzut mai devreme, întâi născut se identifică cu Unul-Născut. (Luca 2, 7).*
- *În al treilea rând, El a fost numit "întâi născut din morţi", pentru că a înviat primul, deschizând posibilitatea ca fiecare om să învieze la vremea sa.*

Aşadar, termenul de naştere se foloseşte şi cu sensul de înviere, pentru că învierea este socotită o naştere. Sfântul Apostol Pavel spune: "***El este începutul, întâiul născut din morţi***" (Col. 1, 18). Aşadar, primul sens al lui întâi născut se leagă de naşterea după fire a Fiului lui Dumnezeu, expresia referindu-se la teologie, iar celelalte două sensuri sunt legate de întruparea Cuvântului şi se referă la iconomie.

Potrivit spuselor Sfântului Grigorie, Episcopul Nissei, pentru ca să dea viaţă firii noastre omeneşti Hristos S-a făcut întâi născut în trei feluri. Desigur, prin aceasta, el nu se referă şi la naşterea de dinainte de veac, din Tatăl. Aşa cum propria noastră fire vine la viaţă prin trei naşteri, adică din mama noastră, din Botez şi din morţi, care nădăjduim că se va petrece în viitor, şi Hristos S-a făcut întâi născut în trei feluri, pentru ca să dea viaţă şi să îndumnezeiască firea noastră omenească. Aşadar, după naşterea trupească, trebuie neapărat să urmeze şi cea duhovnicească.

4. (Hristos Prunc)

Scena în care Hristos Se oferă pe Sine în templu ca prunc şi ca nou-născut este emoţionantă. Dumnezeul de dinainte de veac, Care, Fiul Celui Preaînalt fiind, era unit în permanenţă cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Cel care cuprindea lumea şi întreaga creaţie, vine acum în templu, ca prunc, purtat pe braţele mamei Sale.

Chiar dacă era prunc, Hristos era în acelaşi timp şi "Dumnezeu de dinainte de veac" şi de aceea, era mai înţelept decât oricine altcineva. Ştim că, prin unirea firii dumnezeieşti cu cea omenească în ipostasul Cuvântului, în pântecele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, firea omenească s-a îndumnezeit şi de aceea, sufletul lui Hristos era îmbogăţit cu plinătatea înţelepciunii şi cunoaşterii. ***Numai că această înţelepciune se manifestă în funcţie de vârsta Sa, căci dacă ar fi fost altfel, El ar fi părut un monstru (Sfântul Ioan Damaschin).*** Cu toate acestea, chiar de era prunc, era şi Dumnezeu, având în trup plinătatea Dumnezeirii şi toată înţelepciunea şi cunoaşterea umană, datorită unirii ipostatice a firii dumnezeieşti cu cea omenească.

Prin starea Sa de prunc, Hristos a vindecat "conştiinţa de prunc" a lui Adam. Atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam în Rai, acesta era prunc în privinţa harului şi a sfinţirii. Avea, desigur, iluminarea minţii, dar pentru ca să ajungă la îndumnezeire, trebuia să fie încercat. Deoarece, din punct de vedere duhovnicesc, Adam era prunc neîncercat şi avea conştiinţă de prunc, a fost uşor ca el să fie înşelat de demonul viclean, care era vechi în păcat şi în viclenie. De aceea, prin vârsta trupească de prunc, Hristos a tămăduit nu numai conştiinţa lui Adam, dar şi întreaga fire omenească, şi a săvârşit ceea ce nu a reuşit să facă primul Adam. Astfel, ***prin întruparea Fiului Său, Dumnezeu Tatăl a făcut mai sigură şi mai eficientă [eficace, lucrătoare, n.n.] calea îndumnezeirii omului, pentru că diavolul nu mai putea acum să înşele firea omenească a lui Hristos, aşa cum a făcut-o, cu îndemânare, în cazul primului Adam.***

După cum se observă şi din episodul aducerii lui Hristos la templu ca prunc, smerirea Fiului lui Dumnezeu Cuvântul depăşeşte şi înţelegerea îngerilor, pentru că şi aceştia s-au închinat în faţa nesfârşitei bunăvoiri a lui Dumnezeu. Profetul Avacum a vorbit despre întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, spunând:

"***Dumnezeu vine din Teman, şi Cel sfânt din muntele Paran! Sela (oprire) – Slavă Lui acoperă cerurile şi tot pământul este plin de slava Lui***" (Avacum 3, 3).

Prin cuvântul slavă, se înţelege întruparea şi sfânta chenoză a lui Dumnezeu Cuvântul, iar acoperă cerurile arată că întruparea a acoperit şi a depăşit până şi înălţimea îngerilor, de vreme ce şi îngerii s-au închinat văzând nesfârşită şi nespusă aplecare a lui Dumnezeu Cuvântul.

5. (Turturelele şi porumbeii)

Dumnezeu a stabilit că aducerea pruncului de parte bărbătească să fie însoţită de oferirea unui miel neprihănit, a unei perechi de turturele sau a doi pui de porumbel.

În Levitic stă scris:

"***să aducă preotului la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau de turturică***" (Leviticul 12, 6).

Sfântul Evanghelist Luca spune că părinţii L-au dus pe Hristos la templu pentru ca

"***să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel***" (Luca 2, 24).

Părinţii lui Hristos nu au adus un miel, aşa cum se dădea posibilitatea în Lege, pentru că erau săraci. Cei din clasele bogate ofereau un miel neprihănit de un an, în vreme ce păturile sărace aduceau o pereche de turturele sau doi pui de porumbel (Procopie). Cu adevărat, Hristos S-a născut într-o familie săracă şi a crescut în sărăcie. Totuşi, sărăcia lui Hristos nu a venit din faptul că S-a născut şi a trăit sărac, ci din aceea că S-a întrupat şi a luat fire omenească. ***După cum spune Sfântul Grigorie Teologul, chiar dacă era bogat, Fiul lui Dumnezeu a sărăcit, pentru ca să ne îmbogăţească pe noi cu Dumnezeirea Sa.***
Legea cerea să se ofere o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, pentru că în primul caz (perechea de turturele), era simbolizată intreaga-înţelepciune a părinţilor, care înseamnă unirea lor prin căsătorie, în vreme ce în al doilea caz (doi porumbei), se făcea referire la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi la Hristos,

pentru că Hristos S-a născut din Fecioară şi a rămas El Însuşi Curat până la sfârşit. Aşadar, ***în vreme ce turturelele simbolizau cinstita şi binecuvântată căsătorie, porumbeii preinchipuiau fecioria Preasfintei Născătoare şi a lui Hristos (Sfântul Grigorie Palama).***

Jertfa cerută de legea Domnului era preinchipuirea lui Hristos. ***După cum notează Sfântul Chiril al Alexandrei, "turtureaua cântă cu glas frumos, precum vrabia, pe când porumbiţa este blândă şi cuminte". Turtureaua şi porumbiţa Îl simbolizau pe Hristos, pentru că Hristos a fost ca o turturea care ciripeşte pe tot pământul şi umple via Sa, adică pe noi, cei care credem în El, cu voce frumoasă, şi a avut blândeţea desăvârşită a porumbelului. Aşadar, în mod cert, această jertfă se referea la întruparea milostivului Dumnezeu.***

6. (Dreptul Simeon)

Unul dintre personajele principale ale Întâmpinării Domnului, în afară, desigur, de Hristos şi de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a fost şi Simeon "cel drept şi temător de Dumnezeu", care s-a învrednicit să Îl întâmpine pe Hristos, să-L ia în braţe şi să-L recunoască, prin puterea şi prin harul Duhului Sfânt. Fără îndoială, el este o mare personalitate, lucru care reiese atât din faptul că L-a recunoscut pe Hristos, cât şi din cuvintele pe care le-a rostit în acel ceas.

Numele Simeon corespunde vieţii şi aşteptării purtătorului acestui nume, dar şi revelaţiei lui Dumnezeu către el, pentru că în limba ebraică, Simeon înseamnă ascultare (Cuviosul Nichita) sau acesta L-a ascultat pe Dumnezeu (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Sfântul Evanghelist Luca spune despre el că locuia în Ierusalim şi era drept, temător de Dumnezeu şi aştepta mângâierea lui Israel. În acelaşi timp, se spune că ***avea Duhul Sfânt asupra lui, Care îi dăduse de veste că nu o să moară înainte de a-L vedea pe Hristosul Domnului*** (Luca 2, 25-26). Toate aceste caracterizări sunt trăsături ale unui om induhovnicit. Drept urmare, Sfânta Scriptură nu se interesează de originea lui omenească şi de alte aspecte ale vieţii sale sociale, pentru că el ducea în acelaşi timp o viaţă mult mai importantă, care este viaţa duhovnicească.

Sfântul Nicodim Aghioritul a strâns laolaltă mai multe puncte de vedere ale interpreţilor în legătură cu cine anume era Simeon. El a făcut acest lucru deoarece în Evanghelie nu se spune categoric dacă era preot sau nu, el fiind numit doar om.

- *Astfel, cuviosul Iosif, scriitorul de cântări, îl numeşte "preot sfinţit",*

- *Sfântul mucenic Metodie îl numeşte "preot induhovnicit",*
- *Cuviosul Fotie şi cuviosul Teofilact spun că nu era preot, dar era mai presus de preoţi, iar*
- *alţii spun că era unul dintre cei şaptezeci de traducători ai Vechiului Testament, care nu a crezut atunci când a tradus proorocia lui Isaia: "**iată, Fecioara va lua în pântece**" şi, în acel moment, i s-a dat vestea că va trăi până când Îl va primi în mâinile sale pe Hristos.*
- *Unii cred că era fiu al lui Hiliel, Patriarhul evreilor, şi tată al învăţătorului de lege Gamaliel, iar*
- *alţii, că era conducătorul Sinedriului evreilor.*

De asemenea, se spune că era de peste două sute şaptezeci (270) de ani. Cu referire la toate aceste, ***Sfântul Nicodim Aghioritul afirmă că cei care vor să urmeze certitudinea Evangheliei, spune că Primitorul de Dumnezeu Simeon era un "bărbat inspirat de Duhul Sfânt".***

Cu adevărat, Sfântul Simeon Primitorul de Dumnezeu a venit la templu prin puterea şi prin harul Duhului Sfânt. ***El a avut Duhul Sfânt asupra lui, în Duhul Sfânt a primit vestea că Îl va vedea pe Hristos înainte să moară şi a venit la templu prin iluminarea Duhului Sfânt (Luca 2, 25-27).*** De aici înţelegem faptul că omul trebuie să aibă Duh Sfânt pentru a fi învăţat de Acesta. Cu alte cuvinte, Sfântul Duh nu descoperă tainele Sale oamenilor necuraţi în care nu Şi-a aflat de dinainte sălaş.

Isaia prooroceşte: "***Întăriţi-vă voi, mâini slabe, şi prindeţi putere genunchi slăbănogi … întăriţi-vă şi nu vă temeţi***" (Isaia 35, 3-4). Acest lucru s-a petrecut mai ales cu Sfântul Simeon Primitorul de Dumnezeu, căci după cum spune Evanghelistul Luca, "***din îndemnul Duhului Sfânt a venit la templu***". Şi nu numai că era îndrumat de Duhul Sfânt, dar era şi întărit de Acesta. Nimeni nu poate să Îl vadă pe Dumnezeu dacă nu are puteri duhovniceşti, adică dacă nu se întăreşte prin puterea şi prin harul Preasfântului Duh. Aşadar, Duhul Sfânt îi întărea picioarele, ca să meargă spre templu, şi mâinile, ca să Îl ţină pe Hristos. ***Sfântul Gheorghe al Nicomidiei spune că Simeon nu a mers cu propriile sale picioare ca să purceadă spre slujirea tainei, ci Duhul Sfânt S-a făcut pentru el car purtător.***

O dată ajuns la templu, Dreptul Simeon L-a recunoscut prin puterea Duhului Sfânt pe Fiul lui Dumnezeu întrupat. Cu alte cuvinte, el s-a învrednicit să vadă cu ochii săi întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, pe care au văzut-o toţi prorocii prin vedenii profetice. ***După cum spune Sfântul Vasile cel Mare, Simeon şi Ana au văzut sfânta putere care se afla în Hristos, adică "vederea lor a trecut prin trupul***

omenesc, aşa cum trece lumina prin sticlă ". Aşa cum vedem lumina dintr-o casă prin ferestre sau cum vedem lumina prin becurile de sticlă, la fel şi cei curaţi cu inima văd prin Trupul lui Hristos lumina Dumnezeirii, ceea ce pentru alţii este necunoscut şi nevăzut.

Sfântul Vasile cel mare a alcătuit lauda Sfântului Simeon primitorul de Dumnezeu, care a fost purtat de Duhul Sfânt şi s-a învrednicit de o mare cinste. ***Sfântul Vasile spune că, deşi după cele văzute, Simeon era om, după cele duhovniceşti, el era supraom; prin substanţă era ca noi toţi, dar prin virtute era deasupra, mult mai sus decât semenii lui; după fire era om, dar prin virtute era înger; avea drept locuinţă Ierusalimul fizic, dar ca mitropolie avea Ierusalimul de sus. Şi nu numai că era mai presus de oameni, dar "Simeon îi întrecea şi pe îngeri".***

7. (Proorociţa Ana)

În afară de Simeon primitorul de Dumnezeu, în templu se afla şi proorociţa Ana, care s-a învrednicit şi ea să Îl vadă pe Dumenzeu şi să spună că Acesta este Mântuitorul ei. ***Ea avea optzeci şi patru de ani şi era văduvă, după ce trăiese cu bărbatul său timp de şapte ani*** (Luca 2, 36-38).

Ana stătea zi şi noapte în templu şi nu se îndepărta de el. Aşadar în timp ce Simeon a fost îndrumat la templu de Duhul Sfânt, ea se afla acolo şi L-a recunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

Evanghelistul Luca o numeşte proroociţă, pentru că avea Duh Sfânt. ***Cuviosul Cosma Melodul spune că Ana "era ipofetă care lăuda pe Dumnezeu cu laudă sfântă". După ce afirmă Sfântul Nicodim Aghioritul, între preot şi ipofet există o diferenţă. Profetul anunţă cele ce urmează să aibă loc după destul timp, în vreme ce ipofetul explică faptele prezente şi trecute, sau chiar pe acelea care urmează să se petreacă la un interval scurt de timp.*** Aşadar, Sfântul evanghelist Luca, a folosit cuvântul prooroc cu sensul de ipofet, pentru că Proorociţa Ana a recunoscut sosirea lui Dumnezeu Cuvântul prin Duhul Sfânt.

De altfel, în Noul Testament, profeţia are şi sensul de explicare în Duh Sfânt a înţelesului celui mai adânc al Legii şi, în general, al Sfintei Scripturi. În limbajul biblic, profeţii sunt teologi care deosebesc duhurile.

Mărturisirea Anei a reprezentat o mulţumire şi o doxologie adusă pentru vestea izbăvirii lui Israel. Fapta ei a fost o îmbinare între mulţumire şi proorocie, pentru că, "vorbea despre Prunc".

8. (Turturelele cugetătoare)

Prezenţa Dreptului Simeon şi a Prorociţei Ana ne mai dezvăluie o realitate. Practic, ei doi au fost perechea de turturele cugetătoare care L-au întâmpinat pe Hristos atunci când Acesta a urcat la templu. Aşadar, ***pe lângă perechea de turturele necuvântătoare, Duhul Sfânt a trimis şi o pereche de turturele duhovniceşti şi purtătoare de duh, adică pe Simeon şi pe Ana.***

După cum spune Sfântul Grigorie Palama, din toate acestea înţelegem cine sunt cei care urmează să Îl primească pe Hristos şi cum trebuie să fie aceştia. Unirea cu Hristos presupune o viaţă corespunzătoare. Simeon era numit drept şi nu se menţionează dacă a fost sau nu căsătorit, în vreme ce Ana, după moartea soţului său, a trăit în binecuvântarea văduviei, în neprihănire şi curăţie.

Viaţa în Hristos înseamnă fecioria după Hristos sau căsătoria binecuvântată de Dumnezeu, aşa cum afirmă Sfântul Grigorie Palama. De asemenea, într-o predică rostită la sărbătoarea Întâmpinării Domnului, ***Sfântul Grigorie vorbeşte în detaliu despre răul pe care îl provoacă desfrânarea şi spune că omul nu poate să aibă legătură cu Hristos dacă este desfrânat, deoarece o asemenea legătură cere răstignirea cărnii şi a dorinţelor ei.***

Mântuirea omului nu depinde de felul de viaţă ales, adică feciorie sau căsătorie, ci de felul în care omul trăieşte, adică de legătura pe care acesta o are cu Hristos. Şi într-un caz şi în celălalt, se cer feciorie şi cuminţenie. Spre aceste lucruri ţinteşte viaţa ascetică, trăită în Tainele Bisericii; acesta este modul de viaţă spre care Dumnezeu-Om Hristos îl îndrumă pe om.

9. (Dreptul Simeon primeşte pe cărbunele Hristos)

Atunci când dreptul Simeon a întâlnit-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care Îl ţinea în braţe pe Hristos, L-a luat pe Pruncul sfânt cu mâinile sale. El "***L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu***" (Luca 2, 28). Scena aceasta este înfricoşătoare. Cu adevărat, un asemenea lucru nu ar fi fost cu putinţă dacă braţele lui Simeon nu erau întărite de Duhul Sfânt.

Această imagine ne aduce aminte de vedenia profetului Isaia care după ce L-a văzut pe "***Domnul stând pe un scaun înalt şi măreţ***" şi pe Serafimii care se aflau în jurul Lui, şi după ce şi-a mărturisit necurăţia buzelor sale, s-a aflat dintr-o dată în faţa urmatoarelor fapte uimitoare:

“***Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mâna sa un cărbune, pe care îl luase cu cleştele de pe jertfelnic. Şi l-a apropiat de gura mea şi a zis: Iată s-a atins de buzele tale şi va şterge toate păcatele tale, şi fărădelegile tale le va curăţi***” (Isaia 6, 6-7).

Vedenia aceasta se referă la întruparea lui Dumnezeu Cuvântul. Profetul Isaia a fost ales să vestească poporului lui Israel venirea Celui făgăduit, adică a Lui Hristos, şi de aceea, el este considerat o mare voce între profeţi şi chiar al cincilea Evanghelist. El a descris cu mare claritate şi acurateţe multe dintre scenele sfintei întrupări.

Faptul că această vedenie se referă la întrupare reiese şi din Tradiţia erminiei bisericeşti. Într-unul din troparele praznicului se spune:

“***Cleştele cel tainic ce a luat în pântece pe cărbunele Hristos, tu eşti, Marie***“.

Toate revelaţiile din Vechiul Testament sunt legate de Cuvântul neîntrupat, iar cele mai multe dintre ele se referă la întrupare, adică la venirea Cuvântului în trup. În cazul de faţă, cărbunele este Hristos, iar cleştele tainic care ţine cărbunele este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care L-a zămislit pe Hristos în pântecele ei şi care a dat acest cărbune Dreptului Simeon. Jertfelnicul ceresc este cerul plin de slava lui Dumnezeu. De aceea cântăm: “***Pogorându-Se din cer Stăpânul tuturor, L-a primit pe El Simeon preotul***“.

Aşa cum Proorocul Isaia a primit cărbunele şi nu s-a ars, ci s-a curăţit şi a devenit profet, la fel şi Dreptul Simeon L-a primit pe cărbunele Hristos de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi nu s-a ars, ci s-a curăţit după cuvântul: “***Iată, s-a atins de buzele tale şi va şterge toate păcatele tale şi fărădelegile tale le va curăţi***“.

Această ultimă frază dovedeşte că vedenia profetului Isaia se referă la întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, lucrul care reiese şi din faptul că Biserica a stabilit ca această frază să fie rostită de preotul slujitor după Sfânta împărtăşanie cu Trupul şi cu Sângele lui Hristos. Imaginea profetică prezentată mai sus, care îl pune pe Dreptul Simeon în strânsă legătură cu Sfânta Împărtăşanie, arată că omul trebuie să aibă Duh Sfânt, aşa cum avea şi dreptul Simeon, ca să nu fie ars de Trupul şi de Sângele lui Hristos.

Prin urmare, ***cărbunele aprins este Hristos întrupat, jertfelnicul este pântecele prea curatei Fecioare, Serafimii sunt însăşi Născătoarea de Dumnezeu, iar mâinile ei ţin cleştele prin care dă cărbunele Dreptului Simeon.***

10. („Acum slobozeşte pe robul Tău...")

Imediat ce dreptul Simeon L-a luat pe Hristos în braţele sale, a exclamat:

"***Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel***" (Luca 2, 29-31).

Aceasta este o frază plină de măreţie, pe care Biserica a preluat-o şi a aşezat-o la sfârşitul slujbei Vecerniei, dar şi în alte slujbe, ca de exemplu, în cuvântul de mulţumire de după împărtăşirea cu cinstitele Taine. În continuare vom încerca o scurtă analiză interpretativă a acestui fragment evanghelic.

Dreptul Simeon a fost înştiinţat de Sfântul Duh că înainte să moară Îl va vedea cu siguranţă pe Dumnezeu Cuvântul întrupat, iar acest lucru s-a împlinit pentru că era "învrednicit cu har de prooroc" (Sfântul Chiril al Alexandriei). După ce L-a văzut pe Hristos, a cerut slobozirea sufletului din trup pentru a se vădi faptul că sfinţii "se consideră numai legaţi de trup" (Cuviosul Teofilact) şi de acea nu se tem de moarte.

După cuvântul Tău, în pace arată că Simeon a cerut ieşirea sufletului din trup "după cum i s-a făgăduit", el considerând acest lucru ca fiind odihnă, pentru că "în pace" înseamnă "spre odihnă " (Cuviosul Teofilact). Odihnă are legătură cu liniştea gândurilor, pentru că, o dată cu trecerea timpului, Dreptul Simeon o aşteaptă "fără încetare să vină" (Sensul este acela că, înaintând în vârstă, Simeon a dobândit liniştea gândurilor, iar acum aşteaptă odihna care urmează în mod firesc după liniştirea gândurilor) (Cuviosul Teofilact), iar mântuirea lui Dumnezeu era întruparea pe care Domnul a pregătit-o mai înainte de timp. Cu adevărat, taina lui Hristos a fost pregătită "înainte de facerea lumii" (Sfântul Chiril al Alexandriei).

Întruparea Fiului lui Dumnezeu Cuvântul a fost lumină spre descoperirea neamurilor, pentru că neamurile, adică idolatrii, se aflau în înşelare şi în întuneric şi căzuseră în mâinile demonilor (Sfântul Chiril al Alexandriei), dar şi slava lui Israel, pentru că Hristos a răsărit şi a venit dintre israeliteni. Această slavă este simţită de cei care sunt recunoscători lui Dumnezeu (Cuviosul Teofilact).

Cuvintele Sfântului Simeon reprezintă un imn de biruinţă înălţat ca urmare a vederii de către el a Fiului lui Dumnezeu Cuvântul întrupat. Profeţii din Vechiul Testament vedeau spatele lui Dumnezeu, adică venirea Sa care avea să fie în viitor, însă Simeon I-a văzut faţa, Hristos este lumina lumii, dar nu lumină fizică, lumină morală sau o lumină simbolică, ci lumină adevărată, care alungă întunericul gândului şi al necunoştinţei şi care este slavă nu numai a israelitenilor, ci şi a întregii firi omeneşti. Fără Hristos şi în afara Lui, firea omenească este fără slavă, fără formă, nedefinită şi anonimă. ***Prin Hristos, ea dobândeşte "identitate şi conţinut" (Sfântul Nicolae Cabasila).***

Faptul că, imediat după ce L-a văzut pe Fiul lui Dumnezeu întrupat, Simeon a cerut slobozirea, adică moartea, se explică prin marea sa bucurie pentru cele ce aveau să fie săvârşite în continuare. Voia să meargă în Iad ca să ducă vestea cea bună drepţilor Vechiului Testament care se găseau acolo, adică să le spună că a venit Mesia, Care este Mântuitorul lumii. ***În plus, după cum spune Sfântul Atanasie cel Mare, Simeon se grăbea să meargă în Iad pentru ca să nu apuce să ducă vestea cea bună copiii care urmau să fie tăiaţi de Irod. El a cerut aceasta deoarece pruncii sunt mai vioi, se mişcă mai repede, pe când el era "bătrân şi greoi şi se mişca încet". Hristos îi împlineşte cererea şi, după spusele Sfântului Atanasie cel Mare, se pare că a fost ca şi cum Hristos i-ar fi zis lui Simeon că se arătă cu veselie către Adam, care trăia cu mâhnire în Iad, şi să vestească bucuria Evei, care se afla în chinuri, zicând:***

"***Vine mântuirea; vine Izbăvitorul; vine iertarea; vine Slobozitorul. Nu mai plânge, fie omenească, vine ajutorul nostru, vine şi nu întârzie***".

Prin urmare, dreptul Simeon este primul care a vestit celor întemniţaţi în întuneric – tuturor drepţilor Vechiului Testament aflaţi în Iad, deoarece moartea nu fusese ontologic desfiinţată – că a sosit Hristos cel îndelung aşteptat, Care va veni grabnic şi în Iad ca să-i elibereze.

11. ("Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora…")

Dreptul Simeon i-a binecuvântat pe Fecioara Maria şi pe Iosif, care urmăreau cu mirare şi cu surprindere cele ce se petreceau, după care s-a întors spre Născătoarea de Dumnezeu şi i-a spus două profeţii minunate.

Prima se referea la Persoana Dumnezeului-Om întrupat:

"***Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri***" (Luca 21, 34),

proorocie care s-a împlinit în timpul vieţii lui Hristos, dar care a continuat să se împlinească de-a lungul istoriei, ca şi în viaţa personală a fiecărui om.

Dumnezeul-Om Hristos este căderea celor necredincioşi, adică a celor care nu cred în El, şi ridicarea celor care cred. Un exemplu este ceea ce s-a petrecut pe Golgota. Un tâlhar a crezut şi s-a mântuit, iar celălalt s-a îndoit şi s-a osândit. Acest lucru se petrece şi în viaţa noastră interioară, pentru că Hristos este spre cădere în noi, atunci când noi, cei botezaţi, cădem în desfrânare, şi ne este spre ridicare – prin cuminţenia noastră. De asemenea, ***prin această proorocie se mai poate înţelege că Hristos trebuia să pătimească şi să cadă în moarte, pentru ca mulţi să se ridice prin căderea şi prin moartea Sa (cuviosul Teofilact).***

Hristos este şi "semn care va stârni împotriviri". Cuvântul semn se poate interpreta în multe feluri şi poate avea mai multe înţelesuri.

Mai întâi, semn este întruparea lui Hristos, adică întruparea Fiului lui Dumnezeu Cuvântul. În timpul întrupării, s-au petrecut multe lucruri greu de închipuit şi nemaivăzute, pentru că Dumnezeu S-a făcut om, iar Fecioara s-a făcut mamă. Tocmai acest semn este contrazis şi pus la îndoială de mulţi oameni. Unii spun că a luat trup adevărat, iar alţii că a luat un trup imaginar, adică trupul Său era închipuit şi toate au fost săvârşite închipuit. Unii consideră că trupul era făcut din pământ, iar alţii că era ceresc. ***Unii spun că Hristos, ca Dumnezeu, are existenţa de dinainte de veac, iar alţii cred că începutul existenţei Sale a fost din Preacurata Fecioară Maria (Sfântul Chiril al Alexandriei).***

Analizând tâlcuirea Cuviosului Teofilact despre faptul că semnul care va stârni împotriviri este întruparea Fiului lui Dumnezeu Cuvântul, ***Sfântul Nicodim Aghioritul spune că ereticul care vede lucrarea lui Hristos – Care are două lucrări, adică dumnezeieşti şi omeneşti; şi ca om, Îi era foame şi sete, a primit mucenicia, S-a răstignit, a pătimit etc., iar ca Dumnezeu a făcut minuni, a scos demoni, a readus la viaţa etc. – stă la îndoială dacă Hristos este om sau Dumnezeu. Însă creştinul nu are asemenea îndoieli, pentru că ştie din experienţa sfinţilor îndumnezeiţi că, deşi Hristos are două firi, una dumnezeiască şi una omenească, El este unul atât în ipostas, cât şi în persoană şi astfel, acest Unul Hristos lucrează când ca Dumnezeu, când ca om. Desigur, atunci când lucrează ambele firi, acest lucru se face în comuniune.***

Apoi, ***după spusele Sfântului Chiril al Alexandriei, semn care va stârni împotriviri este şi Crucea lui Hristos.*** Unii primesc Crucea şi Răstignirea lui Hristos, socotind că acestea înseamnă izbăvire şi că pe Cruce s-au biruit tăria şi puterea întunericului, în vreme ce alţii nu primesc Crucea. Aceştia din urmă nu pot să înţeleagă că Hristos S-a răstignit. De aceea, după cum spune Sfântul Apostol Pavel, Crucea este sminteală pentru iudei, iar pentru neamuri nebunie. Însă pentru noi, cei care credem, Crucea este "***puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu***" (I Cor. 1, 23-24).

12. (Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi")

Cea de-a doua proorocie a Sfântului Simeon, care are legătură cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, este următoarea:

"***Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi***" (Luca 2, 35).

În mod cert, profeţia aceasta se referă la durerea şi la mâhnirea Născătoarei de Dumnezeu atunci când L-a văzut pe Fiul Său – Care era în acelaşi timp şi Fiul lui Dumnezeu – răstignit pe Cruce, în suferinţe şi în chinuri. Preasfânta Nascatore nu a suferit şi nici nu a simţit durere la Naşterea lui Hristos, tocmai pentru că L-a zămislit fără sămânţă şi L-a născut fără stricăciune. Trebuia deci să sufere mult în vremea ieşirii din trup a Fiului său.

Tocmai această sabie, care a trecut prin sufletul Născătoarei de Dumnezeu în timpul morţii pe cruce a lui Hristos, a făcut să fie descoperite gândurile ascunse în inimile multor oameni. Unii s-ar putea îndoi de faptul că ea a fost mamă cu adevărat, dar datorită durerii simţite atunci de Fecioara Preasfântă, îndoiala lor se risipeşte.

Aceasta ne aminteşte de întâmplarea a două femei din Vechiul Testament, care îşi revendicau amândouă un prunc, fapt pentru care s-au înfăţişat înaintea lui Solomon, ca să le fie dezlegată pricina. Solomon a cerut un cuţit pentru ca să taie pruncul şi să dea câte o bucată la fiecare femeie. Atunci, una dinte ele a cerut să nu fie tăiat copilul, ci să fie dat întreg celeilalte. A doua a cerut să fie tăiat, pentru ca să nu-l ia niciuna dintre ele. Regele a dat copilul aceleia care a preferat să îl lase să trăiască, chiar de-ar fi fost să-l ia cealaltă femeie. Aceasta a fost semnul că ea era mama naturală (III Regi 3, 16-28).

În acelaşi fel, durerea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a arătat că ea era mamă adevărată şi că Domnul a luat trup de la ea, căci dacă Născătoarea de Dumnezeu a fost mamă adevărată, înseamnă că şi Hristos a avut trup adevărat şi nu a fost un om închipuit.

Sfântul Atanasie cel mare spune că exprimarea "ca să se descopere gândurile din multe inimi" înseamnă că, prin Crucea lui Hristos şi prin Patimile Sale, se vor descoperi toate pornirile interioare ale oamenilor, de vreme ce Petru, care Îl urmase zelos pe Hristos, va ajunge să se lepede de El, ucenicii Îl vor părăsi, Pilat se va căi prin spălarea mâinilor, femeia acestuia va crede în urma unui vis de noapte, sutaşul va da mărturie după semnele ce s-au arătat, Iosif şi Nicodim se vor ocupa de cele trebuincioase înmormântării, Iuda se va spânzura, iar iudeii vor da arginţi paznicilor ca să ascundă Învierea. Cu adevărat, Crucea lui Hristos "este lupta şi întărirea gândurilor şi întoarcerea lor împotrivă ".

Această profeţie nu se referă numai la întrupare şi la Răstignire, ci şi la viaţa Bisericii, care este adevăratul Trup al lui Hristos. Unii îşi găsesc mântuirea prin rămânerea în interiorul Bisericii, iar alţii se osândesc prin respingerea lucrării ei mântuitoare. De asemenea, **prin Botez, am primit în inima noastră harul lui Dumnezeu, care nu ne părăseşte niciodată, dar se acoperă de patimi şi tocmai de aceea cădem atunci când păcătuim, şi reînviem atunci când ne pocăim.**

Hristos va fi "spre căderea şi spre ridicarea multora" şi în cealaltă viaţă, pentru că toţi Îl vor vedea pe Hristos, dar pentru unii El va fi Rai, iar pentru alţii, Iad.

13. (Sărbătoare a omului trăitor în Hristos)

Aceste ultime consideraţii arată faptul că Întâmpinarea Domnului nu se referă numai la Împăratul Hristos, prin înfăţişarea uneia dinte etapele sfintei iconomii, ci este în acelaşi timp şi o sărbătoare a omului trăitor în Hristos.

Din praznicul împărătesc al împlinirii de către Hristos a vârstei de patruzeci de zile, Biserica a făcut o ceremonie, adică o slujbă care se săvârşeşte pentru fiecare copil la împlinirea a patruzeci de zile de la naştere. ***Pruncul este adus în biserică de către mama sa în cea de-a patruzecea zi de la venirea pe lume. Această aducere are un dublu înţeles.***

- *În primul rând, mama este binecuvântată la sfârşitul perioadei de curăţire de după lăuzie. La fel cum Biserica se roagă pentru orice boală, ea se roagă şi pentru femeia care a născut şi care, fireşte, simte slăbiciune trupească*

după efortul naşterii. În plus, se face rugăciune pentru curăţire, fiindcă modalitatea de naştere a omului este cea care a urmat căderii.

- *În al doilea rând, aceasta este o slujbă de mulţumire pentru naşterea unui copil. Deoarece zămislirea şi naşterea unui copil nu sunt numai lucruri după fire, ci şi rezultat al intervenţiei lui Dumnezeu, simţim că pruncul aparţine ziditorului. Prin urmare, acesta este oferit lui Dumnezeu, iar Dumnezeu ni-l dă înapoi prin intermediul preotului pentru că noi să îl creştem. Dar în realitate, el aparţine lui Dumnezeu.*

După cum spune Sfântul Grigorie, Episcopul Nissei, la jertfelnicul cel de sus, în loc de perechea de turturele, trebuie să aducem curăţia sufletului şi a trupului, iar în loc de doi pui de porumbel, să fim cu luare-aminte nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci şi a oamenilor. Şi aşa cum, după săvârşirea celor după lege, Hristos S-a întors în patria Sa, împlinindu-Se şi crescând în înţelepciune, şi noi trebuie să ne întoarcem în adevărata noastră patrie, care este Ierusalimul ceresc, trăind duhovniceşte, după legea sfântă, crescând în înţelepciune şi în har şi ajungând la vârsta împlinirii lui Hristos, desăvârşiţi cu sufletul şi vase adevărate ale Duhului Sfânt.

Este datoria noastră, după cum spune Sfântul Atanasie cel mare, să ne asemănăm cu Dreptul Simeon şi cu Proorociţa Ana. Trebuie şi noi să Îl întâmpinăm pe Hristos îmbrăcaţi în nevinovăţie, în pocăinţă, în cuminţenie, în curăţie şi, în general, în dragoste de Dumnezeu şi de oameni. Nimeni nu poate să Îl întâlnească într-un alt fel pe Hristos, Care este adevărata viaţă.

****

Praznicul Întâmpinării Domnului arată că Hristos este viaţa şi lumina oamenilor şi că omul trebuie să ţintească spre dobândirea acestei lumini enipostatice şi a enipostaticei vieţi.

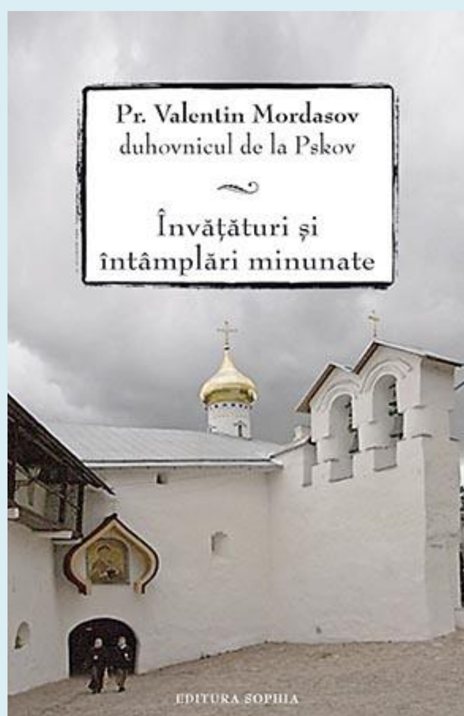
Biserica înalţă rugăciunea: "Luminează-mi sufletul şi cu lumina simţită să văd limpede şi să Te vestesc pe Tine Dumnezeu".

Pentru ca omul să Îl propovăduiască pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să Îl vadă cu limpezime. Numai cei care îl văd pe Dumnezeu sau măcar primesc experienţa celor ce văd, se pot face îndrumător. Dar pentru ca omul să-L vadă pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să primească iluminarea sufletului şi a simţurilor trupului. În acest fel, praznicul Întâmpinării Domnului se face praznic al întâmpinării fiecărui credincios".

Septembrie 1994

(sursa: Mitropolit Hierotheos Vlachos, Predici la marile Sărbători, Ed. Egumeniţa, 2008)

Părintele Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov despre Întâmpinarea Domnului

"Sărbătoarea Întâmpinării Domnului ne aminteşte că şi noi ne vom întâlni cu Domnul, precum s-a întâlnit cu Dânsul dreptul şi evlaviosul Simeon. 300 de ani a aşteptat el această întâlnire şi s-a învrednicit de ea în cele din urmă, pregătindu-se pentru aceasta printr-o viaţă bună şi curată. El L-a ţinut pe braţe pe Mântuitorul.

Unde ne putem întâlni noi acum cu Domnul? Trupeşte – nicăieri. Dar Domnul ne-a spus: Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului.

Cum? Unirea şi întâlnirea cu Dumnezeu se face prin rugăciune. În mod deosebit se face printr-o stare de rugăciune neîncetată care ne menţine în comuniune cu Domnul în fiecare clipă şi în orice împrejurare. În biserică Dumnezeu este prezent în mod deosebit. ***„Ochii Mei şi urechile Mele sunt în biserică", a spus Domnul.***

La mărturisire „Hristos stă nevăzut". La împărtăşanie primim Trupul şi Sângele Domnului şi astfel ne unim cu Hristos.

Se povesteşte că cineva a plecat în căutarea lui Hristos şi oriunde mergea, chiar şi în biserică, preocupat mereu de vreo grijă, nu-L vedea pe Hristos. Dar întâlnind

bolnavi, schilozi şi suferinzi, L-a găsit în ei pe Hristos. În necârtirea lor, în răbdare, în blândeţe. Şi noi putem să-L găsim astfel pe Hristos.

Bătrânul Simeon s-a învrednicit şi de darul suprem: să moară în templu la rugăciune. De o astfel de moarte au avut parte şi Sfinţii Serafim de Sarov, Ioan de Tobolsk şi alţii. Ca să mori bine trebuie să trăieşti bine. În plus, este foarte important să ne rugăm Domnului să ne învrednicească de sfârşit bun, creştinesc şi să ne izbăvească de o moarte ruşinoasă. Roadele Duhului: smerenia, blândeţea, răbdarea, dragostea le vom lua cu noi în veşnicie.

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Sfântul Inochentie al Penzei - Cuvânt în ziua Întâmpinării Domnului (despre depărtarea de lume şi apropierea de Dumnezeu)

El L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu (Lc. 2,28).

Sub povara anilor şi sub greutatea acoperişului învechit al sufletului, bătrânul cel vechi de ani n-a slăbit în credinţă. Biruind prin tăria nădejdii toate greutăţile în înălţarea de la trup şi de la lume, a întâmpinat mai întâi cu ochiul lăuntric, intru făgăduinţa Duhului, iar apoi şi cu ochii trupeşti, ***mântuirea cea gătită înaintea feţei tuturor popoarelor (Lc. 2, 27, 32).***

Privirea întunecată de deşertăciune n-ar fi găsit în Pruncul adus în templu după obiceiul Legii nimic în afara unui om aflat sub Lege, însă cel ce aştepta mângâierea veşnică vede în El mângâierea bătrâneţilor sale şi a întregului Israil; ***prunceasca slăbiciune nu-l împiedica să vadă în El pe Cârmuitorul (Mt. 2, 6)*** lui Israil, pe biruitorul lumii şi al iadului, al păcatului şi al morţii; scutecele care acoperă trupul n-ascund lumina ce se revărsa de la El dincolo de poporul lui Dumnezeu - ***spre luminarea neamurilor (Lc. 2, 32).*** Cuprins de groază evlavioasă, dreptul, în răpire covârşitoare, a arătat în primul rând sfârşitul vieţii, în timpul căreia i se făgăduise că Îl va vedea pe Hristos Domnul.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne (Lc. 2, 29), a strigat Simeon către Cel ţinut în mâinile sale. Nu un prunc în braţe de bătrân, ci Atotţiitorul în mâini omeneşti, ci Dumnezeu-Cuvântul ia aminte la omul ajuns la capătul puterilor; Mântuitorul lumii primeşte slujire de la cel mântuit. Câte răsplăţi pentru o aşteptare vremelnică, chiar dacă ea s-ar fi întins dincolo de întregul neam omenesc!

Soarta aceasta atât de bună nu este însă moştenirea unui singur om – şi Avraam a văzut ziua aceasta, care luminează cu strălucirea ei toate vremurile şi veşnicia, şi el era atât de tare în credinţă, încât de departe, din anii străvechimii, ***a întâmpinat izbăvirea ce avea să vină, şi s-a bucurat (În 8, 56).***

Nu pentru o anumită vreme, ci pentru noi, ascultătorilor, continuă ziua aceasta veşnică, în care-L putem întâmpina pe Domnul Mântuitorul. Dacă nu ne-a fost pregătit să-L vedem cu ochii trupeşti şi să-L pipăim cu mâinile, ni s-a dăruit cel puţin, să-L contemplăm prin credinţă şi să-L întâmpinăm cu duhul. Cel ce a venit o dată la toată lumea vine de multe ori la fiecare om, îndemnându-l să Îl întâmpine.

Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, Acelaşi este (Evr. 13, 8).

După ce a zis o dată, repetă mereu lumii întregi, până ce îi va pregăti pe toţi să întâmpine slăvita şi ultima Sa venire.

Mirele Ceresc vine la fiecare suflet omenesc. Să ne oprim pe această cale a mergerii tainice şi să cercetăm cu făclia credinţei pe de o parte cine se pregăteşte şi-I iese în întâmpinare, pe de alta cine se depărtează de El.

Evanghelia, ce ne-a vestit acum împlinirea Legii asupra lui Hristos Domnul, Care a fost adus în Ierusalim, îi arătă pe cei ce-L întâmpinau pe El, Cel pus în templu înaintea Domnului. Dintre numeroşii locuitori ai Ierusalimului, care a fost numit loc al sălăşluirii slavei Domnului, nu şi-au dat seama că-s cercetaţi nici Irod, care mai mult decât oricine ar fi trebuit să vadă, de pe înălţimea tronului său, slăvita venire în cetatea lui a Împăratului împăraţilor, nici fariseii cei înţelepţi, care socoteau şi vedeau vremea venirii acesteia, ci doar ***un om cu numele Simeon, temător de Dumnezeu şi drept, care lăsând deoparte toate celelalte aşteptări, aştepta mângâierea lui Israil şi fiica lui Fanuil, văduvă în vârstă de 84 de ani, care nu se depărta de Templu, slujind lui Dumnezeu ziua şi noaptea (v. Lc. 2, 25-36).***

Aşa întâmpina cercetarea cerească oraşele vestite şi lumea întreagă.

- *Puternicii lumii acesteia, cum ar fi Irod, se străduie doar să se pună în siguranţă şi să înmulţească strălucirea măreţiei lor pământeşti; furaţi de acest vis, ei se îndepărtează de Domnul.*
- *Înţelepţii lumii, asemenea fariseilor şi cărturarilor, plini de dragoste de sine şi nădăjduire în sine, nu lasă deoparte „bucăţica gustoasă” nici măcar când pipăie hrana cerească ce se pogoară la ei - şi, neaflând în aceasta dulceaţă pământească, se depărtează de la ea spre desfătarea de sine.*

Dimpotrivă, cei ce se depărtează de lume, ca fiica lui Fanuil şi ca Simeon, în pofida părerii obşteşti, merg să-L întâlnească pe Domnul şi Îl întâmpină încă din zilele fiinţării lor pământeşti.

Privind îndeaproape calea unora şi calea celorlalţi, vom învăţa să cercetăm mai îndeaproape propriile noastre căi.

Calea de multe feluri a lumii este întuneric şi alunecare (v. Ps. 34, 5). Deşertăciunea şi nestatornicia, minciuna şi călcarea de lege îl aşteaptă pe oricine purcede pe ea. Cei ce o umblă, luând asupra-şi sarcina călăuzirii altora, ca nişte oarbe călăuze de orbi, îi trag mereu pe aceia în rătăcire şi înşişi sunt traşi de ei. Întuneric e calea lumii, şi alunecare. Pe ea se săvârşeşte mişcarea din păcat în păcat la fel de uşor cum se rostogoleşte în jos cel aruncat de pe vârf de munte.

De-abia apare gândul călcător de lege, că din el se naşte pofta, din poftă – fapta, din repetarea faptelor – patima, din patimă – multe, necontenite griji: acestea vor împovăra şi strâmtora inima până când aceasta ni se va învârtoşa ca o piatră. Astfel, ultima scânteie de lumină ascunsă în adâncul sufletului – năzuinţa spre Izvorul Cel Veşnic al bunătăţilor – piere şi se preface într-un grăunte de cenuşă rece şi întunecată – în năzuinţa spre deşertăciunea lumii.

Ce bine ar fi dacă această grabnică şi vădită cădere de la căile lui Dumnezeu nu s-ar întinde asupra tuturor celor ce merg pe căile lumii! Dar cine nu ştie că cei ce împlinesc obiceiul veacului acestuia doar ca să nu se depărteze de societatea cu care s-au obişnuit şi să nu fie vorbiţi de rău se depărtează de lumina lui Dumnezeu tot atât de neaşteptat ca unul dintre ucenicii plini de râvnă ai lui Hristos, care, fugind de primejdia de a fi batjocorit pentru o vreme de arhiereii iudeilor, a căzut în primejdia de a fi despărţit pe veci de Învăţătorul său?

A uita de tine în mijlocul distracţiilor zgomotoase doar pentru a te odihni de osteneală nu înseamnă, oare, a-L uita pentru o vreme pe Cel ce a purtat toate ostenelile şi durerile noastre (v. Îs. 53, 3)? A alerga după strălucirea şi măreţia

lumii nu înseamnă, oare, a fugi de Cel ce ne învaţă blândeţea şi smerenia (v. Mt. 11, 29)? La împărăţia luminii nu se ajunge pe întunecatele cărări ale lumii: ***deja iroseşte cel ce nu adună bunătăţile cele veşnice; cine nu este cu Mine, zice Domnul, împotriva Mea este (Lc. 11, 23).***

Înţelepţii care purced pe calea cea acoperită de întuneric se coboară în scurtă vreme, prin iubirea de sine, la ei înşişi şi cu atât mai mult se depărtează de Domnul. Simţind întunericul în care rătăcesc mulţi, se pun pe ei înşişi mai presus de orbirea aceasta. Numărând slăbiciunile altora, privirea lor scrutătoare, se întoarce în scurtă vreme la propriile calităţi, cu atât mai lesne cu cât măsurând neajunsurile altora micşorează sau ascunde cu totul propriile slăbiciuni. ***Când ascultăm şi rostim cu plăcere învinuiri aduse altora, aceasta dă mărturie despre orbirea noastră (întrucât nu vrem să vedem în noi înşine ceea ce vedem în alţii), dă în vileag iubirea noastră de sine, chiar dacă nu o băgăm de seamă.*** Din acest firicel mărunt şi părut nimicnic al mulţumirii de sine se naşte uriaşul care e educat de laude, creşte în mijlocul linguşirii, se întăreşte până la nădăjduirea în sine, devine copt în uitarea de Dumnezeu. El este cu atât mai primejdios cu cât biruie mai ascuns mintea şi inima; cu atât mai mult spor are întorcând spre folosul său toate faptele omului cu cât iubeşte doar ce este al său şi întoarce spatele celor străine.

Acest duh al dragostei de sine, înrădăcinat în adâncul sufletului odată cu vătămarea acestuia,

- ⇒ *răneşte, ca un şarpe vechi, fiecare gând;*
- ⇒ *ca un sfetnic neprefăcut, îndeamnă la nevoinţe strălucite şi le amână pe cele ce se văd mai puţin;*
- ⇒ *ca un prieten credincios, apără de jigniri şi se răzbună pe cei care ne jignesc;*
- ⇒ *ca un vrăjmaş puternic, se înarmează împotriva hotărârilor noastre de a ne smeri;*
- ⇒ *ca un hoţ viclean, răpeşte înseşi înălţările în rugăciune;*
- ⇒ *ca un domn stăpânitor, găseşte totul în sine însuşi;*
- ⇒ *şi ca un sărac jalnic, aşteaptă de la toţi milă: peste tot se caută pe sine însuşi.*

Nu închipuirea născoceşte aceste trăsături atât de întunecate ale iubirii de sine, ci chiar şi o uşoară experienţă asupra omului celui vechi îi va descoperi fiecăruia că pe temelia aceasta se întăresc toate patimile pierzătoare din vremea când

făgăduinţa amăgitoare – veţi fi dumnezei (Fac. 3,6) – a fost auzită în inimă şi primită ca binevestire. De acest duh viforos s-au sfărâmat în vremurile cele vechi munţii lui Dumnezeu şi blândeţea lui David s-a întunecat cu uciderea celui nevinovat şi s-a prefăcut în nebunie înţelepciunea lui Solomon.

A fost omorâtă vrajba împotriva lui Dumnezeu, dar este născută din nou prin nădăjduirea în sine şi întărită pe măsura iubirii de sine. ***Cel ce nădăjduieşte în puterile sale luptă împotriva puterii lui Dumnezeu, care se săvârşeşte în neputinţe (v. II Cor. 12, 9);*** a socoti mari propriile nevoinţe micşorează nevoinţele purtate pentru întreaga lume de către Cerescul Mijlocitor. Această putere lăuntrică i-a oprit pe farisei şi pe cărturari să iasă în întâmpinarea lui Hristos Domnul; în chip asemănător, toţi cei ce se culcă pe nădăjduirea în sine nu văd cercetarea în care Se arată Domnul cu ajutorul şi cu puterea Sa.

Apropiindu-Se de Ierusalim, Iisus Hristos, după spusele martorilor, văzând cetatea şi răul care se săvârşea în ea, a plâns pentru ea (v. Lc. 19, 41).

O, Vesnicule Mijlocitor! Oare nu face să curgă lacrimile Tale fiecare cetate unde dezbinarea înăbuşă cuvintele vieţii veşnice, unde fărădelegea şi osteneala taie calea spre legea Ta, unde camăta şi vicleşugul ascund lumina şi adevărul Tău (v. Ps. 54, 9-10)?

Dumnezeule Milostive! Oare nu Te facem să plângi pentru fiecare suflet atunci când îl dăm cu veselie pe mâna vrăjmaşilor Tăi şi singuri ne ostenim neobosit ca să ne apropiem pierzarea?

Să ne mângâiem însă, ascultătorule! ***Îndelunga răbdare nu încetează, căci sunt şi oameni care Îl caută pe Domnul, se găsesc suflete bune, care se pregătesc necontenit să-L întâmpine.***

Depărtarea de lume şi de noi înşine ne apropie de Dumnezeu. Când se strică unirea cu lumea, întunericul ce acoperă mintea şi inima se destramă; se descoperă în el ceea ce era ascuns din pricina acelei strânse uniri. În apropierea lui auzul îşi poate da seama că zarva lumii se alcătuieşte din strigăte ca ale îndrăciţilor şi tânguiri de oameni împilaţi, din plângeri şi clevetiri, din ponegriri şi dihonii, din râsete şi încăierări. Ochiul care pătrunde în strălucirea şi măreţia lumească vede în ele o povară de care se lasă înşelaţi doar cei neîncercaţi, dar care încovoaie spre pământ duhul şi îngreunează înălţarea adevărată. Atunci, cei care poartă lanţurile lumii se arată robi vrednici de milă, înţelepţi doar când este vorba să născocească pieirea lor

şi a altora. Cu cât se vede mai bine această casă apăsătoare a robiei, cu atât devine mai grabnică îndepărtarea de ea.

Din Egipt se pleacă în pustie, dar nu acolo unde se aud din nou cârtire şi plângeri, ci în locuinţa tăcerii, unde se poate lua aminte la glasul veşnic, unde se poate aduna mana hrănitoare nu de trup, ci de duh, acolo unde orice strălucire pământească se stinge şi orice măreţie lumească este smerită, înainte să bage de seamă, cei care ies din Egiptul lumii sunt călăuziţi de Îndrumătorul Cel Nevăzut. Dăruind dorinţa îndepărtării de deşertăciune, Acesta o întăreşte insuflând făgăduinţe, scoate cu putere de taină şi merge înainte, arătând calea dreaptă. Ceea ce sperie puţinătatea de suflet dă mângâiere celor ce părăsesc deşertăciunea lumii.

Aceştia, ca cei care plecau din vechea casă a robiei, trec cu grabă prin apă, spălându-se cu lacrimi de pocăinţă; prin foc, în care arde tot ce e necurat; prin munţi (Îs. 42,2; 45,2), unde este pusă la încercare adevărata măreţie în nevoinţele cele înalte; prin crăpăturile pământului (Evr. 11, 38), în trecerea cărora se arată măsura răbdării şi a nădejdii. Nu omul cu puterea sa, ci Dumnezeu în ispită va aduce şi uşurare (I Cor. 10,13), duce pe căi atât de anevoioase pentru trup, care slăbeşte chiar atunci când duhul se deşteaptă.

Această Călăuză Nevăzută îi întâmpină şi în chip văzut pe cei care fug de lume, însă atunci când trebuie să le dea nădejde prin făgăduinţă ca lui Avraam, care a lăsat casa tatălui său (v. Fac, 12, 1, 7); când trebuie să-i mângâie prin binecuvântare, ca pe Iacov, care fugea de fratele său (v. Fac. 35,1); când trebuie să-i înarmeze cu puterea minunilor, ca pe Moisi în biruinţa asupra faraonului. Cei ce au ieşit din lume ştiu vremea şi chipul întâmpinării dumnezeieşti, dacă n-au luat cu ei rămăşiţe ale casei de mai înainte, asemenea Rahilei, ca să se mângâie în puţinătatea lor de suflet.

Cei ce părăsesc cu adevărat lumea părăsesc orice lucru al lor şi depărtându-se de deşertăciunea cea din afară, se depărtează mai ales de ei înşişi - de deşertăciunea lăuntrică.

Dacă trupul nu este sprijinit de puterea sa, cade la pământ. Punându-şi nădejdea în puterile sale duhovniceşti, omul cel vechi cade de pe înălţime – cade din mărire în smerenie, de la visare la cunoaşterea de sine. Strălucirea credinţei luminează această fericită cădere şi descoperă: ***„Cunoaşte, omule, că eşti şi sărac, întrucât nu este pe pământ nimic care să fie al tău, în afara născocirilor tale - a leagănului, a scutecelor de multe feluri şi a mormântului şi orb, întrucât val este aşternut pe inima ta şi te împiedică să vezi lumina veşnică ce te încălzeşte, iar***

înţelegerea ţi se târăşte doar pe faţa cea văzută a lumii acesteia stricăcioase, cunoscând-o numai prin pipăit. Nu-ţi număra nevoinţele glorioase: ca nişte frunze de smochin, acestea nu ascund goliciunea ta lăuntrică şi nimicnicia duhovnicească“.

Pe măsură ce omul cel dinafară cade şi se strică, cel lăuntric se ridică şi se înnoieşte (v. II Cor. 4, 16). Smerindu-se, simţindu-şi neputinţa duhului şi a trupului, iar totodată luptându-se cu vrăjmaşii din afară şi dinlăuntru ca unul care se luptă cu moartea, din tot sufletul şi din toată puterea strigă cerând ajutor: „Scoală-Te, Doamne, în întâmpinarea mea!”

Grăbind însă cu duhul şi cu trupul a săvârşi calea sa chiar dacă n-a aflat întărirea cea preaînaltă, vede încă o treaptă pe care trebuie să se pogoare pentru a cădea la aşternutul picioarelor Mântuitorului: vede mormântul, prin care a trecut Iisus Hristos şi fără întârziere, prin puterea iubirii dumnezeieşti, aruncă în el tot omul cel vechi, omoară toate dorinţele, aplecările, până şi gândul la propria sa smerenie.

Cine nu vede aici că cel ce se depărtează de Sine însuşi merge în urma Domnului, Care S-a smerit până la pruncie şi iesle, Care de pe Tronul slavei S-a pogorât pe cruce şi în mormânt? Dacă această măsură a deşertării de sine duhovniceşti în omul slab şi neputincios nu atinge măsura vârstei lui Hristos, ***o va împlini Cel care, Însuşi fiind ispitit, ştie cum să le ajute celor ispitiţi (v. Evr. 2, 18).*** Ochiul trupesc nu vede cum Îndrumătorul Ceresc săvârşeşte calea deşertării de sine împreună cu alesul Său însă şi urechea trupească aude cum se întăreşte neputinţa desăvârşită spre a birui puterile potrivnice: ***Nu te teme, îi spune Domnul celui ce se smereşte, Eu sunt cu tine, Eu sunt Dumnezeul tău; Eu îţi voi da tărie şi te voi ajuta şi dreapta Mea cea tare te va sprijini (Îs. 41,10).***

Chiar dacă însuşi cel ce neîncetat se înalţă şi se apropie de Domnul Care vine nu simte pe pământ dumnezeiasca întâmpinare, nădejdea ne încredinţează însă că el se pregăteşte pentru întâmpinarea sărbătorească şi ultimă. ***Atunci când Însuşi Domnul, intru poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogorî din cer (I Tes. 4, 16), cei care îl aşteaptă pe pământ ca măturătura tuturor (I Cor. 4, 13)*** vor prinde aripi ca vulturii şi vor zbura, având lumea ca martoră, ***ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea cu Domnul vor fi (I Tes. 4,17).***

Nu numai cei aleşi din lume se ostenesc să se pregătească pentru a-L întâmpina pe Dumnezeu, Care vine degrabă şi fără veste: împreună-suspinarea şi împreună-îndurerarea cu ei a făpturii în prefacerile nestatorniciei şi în stricăciune apropie întreaga lume de marea întâmpinare a slobozeniei slavei fiilor lui Dumnezeu (Rom.

8, 19-21). Întreaga lume iese în întâmpinarea Domnului – încetineala unui anumit număr de oameni nu va ţine în loc mersul întregii lumi.

Credem, Doamne, în întâmpinarea Ta şi de acum şi care va să fie la sfârşitul vremurilor! Dorind să ne apropiem de Tine, în numeroase rânduri ne depărtăm de deşertăciune, însă ne întâlnim cu ea iarăşi. Ne părăsim pe noi înşine, însă doar când ne mâniem pe slăbiciunile noastre, iar după ce purtăm o osteneală uşoară ne întoarcem cu dragoste la noi înşine. Sărăcia credinţei ne lasă într-o asemenea puţinătate de suflet, însă dorinţa de a întâmpina slava Ta încă nu ne lasă. Aici tindem către Tine mâinile noastre, rugându-ne ca dreapta Ta să ajungă până în adâncul sufletului şi ca înaintea sculării duhului nostru în întâmpinarea Ta să iasă puterea Ta: credem, Doamne, ajută necredinţei noastre! Amin.

(din: Sfântul Inochentie al Penzei, Viaţă care duce la Cer. Învăţăturile unui sfânt tânăr, Editura Sophia, 2012)

Sfântul Serafim Sobolev - Cuvânt la Întâmpinarea Domnului - Despre slava harică a drepţilor Noului Testament

„Că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 30-32). Nu se poate număra, iubiţilor întru Hristos fiii mei, de câte ori am auzit la Dumnezeieştile slujbe cuvintele imnului insuflat dreptului bătrân Simeon, primitorul de Dumnezeu: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne...”. La aceste cuvinte ne face atenţi Sfânta Biserică, mai ales astăzi, la această mare sărbătoare a Întâmpinării Domnului.

Despre ce ne vorbeşte, iubiţilor, acest sfânt imn al bătrânului Simeon, această cântare mărturisitoare înainte de moartea lui? În câteva cuvinte, în ea se cuprinde toată lucrarea lui Hristos. Aici se spune: „...că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor...”. În puterea darului proorocesc dat lui Simeon, el a întrezărit amănunţit mântuirea care a făcut-o pentru noi Mântuitorul nostru, mai ales pătimirea de pe Cruce şi moartea.

Dar nu numai în puterea darului proorocesc Sfântul Simeon a întrezărit această mântuire, ci şi datorită faptului că el a fost unul din cei şaptezeci de traducători ai Bibliei, cu trei sute de ani înaintea Întâmpinării Domnului. El traducea cartea proorocului Isaia, care atât de exact a prezis şi a ilustrat patimile şi moartea lui

Hristos, ca şi cum ar fi văzut totul cu ochii lui şi s-ar fi aflat lângă Cruce, când Domnul era răstignit. Nu în zadar, Proorocul Isaia este numit Apostolul lui Hristos al Vechiului Testament.

Mai departe, în sfântul imn al bătrânului Simeon se spune: „...lumină spre descoperirea neamurilor...”. Din aceste cuvinte se vede că dreptului Simeon i-a fost descoperită urmarea lucrării răscumpărătoare a lui Hristos - răspândirea credinţei în Hristos, ca Dumnezeu întrupat pe pământ, printre toate popoarele păgâne.

Este interesant că atunci când dreptul Simeon vorbeşte despre mântuire şi luminarea lumii întregi cu lumina credinţei, îi are în vedere pe toţi oamenii. Iar la sfârşitul cântării sale el vorbeşte doar despre slava poporului lui Dumnezeu, noul Israel. După moartea mântuitoare a lui Hristos, poporul ales al lui Dumnezeu, adică noul Israel, este Biserica Noului Testament, adică drepţii Noului Testament. Şi aceasta este de înţeles.

Domnul a săvârşit lucrarea mântuitoare a răscumpărării pentru toată omenirea; la fel şi lumina credinţei ortodoxe s-a răspândit încă prin propovăduirea Apostolilor în toate colţurile lumii. Dar nici pe departe, nu toţi oamenii s-au folosit de lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos şi n-au primit credinţa advărată în El; de aceea puţini oameni, chiar şi din rândurile ortodocşilor, dobândesc slava despre care vorbeşte Sfântul Simeon, primitorul de Dumnezeu.

Totuşi, ce trebuie să înţelegem prin această slavă? Sfântul Simeon a înţeles slava care se manifestă în viaţa oamenilor sfinţi, prin lucrarea Harului, din momentul pogorârii peste Apostoli a Sfântului Duh. Aceasta este mai înainte de toate sfinţenia drepţilor Noului Testament care este nedespărţită, după cuvintele lui Hristos, de bucuria dumnezeiască (Ioan 15, 10-11).

Această slavă sunt semnele şi minunile nespuse, pe care le săvârşeau plăcuţii lui Dumnezeu, în puterea sfinţeniei lor, prin Harul Sfântului Duh. Această slavă este cunoaşterea dumnezeiască a sfinţilor, care se manifesta prin descoperirile nespuse ale Tainelor dumnezeieşti şi vederea Domnului Iisus Hristos în slava Lui Dumnezeiască, a Preacuratei lui Maici, sfinţilor îngeri şi altor locuitori cereşti.

Prin această slavă trebuie să înţelegem ceea ce prooroceşte a spus dumnezeiescul psalmist: „Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate au făcut Domnul toate voile Sale într-înşii” (Psalmi 15, 3).

De slava, pe care a întrezărit-o Sfântul Simeon, primitorul de Dumnezeu, se minunează îngerii şi pentru care Îl proslăvesc neîncetat. De ea se minunează oamenii, căci la sfinţi se referă cuvintele Mântuitorului nostru: „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).

Această slavă a drepţilor Noului Testament o simt şi animalele sălbatice. În viaţa sfântului Simeon, stâlpnicul se spune că odată la stâlpul lui s-a târât un şarpe mare de 16 stânjeni lungime. El a început să-i arate ochiul său în care spânzura un ghimpe mare, fără cuvinte rugându-l pe marele stâlpnic să-l vindece. Sfântul Simeon i-a însemnat ochiul cu semnul sfintei cruci şi ghimpele a căzut. Ca mulţumită pentru vindecare şarpele, a stat întins înaintea stâlpului, în toată lungimea, o săptămână întreagă. Pelerinii care veneau la stâlpnic pentru povăţuire şi vindecare, se umpleau de cutremur şi frică văzând un asemenea monstru. De aceea sfântul stâlpnic a spus şarpelui: „Tu îi înfricoşezi mult pe oamenii lui Dumnezeu care vin la mine. Pleacă de la stâlpul meu”. Iar şarpele, ca o făptură înţelegătoare, s-a supus glasului minunatului plăcut al lui Dumnezeu şi imediat a plecat de lângă stâlp.

Voi ştiţi, iubiţilor întru Hristos fiii mei, cum slujea leul Sfântului Gherasim de la Iordan şi cum se supunea Sfântului Serafim de Sarov ursul. Iar egumenei mănăstirii Staroladojskaia din regiunea Novgorod i se supuneau lupii. Când iarna, după ce se ruga în paraclisul din adâncul pădurii întunecate, se întorcea cu schiorii în mănăstire, lupii o escortau pe de o parte şi alta ca nişte străji credincioase, îi înţelegeau cuvintele ei şi cea mai mică mişcare a mâinii. Aşa ocrotind-o pe marea nevoitoare, lupii o însoţeau până la porţile mănăstirii.

Iată ce slavă a drepţilor Noului Testament a prevăzut dreptul Simeon. Prin ea trebuie să înţelegem şi sfârşitul minunat al sfinţilor. Nu numai singur Sfântul Serafim de Sarov a avut un sfârşit slăvit, când îngerii i-au urcat sufletul la scaunul dumnezeiesc într-o lumină harică şi orbitoare. Asemenea sfârşit slăvit a dăruit Domnul şi Sfinţilor Antonie cel mare, Sfântului Cuvios Amun, Teodor Studitul şi lui Iosif, făcătorul de cântări şi altor mari bineplăcuţi ai lui Dumnezeu.

Proorocește a văzut Sfântul Simeon şi slava drepţilor care, după cuvântul lui Hristos, „...vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui lor (Matei 13, 43). În sfârşit, Sfântul Simeon şi-a văzut şi propria slavă viitoare în cereasca Împărăţie a lui Hristos. Cât de mare este ea, Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni i-a descoperit Sfântului Petru Atonitul printr-o vedenie. Sfântul Nicolae i-a spus Preacuviosului Petru că Simeon, primitorul de Dumnezeu are îndrăzneală atât de mare înaintea

Scaunului Dumnezeiesc, pe care el, Sfântul Nicolae, nu o are şi de aceea, trebuie să se roage cu sârguinţă dreptului Simeon.

Ce vrea de la noi, iubiţilor întru Hristos fiii mei, Sfânta Biserică, atunci când ne aminteşte de cuvintele sfântului Simeon, primitorul de Dumnezeu? Ea vrea ca noi neîncetat să ne amintim că Domnul a lucrat mântuirea prin vărsarea Sângelui Său pentru toţi oamenii şi prin urmare şi pentru fiecare dintre noi, iar noi va trebui să dăm seamă în faţa Lui, în faţa Sângelui Său, dacă prin păcatele noastre îl vom necinsti.

Apoi Sfânta Biserică mai vrea ca noi neîncetat să ne amintim de roadele patimilor răscumpărătoare de pe Cruce ale Mântuitorului: răspândirea credinţei în Hristos printre toţi oamenii de pe pământ şi pentru ca întotdeauna să ne călăuzim de lumina acestei credinţe, temelia şi mijlocul pentru lucrarea propriei noastre mântuiri.

Această dorinţă a Bisericii se va înfăptui în viaţa noastră, dacă ne vom sârgui să avem adevărata credinţă ortodoxă. Dacă vom avea o credinţă eretică, vom aduce asupra noastră marea mânie a lui Dumnezeu şi aici şi în viaţa de după moarte, iar în locul Împărăţiei Cereşti, veşnica noastră soartă vor fi muncile iadului.

În sfârşit, Sfânta Biserică atenţionându-ne asupra cuvintelor cântării bătrânului Simeon de Dumnezeu insuflată, vrea ca noi să ne sârguim neîncetat către această slavă harică pregătită nouă de Dumnezeu, prin împlinirea neabătută a poruncilor dumnezeieşti. Atunci această slavă, într-o oarecare măsură, se va închipui în noi în viaţa noastră pământească, iar în cea cerească, Împărăţie a lui Hristos, se va descoperi deplin.

Atunci asupra noastră se vor împlini cuvintele rugăciunii Arhiereşti a lui Hristos, Care se ruga astfel Dumnezeiescului Său Tată pentru ucenici, pentru toţi ceilalţi credincioşi adevăraţi: „Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17, 24). Amin.

(Ţinut în Biserica rusă „Sfântul Nicolae” din Sofia la 2/15 februarie 1947)

“Că văzură ochii mei mântuirea Ta…”: Păzind în inimă, întru nădejde, mângâierea harului, în aşteptarea zilei celei mari. Predica Arhim. Zaharia de la Essex despre legătura între Întâmpinarea Domnului şi a doua venire. “Nu putem avea o atitudine neutră faţă de Hristos”

“Noi să păstrăm darul lui Dumnezeu în inimă aşa încât să putem sta înaintea Domnului în ziua aceea când El va clătina cerurile şi pământul. Atunci toate cele zidite vor pieri şi numai cele pecetluite cu harul nezidit al Crucii şi al învierii Lui vor dăinui veşnic…”.

Arhimandriul Zaharia Zaharou: Predică la odovania praznicului Întâmpinării Domnului

Este o mare bucurie pentru mine să mă aflu din nou în mijlocul dumneavoastră. Nu este lipsit de însemnătate faptul că astăzi, de odovania praznicului Întâmpinării Domnului, slujim împreună Sfânta Liturghie, pentru că acesta este de fapt şi praznicul preoţiei împărăteşti a lui Hristos.

Data trecută când m-aţi invitat la întrunirea frăţiei clericilor Bisericii Creştin-Ortodoxe Antiohiene am vorbit despre îndoita înfăţişare a lui Hristos, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. Am spus că Hristos l-a îndreptăţit pe om înaintea lui Dumnezeu prin pilda Sa adevărată şi desăvârşită, şi că, dacă vom urma pildei Lui, nu vom fi ruşinaţi, ci vom fi primiţi de Tatăl şi de Duhul Sfânt ca fii ai lui Dumnezeu. De asemenea, Hristos L-a îndreptăţit şi pe Dumnezeu înaintea oamenilor pentru că ne-a iubit până la capăt, până la moarte, lucrând în felul acesta mântuirea noastră. Dar înfăţişarea Lui este şi începutul vădirii preoţiei Sale, care are mare însemnătate pentru noi, căci toţi suntem chemaţi să fim părtaşi la ea. Nu există decât o singură preoţie, preoţia împărătească a lui Hristos de care toţi creştinii au parte, însă noi, ca preoţi hirotoniţi, suntem îndoit părtaşi la ea.

Aş vrea să mă opresc puţin asupra celor două persoane care L-au întâmpinat pe Hristos în templu: Sfântul Simeon, om „drept şi temător de Dumnezeu“, după cum zice Scriptura, şi Proorocița Ana. Amândoi erau înaintaţi în zile, însă amândoi purtau în inimă nădejdea mântuirii ce avea să vină şi aşteptau nestricăcioasa „mângâiere a lui Israel“ (Luca 2,25), adică pe Hristos. Aceasta înseamnă că se împărtăşiseră de Duhul proorocesc al lui Dumnezeu şi ţineau aprins în ei darul acesta al proorociei.

Preoţia este şi ea un dar proorocesc pe care trebuie să-l păstrăm viu şi însufleţit până la sfârşit. Şi vom izbuti să-l păstrăm dacă vom avea mereu în inimă mângâierea cea nestricăcioasă a lui Dumnezeu. Iar când această mângâiere va prisosi în inima noastră, vom fi în stare să-i mângâiem şi pe ceilalţi, pe poporul lui Dumnezeu care caută ajutor de la noi. Drepţii Simeon şi Ana ne sunt pilde de viaţă, ei sunt oameni care în chip proorocesc s-au făcut părtaşi la preoţia împărătească a lui Hristos. Plini de nădejde, ei aşteptau mângâierea lui Israel la fel cum noi, poporul Noului Israel, aşteptăm ziua cea înfricoşată a celei de-a doua veniri a Domnului.

Domnul a „plecat cerurile şi S-a pogorât“ (cf. Ps. 143,5), iar întruparea Sa este în acelaşi timp şi proorocia celei de-a doua veniri a Lui. De aceea, cei care au iubit venirea Domnului în trup tânjesc şi după cea de-a doua venire a Lui, în slavă. Însă ei nu trăiesc într-o aşteptare pasivă, ci mai degrabă aleargă spre cea de-a doua venire a Lui, atât de mare le este dorinţa de a-L vedea pe Domnul.

Când S-a întrupat, Hristos a devenit „semnul” lui Dumnezeu pentru toate generaţiile, semn care avea să stârnească împotriviri, după cum citim în Evanghelia de astăzi (Luca 2,34). Aceasta înseamnă că nu putem avea o atitudine neutră faţă de Hristos. Dacă ne predăm Domnului cu dragoste smerită, El ne va adumbri cu puterea Sa mântuitoare. Atunci Îl vom purta în inimile noastre şi, asemenea dreptului Simeon, vom cânta o cântare de biruinţă. Însă de vom lăsa anii îndelungaţi ai vieţii să stingă în inimile noastre nădejdea mântuirii, aceasta ne va duce la pierzanie. Dacă veşnicia va înceta să mai fie pentru noi însuflarea fără de care nu putem trăi şi prin care se împlineşte cu adevărat fiinţarea noastră pe pământ, atunci inevitabil ne vom face robi realităţii întunecate a lumii căzute care ne înconjoară. Şi în aceasta constă toată tragedia omenirii.

Domnul ne-a încredinţat spre păstrare o moştenire sfântă şi aşteaptă ca noi să I-o înfăţişăm neîntinată în ziua aceea în care va veni să judece iarăşi lumea cu dreptate şi mare milă. După cum spuneam, o atitudine neutră nu este cu putinţă. Nu este zi mai măreaţă decât aceea în care ne vom întâlni cu Domnul, Ziditorul şi Mântui-

torul nostru. Aceasta este nădejdea cea mare care ne ţine vii inimile în ciuda greutăţilor preoţiei. Trebuie să ne aducem aminte că suntem părtaşi la preoţia lui Hristos, iar preoţia Lui în această lume este una a suferinţei. De aceea, în încercări şi în năpaste să nu ne lăsăm pradă descurajării, ci să păstrăm vie în noi această aşteptare plină de nădejde prin rugăciune şi slujire. Atunci darul pe care Domnul ni l-a dat la hirotonie se va reînnoi pururi în inima noastră, statornicind-o în nădejdea bunătăţilor viitoare.

Lumea în care trăim, oricât ar fi ea de frumoasă, este ca un văl care ne desparte atât de împărăţia lui Dumnezeu cât şi de împărăţia întunericului. Uneori împărăţia întunericului îşi întinde bezna ei peste noi, alteori ajung până la noi razele strălucitoare ale împărăţiei luminii, care ne mângâie şi ne întăresc. Însă noi să păstrăm darul lui Dumnezeu în inimă aşa încât să putem sta înaintea Domnului în ziua aceea când El va clătina cerurile şi pământul. Atunci toate cele zidite vor pieri şi numai cele pecetluite cu harul nezidit al Crucii şi al învierii Lui vor dăinui veşnic.

Chiar înainte de Patima Sa, Domnul a zis: „Acum este judecata acestei lumi” (Ioan 12, 31) şi, cu adevărat, când Hristos atârna pironit pe Cruce, lumea era judecată. El tăcea, dar întreaga zidire vorbea în locul Lui. Ştim că soarele s-a întunecat, pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis şi alte lucruri minunate s-au petrecut. Iar cei care nu purtau în inimile lor lumina harului Său „se întorceau bătându-şi pieptul” (Luca 23, 48), căci nu puteau să rabde priveliştea răstignirii Lui. Singurii care au fost în stare să rămână la picioarele Crucii au fost Maica Domnului şi Sfântul Ioan Teologul. Căci Cel ce era mort pe Cruce era viu în inimile lor şi El îi ajuta să rămână neclintiţi în ceasul acela înfricoşat, deşi erau copleşiţi de durere.

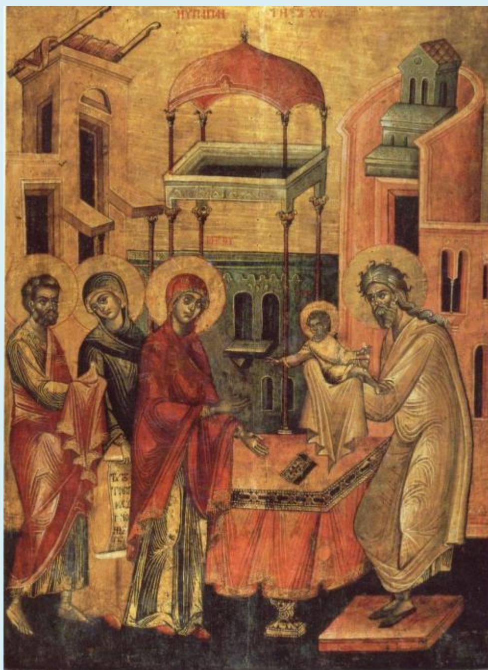
Dacă şi noi iubim întâia venire a Domnului şi dacă păstrăm cu sfinţenie darul care ne-a fost dat, atunci o lumină minunată va străluci în inimile noastre, insuflând în noi aşteptarea şi nădejdea celei de-a doua veniri a Lui. Şi această lumină, oricât de plăpândă ar fi ea, va fi o deschidere spre împărăţia cea veşnică a luminii, când Domnul va veni iarăşi cu slavă; şi atunci, împreună cu toţi sfinţii vom cânta precum dreptul Simeon cântarea de biruinţă: „Binecuvântat este Cel ce a venit şi iarăşi va să vină întru Numele Domnului.” Amin.

[1] Predică rostită în timpul Sfintei Liturghii care a încheiat întrunirea frăţiei clericilor Bisericii Creştin-Ortodoxe Antiohiene.

(din: Arhimandritul Zaharia Zaharou, Omul cel tainic al inimii (I Petru 3, 4), Editura Basilica, Bucureşti, 2014)

Arhim. Zaharia Zaharou - Predică la Odovania praznicului Întâmpinării Domnului

Hristos a venit ca să fie înainte-adus în Biserica lui Dumnezeu, în cetatea lui Dumnezeu. Înainte-aducerea Sa este o înainte-aducere desăvârşită.

Am auzit în Evanghelia de astăzi (Mt. 26, 7-13) cum femeia care a adus mirul cel de mult preţ lui Hristos a fost lăudată pentru gestul ei de dragoste. Oamenii, cu mintea lor trupească, au judecat-o ca fiind risipitoare, dar Domnul, care a văzut în vasul de alabastru toată dragostea pe care această femeie o purta în inima ei, a lăudat-o.

Astăzi este odovania unui praznic al dragostei. Astăzi Domnul Se aduce înainte în Biserică şi cuvântul „se aduce înainte" este plin de înţelesuri.

Odinioară, ca mirean, obişnuiam să mă rog înainte de Liturghie ca Domnul să mă învrednicească să mă împărtăşesc cu Sfântul Său Trup şi Sânge. Însă din clipa în care Dumnezeu mi-a dăruit - măcar că sunt nevrednic - harul preoţiei, nu m-am mai rugat niciodată să fiu învrednicit de împărtăşirea cu Trupul şi Sângele lui Hristos, ci întotdeauna m-am rugat ca El să-mi dăruiască o înainte-aducere sfântă înaintea sfântului Său altar şi Sfânta Împărtăşanie se cuprinde în aceasta.

Hristos a venit ca să fie înainte-adus în Biserica lui Dumnezeu, în cetatea lui Dumnezeu. Înainte-aducerea Sa este o înainte-aducere desăvârşită.

În Liturghie, „înainte-aducerea" ne aminteşte de o jertfă şi Sfântul apostol Pavel spune limpede că noi ar trebui să punem înainte trupurile noastre ca pe o jertfă vie (cf. Rom. 12, 1), nu urmând lumii acesteia, ci căutând voia cea sfântă şi desăvârşită a lui Dumnezeu şi urmând ei. Pentru că în această voie este viaţă veşnică din belşug (cf. In. 10, 10), în timp ce această lume e numai trecătoare - se sfârşeşte.

Astăzi este începutul înainte-aducerii Domnului nostru, începutul jertfei Sale, începutul arătării marii Sale iubiri. Înainte-aducerea Domnului a fost desăvârşită şi întru tot bine plăcută lui Dumnezeu-Tatăl, pentru că a fost o jertfă curată (cf. Ef. 5, 2).

Înainte-aducerea noastră nu este o jertfă curată şi de aceea în Liturghie aducem mulţumiri şi cereri - mulţumim şi facem cereri stăruitoare. Mulţumim pentru toate câte a făcut Dumnezeu pentru noi - şi sunt atâtea care pot fi enumerate - şi ce lucruri mari! Dar facem şi rugăciuni de cerere, pentru că nu suntem încă slobozi de păcat; pe când Domnul - fără de păcat cum era El - a fost o jertfă curată adusă lui Dumnezeu-Tatăl (cf Ev. 7, 26-27). Cu înainte-aducerea Sa - într-o singură lucrare - Hristos a cuprins cerul şi pământul şi ţinuturile iadului (cf. Ef. 4, 9-10).

Prin această desăvârşită înainte-aducere, Domnul L-a îndreptăţit atât pe Dumnezeu, cât şi pe om. L-a îndreptăţit pe Dumnezeu, întrucât a arătat neţărmurita Lui dragoste spre mântuirea lumii: „Că aşa au iubit Dumnezeu lumea, încât şi pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-au dat" spre mântuirea ei (cf. In. 3, 16).

Fiul aşa a iubit lumea, încât a primit, de dragul nostru, să fie precum un miel dus la junghiere (cf. Fapte 8, 32, Is. 53, 7). Duhul Sfânt, aşijderea, cu dragoste, a mărturisit această lucrare a Domnului nostru, întrucât înainte-aducerea Sa - în care El a îmbrăţişat cerul şi pământul şi toată zidirea - a fost făcută în puterea Duhului celui Veşnic.

Prin această înainte-aducere, El a umplut întreaga lume creată cu puterea Sa ziditoare şi mântuitoare, aşa încât noi să putem să-L întâmpinăm oriunde ne-am afla. Fie în bucurie, fie în iadul durerilor noastre, Domnul este de faţă, pentru că El a umplut toată zidirea cu puterea Sa dumnezeiască şi cu viaţă. A sfinţit apele, botezându-Se în Iordan; a luminat ţinuturile iadului, prin pogorârea Sa la iad. Când S-a înălţat la cer, precum se spune în Evanghelie, S-a înălţat încet, încet (cf. Lc. 24, 50-51), ca să sfinţească tot văzduhul şi toate cerurile.

Aşadar, toată viaţa Domnului nostru nu a fost decât o înainte-aducere lui Dumnezeu şi această înainte-aducere a fost desăvârşită şi sfântă şi L-a îndreptăţit pe Dumnezeu înaintea omului prin marea Sa dragoste.

Dar Hristos l-a îndreptăţit şi pe om înaintea lui Dumnezeu, întrucât ne-a dat o pildă desăvârşită de ascultare. Aşa L-a iubit pe Dumnezeu-Tatăl şi tot neamul omenesc, încât nu Şi-a cruţat propria viaţă şi a făcut aceasta fără ca cineva să poată să-L vădească de păcat. A făcut aceasta fără de păcat, în chip desăvârşit şi ne-a dat o pildă desăvârşită.

Drept aceea, oricine calcă pe urmele paşilor Domnului nostru este primit, de Dumnezeu, întrucât în înainte-aducerea Sa, El ne îmbrăţişează şi pe noi. Viaţa fiecăruia dintre noi şi îndeosebi, viaţa preoţilor, este o înainte-aducere în faţa lui Dumnezeu.

Înainte-aducerea Domnului nostru a fost desăvârşită, datorită dragostei Sale. Înainte-aducerea noastră este bine primită şi bine plăcută lui Dumnezeu, când avem dragoste, când Îi răspundem cu dragoste. În dragoste ni s-a descoperit nouă persoana Sa, dragoste „până în sfârşit” (cf. In. 13, 1), întrucât a spus: „Mai mare dragoste ca aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-şi pună pentru prietenii săi” (In. 15, 13).

Omul devine adevărat şi vrednic de încredere înaintea lui Dumnezeu când îi răspunde cu dragoste; dragoste potrivit poruncii lui Dumnezeu; dragoste până la ura de sine; întrucât atunci el se arată a fi de asemenea chip adevărat al lui Dumnezeu.

Trebuie să spun că zilele acestea am fost foarte mişcat să fiu cu dumneavoastră, să trăiesc cu dumneavoastră şi să vă văd dragostea şi simplitatea - pornind în primul rând de la adânc-cinstitul şi mult iubitul nostru episcop, până la cel mai de pe urmă dintre preoţi; să văd dragostea pe care o aveţi întreolaltă şi simplitatea, îndemnându-vă unul pe altul cu dragoste, sfătuindu-vă unul pe altul, adunându-vă cu dragoste, aşteptând acea măreaţă şi aleasă zi a Domnului nostru.

Precum Simeon - care era drept şi credincios - şi prorociţa Ana - care, din pricina dragostei ei de Dumnezeu, era tot timpul în biserică - au putut să-L recunoască şi să-L primească pe Dătătorul de viaţă, Hristos, tot aşa această convorbire şi acest „preaplin” al dragostei, care este însuflat în întrunirile noastre, sunt cea mai bună pregătire spre a-L primi pe Domnul, care a venit şi iarăşi va veni.

Dragostea, spune apostolul, niciodată nu cade (cf. 1 Cor. 13, 8). Cel ce are dragoste, slujitorul dragostei, nu poate fi despărţit de Dumnezeul dragostei (cf. Rom. 8, 35-39), pentru că dragostea e nemuritoare, dragostea e însuşi Dumnezeu.(cf. 1 In. 4, 8; 4, 16).

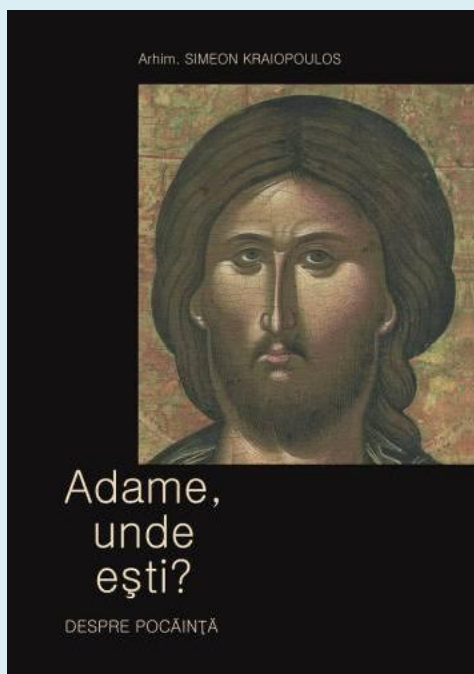
Aşadar, ca înainte-aducerea noastră să fie vrednică şi bineplăcută Domnului, trebuie să avem întotdeauna în minte că acesta este semnul prin care recunoaştem pe slujitorul lui Dumnezeu, dragostea: „Unde sunt Eu, acolo şi slujitorul Meu va fi", zice Domnul (In. 12, 26); şi dacă El este un Dumnezeu al dragostei şi al dragostei „până în sfârşit" şi dacă „mai mare dragoste ca aceasta nimeni nu are", astfel trebuie şi slujitorul Său să fie.

Trebuie să fie un slujitor al dragostei. Întrucât am fost atât de întărit de dragostea pe care mi-aţi arătat-o în cele câteva zile care au trecut - măcar că sunt nevrednic şi cel mai de pe urmă - îndrăznesc să mă rog ca Dumnezeu să binecuvânteze această „rămăşiţă" (cf. Rom. 11, 5; Is. 1, 9) de aici, să vă binecuvânteze pe toţi şi lucrarea pe care o săvârşiţi în această ţară şi să vă facă „aluat" care să dospească toată frământătura... (cf. 1 Cor. 5, 6, Gal. 5, 9).

Aceasta este rugăciunea mea şi cu această rugăciune intru în Liturghie, cu binecuvântarea episcopului nostru.: „Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze această rămăşiţă. Fie ca Dumnezeu s-o facă „aluat" care să dospească toată frământătura... . Şi fie ca Dumnezeu să binecuvânteze pe toţi cei ce binecuvântează această rămăşiţă. Amin.

(extrase din: Arhim. Zaharia Zaharou, „Lărgiţi şi voi inimile voastre, predică ţinută la odovania praznicului Întâmpinării Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, în ultima zi a întrunirii, 9 februarie, 2013)

Arhim. Simeon Kraiopoulos - Meditaţie trezitoare la paremia Vecerniei Întâmpinării Domnului despre oamenii religioşi care … nu ascultă(m) adevărul lui Dumnezeu

Predica a fost ţinută la privegherea
după prăznuirea sărbătorii Întâmpinării Domnului

"… nu ne pocăim, nu ne întoarcem cu adevărat. Tratăm lucrurile superficial şi facem următorul compromis: vrem să fim ai lui Hristos, să ne aflăm în Biserică, dar să nu pierdem nimic din cugetarea lumească, din viaţa lumii…"

***

"…regulile tipiconale erau ţinute cu stricteţe. Dar ce se întâmplă înlăuntrul inimilor lor? Se lăsau în voia lui Dumnezeu sau nu? Aceasta este marea problemă! Poţi să dăruieşti toate bunurile tale, dar dacă nu-ţi vezi păcatele, nu te pocăieşti, nu te întorci şi nu-ţi dăruieşti inima lui Dumnezeu, Acesta cum te va vindeca?".

Lipsa de pocăinţă a poporului lui Dumnezeu

La Vecernia praznicului Întâmpinării, a doua Paremie care s-a citit a fost din capitolul al şaselea al cărţii Profetului Isaia [*Isaia 6, 1-10*]. Profetul al văzut în vedenie pe Domnul şezând pe tron înconjurat de Serafimi. Un serafim a luat cu un

cleşte un cărbune aprins din jertfelnic şi l-a atins de buzele profetului. ***„Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mâna sa un cărbune, pe care-l luase cu cleştele de pe jertfelnic”.***

Şi aşa cum spun Măririle la cântarea a nouă la sărbătoarea Întâmpinării: ***„Cleştele cel tainic, tu eşti Marie, care l-ai zămislit în pântece, pe cărbunele Hristos!”.*** Adică, Maica Domnului, care L-a zămislit în pântecele ei pe Hristos, este preînchipuită de cleştele cel tainic, de cărbunele cel aprins.

Serafimul, a adus la gura profetului cărbunele aprins şi a zis: ***„Iată, s-a atins de buzele tale şi va şterge toate păcatele tale, şi fărădelegile tale le va curăţi!”.***

În continuare, profetul a auzit glasul Domnului zicându-i: ***„Pe cine voi trimite şi cine va merge pentru Noi? Şi a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!”.***

Şi Dumnezeu a grăit din nou: ***„Du-te şi spune poporului acestuia: cu auzul veţi auzi şi nu veţi înţelege, şi uitându-vă, vă veţi uita, dar nu veţi vedea. Că s-a învârtoşat inima poporului acestuia, urechile sale greu au auzit şi ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi cu urechile să audă şi cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă la Mine şi să-l vindec”.***

Adică, aceşti oameni nu vor vedea, nu vor auzi, cu toate că au ochi şi urechi, nu vor înţelege cu toate că au inimă şi se va întâmpla aceasta tocmai ca să nu se întoarcă şi să-i vindece.

N-am luat seama altă dată la acest text, decât ieri când am avut priveghere şi m-a înfricoşat. Din Paremie mi-am amintit această expresie, acest răspuns pe care-l dă profetul: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!”, când Îl aude pe Dumnezeu întrebând: „Pe cine voi trimite? Cine va merge la poporul acesta?”. Şi rosteşte, în continuare, şi alte cuvinte înfricoşătoare.

Dumnezeu a văzut că poporul acesta, deşi are ochi, nu vede, deşi are urechi, nu aude, cu toate că are inimă, nu înţelege, pentru că s-a învârtoşat inima lui, ochii lui s-au închis şi urechile lui s-au îngreunat. Dumnezeu încheie astfel: urechile, ochii şi inima acestor oameni nu lucrează. Prin urmare, nu se vor întoarce şi nu-i va vindeca. Dumnezeu aşteaptă întoarcerea, pocăinţa omului.

Oamenii religioşi care nu ascultă adevărul lui Dumnezeu

Sa luăm aminte la aceste relatări. Dumnezeu trimite pe profet să vorbească unui popor, care printre altele îşi împlineşte regulat îndatoririle sale religioase. Oamenii merg la Templu, aduc arderile de tot, chiar jertfele cele mai mici, fără întrerupere. Nu încalcă Legea. Toţi ţin rânduielile cu străşnicie. Nu aud, însă, glasul profeţilor, adevărul lui Dumnezeu, prin urmare rămân în păcat, în pieirea lor, în neputinţele lor.

Dumnezeu vrea foarte mult să-i vindece: ***„Să se întoarcă şi-i voi vindeca pe ei!”***, spune Dumnezeu în profeţie. El vrea să-i vindece, dar nu se poate dacă nu se întorc. Omul trebuie să se întoarcă, întoarcerea în cazul israelitenilor, se înţelege, nu însemna doar să meargă la templu sau să aducă jertfe. Acestea deja se întâmplau, regulile tipiconale erau ţinute cu stricteţe. Dar ce se întâmplă înlăuntrul inimilor lor? Se lăsau în voia lui Dumnezeu, sau nu? Aceasta este marea problemă! ***Poţi să dăruieşti toate bunurile tale, dar dacă nu-ţi vezi păcatele, nu te pocăieşti, nu te întorci şi nu-ţi dăruieşti inima lui Dumnezeu, Acesta cum te va vindeca?***

Pronia divină a rânduit să se citească aceste lecturi şi altele asemănătoare, desigur, nu ca pe o povestire, ci ca pe o realitate a Bisericii, a poporului lui Dumnezeu. Mi-e teamă ca nu cumva, şi astăzi, Dumnezeu să trimită un om să ne spună: „Nu auziţi, nu vedeţi, nu înţelegeţi, nu vă întoarceţi, iar Dumnezeu nu vă va vindeca!”.

Profeţii au făcut o lucrare neplăcută. Vedem aici ca şi profetul Isaia şi profetul Ieremia, ca şi alţi profeţi, s-au confruntat cu asemenea situaţii. Adică, aveau de-a face cu un popor care oarecum se întorsese, erau în templu, dar fără pocăinţă, fără căinţa cea adevărată şi prin urmare, fără o relaţie reală cu Dumnezeu.

Cu toate acestea, Dumnezeu a trimis pe profeţii Săi să propovăduiască, să le spună adevărul: „Luaţi aminte, deşi auziţi, nu auziţi, deşi vedeţi, nu vedeţi, deşi aveţi inimă, aceasta s-a învârtoşat şi nu înţelege nimic!”.

Profetul Ieremia, am spus şi altă dată acest lucru, într-o împrejurare când poporul nu asculta – acesta vorbea, repeta, dar poporul nu auzea, nu înţelegea, nu voia să înţeleagă – s-a hotărât să se oprească. Înfricoşător lucru este omul!

Să ne amintim acum şi ceea ce spune Sfântul Ştefan, primul martir creştin, arhiereilor când este judecat: ***„Voi, cei tari în cerbice şi netăiaţi împrejur la inimă şi la urechi, voi pururea staţi împotriva Duhului Sfânt, precum părinţii voştri aşa şi voi!“ [Fapte 7, 51].***

La ce le folosea faptul că aveau tăierea împrejur, tipicul, Legea? Inima lor era netăiată împrejur, iar ei tari în cerbice. Cum să-şi plece cineva capul, să se smerească înaintea lui Dumnezeu, să se căiască şi să se întoarcă la Acesta? Omul este făptură semeaţă, îşi ţine capul sus, nu a învăţat să şi-l plece, în semn de smerenie şi de pocăinţă.

Profetul Ieremia a hotărât deîndată să se oprească, dar n-a putut. O lumină dinlăuntrul sufletului, din inima lui, l-a făcut să vorbească, să propovăduiască, deşi cuvântul său cădea în gol. ***„Tot se va găsi cineva care să-l laude [Ieremia 20, 9-10]“***, îi spune Dumnezeu în altă împrejurare, când îl trimite pe profet, iar acesta deznădăjduit nu mai aştepta nimic bun. Profetul este asemenea celui trimis să găsească struguri într-o vie culeasă. Cam aşa se arăta poporul lui Israel. Şi Dumnezeu i-a zis profetului: ***„Du-te şi caută, poate vei mai găsi vreun ciorchine mic, uitat printre frunze!”***

Să nu ne oprim la tipic!

Paremia m-a impresionat şi vă spun tocmai pentru că au legătură cu Mărturisirea despre care vorbim.

Să nu ne oprim la tipic, pur şi simplu la câteva rânduieli pe care omul le împlineşte uşor. Grumazul nostru trebuie să se plece, inima noastră trebuie să se înmoaie, învârtoşarea inimii trebuie să se subţieze. Sfântul Ştefan, primul martir, vedea toate. Ceilalţi nu vedeau, nu înţelegeau nimic. Pe Hristos L-au văzut şi ei, L-au ascultat, însă L-au răstignit.

Mântuirea este o mare taină. Unul înţelege, altul nu înţelege, unul simte, altul nu simte, unul este mişcat, se umple de evlavie şi se topeşte înaintea lui Dumnezeu, pocăindu-se şi smerindu-se, arătându-se recunoscător, oferindu-se pe sine iubirii şi recunoştinţei lui Dumnezeu, şi nădăjduind în Acesta. Altul, însă, nu are nici o idee despre toate acestea. Aceştia toţi se află în Biserică.

Sa fim cu mare luare aminte. Dacă nu s-a deschis, încă, inima noastră, dacă cuvântul lui Dumnezeu nu a pătruns, adânc, înlăuntrul nostru să ne sensibilizeze şi să aducă rod, să ne neliniştim. Dovada că inima noastră s-a deschis este întoarcerea. Ai înţeles, ai auzit bine? Atunci vine degrabă pocăinţa, plecarea spre Dumnezeu şi vindecarea. Atunci Dumnezeu îl vindecă pe om.

Am făcut o înţelegere

Zile acestea am primit o consemnare cu o întrebare, la care ne vom referi mai pe larg în Duminica următoare.

„Cineva, să nu spunem cine este, a spus că omul nu se vindeca de patimi, ci doar se uşurează puţin”. Este greşit. Sunt mulţi cei care se luptă, se ostenesc, dar nu se vindecă de patimi, ci rămân la fel. De-abia cu sila ne stăpânim patimile. De ce? Pentru că nu ne pocăim, nu ne întoarcem cu adevărat. ***Tratăm lucrurile superficial şi facem următorul compromis: vrem să fim ai lui Hristos, să ne aflăm în Biserică, dar să nu pierdem nimic din cugetarea lumească, din viaţa lumii.***

Poţi să săvârşeşti multe lucruri, dar dacă nu te smereşti, harul nu va veni asupra ta niciodată. Aşadar cum să te vindeci? Omul nu poate să se vindece prin propriile puteri, nici măcar prin asceză. „Să se întoarcă, şi-i voi vindeca pe ei!”, zice Domnul. Nu spune să se întoarcă şi să se vindece ei înşişi. Dumnezeu este Cel Care tămăduieşte. Patimile noastre rămân, pentru motivul pe care l-a spus Hristos: ***„Pentru că ziceţi că vedeţi, păcatul rămâne asupra voastră“ [Ioan 9, 41].***

Avem impresia că noi ştim totul, că vedem, că avem lumină. O vorbuliţă să ne spună celălalt şi devenim fiare. Chiar dacă nu ne manifestăm, vom reacţiona înlăuntrul nostru. Unde este smerenia? Unde este pocăinţa cea adevărată? Suntem ca cel care, atunci când plouă, se fereşte să nu se ude tot. Omul trebuie să conştientizeze că este în întregime păcat, în întregime întuneric. Când aleargă la Dumnezeu, Acesta preia păcatul şi neputinţa, îl vindecă pe om şi-i dă lumină.

Oricât m-ar costa, fă să mă întorc la Tine!

Să ne pocăim cu adevărat şi să ne întoarcem la Dumnezeu. Dacă vom înţelege că nu putem singuri şi sigur nu putem, să-L rugăm pe Dumnezeu, să-I spunem direct, sincer, cinstit, fără să dăm înapoi: ***„Dumnezeule, oricât m-ar costa, fă să mă smeresc şi să mă pocăiesc cu adevărat! Oricât m-ar costa, fă să mă întorc la Tine, să-mi văd păcatul, să alerg la Tine, lumina şi mântuirea mea!”.***

Nu ne-am pocăit. Căinţa nu a pătruns adânc în sufletul nostru. Ne stăpâneşte egoismul, mândria, iubirea de sine, întunericul dens. Diavolul ne-a biruit. Ni se cere pocăinţă adevărată! Dumnezeu este Cel Care ne va lumina pe toţi şi ne va ajuta să ne pocăim şi să ne mântuim.

(din: Arhim. Simeon Kraiopoulos, “Adame, unde eşti? Despre pocăinţă“, Editura Bizantină, Bucureşti, 2008)

Arhimandritul Timotei Kilifis: Întâmpinarea Domnului - „praznicul curăţirii”

După tradiţia iudaică, Maica Domnului, la împlinirea a patruzeci de zile, trebuia să meargă la Templu, ca să ia parte la „praznicul curăţirii”, să-L închine pe Iisus (ca om) lui Dumnezeu, ca Întâiul născut de parte bărbătească (Luca 2, 21-24) şi să ofere, conform Legii lui Moise, cel puţin „doi pui de turturea” (doi porumbei mici). Cei bogaţi aduceau miei, Hristos şi aici Se arată sărac, ca să ne înveţe adevărata simplitate, care atunci când devine măsură de viaţă, contribuie la fericire. De obicei, opulenţa duce la neputinţă duhovnicească.

Când au mers la Templu, l-au întâlnit pe dreptul Simeon, om temător de Dumnezeu care aştepta, conform textelor profetice, pe Mântuitorul lumii. El credea nezdruncinat, sub inspiraţia Duhului Sfânt, că nu va muri înainte să-L vadă pe Hristos. Nu vei vedea moartea până ce vei vedea pe Hristosul Domnului! Și Duhul Sfânt a fost asupra lui (Luca 2, 25-26).

Maica Domnului, aşa cum am spus, era însoţită de Iosif, considerat bărbatul ei şi „tatăl lui Hristos”, aşa cum este numit în Evanghelia Sfântului Luca (aici înţelegem încă o dată cât de indispensabil era Iosif Maicii Domnului, ca să acopere „fărădelegea”, încât să n-o batjocorească cărturarii şi fariseii, să n-o ucidă cu pietre, ca „desfrânată”).

Simeon, luminat de Duhul Sfânt, L-a recunoscut pe Hristos drept Mântuitorul lumii, L-a primit în braţe şi a rostit acea minunată rugăciune doxologică: Acum liberează pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace! Că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor. Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău, Israel (Luca 2, 29-31).

Părinţii Pruncului s-au minunat şi de această întâmplare. Aşa se explică faptul că Maica Domnului ascundea continuu aceste lucruri, păstra cuvintele acestea în inima ei (Luca 2, 51) despre Iisus, pe care după aceea le-a spus apostolilor şi evangheliştilor, care le-au propovăduit şi le-au aşternut în scris.

(Arhimandritul Timotei Kilifis, Hristos, Mântuitorul nostru, Editura Egumeniţa, 2007, pp. 50-51)

Protos. Dr. Vasile Vasilache - Predică la Întâmpinarea Domnului

Fraţi creştini, socot că nu este om trăitor pe acest pământ, care să nu-şi facă sănătoasă judecata că, universul, cu tot sistemul planetar, şi întregul cosmos nu există decât în vederea vieţii omeneşti. Dacă n-ar fi omul, acest cosmos n-ar avea nici o raţiune să existe şi să-şi dăinuiască frumuseţile lui, precum şi dărnicia de a scălda în raze şi a picura rouă, care să fructifice însutit seminţele de sub catifelata pătură pământească. Oare pentru cine socotiţi că s-ar desfăşura întreagă această armonie de frumuseţi şi prea bogată rodire, dacă n-ar fi omul, regele creaturii, care să menţină proporţia între tot ceea ce există pe pământ, să pună ordinea şi să domnească în această împărăţie a universului?

Fiorii groazei îmi învăluie judecata ori de câte ori mă gândesc ce ar putea să fie acest univers fără om… un pustiu... o împărăţie a sălbătăciei naturii, o domnie a fiarelor, un hău al tuturor prăpastiilor.... iar mai presus de toate, nu ne-am putea explica, pentru ce ar mai fi creat acest univers Dumnezeu? Numai pentru animalele care să se sfâşie între ele, şi care-şi au privirile aţintite către pământ şi nicidecum, măcar către frumuseţile cosmosului?...

O existenţă a cosmosului fără de om, ar presupune o creare a universului, fără de nici o raţiune, deci un produs al întâmplării. Dar, cea mai simplă judecată nu poate admite ca o întâmplare să producă din nimic, acest măreţ cosmos, căci „din nimic, nimic”, iar întâmplarea nu e decât o vorbă goală de orice sens şi forţă, care nu poate explica nimic.

Absenţa omului pune problema absenţei cosmosului.

Fraţilor, dacă pentru oricine, întreg cosmosul şi tot universul există în vederea omului, apoi, pentru orice creştin corpul şi viaţa tuturor oamenilor există în vederea împreună vieţuirii cu Dumnezeu, într-o viaţă plină de fericiri nesfârşite şi de preamărire a lui Dumnezeu.

După cum pe pământ trebuie să întâmpinăm pe om, la fel şi omul trebuie să întâmpine pe Dumnezeu.

Întreaga viaţă, creştinul e dator să laude pe Dumnezeu şi să-I mulţumească Lui, avându-L ca pe cea mai de seamă ţintă a vieţii lui, nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de preamăririle noastre, căci prin aceasta cu nimic nu-I mărim slava Lui. Dar facem aceasta pentru că numai Dumnezeu întrupează şi are fericirea adevărată, după care noi atâta suspinăm.

Iată cum pentru orice creştin se încheie într-un tot unitar, întreaga explicaţie a existenţei universului.

Existenţa cosmosului nu are altă raţiune de a fi decât în vederea unui sălaş omenesc, iar omul nu trăieşte pe acest pământ şi nu poate fi fericit, decât în vederea Întâmpinării Domnului, pe care fiecare creştin o aşteaptă ca pe o nespus de mare mângâiere şi fericire.

Fraţi creştini,

În viaţa aceasta pământească, noi nu suntem decât în timpul uceniciei pe care o facem în vederea vieţii viitoare, către care toţi mergem, cu vrerea sau fără vrerea noastră. ***Viaţa de aici e vremea şcolarităţii noastre, în care timp ne pregătim pentru măreţul examen pe care îl vom da, când vom întâmpina pe Domnul la a doua venire a Sa. Atunci se va vedea dacă am fost elevi sârguincioşi în şcoala vieţii de aici, ori nişte leneşi şi neascultători, pentru care merităm pe drept tot dispreţul şi pedeapsa.***

Viaţa noastră pământească e o viaţă de probă, de încercare prin care se lămureşte sufletul nostru. Din felul cum vezi pe un creştin că trăieşte adevărurile credinţei sale aici pe pământ, poţi deduce dacă el se hărăzeşte vieţii celei în veci fericite, ori muncilor celor fără de sfârşit. Viaţa de dincolo de mormânt nu se da decât pe baza preţuirii pe care o ai dat vieţii de pe acest pământ. ***Pătrunşi fiind de acest adevăr al credinţei, iată de ce se cere din partea noastră ca să ne pregătim***

cu toată sfinţenia, pentru a întâmpina pe Dumnezeu la venirea cea de a doua, când va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Această credinţă că viaţa nu se termină cu moartea, şi această speranţă într-o dreaptă răsplătire în viaţa viitoare, potrivit faptelor, nu ne poate fi smulsă din inima vieţii noastre cu toate planurile economice şi chiar cu forţa.

Problema mai grea e cum ne preparăm noi în această şcoală a vieţii, cine ne pregăteşte în vederea examenului pentru viaţa veşnică? Cine e pedagogul nostru, căci noi prin noi, nu numai că nu poate fi vorba de o înălţare a noastră spre fericire, dar din contră o înjosire a noastră, o pogorâre la zoolatrie, sau cel mult la o zeificare a patimilor noastre.

Fraţilor, ***pedagogul vieţii noastre e Hristos. Dumnezeu nu numai că ne-a creat şi ne răsplăteşte cu fericirea veşnică, dar tot El este acela care e călăuzitorul nostru, pentru a ajunge să dobândim viaţa veşnică.***

În creştinism noi avem o învăţătură sfântă, revelată, care ne mântuie.

Dumnezeu pentru noi, nu e numai un simplu autor al unor adevăruri geometrice, ci ***El pune în inima omului o lege de viaţă, pe care de o vom urma, răsplata veşnicei fericiri va fi asupra noastră.***

Această lege a vieţii celei fericite, Hristos nu o impune nimănui. El, ca pedagogul prin excelenţă al omenirii, aşteaptă ca să voim noi a urma sfatul ori nu. După cum spune la Scriptura Sfântă: ***„Viaţă şi moartea ţi-am pus eu astăzi înainte, şi binecuvântare şi blestem. Alege viaţa ca să trăieşti tu şi urmaşii tăi”. Deuteronom XXX, 19.***

Deîndată ce ieşim de sub pravilele divine dăm greş. Iar cine ascultă şi împlineşte învăţătura sfântă ajunge să fie bine plăcut lui Dumnezeu.

Şi prin aceasta înseamnă că, încă din această viaţă petrece în vecinătate cu Hristos, până când va ajunge timpul să fie veşnic cu El numai în fericire.

Fraţilor, ***cine trăieşte încă din această viaţă în vecinătate cu Hristos, devine o făptură nouă. Exemplu îl avem cu Zacheu Vameşul, care în momentul în care a intrat Iisus în casa lui s-a schimbat, din om plin de păcate cum era, într-un om drept, milotiv şi deci iubitor de aproapele şi cinstitor de Dumnezeu.***

Vecinătatea cu Dumnezeu o căpătăm prin Sf. Împărtăşanie şi prin auzirea şi împlinirea învăţăturii sfinte. În momentul în care vom sorbi cu privirea noastră pe Hristos, ne vom schimba şi noi după felul cum ne-a dat pildă şi povaţa cel iubit de noi. Şi atunci, vă asigur că vom avea adevărata pregătire pentru a întâmpina pe Domnul la judecata cea de apoi. Pentru că vom ajunge la sfârşitul vieţii noastre pământeşti, la fel cu profetul Samuil. Acest sfânt al Vechiului Testament, trăitor şi om asemenea cu noi, ajungând la adânci bătrâneţi şi stând în mijlocul poporului Israil, pe care el îl condusese din tinereţea lui, a zis către întreg poporul: ***Iată, eu am îmbătrânit şi am încărunţit fiii mei sunt cu voi şi am umblat eu înaintea voastră din tinereţile mele până acum.***

„Iată-mă, eu sunt aici; mărturisiţi contra mea înaintea Domnului şi a unsului lui (regelui): de am luat cuiva boul? de am luat cuiva asinul, de am păgubit pe cineva şi de am strâmtorat pe cineva; de am luat de la cineva mită şi am închis ochii la judecata lui? şi vă voi despăgubi".

Şi au răspuns toţi: „Tu nu ne-ai obijduit, nici nu ne-ai strâmtorat, nici nu ai luat nimic de la nimeni”.

Şi el a zis către ei: „Martor ne e Domnul, şi martor e unsul lui (regele) în ziua aceasta, că voi n-aţi găsit nimic asupra mea". Iar ei au zis: „Martor!” I Samuil XII, 2-5.

Vă întreb acum, oare toţi bătrânii neamului nostru, pot striga şi cere mărturia poporului, la fel cu bătrânul Samuil?

Oare fiecare român poate mărturisi la fel cu Samuil despre nevinovăţia sa, şi pe care apoi să o întărească poporul sub prestare de jurământ? Dacă nu pot să ne întrebe, decât doar puţini, asupra nevinovăţiei lor, atunci de ce să ne mai mirăm că nu e fericire în ţară? Să ne înălţăm pe treptele anului odată cu treptele virtuţii; culmi de ani, culmi de virtuţi.

Fraţilor, fie ca fiecare din noi să ne înţelepţim din chipul nevinovat al traiului profetului Samuil, care până la adânci bătrâneţi a păşit pe calea adevărului, a dreptăţii şi a sfinţeniei. Şi astfel pregătiţi sufleteşte vom fi nu numai în cinstea poporului, dar şi în nespus de mare fericire, de a întâmpina pe Domnul cu strălucirile unei vieţi nepătate, gata de a fi încununate de cele mai mari răsplătiri cereşti.

Fie ca pilda vieţii bătrânului Simeon şi a proorociţei Ana, să ne înţelepţească şi pe noi în a duce o viaţă plină de evlavie şi dreptate, după cum au trăit aceşti doi bătrâni, care s-au învrednicit „să nu vadă moartea, până nu ar vedea pe Hristos Domnul”.

De ne vom face toţi şcoala vieţii la aceşti iluştri profesori, vă asigur că vom fi la fel cu ei bine-plăcuţi Domnului, fericiţi aici şi în viaţa care va să vină, iar când vom întâmpina pe Domnul la judecata cea de apoi, El ne va întâmpina cu o nespus de mare răsplătire.

Fraţilor, se cade nouă să ne pregătim şi sufleteşte în viaţa aceasta, pentru ca fericirea noastră să fie adevărată şi deplină.

Creştine, observ şi observaţi cu toţii, că nimeni dintre noi nu ne vrem răul.

Cine oare ar vrea să aibă o soţie rea, cu care să nu poată duce casa fericită şi liniştită? Cine-şi doreşte un soţ netrebnic? Cine nu se îngrijeşte să aibă servitori buni, pământ bun, serviciu bun, ori case bune? Şi-apoi cum ne îngrijim noi să avem haine bune, şi o încălţăminte cât se poate mai bună? (Vezi şi f. Augustin, Sur la nécessité de porter de bon fruits. Sermon, LXXII).

Te întreb creştine, oare când e vorba de viaţa ta sufletească, voieşti tu să ai o rea viaţă sufletească? Să laşi în paragină neîngrijirii tocmai ceea ce este mai de preţ pentru tine?Cum? dacă noi ne îngrijim de cele trecătoare, cu atât mai mult se cere să ne îngrijim de cele veşnice, de salvarea sufletului nostru, care dăinuieşte în veşnicie.

Şi cum ne-am putea explica noi faptul că, atunci când e vorba să întâmpinăm pe un prieten, pe un demnitar al acestei vieţi trecătoare, ne prezentăm cum se poate mai bine îmbrăcaţi, iar când e vorba că să întâmpinăm pe Dumnezeu la venirea cea de apoi, noi să nu ne pregătim sufleteşte spre a-L întâmpina, fiind îmbrăcaţi cu strălucirea virtuţilor şi a faptelor celor bune?

Să nu ne îngrijim în a-i răspunde cât mai bine şi frumos? ***Oare înţelepţesc lucru e că noi să ne îngrijim de toate, numai de suflet nu? Să lăsăm în paragină tocmai ceea ce e veşnic din noi?***

Fraţilor, fie ca această sfinţită sărbătoare să trezească în noi dorurile şi chemarea sfântă, de a ne pregăti pentru luminata zi, când cu toţii, la fel cu bătrânul Simeon şi proorociţa Ana, vom fi chemaţi să întâmpinăm pe Domnul.

Acest început bun îl putem pune chiar de acum, prin dragostea pe care o vom avea de sf. Biserica, şi prin sfinţenia pe care o vom păstra la sfintele slujbe.

Acest legământ sfânt al începutului, sau al unei continuări cu mai mult curaj, a pregătirii noastre sufleteşti, în vederea Întâmpinării Domnului, să-l facem în acest sfânt lăcaş, acum, când atât de solemn am prăznuit hramul ei, încât potrivit celor din Scriptură: ***„În biserica Slavei lui Dumnezeu şezând, în cer ni se pare nouă a sta”.***

Cu aceste gânduri sfinte şi hotărâri mântuitoare, plecând de la această mărită prăznuire, vă asigur că la sfârşitul vieţii vom avea şi noi fericirea bătrânului Simeon şi a proorociţei Ana, ca să zicem: „***Acum liberează pe robul Tău Stăpâne, cu pace, după cuvântul Tău; căci au văzut ochii mei mântuirea Ta”... Amin.***

(Protos. Dr. Vasile Vasilache - din volumul "Dumnezeu este Lumină" – Predici rostite la Iaşi între anii 1935-1939)

Părintele Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Întâmpinarea Domnului

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta! (Luca II, 29-30)

Fraţi creştini, ***praznicul Întâmpinării Domnului ne dă prilejul să aflăm mai multe lucruri folositoare pentru mântuirea noastră.***

În primul rând vedem că Sfânta Fecioară Maria împlinea toate obiceiurile legii vechi şi căuta să facă întocmai după învăţătura legii vechi şi a Bisericii Vechiului Testament, aşa cum era scris şi poruncit de Dumnezeu, ca orice femeie care va naşte prunc, după 40 de zile de la naşterea lui să fie adus la biserică pentru ca preotul să-l închine lui Dumnezeu; aceasta deoarece primul copil care se năştea era sfânt şi făgăduit lui Dumnezeu.

De aceea Sfânta Fecioară Maria a luat pe pruncul ei Iisus în braţe şi a venit la biserica cea mare din Ierusalim, după 40 de zile de la naşterea lui. O dată cu aducerea pruncului în biserică, era obiceiul să fie adus în dar preotului două turturele sau doi porumbei. Această poruncă a legii a împlinit-o şi Prea Curata Fecioară Maria, Maica lui Hristos, împreună cu Iosif, logodnicul său.

Acolo în Ierusalim, spune Sfânta Evanghelie de astăzi, era un om pe care-l chema Simeon. Acestuia îi făgăduise Duhul Sfânt să nu moară până când nu va vedea pe Domnul Hristos cu trup pe pământ. Dar pentru ce a fost el canonisit ca să trăiască 360 de ani până va vedea pe Domnul Hristos? Ascultaţi cum s-a întâmplat cu el.

În timpul împăratului Ptolomeu, care a trăit cu 283 de ani înaintea naşterii lui Hristos, s-a făcut traducerea Sfintei Scripturi din limba evreiască în cea elinească. Traducerea a fost făcută de 70 de cărturari mari. Între aceşti 70 de bărbaţi care au tâlcuit Sfânta Scriptură, se afla şi dreptul şi bătrânul Simeon, care avea atunci 77 de ani.

Fiecare din aceşti bătrâni trebuia să tâlcuiască câte ceva din Scriptură, nu numai unul toată. Bătrânului Simeon i-a căzut să traducă pe Sfântul Prooroc Isaia. Şi a ajuns el cu traducerea până la cap. VII, 14, unde se spune aşa: "Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel. Acesta tâlcuit înseamnă "Dumnezeu este cu noi. Şi bătrânul Simeon, măcar că era sfânt şi cărturar mare, când a ajuns la locul acesta din Scriptură, citind aceste cuvinte, s-a îndoit în inima lui şi a zis: "Cum o fecioară să nască, că fecioara nu poate să nască, fără numai o femeie care a trăit cu bărbat?!" Şi a gândit el că este o greşeală în locul acela. Atunci a şters şi a scris că o tânără, în ascuns de bărbatul său, a trăit cu altul şi alte cuvinte de felul acesta care nu erau altceva decât o mare hulă şi un neadevăr. Acestea erau în mintea lui, a lui Simeon, dar nu şi în a lui Dumnezeu. După ce a scris aşa, s-a dus să se odihnească. Când a venit dimineaţa, a găsit scris din nou şi mai frumos: "Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu "şi celelalte. El s-a mirat şi nu ştia cine a scris. Atunci iarăşi a şters şi sta atent să vadă cine şterge şi scrie acele cuvinte. Şi n-a putut pricepe până când a treia oară i se arătă Arhanghelul Gavriil, îl apucă de mâini şi-i zise:

"Pentru ce te îndoieşti, Simeoane, şi ţi se pare lucru cu neputinţă la Dumnezeu? Adică Dumnezeu, care a făcut femeia din bărbat, nu poate să scoată bărbat din fecioară? Nu poate, fără bărbat şi fără să strice peceţile fecioriei ei, să nască fiu din fecioară?"

Iată, pentru că n-ai crezut Cuvântul Domnului care se va împlini la vremea lui, vei trăi până când vei vedea cu ochii tăi pe Emanuel Hristos şi pe Fecioara. Nu vei muri până când nu-L vei pipăi cu mâinile tale".

Şi s-a dus Arhanghelul Gavriil de la dânsul, iar Simeon avea atunci când i s-au întâmplat toate acestea 77 de ani.

Când a ajuns la vârsta de 360 de ani, era o spaimă în Ierusalim pentru el, că atâtea rânduri de oameni muriseră şi omul acesta nu mai murea, pentru că era legat de Dumnezeu să nu moară. Toţi îi spuneau în templu şi în Ierusalim "Simeon cel fără de moarte". Chiar cărturarii şi arhiereii credeau că nu va mai

muri şi-l întrebau: "Până când ai să mai trăieşti, Simeoane? Iar el le răspundea: "Până când va voi Domnul!Nu le spunea însă nimic că este legat să nu moară, ţinea ascunsă această taină.

În ziua când a venit Fecioara Maria cu pruncul Iisus în biserică şi cu bătrânul Iosif, a fost înştiinţat de Duhul Sfânt şi Simeon să meargă la biserică. Bătrân şi gârbovit de spate, cu vederile slăbite, a ajuns şi el la biserica Domnului. Aici erau o mulţime de femei cu copii lor în braţe, care aşteptau la rând să li se facă rugăciunea de curăţire şi de primire a pruncilor înaintea Domnului.

Dar deodată o rază de lumină străluceşte de la pruncul Iisus pe care-L ţinea Sfânta Fecioară Maria în braţe. Strălucirea Domnului în braţele Maicii Lui, raza de lumină l-au atras pe bătrânul Simeon şi a pornit după acea rază spre prunc pe care luându-L în braţe cu lacrimi a zis: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta".

Apoi bătrânul Simeon i-a binecuvântat pe dânşii şi a zis către Maica Domnului Hristos: "Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri: Acesta pe care-L ţin în braţe este Cuvântul lui Dumnezeu şi mulţi vor cădea că nu vor asculta Cuvântul, mărturia Lui. Iar popoarele cele păgâne se vor scula din păcatele lor, din întunericul idolilor şi se vor lumina şi curăţi cu Botezul Fiului Tău, Fecioară, înălţându-se la împărăţia cerurilor. Evreii se vor lepăda de lumina Lui, îi vor zice samarinean, îi vor zice îndrăcit, îl vor face om păcătos şi hulitor, îl vor răstigni şi-L vor omorî, Fecioară. Mulţi se vor sminti şi nu vor crede în Fiul tău, chiar din ucenicii Lui îl vor părăsi. Mulţi evrei îl vor huli în toate veacurile. Până la sfârşitul lumii va fi semn de împotrivire, căci mulţi nu vor crede şi vor huli Crucea Fiului tău care este semnul ce va scoate sufletele din legăturile iadului.

O, Fecioară Preacurată, sabie de amândouă părţile ascuţită va trece prin inima ta, când vei vedea pe Hristos Fiul tău răstignit pe lemnul Crucii, când îl vei vedea gol, străpuns la mâini şi picioare şi mort: atunci mare jale va cuprinde sufletul tău şi ca o sabie ascuţită vor trece prin inima ta toate aceste necazuri".

Atunci răspunse şi Preacurata Fecioară către Simeon bătrânul: "*Cum zici tu, bătrâne Simeoane, că voi avea atâtea suferinţe? Căci eu cu bucurie L-am zămislit, cu bucurie L-am născut, cu bucurie L-am hrănit şi cum voi avea eu aşa grea supărare pentru această bucurie mare a toată lumea?"*

Iar Simeon a grăit iarăşi către dânsa: "Destul îţi este ţie că te chemi Maică a acestui Fiu, destul îţi este că te vei chema Împărăteasa cerului şi a pământului şi Maica lui Dumnezeu. Când se vor împlini aceste cuvinte pe care ţi le-am spus eu, îţi vei aduce aminte de mine şi vei plânge mult cu lacrimi, Fecioară, Sfântă Maică şi Fecioară.

Atunci se vor descoperi gândurile din inimile multor oameni, atunci se vor arăta cei care vor ţine şi vor iubi pe Fiul tău, atunci se vor cunoaşte cei care îl vor urî pe El şi până la sfârşitul lumii se vor cunoaşte cei care pentru dragostea Lui vor primi chinuri şi pedepse, foame şi sete, precum şi cei ce se vor lepăda de dânsul".

După aceste cuvinte, bătrânul Simeon, împovărat de cei 360 de ani, repetă iarăşi rugăciunea de la început: "Acum slobozeşte pe robul Tău Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace ,adică dă-mi, Doamne, drumul să mă duc în linişte în cealaltă lume, căci Tu ai venit să mântuieşti lumea , căci văzură ochii mei mântuirea Ta". Acestea zicând, bătrânul Simeon a căzut şi s-a risipit acolo în Biserică, iar osemintele lui au fost îngropate lângă zidul bisericii din Ierusalim.

Sfintele Cărţi ne spun că, în vremea răstignirii Domnului Hristos, printre ceilalţi morţi care au înviat, a fost şi acest bătrân Simeon, pe care l-au văzut mulţi din cetatea Ierusalimului, l-au sărutat şi au vorbit cu el, s-au întâlnit cu el pe străzile Ierusalimului, în acele zile triste.

Acolo în biserica aceea din Ierusalim, în care a fost adus Domnul Hristos, scrie Luca evanghelistul în Evanghelia de astăzi, era şi o femeie ce se chema Ana, fata lui Fanuel din neamul lui Aşer. Aceasta îmbătrânise în zile multe; căci petrecuse numai 7 ani cu bărbatul său, iar în văduvie 84 de ani şi nu lipsea din biserică niciodată. Postea şi se ruga, slujind lui Dumnezeu ziua şi noaptea. Această femeie se afla acolo când a luat Simeon pe Domnul Hristos în braţe şi a zis acele minunate cuvinte pe care le-au auzit toţi cei ce aşteptau să audă ceva de mântuirea sufletului.

Atunci a început şi această bătrână să spună oamenilor cuvinte de laudă pentru Domnul Hristos, proorocind astfel: ***"Vedeţi voi, oamenilor câţi vă aflaţi aici astăzi, vedeţi voi acest Prunc mititel, acesta a făcut cerul şi pământul, acest Copil mic a făcut toată lumea, acest Prunc mic a făcut soarele, luna şi stelele, acesta a făcut îngerii şi stihiile, acesta a zis şi s-a făcut apa pe care noi o bem şi curge deasupra pământului. Acesta a zis şi s-au făcut copacii, fiarele pământului, peştii în mare, păsările în văzduh, acestuia deci să ne închinăm şi noi. Pe acesta***

deci şi noi să-L preamărim ca pe un Dumnezeu adevărat ce este". Aceste cuvinte a grăit Ana proorociţa despre Domnul Hristos, în acele momente.

Dacă au făcut şi au împlinit toate cum învăţa legea lui Moise, Sfânta Fecioară Maria cu Iosif s-au întors în Galileea, în cetatea Nazareth, iar Pruncul, adică Domnul Hristos, creştea şi se întărea cu Duhul Sfânt şi se umplea de înţelepciune, iar Darul lui Dumnezeu era peste Dânsul.

Acum să scoatem şi alte învăţături spre folosul sufletului nostru, din cinstita prăznuire a zilei de astăzi. ***Întâi şi întâi, să fim mulţumitori lui Dumnezeu pentru toate câte ne-a dat nouă.*** Căci El, ca un Dumnezeu adevărat căruia i se închină toate câte sunt în cer şi pe pământ şi dedesubtul pământului, acum şi-a plecat capul să fie binecuvântat de mâna preotului. ***Iată ce dar mare este preoţia pe pământ.*** Acela căruia împăraţii de la Persida i-au adus daruri la naşterea Lui ca unui împărat, acum aduce şi El cu Maica Sa daruri preotului, doi porumbei.

Spăimântează-te, omule, spăimântează-te şi tu, suflete al meu, că Dumnezeu pentru tine a sărăcit ca să te îmbogăţească şi să te mântuiască. Pentru tine, suflete, a umblat smerit, blând, desculţ şi sărac, ca să te caute şi să te înalţe la slava cea cerească. Oare cu ce dragoste-i mulţumeşti tu? Eşti tu gata să-I mulţumeşti pentru tot binele pe care ţi l-a dat?

Ascultaţi acum ***ce închipuiau cei doi pui de porumbel care au fost aduşi ca dar preotului.***

Aceasta însemna cele două firi ale lui Hristos; firea cea dumnezeiască şi cea omenească. Căci Domnul Hristos a fost om deplin şi Dumnezeu deplin. Deci firea cea omenească, adică Trupul Său, s-a răstignit, a suferit ca oricare trup pământesc şi a murit. Dar dumnezeirea a rămas slobodă de toate acestea, fără chinuri şi fără dureri. ***De aceea preotul pe unul din aceşti porumbei îl înjunghia, iar pe celălalt îl slobozea de se ducea unde voia. Aceasta era partea dumnezeiască slobodă, iar partea cea trupească, omenească, era înjunghiată, adusă ca jertfă***.

O altă învăţătură care era în legea veche şi pe care o avem şi noi, creştinii, este ca femeia după ce naşte, până la 40 de zile, să nu se apropie de bărbatul ei şi să nu intre în biserică, fiindcă cele ce îndrăznesc să calce aceste rânduieli fac mari păcate; deoarece copiii care se zămislesc din aceste femei se nasc orbi, miopi, rahitici, cu picioarele moi, cu nervi slăbiţi, cu sânge stricat, cu bube şi buboaie înveninate; iar în viaţa aceasta acei copii nu au nici o fericire. Să-şi aducă

aminte fiecare femeie şi bărbaţii chiar să nu se lase ispitiţi de satana de a călca aceste orânduieli, fiindcă îi va urmări blestemul dumnezeiesc şi vor avea pagube de tot felul în viaţa aceasta, iar dincolo, chinurile veşnice. De aceea este bine ca în timpul acesta, precum şi în timpul perioadei lunare a femeii, în duminici şi sărbători, bărbatul să aibă pat separat, precum şi în posturi şi sărbători când vor să se împărtăşească. Această măsură de curăţenie este pentru toţi şi vai de cei ce nu o respectă, fiindcă vor plăti cu vârf şi îndesat chiar în viaţa aceasta, cheltuind cu copiii pe la doctori şi umblând cu ei în braţe din spital în spital ca să-şi vadă neînfrânarea şi să-şi aducă aminte de păcatele lor. Iată ce mare învăţătură aţi putut afla astăzi din Sfânta Evanghelie, din viaţa acestor sfinţi mari.

O altă învăţătură foarte importantă luăm de la bătrânul Simeon. Acest bătrân, deşi era blând şi sfânt cu viaţa, totuşi a căzut într-o mare îndoială şi necredinţă căci n-a crezut cuvintele Scripturii, Sfintei Cărţi, că Fecioara va naşte şi iarăşi va rămâne fecioară. În păcatul acesta sunt căzuţi toţi sectanţii, pentru că au venit cu hule împotriva Sfintei Fecioare Maria, căci ei zic că Fecioara a mai avut copii şi ne compătimesc pe noi zicând că ne rugăm la o femeie care a murit ca orice femeie de rând. Vai lor, aceste hule grozave aduse Maicii Domnului, hule împotriva Duhului Sfânt îi vor despărţi pe vecii-vecilor de Fiul lui Dumnezeu şi al Fecioarei Maria şi nu se vor mântui fiindcă păcatul acesta, să ştiţi, nu se iartă, adică hula împotriva Duhului Sfânt. De aceea, ei nu pot să se întoarcă la Dumnezeu fiindcă sunt lepădaţi de Duhul Sfânt, spre pierzarea lor.

Câţi nu încearcă să le spună: "Vai, vă rătăciţi, vă duceţi în iad”, le arăţi bine din Biblie şi ei o ţin tot aşa; nu sunt chemaţi, sunt lepădaţi, sunt lepădaţi pentru că au hulit. Să fim atenţi şi noi şi nimeni să nu se înşele şi să nu plece urechea la rătăciţii care hulesc pe Maica Domnului.

Ce trebuie să mai ştim este că bătrânul Simeon, de când i-a spus Îngerul că nu va muri până când nu va vedea cu ochii Fecioara şi pruncul, era nelipsit de la biserică acolo îl aştepta ca să vină, în biserica lui Dumnezeu, nu în altă parte cum cred sectanţii, ci în casa lui Dumnezeu, în biserică, acolo l-a aştepta bătrânul atât vreme. El venea cu nădejdea că într-o bună zi se va arăta aici, în biserica sfinţeniei. Şi iată că după atâta aşteptare a apărut lumina mântuirii, a apărut Mântuitorul, Emanuel cel proorocit şi Fecioara cea aleasă şi sfântă care-L aduse la biserică.

Aici a fost locul de întâlnire a lui Simeon cu Dumnezeu Iisus Hristos şi cu Maica lui Dumnezeu, Fecioara Maria. Aici în biserică se întâlneşte omul cu Dumnezeu.

De aceea biserica se numeşte casa lui Dumnezeu, iar *Sfântul Ioan Gură de Aur spune că cine nu are Biserica de mamă nu are pe Dumnezeu de tată. Ne dăm noi seama ce înseamnă ca Biserica să ne fie mamă?* Cum suge pruncul la pieptul mamei sale ca să se hrănească şi să crească, aşa trebuie să sugă creştinul Harul ceresc, credinţă, învăţătură, Cuvântul lui Dumnezeu, ca să se hrănească şi să crească şi să aibă şi pe Dumnezeu de tată.

Tocmai aceasta n-o fac sectanţii; i-a despărţit necuratul de mamă, de cea mai scumpă fiinţă , mama. Iată cât de mult greşesc cei ce s-au lepădat de Sfânta Biserică chiar şi din creştinii noştri mulţi zic: ***de ce să mă duc la biserică?*** Ce atâta biserică mereu? Iată cei ce s-au lepădat de preoţie şi de toate sfintele taine cât de mult greşesc că nu vin aici să sugă la pieptul mamei Sfintele Taine, Trupul şi Sângele Domnului, sfinţeniile care sunt în biserică, în casa lui Dumnezeu.

Sfântul Simeon, dacă a venit la biserică, s-a învrednicit a primi în braţe pe Dumnezeu, pe Acela care a făcut cerul şi pământul, pe Cel ce a zidit pe om cu mâna, pe Cel ce a făcut îngerii şi toate câte se văd şi nu se văd. Şi noi avem fericirea aceasta mare să-L purtăm pe Domnul Hristos în inimile noastre, şi noi suntem purtători de Dumnezeu atunci când ne împărtăşim cu Trupul şi Sângele lui Iisus Hristos, şi aşa face întotdeauna creştinul adevărat.

Sfântul Ignatie Teoforul a fost întrebat de împăratul Traian de ce se numeşte el "teofor" purtător de Dumnezeu. Şi i-a răspuns Sfântul Ignatie: "Mă numesc teofor pentru că port pe Dumnezeu în mine, aşa după cum toţi creştinii care s-au botezat şi nu s-au lepădat şi sunt împărtăşiţi cu Trupul şi Sângele lui Hristos poartă pe Dumnezeu în ei, în sufletul şi trupul lor”.

Iată ce taină mare avem noi creştinii, cum ne îndumnezeim trupul şi sufletul nostru. Dar suntem pe pământ, nu pricepem, nu înţelegem, nu simţim, nu ne dăm seama ce mare har se revarsă peste noi. ***De aceea să fim şi noi demni de a purta cu dragoste, cu cinste şi cu credinţă pe Dumnezeu în inimile noastre, ca şi bătrânul Simeon.***

Să nu ne îndoim niciodată de adevărurile scrise în Sfânta Scriptură, aşa cum s-a îndoit Simeon şi cum s-au îndoit şi alţii; acestea să ne slujească nouă de pildă, de învăţătură, de aceea a fost aşa şi niciodată să nu fim îndoielnici, căci spune Sfântul Apostol Iacov: " că bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale.”

Omul îndoielnic zice: oare există sau nu există Dumnezeu? Oare există iad sau nu? Un astfel de om este ca un orb, pe care-l poartă satana cum vrea, căci el nu crede cu fermitate, cu tărie în existenţa lui Dumnezeu şi a lucrurilor nevăzute. De aceea satana îl duce unde vrea, căci de la necredinţă pleacă tot răul în lume.

Omul care nu se teme de Dumnezeu e în stare să facă orice păcat; şi vai, ce păcate mari şi grele se fac astăzi pe pământ, păcate grozave! Auziţi, mama să-şi omoare copilul cu ciocanul ca să fie bărbatul de al doilea cu ea şi să trăiască cu ea, să nu plece bărbatul pe care l-a găsit. L-a omorât înainte de a merge la şcoală şi l-a îngropat în grădină şi nu s-a ştiut mult timp, că aşa îi spusese bărbatul: nu te ţin, nu stau cu tine dacă nu-i faci ce i-oi face copilului. Dacă l-a omorât şi l-a îngropat în grădină, au trecut ani şi nu s-a ştiut până la vremea când trebuia să-l ia în armată, iar atunci s-a descoperit, căci a venit ordinul de chemare să intre în armată. Şi au cercetat îndeaproape lucrurile, i-au luat la cercetare şi au trebuit să spună tot. Au arătat cum au făcut de l-au omorât, cum i-au dat cu ciocanul în cap, cum s-a chinuit, şi l-au întrebat şi pe el: dar tu ai dat în el? Am dat şi eu câteva picioare. Vai, ce răutate pe pământ şi câte sunt pe care noi nu le ştim, doar Dumnezeu le ştie. De cine să se teamă dacă nu au pe Dumnezeu? Dacă nu se teme omul de Dumnezeu, toate relele le poate face. De aceea vedem atâtea rele pentru că oamenii nu-l mai au pe Dumnezeu. Iată de ce sunt atâtea crime, atâtea răutăţi şi duşmănii, atâta înşelătorie şi minciună, atâta mândrie şi răutate, invidie şi lăcomie. Căci unde nu este frica lui Dumnezeu, oamenii se îndobitocesc; dar ce să zic? Care dobitoace, care fiare sălbatice fac asemenea păcate, asemenea rele, să-şi omoare puii? Din contră, te rupe dacă te duci să iei unul din puii ei. Iată că omul a întrecut orice fiară cu răutatea şi ajunge ca demonii, şi va trăi pe pământ ca în iad dacă nu se întoarce la Dumnezeu.

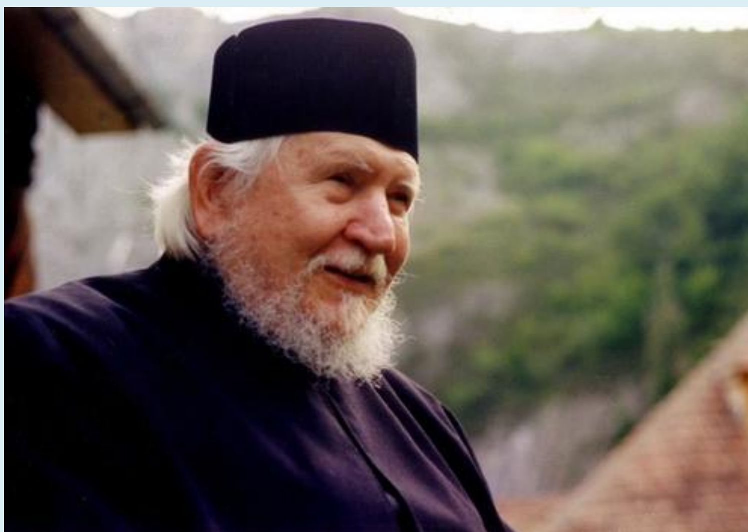
Să punem la suflet cele ce am auzit şi să scriem pe tăbliţa inimii noastre aceste sfinte învăţături pe care le-am ascultat astăzi la praznicul Întâmpinării Domnului nostru Iisus Hristos.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu şi al Fecioarei Maria, învredniceşte-ne şi pe noi ca să te primim, prin Sfânta Taină a Împărtăşaniei, în braţele sufletului nostru şi slobozeşte-ne de toate păcatele pe care le-am făcut cu voie şi fără voie, ca să fim şi noi ai Tăi pe vecii vecilor.

Amin.

Pãrintele Arhimandrit Teofil Pârâian - Întâmpinarea Domnului

Suntem în cuprinsul sãrbãtorii Întâmpinãrii Domnului nostru Iisus Hristos, în care se face mereu pomenire despre faptul cã Sfântul şi dreptul Simeon L-a primit în braţele sale pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Acesta este un dar de la Dumnezeu şi o învrednicire deosebitã pentru Sfântul şi dreptul Simeon. ***Noi, cum am spus Duminică trecutã, suntem mai avantajaţi decât dreptul Simeon, pentru cã putem sã-L primim pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos în fiinţa noastrã şi sã-L purtãm în noi nu numai câteva clipe, ci o viaţă întreagã şi chiar o veşnicie întreagã.***

La Sfânta Liturghie, dupã ce se împărtăşesc preoţii, se spune: "***Lumineazã-te, lumineazã-te noule Ierusalime cã slava Domnului peste tine a rãsãrit. Saltã acum şi te bucurã Sioane, iar tu, curatã Nãscãtoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru învierea Celui nãscut al tãu***". ***Se adreseazã dupã aceea o rugãciune Celui cu care preoţii s-au împărtăşit, care este Paştele:*** "***O, Paştile cele mari şi preasfinţite, Hristoase; o, Înţelepciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu şi Puterea, dã-ne nouã mai adevãrat a ne împărtăşi cu Tine în ziua cea neînseratã a Împărăţiei Tale***".

Nu considerãm cã întâlnirea prin Sfânta Împărtăşire este ultima posibilitate de întâlnire cu Domnul Hristos, chiar dacã este una dintre marile posibilităţi pe care le avem în aceastã lume. De fiecare datã când ne împărtăşim, zicem: "***Dã-ne nouã mai adevãrat a ne împărtăşi***", adicã ne-am împărtăşit noi cum ne-am împărtăşit, cum s-a putut, la mãsurile la care am ajuns, dar sigur se poate mai mult, nu din partea noastrã. ***Noi de multe ori credem cã suntem vinovaţi înaintea lui Dumnezeu pentru cã nu ajungem sã avem în conştiinţa noastrã bucuria, simţãmântul prezenţei Mântuitorului nostru Iisus Hristos.*** Nu ştiu dacã este aşa,

pentru cã învrednicirea nu ne-o dãm noi, ci Dumnezeu. Nu trebuie sã cerem de la noi lucruri pe care, pânã la urmã, nu le cere nici Dumnezeu.

Am citit odatã o carte despre stareţii ruşi şi nu mi-a mai rãmas din cartea aceea decât o singurã afirmaţie, o singurã frazã: "Nu poţi sã-i ceri unui copil sã meargã la acelaşi pas cu un om mare". Este o frazã cât o carte! Este o învăţătură pe care ar trebui s-o avem în conştiinţa noastrã şi sã ne gândim la ea.

Mi-aduc aminte, când eram copil, cã am venit de la Ocna Sibiului pe jos, vreo nouã km, cu părinţii mei; m-au mai luat în braţe, m-au mai lãsat pe jos, mã dureau picioarele, mi-era greu şi ziceam: "Hai sã mai stãm puţin..., hai sã mai mergem". Atunci mi-am dat eu seama cã trebuie sã ai o înţelegere specialã faţã de cei mici.

Dacã este adevãrat lucrul acesta pentru viaţa fizicã, este adevãrat şi pentru viaţa spiritualã, pentru viaţa sufletească. Nu-i poţi cere unui om mic din punct de vedere spiritual, sã facã lucruri mari, ca unul care este înaintat în viaţa spiritualã. Or, Împărtăşirea cu Sfintele Taine – Hristos ne-o dã la mãsura la care suntem noi. Nu a cerut o viaţă extraordinarã ca sã te poţi împărtăşi! A cerut o viaţă corectã, o viaţă pe care pot s-o ducã cei mulţi, dacã se silesc.

Am spus şi altã datã, un lucru care se cam neglijeazã în gândirea noastrã, iar în învăţătura Bisericii nici nu se face mãcar vreo referire la el, anume, cã la Cina cea de Tainã, între cei care s-au împărtăşit au fost şi doi nevrednici, pe care Domnul Hristos totuşi i-a împărtăşit. Este vorba de Iuda, care L-a vândut pe Domnul Hristos şi de Sfântul Apostol Petru, care avea sã se lepede de El. Ştim lucrul acesta pentru cã este mãrturisit de Evanghelie. Este adevãrat cã în Iuda, dupã ce s-a împărtăşit, a intrat satana, dar, oricum, Domnul Hristos nu a stat împotrivã.

De ce a fãcut Domnul Hristos aceasta? Nu ştim! Dar ştim cã a fãcut aceasta în faţa vremelniciei şi a veşniciei şi, dacã Evanghelia a ajuns pânã la noi, a fãcut-o şi în faţa noastrã.

Sfântul apostol Pavel, în *Epistola I-a cãtre Corinteni*, spune: "***Sã se cerceteze însã omul pe sine şi aşa sã mãnânce din pâine şi sã bea din pahar. Cãci cel ce mãnâncã şi bea cu nevrednicie, osândã îşi mãnâncã şi bea. De aceea mulţi dintre voi sunt neputincioşi şi bolnavi şi mulţi au murit***" *(I Cor. 11, 28-30)*. Noi nu vrem sã osândim pe nimeni şi nu ştim dacã Sfântul apostol Pavel s-a gândit la slã-biciunile fizice de pe urma nevredniciei cuiva de a se împărtăşi; aici este vorba de faptul cã un om intrã în cãmara de nuntã fãrã sã aibã hainã de nuntã. Adevãrul este cã sunt oameni care nu pot face mai mult. Cel care a fost scos de la nuntã a fost un

om care a sfidat, a fost un om care s-a împotrivit, care a vrut să-şi arate cât este el de grozav cã intrã la nuntã neavând hainã de nuntã.

Dar existã şi oameni care sunt mici ca mãsurã sufletească. Nu cã n-ar vrea sã fie mari, cã nu pot sã fie mari, dar aceasta le este mãsura. Cu aceştia trebuie sã avem îngăduinţa specialã, sã ne gândim la faptul cã "nu poţi cere unui copil sã meargã la acelaşi pas cu un om mare".

Domnul Hristos a asemãnat Sfânta Împărtăşanie cu pâinea, cu pâinea cea de toate zilele şi a zis: "***Cine mãnâncã din pâinea aceasta viu va fi în veci. Dacã nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţa în voi. Trupul Meu este adevãrata mâncare şi sângele Meu, adevãrata bãuturã***" *(Ioan 6, 51,53,55)*. Domnul Iisus Hristos n-a dat împărtăşirea ca pe o recompensã, ca pe un dar, celor care duc o viaţă excepţională, ci a dat-o ca pe un ajutor. Pâinea pe care o mâncãm este ajutor ca sã trãim! Cine nu mãnâncã - moare, cine mãnâncã - trăieşte! Aşa se întâmplã fizic, aşa se întâmplã şi spiritual.

Aceasta nu înseamnã cã trebuie sã fii nepãsãtor, cã ai putea sã ai nişte pretenţii sã te împărtăşeşti, cã doar tu eşti acela care are trebuinţă de Pâinea Vieţii. Domnul Hristos n-a dat întâi Pâinea, întâi a dat alte Taine. Domnul Hristos le-a dat oamenilor învăţătură, n-a spus: "No, oameni buni, uite, dacã vreţi sã vã mântuiţi, vã dau Eu cale de mântuire: vã împărtăşiţi cu Trupul şi Sângele Meu şi vã mântuiţi". Nu aşa! Ci ***i-a învăţat sã fie buni, sã ierte, i-a învăţat sã creadă, i-a învăţat să se smerească, i-a învăţat să aibă îngăduinţă. Adică toatã Evanghelia este un fel de împărtăşire, toatã Evanghelia este un fel de Întâmpinare a Domnului nostru Iisus Hristos şi o întâmpinare a noastrã pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos.***

Evanghelia este împărtăşire şi Cuvântul lui Dumnezeu este Trup al lui Dumnezeu, în înţeles spiritual. Pentru a ne împărtăşi, trebuie sã ne încadrãm într-o viaţă care să ne facã pe cât posibil vrednici, deşi, pânã la urmã, învrednicirea cea adevãratã ne-o dã Domnul Iisus Hristos:
"Învredniceşte-ne, Doamne, în seara aceasta fãrã de pãcat…",
"Învredniceşte-ne, Doamne, în ziua aceasta fãrã de pãcat…",
"Învredniceşte-ne, Doamne, sã zicem: Tatãl nostru…".

Sunt nişte lucruri pe care Dumnezeu ni le dã în mãsura în care suntem sinceri, ni le dã în mãsura în care facem rânduială în viaţa noastrã, în mãsura în care nu forţăm lucrurile ca sã intrãm cu hainã murdarã între oameni cu haine curate. Cerem de la

Dumnezeu învrednicire specialã şi credem cã Dumnezeu ne învredniceşte la mãsurile noastre.

Tare îmi place mie împrejurarea aceea istorisitã în Sfânta Evanghelie de la Marcu, în legãturã cu omul care a zis: ***"Cred, Doamne! Ajutã necredinţei mele"*** *(Marcu 11, 24)*. Domnul Hristos nu a zis: "Dacã n-ai destulã credinţă n-am ce-ţi face! Să-ţi înmulţeşti credinţa şi apoi stãm de vorbã", ci l-a ajutat cu credinţa câtã a avut-o! ***Este foarte important lucrul acesta: sã ai dorinţa de mai mult, ca sã primeşti învrednicirea de la Dumnezeu.*** Şi dupã ce te învredniceşti din partea lui Dumnezeu de unirea cu Domnul nostru Iisus Hristos, sã zici: „Dã-ne nouã sã ne împărtăşim mai adevãrat" (nu numai atât, la mãsura aceasta, ci la mãsuri mai mari, la mãsura cea mai mare cu putinţă) când? „în ziua cea neînseratã a împărăţiei Tale".

Pentru un om credincios care a intrat în împărăţia lui Dumnezeu, „ziua cea neînseratã a împărăţiei lui Dumnezeu" începe de aici. Un om credincios este deja intrat în „ziua cea neînseratã" din punct de vedere spiritual, în ziua în care nu este alternantã, adicã schimbare între luminã şi întuneric, ci numai luminã din punct de vedere spiritual. Deci existã progres, nu se ajunge niciodatã la ultima posibilitate.

Cuvintele acestea le-am alcãtuit în legãturã cu cinstirea pe care i-o aducem dreptului Simeon pentru cã L-a primit în braţe pe Domnul Iisus Hristos. Da, L-a primit în braţe pe Domnul Iisus şi noi îl cinstim pentru aceasta! Dar cred cã şi el ne cinsteşte pe noi, pentru cã-L primim pe Domnul Hristos în inimile noastre şi-L putem ţine o veşnicie întreagã, nu câteva clipe sau câteva minute, cât L-a ţinut dreptul Simeon.

Pentru rugãciunile dreptului Simeon, pentru rugãciunile Sfintei Ana, pentru rugãciunile Sfintei Agata, care înseamnã "cea bunã", sã ne ajute Dumnezeu sã fim şi noi buni, cu neclintire în bunãtate şi atunci ne vom împărtăşi sigur „mai adevãrat" cu Domnul Hristos „în ziua cea neînseratã a împărăţiei Sale". Amin!

(Pãrintele Arhimandrit Teofil Pârâian - Din visteria inimii mele)
Mãnãstirea Brâncoveanu, 5 februarie 1999

Pr. Teofil Pârâian - Întâmpinările Domnului şi întâmpinările omului

Cinstiţi părinţi, iubiţi fraţi şi iubiţi credincioşi, suntem încă în cuprinsul sărbătorii Întâmpinarea Domnului.

La sfintele slujbe auzim mereu cuvinte care ne amintesc despre întâmpinarea pe care i-au făcut-o Domnului Hristos dreptul Simeon şi proorociţa Ana. Se amintesc cuvintele pe care le-a spus dreptul Simeon când L-a luat în braţe pe Mântuitorul lumii, Cel aşteptat şi dorit de el să-L vadă, se spun cuvinte din care înţelegem bucuria pe care a avut-o dreptul Simeon, şi chiar zicem:, Veseleşte-te şi tu bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Eliberatorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi Învierea!"

Ne gândim la toate acestea, dar ar trebui să ne mai gândim şi la alte întâmpinări, şi mai ales la întâmpinările pe care I le facem noi Domnului Hristos sau la întâmpinările pe care ni le face Domnul Hristos nouă. Când e vorba de o întâmpinare e vorba de o întâlnire, de o ieşire în calea cuiva sau de ieşirea cuiva în calea noastră. Se întâmplă şi una, şi alta. Şi noi Îi ieşim în calea Mântuitorului, şi El iese în calea noastră.

Domnul Hristos, când era prunc de patruzeci de zile şi a fost dus în templul din Ierusalim, S-a întâlnit cu dreptul Simeon, care a fost îndemnat de Duhul Sfânt să meargă atunci la templul din Ierusalim.

Despre dreptul Simeon ştim că era un om drept şi temător de Dumnezeu, că Duhul Sfânt era asupra lui. Dacă ne gândim la aceste cuvinte, ar trebui să ne cercetăm şi pe noi înşine dacă suntem ca dreptul Simeon, adică dacă avem frică de Dumnezeu, dacă suntem şi noi cu dreptatea pe care o avea dreptul Simeon. Ce înseamnă să fii drept? Înseamnă să fii aşa cum te vrea Dumnezeu, să fii aşa cum au fost drepţii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana, cum au fost drepţii Zaharia şi Elisabeta, adică împlinitori ai poruncilor lui Dumnezeu, a tot ce este după voia lui Dumnezeu.

Din cuvintele Domnului Hristos: De nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor şi a fariseilor, nu veţi intra în Împărăţia cerurilor: înţelegem că , dacă fariseii şi cărturarii aveau dreptatea lor, o dreptate din afară - ei, care dădeau zeciuiala din chimen, din mărar şi din izmă, dar uitau părţile mai grele ale legii: dreptatea, mila şi credinţa - există şi o parte creştină, care este mai presus de dreptatea cea din afară, este o dreptate lăuntrică, este o împlinire a voii lui Dumnezeu înlăuntrul nostru. Pentru aceasta a spus Domnul Hristos: să curăţim partea dinlăuntrul paharului şi a blidului, ca toate să fie curate.

Dreptul Simeon era temător de Dumnezeu, în înţelesul că nu era nepăsător, indiferent, fără grijă de a-I sluji lui Dumnezeu, şi nu în înţelesul că s-ar fi simţit cumva asuprit de Dumnezeu. N-avea cum să se simtă asuprit de Dumnezeu şi să aibă o teamă de Dumnezeu cum au răufăcătorii faţă de judecători, ci e vorba de o sfială, de o consideraţie faţă de Dumnezeu.

Dreptul Simeon a fost primitor de Dumnezeu, pentru că l-a primit în braţe pe ,,Eliberatorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi Învierea”. Fiecare dintre noi trebuie să fie primitor de Dumnezeu şi, de fapt, suntem primitori de Dumnezeu atunci când Îl primim pe Domnul Hristos în sufletul nostru, prin cuvântul pe care ni-l spune, şi când ne silim să împlinim cuvântul pe care Domnul Hristos l-a spus, ca un cuvânt veşnic dătător de viaţă, ca un cuvânt al adevărului. Despre cuvintele Sale, Domnul Hristos a spus:Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”. Aşa trebuie să ne gândim la cuvântul Mântuitorului, ca la un cuvânt veşnic, un cuvânt care rămâne şi este acelaşi pentru totdeauna, ca la un cuvânt îndemnător la iubire, la iertare, la răbdare, la bunătate, cuvânt îndemnător la tot ce e frumos şi bun. Aşa este cuvântul Domnului Hristos prin care El vine către noi.

Cel ce vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte, şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine, a zis Domnul Hristos, vorbind cu ucenicii Săi.

Sfântul Marcu Ascetul, în Filocalie spune: „Cel ce primeşte cuvântul Cuvântului lui Dumnezeu primeşte pe Dumnezeu Cuvântul”. Adică acela primeşte învăţătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos primeşte totodată şi pe Domnul Hristos Însuşi în sufletul său. În felul acesta putem fi şi noi primitori de Dumnezeu.

Dreptul Simeon a fost primitor de Dumnezeu că L-a primit în braţe pe Domnul Hristos. Noi în braţe nu-l putem primi.

⇒ *Putem să cădem la picioarele Lui ca femeile mironosiţe pe care le-a întâmpinat Domnul Hristos, care au cuprins picioarele Mântuitorului nostru Iisus Hristos,*
⇒ *putem să stăm la picioarele Domnului Hristos cu supunere, ca femeia păcătoasă care a udat cu lacrimi cinstitele Sale picioare.*
⇒ *Putem să-l întâmpinăm şi noi pe Domnul Hristos cum l-au întâmpinat cei zece leproşi care au primit vindecare.*
⇒ *Putem să-L primim pe Domnul Hristos în fiinţa noastră împărtăşindu-ne cu dumnezeieştile, sfintele, prea curatele, nemuritoarele, cereştile şi de viaţă făcătoarele Taine.*
⇒ *Putem să fim aproape de Domnul Hristos cu gândurile noastre, cu gândul la Mântuitorul nostru Iisus Hristos.*
⇒ *Putem să-L căutăm pe Domnul Hristos în conştiinţa noastră, în adâncurile inimii noastre şi, dacă avem inima curată, ni Se arată El Însuşi, după cuvântul pe care l-a spus: Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-L voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.*

Toate acestea sunt nişte lucruri la care ar trebui să ne gândim mereu.

Întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos nu trebuie să fie numai în vremea hotărâtă calendaristic pentru ea, adică începând din 1 februarie până la 9 februarie inclusiv, ci ar trebui să ne gândim mereu la Întâmpinarea Domnului Hristos. Şi mai ales să ne gândim şi la întâmpinarea cea de la sfârşit, când Domnul Hristos va veni, aşa cum a spus El Însuşi, pe norii cerului, şi-L vor vedea atunci toţi, pentru că Se va arăta, cum se arată fulgerul de la răsărit până la apus. Va fi de evidentă tuturor, nu va trebui să ne spună cineva că a venit Domnul Hristos, pentru că toată lumea va şti că el este.

Să ne gândim şi la întâmpinarea de la judecata particulară, de la Judecata de Apoi. Este şi o judecată milostivă, cum spunea părintele Arsenie, judecata de la Sfânta

Spovedanie, când de asemenea Îl întâmpinăm pe Domnul Hristos, recunoscându-ne stările noastre negative, de nedeplinătate, de deviere de la bine, bineînţeles cu dorinţa ca aceasta să dispară din viaţa noastră şi să mergem înainte cu încredere în bine, înmulţind binele şi bucuria pentru noi şi pentru cei din jurul nostru.

Să fim primitori de Dumnezeu, să-L întâmpinăm pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să primim întâmpinările Lui prin cuvintele pe care ni le spune şi care au rămas în Sfânta Evanghelie.

Să primim întâmpinările Domnului Hristos cu care ne împărtăşim, să întâmpinăm pe Domnul nostru Iisus Hristos cu rugăciunile noastre, cu plecarea de minte - ,,capetele voastre Domnului să le plecaţi”- să ne supunem cu mintea, să avem mintea care se supune fără discuţie, mintea care dă dreptate lui Dumnezeu, care doreşte să aibă stăpân pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Să ne cercetăm sub această latură, să ne întrebăm dacă suntem şi cât suntem de doritori să-L întâmpinăm pe Domnul Hristos sau să ne întâmpine El pe noi.

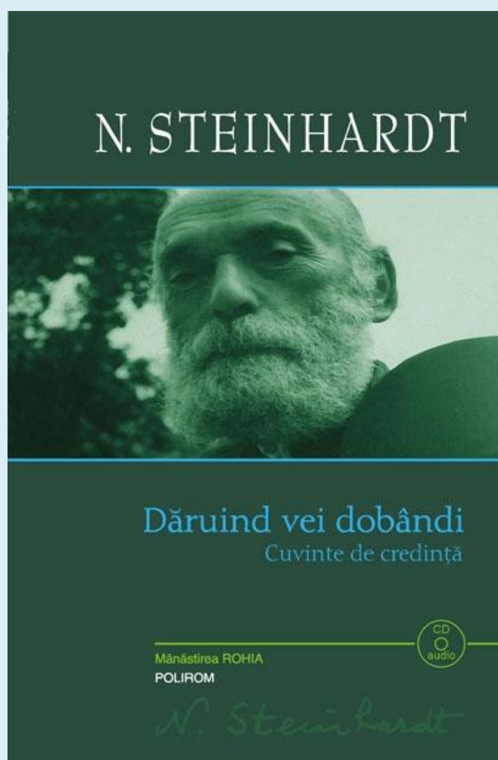
Să ne gândim la toate acestea şi să-I facem loc Domnului Hristos în inima noastră, unde El vrea să locuiască împreună cu Tatăl Ceresc, după cuvântul spus de Domnul Hristos: Cel ce păzeşte cuvintele Mele, iubit va fi de către Tatăl Meu, şi-l voi iubi şi Eu, şi vom veni la el, şi la el Ne vom face locaş.

Să ne cercetăm dacă suntem în credinţă, şi mai ales să ne cercetăm dacă, întradevăr, Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt sunt în inima noastră în chip sfinţit. Şi dacă este aşa, suntem fericiţi, iar dacă nu este aşa, să ne silim ,, să ne curăţim simţirile ca să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiată lumina Învierii. Şi bucuraţi-vă, zicând;,, Luminaţi să-L auzim”, cântându-I cântare de biruinţă”. Aşa se spune la Paşti, aşa trebuie să spunem şi noi cât de des cu putinţă, ca un îndemn pentru noi înşine, să ne curăţim simţirile. Căci numai dacă ne curăţim simţirile vedem pe Hristos, iar dacă nu ne curăţim simţirile, vedem ce ne aduc simţirile noastre în conştiinţa noastră.

Să ne gândim la lucruri de felul acesta şi să ne încredinţăm că Dumnezeu este cu noi, că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om ca să fie aproape de noi, să ne întâmpine pe noi, să-l putem întâmpina şi noi, şi să ne ajute Bunul Dumnezeu la aceasta, prin rugăciunile dreptului Simeon, ale proorociţei Ana, ale Maicii prea curate şi ale dreptului Iosif, ale tuturor sfinţilor ca să avem bucuria întâlnirii cu Domnul Hristos şi să putem şi noi să spunem :,,Am văzut pe Domnul!” Amin.

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh! Amin.

Nicolae Steinhardt (Monahul Nicolae Delarohia) - La praznicul Întâmpinării Domnului

N-am venit să stric Legea, ci să împlinesc ,zice Domnul Hristos (Matei 5,17). Numai că pentru a înţelege temeinic aceste cuvinte se cade a ţine seama de cele două înţelesuri pe care le poate adopta verbul a împlini în limba română. Într-un prim înţeles înseamnă a executa, a face, a îndeplini o poruncă.

Mi se spune: adu-mi o cană de apă. Aduc cana: împlinesc porunca. Sau: adu sapa din curtea bisericii. O aduc, am împlinit porunca.

Dar a împlini mai poate avea şi sensul de a desăvârşi, a perfecţiona, a ridica la un nivel mai înalt, la un grad superior.

Domnul a împlinit Legea în amândouă înţelesurile verbului.

- ⇒ *Mai întâi i-a dat ascultare, i s-a supus: primind a fi tăiat împrejur, potrivit Legii, la opt zile după naştere.*
- ⇒ *În al doilea rând fiind adus spre închinare la Templu, tot potrivit Legii vechi care prevede că orice întâi născut parte bărbătească să fie afierosit lui Dumnezeu în ziua a 40-a de la naştere. (Când se face şi curăţirea mamei).*

Astfel s-a procedat şi cu Pruncul Iisus, purtat de Iosif şi Maria la Templu în a 40-a zi de la naştere - adică în ziua de 2 februarie, adică astăzi - şi întâmpinat acolo de dreptul Simeon şi de proorociţa Ana a lui Fanuel.

Când ajunge la vârsta de 12 ani, Iisus, ca orice tânăr iudeu, merge la Templul din Ierusalim, unde Se va rătăci de părinţii Lui şi-i va uimi pe cărturari cu întrebările şi răspunsurile Sale.

În sfârşit, Domnul nu începe a predica decât atunci când atinge vârsta de 30 de ani, dând şi în felul acesta ascultare Legii: ea dispunea ca nici un bărbat să nu predice ori prorocească mai înainte de a fi împlinit 30 de ani.

S-au întrebat unii ce a făcut Domnul între 12 şi 30 de ani, perioadă asupra căreia referatele evanghelice nu ne dau nici o informaţie. Nu cumva a fost plecat în India, unde a deprins învăţătura yoghinilor şi practicile de magie ale fakirilor? Dar nu este nevoie să recurgem la asemenea ipoteze hazardate şi presupuneri fanteziste deoarece ***tăcerea evangheliştilor se explică foarte uşor: Iisus n-a început să predice şi să propovăduiască înainte de a fi atins vârsta de 30 de ani pentru că S-a supus imperativului Legii. Iar Evangheliile trec sub tăcere această lungă perioadă din pricină că, în conformitate cu obiceiul istoricilor din vechime, nu se realizează decât faptele importante şi momentele semnificative şi nu se dau amănunte asupra perioadelor de pregătire.***

Dar Domnul nu a împlinit Legea numai supunându-Se dispoziţiilor ei ci şi desăvârşind-o, perfecţionând-o, ridicând-o la un nivel superior de subtilitate şi completitudine, dând adică verbului a împlini înţelesu-i de-al doilea.

Ce aduce nou Domnul, care sunt principalele elemente ale viziunii transformatoare? Răspunsul, ori mai bine zis răspunsurile, la cea dintâi vedere, pot părea surprinzătoare. ***Dezbinare*** (ori vrajbă), zice Domnul, ***am venit să aduc, iar nu pace*** (Matei 10, 35; Luca 12, 51-53). Şi tot aşa: ***sabie am venit să aduc, iar nu pace*** (Matei 10,34). E drept că Domnul afirmă (Matei 26, 52): ***toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri***, dar în clipele solemne ale Cinei celei de Taină îşi întreabă ucenicii: ***„Când v-am trimis pe voi fără pungă, fără traistă şi fără încălţăminte, aţi avut lipsă de ceva? Iar ei au zis: de nimic. Şi El le-a zis: acum însă cel ce are pungă să o ia, tot aşa şi traista; şi cel ce nu are sabie să-şi vândă haina şi să-şi cumpere” (Luca 22, 35-36).***

Domnul aşează duhul deasupra literei, contrar saducheilor şi (mai ales) fariseilor, robi ai textelor, exegeţi strâmţi, minţi incapabile de a depăşi orizontul literal al pre-

scripţiilor. „***Duhul***, proclamă Hristos (Ioan 6, 63), ***este cel ce dă viaţă; trupul nu foloseşte la nimic***” (tot aşa Sfântul apostol Pavel: ***„Litera ucide, iar duhul face viu”: II Cor. 3, 6).***

Nu numai dezbinare şi sabie aduce Hristos pe acest pământ, ci şi - în aceeaşi tonalitate aprigă, impetuoasă - foc.

Mai înainte chiar de a fi început Domnul să propovăduiască, Ioan Botezătorul declara: „***Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă,; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine… Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc (Matei 3, 11).***

Întocmai glăsuieşte şi Evanghelia Sfântului Luca: ***„Eu vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai tare decât mine… El vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc” (3, 16).*** Iar Domnul Se Exprimă categoric (la fel ca pentru dezbinare şi sabie): ***„Foc am venit să arunc pe pământ şi cât aş vrea să fie acum aprins” (Luca 12, 49).***

Dragostea este aceea care, în învăţătura lui Hristos, înlocuieşte vechea - rece şi aspră - dreptate. Legământul vechi e al dreptăţii, al dreptăţii stricte, cel nou e al dragostei care atât de măreţ şi în cuvinte incomparabile este proclamată de Sfântul apostol Pavel (I Cor. cap. 13) a fi suprema virtute şi singura menită veşniciei.

Iubirea aproapelui este recunoscută a fi o poruncă la fel de mare ca şi cea a iubirii lui Dumnezeu atât de Evanghelia lui Matei (22,39) cât şi de a lui Marcu (12, 31).

Pe aproapele nostru, Hristos ne învaţă a-1 iubi ca pe noi înşine. În Evanghelia Sfântului apostol Ioan aflăm aceeaşi poruncă exprimată în termeni mai hotărâţi, raportaţi la relaţia dintre Hristos şi apostolii Săi şi accentuându-se în chip minunat caracterul ei exemplificator: ***„Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi să vă iubiţi unul pe altul”.*** Iubirea de aproapele, aşadar, e statornicită la gradul cel mai înalt: ea nu se cade a coborî sub nivelul celei purtate de învăţător ucenicilor Săi.

Şi Domnul urmează: ***„Întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii” (Ioan. 13, 34-35 şi 15, 12).*** ***Dragostea de aproapele e mărturia care nu înşeală, e proba dirimantă. Cei care se pretind slujitorii lui Hristos, dar se urăsc ori se defaimă unii pe alţii sunt nişte mincinoşi neruşinaţi.***

Tot în înţelesul al doilea al verbului a împlini se cuprind poveţele date de Hristos în Predica de pe munte pe care nu şovăi a o socoti atât de vrednică a fi aportul planetei noastre la acel concurs închipuit de marele scriitor şi marele creştin Giovanni Papini ca şi Fericirile, de el gândite ca produsul nostru spiritual cel mai de preţ şi apt a ne asigura victoria. Cu Predica de pe munte nu avem mai puţini sorţi de a câştiga concursul cosmic.

Întreaga Predică de pe munte e o manifestare a împlinirii Legii vechi prin desăvârşire, rafinare şi subtilizare. Impulsul etic din cuprinsul Legii vechi e dus acum până la paroxismul punctului culminant.

Domnul nu este mulţumit cu porunca de a-ţi iubi prietenul, ruda, pe cel de un neam cu tine, pe cel care-ţi vrea binele, pe „aproapele" în înţeles concret. Mergând mult, mult mai departe decât Legea veche, doreşte şi ne cere să-l iubim pe vrăjmaşul nostru (Matei. 5, 43-44; Luca 6, 27 şi 6, 35).

„Să nu ucizi" I se pare cu totul insuficient: simpla jignire (cu vorbe ca: nebunule, a fratelui nostru e considerată a fi vrednică de osândă grea (Matei 5, 22).

Cât de nobilă, de mărinimoasă şi de rafinată este povaţa menţionată în versetele 23-24 din capitolul 5 al Evangheliei Sfântului Matei: „Dacă îţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul acolo, înaintea altarului, şi mergi întâi şi împacă-te cu fratele tău şi apoi, venind, adu darul tău". Altfel spus după cum nu ne putem înfăţişa lui Dumnezeu cu mâinile pătate de sânge, aidoma nu putem cuteza să ne apropiem de altar cu limba spurcată de vorbe urâte.

Tot atât de nobil, de îndrumător spre smerenia sinei şi de bogat în omenie este îndemnul de a nu vedea paiul din ochiţii vecinului mai înainte de a fi văzut şi scos ***bârna din propriul tău ochi (Matei 7, 3-5; Luca 6, 42).*** Celor de demult li s-a spus: ***„Să nu săvârşeşti adulter"***; dar Hristos face un salt până la o înălţime de unde simpla poftire, simplul gând apar egale cu fapta. ***Nu ajunge să nu săvârşeşti, Iisus ne cere să nici nu ne învoim cu gândul păcătos. Curat să ne fie nu numai trupul, ci şi cugetul: acesta ne poate implica în rele, tot atât de grav ca şi materializarea sa.***

De asemenea nu ajunge să nu juri strâmb, ci trebuie să nu juri deloc, cu nici un fel de jurământ; să fie cuvântul tău da ori ba. Parcă şi mai departe înaintăm pe calea subtilităţii, dând de aceste recomandări care toate stau dovadă pentru ***cât de***

mult preţuia Domnul însuşirea ce se numeşte discreţie: se cere să fim întru totul discreţi când ne rugăm: să nu ne facem rugăciunea în văzul oamenilor, în locuri publice, ci în cămara încuiată (Matei 6, 5-6); când facem milostenie, „să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta" (Matei 6, 2-3).

Când postiţi, ni se spune (şi aici textul evanghelic - Matei 6, 16-18 - se ridică la un nivel moral, mitopoetic şi de eleganţă care deopotrivă ne cutremură şi ne încântă): ***„Nu fiţi trişti ca făţarnicii; că şi ei îşi smolesc feţele, ca să arate oamenilor că postesc… Tu însă când posteşti, unge capul tău şi faţa ta o spală". Deci, nu numai să nu dăm în vileag o faptă virtuoasă, dar să ne şi străduim a o ascunde!***

Cu totul proprie Noului Legământ este desigur şi taina Crucii care înseamnă jertfă, suferinţă şi asumare a vinovăţiei.

Hristos Se jertfeşte pentru noi şi - nevinovat, neprihănit fiind - ia asupră-Şi păcatele lumii. Hristos Se întrupează pentru a cunoaşte nemijlocit condiţia omenească; nu prin relatări şi informaţii indirecte (prin reportaje) ci prin experienţă personală, existenţială. Şi de ce, de bună voie, se dă Domnul, crucii şi suferinţei? ***Tocmai pentru că suferinţa este caracteristica definitorie - cu adevărat definitorie - a omului, trăsătura cu totul specifică a condiţiei umane.***

Creştinismul, spunea Simone Weil - care s-a apropiat atât de mult de Hristos fără a face însă pasul final - nu ne dă un mijloc miraculos de a scăpa de suferinţă, dar ne dă mijlocul de a folosi în mod miraculos suferinţa (de a o preface, adică, în mijloc de cunoaştere - cum spune Dostoievski - de mântuire şi de iubire).

Suferinţa, Hristos a ţinut să o cunoască în forma ei totală şi cumplită - şi însoţită de batjocură şi deznădejde, condimentele necesare oricărei suferinţe reale - tocmai pentru a da întrupării Sale un caracter autentic, de bună credinţă, serios şi nesu-perficial. Pe ea a socotit-o a fi ce, ne este irecuzabil propriu şi prin ea, aşadar, a înţeles că e de datoria Sa a trece.

Creştinismul nu este numai Lege, dreptate (să nu uităm vorba paradoxală dar şi zguduitoare a Sfântului Isaac Sirul: să nu huliţi spunând că Dumnezeu e drept. Un Dumnezeu drept nu L-ar fi trimis pe Cel Nevinovat să piară pe cruce pentru mântuirea păcătoşilor) ori: „tariag" (cele 613 comandamente pozitive şi negative în care Talmudul rezumă raporturile dintre om şi dumnezeire; împlinirea lor neabătută chezăşuieşte indubitabil izbăvirea săvârşitorului).

Creştinismul e mai ales acestea trei: duh, foc, dragoste, tustrele elemente vădit „dinamice” şi subtile.

De aceea, fraţi creştini, nu-i de ajuns creştinului să meargă duminica şi în zilele de sărbătoare la biserică, să aprindă una ori câteva lumânări, să se închine la icoane şi, eventual, să bată una ori mai multe metanii. Bune sunt acestea toate şi frumoase. Dar cred că nu-s destul. Creştinismul nu-i numai slujbă, cult şi ritual. ***Creştinismul înseamnă trăire creştină liberă, zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă.***

Domnul nu a venit pe pământ spre a întemeia o nouă religie ci pentru a ne da nu nou mod de viaţă, a ne chema la înduhovnicire şi îndumnezeire.

Hristos S-a pogorât din cer şi S-a făcut om ca noi să ne putem înălţa deasupra condiţiei noastre animalice şi trupeşti, să ne putem îndumnezei.

Hristos ne cheamă chiar deasupra deasuprelor Vechiului Legământ, întru împlinirea vocaţiei noastre spirituale şi cosmice. Se cuvine să ne stea mereu alături Crucea şi Hristos.

Creştinismul, osebindu-se de iudaism, islamism, budism şi toate celelalte religii orientale , *e credinţa într-un Dumnezeu întrupat.* ***Iar dacă Dumnezeul nostru S-a întrupat, nouă ce ne incumbă să facem? Să ne străduim a ne înduhovnici, a ne apropia cât mai mult de El, a ne înălţa în limita - ba şi peste limita - puterilor noastre omeneşti; numai astfel vom fi în măsură să ne împlinim şi noi menirea, să ne arătăm şi noi vrednici să-L întâmpinăm pe Hristos în inimile noastre.***

Căci voi încheia citându-vă o prea frumoasă şi adevărată vorbă a unui învăţat evlavios: întrebării:

„Unde este Dumnezeu?”

el îi răspunde:

„Acolo unde este lăsat să intre”.

Părintele Ion Cârciuleanu - Predică la Întâmpinarea Domnului

La 40 de zile de la Naşterea cea după trup a Mântuitorului, Biserica noastră Ortodoxă prăznuieşte o a treia sărbătoare închinată Domnului nostru Iisus Hristos şi anume Întâmpinarea Domnului, după ce a prăznuit Naşterea şi Tăierea împrejur.

Întâmpinarea Domnului face parte dintre acele sărbători mari orânduite de Biserica noastră şi care se numesc în limbaj bisericesc "praznice împărăteşti".

De ce este mare această sărbătoare, vom înţelege din cele ce urmează. Cu toate că şi numai pronunţându-i numele - Întâmpinarea Domnului ne poate spune foarte mult, gândindu-ne că a întâmpina pe Domnul Dumnezeul este lucru într-adevăr mare şi înfricoşător.

Din Sfânta Evanghelie de astăzi am aflat că Întâmpinarea Domnului a fost prilejuită de două fapte petrecute în pruncia Mântuitorului Iisus Hristos.

- *Este vorba mai întâi de mergerea la Templu din Ierusalim a Sfintei Fecioare Maria, pentru ca, potrivit rânduielilor legii mozaice, să pună înaintea Domnului pe Fiul său, adică să-l închine templului şi să aducă totodată rânduita jertfă de curăţire pentru sine. Cu acest prilej legea mai prevedea ca pruncului să i se facă aşa numita "răscumpărare", dacă era primul născut, pentru că toţi întâii născuţi de parte bărbătească erau socotiţi ai templului. Dar întrucât slujirea templului a fost încredinţată, între timp, fiilor născuţi din tribul lui Levi, ceilalţi, din alte seminţii ale lui Israil,*

puteau să fie răscumpăraţi. Aşa s-a întâmplat şi cu pruncul Iisus, care, nefiind din seminţia lui Levi, a fost răscumpărat.

- *Al doilea fapt care a prilejuit sărbătoarea de astăzi este primirea deosebită pe care a făcut-o Pruncului Iisus, în templu, doi oameni: dreptul Simion şi proorociţa Ana.*

Dintre aceste două fapte, Biserica noastră a dat o mai mare importanţă celui de al doilea eveniment, dovadă că sărbătoarea de azi se şi numeşte Întâmpinarea Domnului.

Într-adevăr, Sfânta Fecioară Maria s-a prezentat la templu ca să împlineacă prescripţiile legii sfinte privitoare la ceremonialul curăţirii şi la actul răscumpărării Pruncului. Dar, în realitate Maica Domnului, care era Născătoare de Dumnezeu, era neîntinată şi a rămas pururea Fecioară, nu avea nevoie de acest act curăţitor, după cum nici Fiul ei n-avea nevoie de răscumpărare, pentru că El nu era un simplu om, ci era Fiul lui Dumnezeu. Era Dumnezeu - Omul întrupat, care este mai presus de orice lege. Cu toate acestea, ***Fecioara Maria a mers să îndeplinească şi ea cele rânduite de legea sfântă, pe deoparte ca să ne dea nouă pildă de smerenie şi supunere la legea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, spre a ne învăţa că viaţa noastră curată nu ne-o datorăm numai nouă înşine, ci şi conlucrării cu Harul lui Dumnezeu, care lucrează în Sfintele taine şi slujbele bisericeşti.***

Tot aşa Fiul lui Dumnezeu - Mesia, se supune de bună voie legilor dumnezeieşti, pe deoparte pentru a ne arăta că s-a întrupat cu adevărat, iar pe de altă parte spre a ne învăţa supunerea faţă de legile înţelepte ale Bisericii, dându-ne şi pildă de ascultare şi smerenie, aşa după cum ne spune şi Sfântul apostol Pavel, zicând: "***S-a deşertat pe Sine şi a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor şi la înfăţişare dovedindu-se ca un om, s-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte şi încă moarte pe cruce***" (Fil. 2, 6-8).

Prin urmare, aducerea în templu a Mântuitorului la 40 de zile de la naştere, are două aspecte. Unul legal, în care El se supune legii, ca om, iar altul mesianic, în care El vine la templu pentru sacrificiu sfânt, adică pentru îndeplinirea misiunii Sale în lume.

- *Ca om, este primit de oficialitatea templului (preoţi) şi de credincioşii prezenţi atunci acolo, care nu cunosc pe cine primesc.*
- *Ca Mesia, este însă întâmpinat de bătrânul Simion şi de proorociţa Ana, care îl primesc ca pe Dumnezeu.*

În felul acesta Dumnezeu - Omul îşi face apariţia între oameni, iar actul "Întâmpinării" îşi descoperă adâncul său rost, înfăţişându-se ca o rânduială dumnezeiască menită să descopere şi să înalţe sufletele noastre credincioase.

Părinţii bisericeşti spun că faptul că nici preoţii templului, nici credincioşii mulţi care erau acolo, n-au cunoscut pe Mesia, este uşor de înţeles. El n-a fost cunoscut decât de aceia care au avut o vrednicie deosebită şi apreciată ca atare de Dumnezeu. Căci precum soarele la apariţia sa, luminează mai întâi crestele cele mai înalte ale munţilor, tot aşa Hristos, Soarele vieţii spirituale, s-a descoperit mai întâi sufletelor distinse printr-o aleasă vrednicie morală. ***El este întâmpinat mai întâi de aceia care, prin sfinţenia şi puterea credinţei, reprezentau tot ce omenirea avea mai bun şi sfânt, atât pe linie bărbătească, cât şi pe linie femeiască şi care în această împrejurare au fost: dreptul Simion şi proorociţa Ana, care s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt.***

Dar cine era dreptul Simion a cărui vârstă depăşea vârsta unui muritor? O veche tradiţie ne spune că dreptul Simion ar fi avut 360 de ani. Cei de o seamă cu el muriseră demult. De bătrânul Simion moartea nu se apropia. Ce semn, ce minune era cu dânsul?

Se zice că Simion era unul din cei 70 de bărbaţi învăţaţi care pe vremea lui Ptolemeu Filadelful a fost însărcinat să tălmăcească Scriptura Testamentului Vechi din limba ebraică în limba greacă.

Lui Simion i-au dat să traducă proorocia lui Isaia. Când a ajuns la capitolul 7, a dat peste cuvintele care spun: "Iată Fecioara va lua în pântece şi va naşte un fiu şi vor chema numele lui Emanuel" (Isaia 7, 14).Simion a înţeles că este o proorocire despre venirea lui Mesia.

Dar a socotit că cuvântul "fecioară" este greşit şi că trebuie înlocuit şi tradus cu "femeie tânără, ascunsă de bărbatul ei". Căci nu înţelegea Simion cum ar putea naşte fără prihană o fecioară şi a tradus "femeie tânără". Atunci se zice că o minune s-a săvârşit: acele cuvinte ce le-a scris în tălmăcire, le-a aflat a doua zi şterse de o mână nevăzută, iar în locul lor a aflat cuvântul "fecioară". Din nou a şters, din nou a apărut cuvântul proorociei. Fiind în mare nedumerire şi spaimă, Simion a avut o vedenie cerească prin care i s-a descoperit că nu va muri până nu va vedea cu ochii pe Fecioara care va naşte pe Mesia.

Trecură ani după ani. Oamenii se năşteau, creşteau, îmbătrâneau, mureau, Simion nu se trecea. Dumnezeu, ca stăpân al vieţii şi morţii, a întărit viaţa dreptului peste rânduiala firii, prelungindu-i zilele prin har, până în vremea împăratului August.

Când, după un timp de aşteptare de trei veacuri, Simion a fost înştiinţat de Duhul Sfânt să meargă în templu ca să vadă împlinirea proorociei. Lume multă era acolo. Preoţi jertfind, credincioşi închinându-se, femei cu copii în braţe.

Atunci a văzut bătrânul Simion pe Hristos în braţele Prea Sfintei Fecioare, cu faţa strălucind ca a soarelui, iar Maica Domnului înconjurată de-o lumină cerească. Lumină se făcu şi în sufletul dreptului. El cunoscu dintr-o dată toată taina mântuirii, văzu înainte jertfa de răscumpărare a neamului omenesc, adusă prin Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Fecioarei, văzu chemarea neamurilor păgâne la mântuire, prevăzu suferinţele amare ale dumnezeieştii Maici... Şi inspirat de Duhul Sfânt, - cuprins de o mângâiere adâncă, dreptul Simion luă Pruncul în braţe şi exclamă: "***Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; căci ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel***" (Luca 2, 29-30).

Pruncul Iisus n-a rămas în templu, ci El a fost răscumpărat după obicei, printr-o jertfă; a fost primul sub scutul părinţilor Săi după trup, care L-au dus în cetatea lor Nazaret.

Cuvintele profetice exprimate de dreptul Simion, cu această ocazie "***Pruncul acesta este pus spre căderea şi ridicarea multora***", s-au adeverit. Pentru că atât la templu, atunci, cât şi mai târziu, când Mântuitorul şi-a început lucrarea Sa în lume, mulţi L-au văzut şi L-au auzit, dar nu toţi L-au urmat cu suflete curate. Unii L-au primit cu indiferenţă, alţii cu ostilitate, neînţelegere, alţii cu un anumit interes material, cum au fost gadarenii, iar Iuda L-a primit cu sărutul trădării.

Dar au fost şi din cei care L-au primit aşa cum se cuvine, precum păstorii şi magii, apostolii şi mulţimea ucenicilor, femeile Marta şi Maria şi celelalte împreună cu ele, copiii, Zaheu vameşul, poporul din Ierusalim care i-a făcut o primire triumfală, Sfinţii Bisericii noastre de la început şi până astăzi, cunoscuţi şi necunoscuţi, şi noi cei care trăim la atâta vreme după cele petrecute la templu, putem să ne învrednicim să întâmpinăm pe Domnul Hristos cu vrednicie.

Conform făgăduinţei Sale, că El va fi cu noi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor, şi adevărului că El "nu este departe de fiecare din noi, căci în El trăim, ne mişcăm şi suntem" îl putem întâmpina în multe locuri şi feluri.

Aşa, de pildă, îl simţim în faţă în rugăciunile noastre fierbinţi, încredinţaţi că ne ascultă, fiindcă "***Domnul este aproape de cel ce-l cheamă***" (Ps. 144, 15). În rugăciunea fierbinte simţim cum proorocului David i se deschid orizonturi nebănuite, "***cele nearătate şi cele ascunse mi-ai arătat mie***" (Ps. 50). De aceea, uşurarea şi căldura pe care le simţim după rugăciunea noastră, vin tocmai de la această întâlnire a sufletului nostru cu Dumnezeu.

Ne întâlnim cu Dumnezeu, Mântuitorul nostru, în chipul fraţilor noştri mai mici pe care îi ajutăm în nevoile lor, după cuvântul Său care zice: "***Întrucât aţi făcut acestea unuia dintre aceşti mai mici fraţi ai Mei, Mie mi-aţi făcut***" (Mat. 25, 37-40).

Şi o, în câte feluri nu se pot ajuta semenii noştri! Desigur, îl putem găsi pe Dumnezeu, pentru cine ştie să-L caute, în sânul firii şi în adâncul sufletului nostru. Cu deosebire, Biserica îl are pe Hristos totdeauna în ea, căci El este capul ei, "***Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor***" (Mat. 18, 20).

Biserica noastră de aceea a rânduit aceste sfinte sărbători, pentru ca noi, credincioşii, să reactualizăm prezenţa lui Hristos între noi. Căci după învăţătura ortodoxă, sărbătorile noastre bisericeşti, mai ales, cele mari ca cea de astăzi, nu sunt numai simple aduceri aminte despre evenimentele din istoria mântuirii noastre, ci chiar reactualizări, adică trăiri reale, ale acestor evenimente.

De pildă în timpul slujbei Naşterii Domnului, nu se face numai simplă amintire despre întruparea Mântuitorului ci cu adevărat Hristos se naşte în chip tainic, aşa cum la Paşti el înviază şi aşa mai departe. Oare, Întâmpinarea Domnului, pe care o sărbătorim astăzi, nu ne spune mai direct acest lucru? ***În sfintele noastre slujbe, Mântuitorul continuă să trăiască în Biserică, să fie prezent în forma în care s-a manifestat atunci pe pământ, iar Bisericii îi este dat să facă aceste amintiri sfinte.*** Aşa că noi devenim martori oculari şi participăm activ la slujbele noastre bisericeşti. De aceea, cultul nostru bisericesc, sărbătorile noastre, bisericile noastre calde şi îmbietoare capătă valoarea unei vieţi divine, în prezenţa Domnului, la care credincioşii noştri participă direct aşa cum ne încredinţează cuvântul: "***În biserica măririi Tale stând, în cer ni se pare a sta***". ***Dar mai adevărat şi mai***

deplin îl întâlnim pe Domnul Hristos în Sfânta Euharistie, când ne împărtăşim cu trupul şi sângele Său sub forma pâinii şi a vinului.

În chipul acesta, dacă o facem cu vrednicie, avem parte de o întâmpinare desăvârşită, căci ne unim cu El, îl avem întreg în fiinţa noastră. ***Şi mai avem încă o posibilitate de-a întâmpina pe Domnul şi pentru care moment trebuie să ne pregătim zi de zi, până la sfârşitul vieţii noastre. Este momentul solemn al prezentării noastre în faţa Dreptului Judecător, moment pe care nu-l cunoaştem când va sosi.***

Faptul că actul Întâmpinării Domnului este un eveniment pe care Pronia divină l-a arătat în chip expres, spre a-l impune atenţiei noastre, ne face să ne gândim mai adânc asupra faptului că şi noi avem făgăduinţa că vom întâmpina pe Domnul, la a doua Lui venire, când îmbrăcaţi în trupuri slăvite şi nemuritoare, ne vom ridica în văzduh în întâmpinarea Lui, şi aşa pururea cu Domnul vom fi.

Se cuvine, deci, să păstrăm această făgăduinţă, după pilda celor doi bătrâni de la templu şi după cea a tuturor sfinţilor bisericii noastre, în viaţă curată şi sfântă, nedespărţindu-ne de sfintele locaşuri şi săvârşind faptele bune ca să putem să ne învrednicim de bucuriile cele negrăite şi veşnice pe care Domnul Iisus Hristos le dă tuturor celor care L-au căutat, L-au întâmpinat şi au trăit după voia Lui ce sfântă.
Amin.

Pr. Dorin Picioruş - Predică la Întâmpinarea Domnului

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, în ce termeni mai putem vorbi despre întâmpinare…despre ieşirea înaintea cuiva…într-o lume în care uşile nu mai au umanitate? În care uşile nu se mai deschid…ci se zăvorăsc tot mai mult?

Nu părem mult prea naivi, noi, oamenii Bisericii, când mai vorbim despre deschidere, dialog, comuniune…când cuvintele de ordine sunt profitul, relaţiile pur-comerciale, indiferenţa şi cruzimea faţă de altul când vine vorba de imaginea proprie…de interesul personal?

Cui îi mai pasă de întâmpinarea lui Dumnezeu…acolo unde nici ei înşişi, oamenii, nu se mai cunosc, nu se mai ştiu, nu îşi mai găsesc rostul?…

Şi cu toate acestea, pe 2 februarie, în fiecare an…întâmpinarea Domnului înseamnă reamintirea vocaţiei Ortodoxiei.

Adică? Aceea că Biserica trebuie să iasă, încontinuu, înaintea/ în întâmpinarea oamenilor…pentru a le da stabilitatea Împărăţiei…adică viaţa veşnică.

Ca fiind în lume, omul să nu se simtă un animal cu pofte…şi cu frică de moarte…ci o persoană plină de viaţa veşnică, care trăieşte încă de aici ritmul bogat, suplu, al învierii duhovniceşti…al vieţii veşnice.

Şi troparul…troparul zilei…vorbeşte despre părinţi…şi, în mod subliniat, despre mame.

Despre vocaţia mamei: aceea de a-l dărui pe copilul ei lui Dumnezeu. De a-l da în dar lui Dumnezeu…Celui care i l-a dăruit. De a-i reîntoarce darul Lui.

Şi astfel spune troparul zilei: ***„Bucură-te, Cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru, luminând pe cei din întuneric".***

Pentru că el, copilul ei, al mamei, al oricărei mame…dacă i-l dă lui Dumnezeu şi Dumnezeu rodeşte în el prin slava Sa…poate fi o lumină…în întunericul ideologic şi moral al acestei lumi.

Dacă învaţă de la Maica lui Dumnezeu să îl crească…copilul ajunge o lumină, un purtător de sensuri adânci şi de înţelegeri iluminatoare.

Părinţii, conştienţi şi mulţumitori faţă de darul primit de la Dumnezeu, pot face o minune din copilul lor…o minune copleşitoare.

Pentru că el poate fi o uimire pentru toţi, un locaş al harului, al curăţiei, al dreptăţii, al frumuseţii cereşti şi pământeşti.

Dar pentru a uimi la modul frumos…trebui să răsari în slava lui Dumnezeu…

Trebuie să fii mădular al Bisericii…mădular viu…conştiinţă vie şi iubitoare…în relaţie continuă cu Dumnezeu şi cu oamenii…cu întreaga existenţă.

Trebuie ***să fii luminat de raza Treimii.***

Trebuie să nu fii întuneric!

Pentru că întunericul nu comunică…nu îmbrăţişează…nu se pătrunde de milă…nu are dragoste.

Întunericul răutăţii are toate uşile închise.

Aşa se explică de ce umanitatea…cu atâtea exemple vii de sfinţenie…de măreţie sufletească…de eroism…preferă o lejeritate morală schizofrenică…preferă urâtul…inconsistentul…mojicia fără mustrări de conştiinţă.

Stai şi întrebi: cum mai pot exista atât de mulţi oameni urâţi, desfiguraţi de păcat…într-o lume atât de burduşită cu frumuseţe? Cum să calci peste cadavre…când orice lucru din viaţa noastră reclamă atenţie, sensibilitate, duioşie?

Cum?! Cum de mai putem să ne suportăm simţindu-ne atât de închişi în moarte…în lipsa de frumuseţe sufletească?

Despre întâmpinare…împreună cu bătrânul cel Drept, cu Sfântul Simeon…primitorul de Dumnezeu…care s-a veselit dumnezeieşte „primind în braţe pe Izbăvitorul sufletelor noastre”.

El…necredinciosul de altădată în ceea ce priveşte profeţia de la Is. 7, 14…unul dintre traducătorii Septuagintei…vede în Pruncul Iisus pe Dumnezeul şi Domnul lui…şi de aceea Îl întâmpină…şi Îl primeşte cu bucurie mare.

Iar rugăciunea sa [Lc. 2, 29-32], care a devenit emblematică pentru cultul ortodox…care cere slobozirea de viaţă…s-a făcut după 360 de ani de aşteptare…de aşteptare a prorociei pe care o negase.

Aşa că viaţa lungă…adâncimea de zile…nu e întotdeauna o binecuvântare…ci o îngăduinţă dumnezeiască pentru o înţelegere şi mai mare…pentru o pocăinţă şi mai corectă…mai proprie vieţii tale.

Alături de Sfântul Simeon, Sfânta Ana…avea 84 de ani şi slujea lui Dumnezeu, ziua şi noaptea, în post şi în rugăciune [Lc. 2, 37].

Iar dacă doar un bărbat de 360 de ani…şi o femeie de 84 de ani…L-au văzut…L-au sesizat…L-au înţeles…au văzut în Pruncul Iisus, Cel de numai 40 zile după umanitatea Sa…pe Domnul şi Dumnezeul lor…înţelegeţi cât de minunat lucru e să vedem un copil, un tânăr, un om în prima tinereţe vorbind…şi slujindu-I lui Dumnezeu?

Adică întâmpinarea nu e la îndemâna oricui…

Pentru că ieşi înaintea cuiva…numai dacă îl înţelegi.

Comentezi lucrările cuiva numai dacă ai sesizat…măreţia lor.

Poţi să lauzi pe cineva…numai dacă îl ştii…îl vezi…te impresionează…te umple de uimire mereu…

Iar dacă nu te laşi uimit…sau nu poţi fi uimit de oameni…eşti încuiat la minte şi la inimă…

Eşti o fereastră zidită…

Eşti o inimă perfidă…şi avară…care nu accepţi măreţia din alţii…tocmai pentru că ea este o palmă adusă nesimţirii tale perpetue.

L-au primit pe „Cel ce ne-a dăruit nouă şi învierea".

Pentru că predica adevărului vrea să îl scoată pe om din urâţenia lui pentru a-l umple de învierea harului, a iubirii lui Dumnezeu faţă de oameni.

Căci predica Bisericii e lumină care-l înviază pe om…care îl mută de la moarte la viaţă…

Condacul zilei vorbeşte despre sfinţire, despre pace şi despre întărirea dreptei credinţe în oameni.

Credinţa ortodoxă trebuie să prindă rădăcini adânci în oameni…până într-acolo încât ea să fie gândirea, viaţa, modul de a reacţiona la tot ce se petrece cu noi.

Şi când prinde rădăcini reale…şi noi devenim pomi ai dreptei credinţe…credinţa nu mai e un set de întrebări şi răspunsuri…nu mai e o problematizare sterilă…ci o jubilare, o bucurie, o încântare continuă…plină de sensuri, de înţelegeri, de bucurii, de mântuire.

Pentru că Îl întâmpinăm astăzi…şi oricând…pe Cel pe care Îl ştim…cu Care trăim…prin Care ne mişcăm şi suntem…

Înălţarea inimii spre El…ţipătul rugăciunii spre El…umplerea noastră de El, de Dumnezeul slavei…e continuă întâmpinare, continuă înviere, continuă cincizecime/ pogorâre a Lui la noi ca să ne urce la El.

Întâmpinăm…fără să fim întâmpinaţi?

Le dorim tuturor mântuirea…şi nimeni, de fapt, nu o doreşte?

Ne prefacem că suntem „fericiţi", că suntem „alţii"…dar nu facem decât să ne minţim cu eleganţă?…

Poate că da…sau poate că nu…

Poate uneori ne minţim cu bucurii false…iar alteori chiar ne bucurăm întru Domnul.

Însă soluţia e să rectifici!

Să îndrepţi ceea ce trebuie îndreptat…pentru ca ieşirea ta din nefericire…să fie o primăvară caldă, calmă…o minune îmbelşugată, plină de bucurie…

Stam şi priveam frigul de afară…înfofolirea noastră…nasurile curgând…tusea şi scuipatul…Dacă am trăi numai pe vreme bună, temperată…am uita greul…am uita că viaţa înseamnă încordare…şi nu relaxare…

Însă frigul, gerul, viscolul, zăpada de trei metri, rămânerea în câmp, lipsa de perspectivă…aceleaşi dureri, aceleaşi dorinţe…aceleaşi nelinişti sunt cele care ne unesc şi ne vor uni mereu…chiar dacă, în prima instanţă, credem că nu avem lucruri în comun.

O, da, avem prea multe lucruri în comun ca ele să fie puţine!

Avem naşterea, avem viaţa, avem aceleaşi bucurii, necazuri, tristeţi, frici…aceeaşi moarte în faţă…numai că noi putem îndulci viaţa sau o putem amărî tot mai mult.

Întâmpinare…

Întâmpinare…şi salvare.

Pentru că ***mântuirea e întinderea braţelor spre Cel ce a venit să ne vindece de toată boala şi de toată neputinţa.***

Şi boli şi neputinţe grave ale noastre sunt…lipsa de dialog, lipsa de încredere, neiubirea, nesimţirea, închiderea ochilor în faţa martirajului sufletesc şi trupesc şi a morţii dramatice a altora.

Ne prefacem că nu vedem…pentru că ne e frică să ne punem în locul lor.

Şi tot fugind de răul altora…dăm, inevitabil, peste greul nostru…pe care, dacă îl trăim singuri, fără alinare, e un cataclism.

Avem nevoie de întâmpinare…de îmbrăţişare…de contaminare de bucuriile şi necazurile tuturor.

Dacă nu ne pătrund…înseamnă că suntem pe moarte cu sufletul…

Dacă însă durerile şi bucuriile altora sunt vii pentru noi…atunci suntem împreună cu cei ce se bucură şi cu cei ce plâng, cu cei ce trăiesc.

Însă pe cine…şi cum întâmpinăm noi?

Dacă scriem un mesaj cuiva…nu-l întâmpinăm? Dacă zâmbim, apreciem, ajutăm pe cineva…oare nu-i facem bine?

Nu e binele făcut o bucurie care ne face vii?

Nu e, de fiecare dată, vederea cuiva…ceva infinit mai mult…decât nevederea lui?

Întâmpinare…şi încântare…

Pentru că atunci când ieşi cu toată inima spre cineva…arăţi semnele încântării faţă de vederea lui.

Şi când ne încântă oamenii? Nu când ne rugăm pentru ei? Nu când îi citim, zi de zi, în toate faptele, cuvintele şi urmele lor?

Ce e încântarea decât descoperirea cuiva mereu, vederea lui tot mai profund, mereu altfel, mereu demn de preţuit?

Din acest motiv…oamenii nu sunt expiraţi dacă sunt în vârstă…şi nu sunt mocofani…pentru că nu ştiu multe lucruri…

Pentru că bătrâneţea decantează…pe cele la care tinereţea aspiră.

Şi bătrânul înţelept e cel care îl face pe tânăr să vibreze vizavi de propriile sale adâncimi încă nedescoperite…dar întrezărite prin discursul celui în vârstă.

Maturitatea nu înseamnă absolutism experienţial, un răspuns la toate lucrurile…ci înseamnă coacere în experienţa personală…Înseamnă evidenţa palpabilă a unei vieţi de om…care a adunat şi s-a adunat din lume în fiecare clipă.

De aceea eşti şi devii tot mai mult lumină, o lumină tot mai mare….pe măsura adevărurilor pentru care arzi şi te consumi.

Iar astăzi, fiecare dintre noi, ca nişte lumini vii…suntem chemaţi să Îl întâmpinăm cu dragoste pe Soarele dreptăţii, pe Cel ce face din noi mărturii ale iubirii Sale neţărmurite.

Câţi suntem credincioşi…şi câţi vrem să ne facem credincioşi…trebuie să Îl întâmpinăm pe Cel ce ne întâmpină, prin fiecare om, prin fiecare pom, prin fiecare floare, carte şi idee…ca să ne bucure.

Un praznic al bucuriei împreună cu Pruncul Iisus, Cel de 40 de zile născut pentru noi dar Care e mai bătrân decât veacurile.

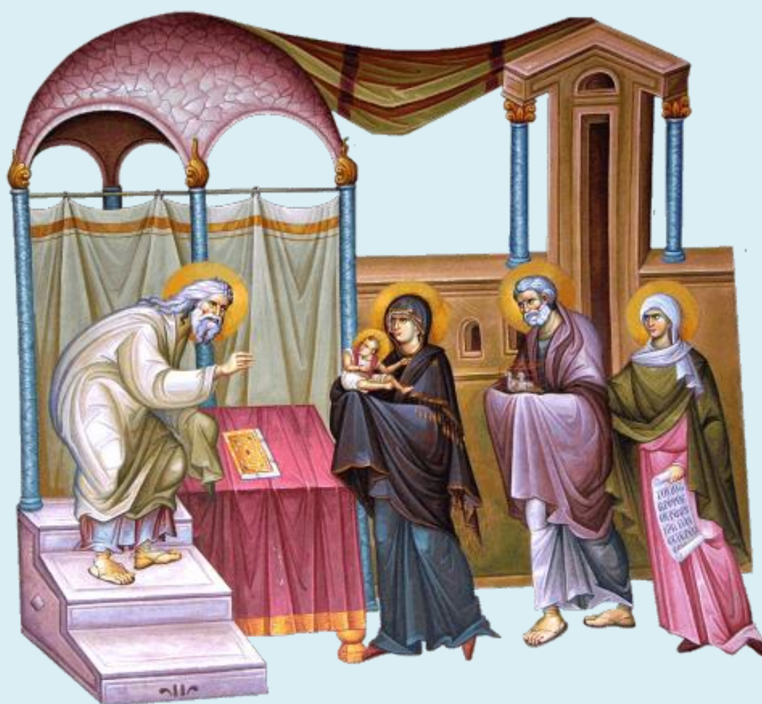
Pentru că maturizarea reală e îmbrăcarea în curăţie, în frumuseţe, în înţelepciune, în dreapta credinţă şi doxologie, chiar dacă ai cinci, zece, 30 sau 90 de ani.

Şi suntem maturi pe cât suntem de Sfinţi.

Pe cât dovedim maturitate în credinţă, în nădejde, în dragoste şi în toată viaţa noastră ascetică şi mistică.

Dumnezeu, Cel care ne întâmpină pe noi cu bucurie negrăită, acum şi pururea să ne bucure pe noi cu vederea feţei Sale, Care e hrana, bucuria şi frumuseţea noastră veşnică. Amin!

Pr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Întâmpinarea Domnului (2011)

Iubiți frați și surori întru Domnul, praznicul împărătesc/hristologic de astăzi subliniază cu putere importanța ospitalității, a omeniei în viața noastră dar și pe aceea a bucuriei pe care o aduc cuvintele și gesturile de conștiință. Pentru că fiecare vrem să fim tratați regește, cu multă atenție când suntem primiți de către cineva și, în același timp, iubim faptul să fim înțeleși și apreciați la justa noastră valoare, fără să fim mințiți, fără să fim portretizați în mod mincinos.

Și când Domnul e primit în brațe prea iubitoare la templu, la 40 de zile de la prea sfânta Sa naștere, adică întâmpinat, atunci e recunoscut ca Dumnezeu întrupat de către Sfântul Simeon și de către Sfânta Ana, într-o lume care nu sesiza mai deloc noutatea absolută a Persoanei din fața lor.

Iar praznicul de astăzi vine să ne spună tocmai acest lucru: că pentru a întâmpina pe cineva trebuie să vezi adâncul celui din fața ta. Nu poți să faci un articol de întâmpinare unui tânăr scriitor dacă nu ești în stare să îi vezi caracterul și potențele, după cum nu poți să indici prezența lui Dumnezeu în cineva dacă nu vezi duhovnicește, dacă nu vezi adâncul persoanei în cauză.

Și dacă suntem atenți la cursul praznicelor ultime, vedem că la 25 decembrie L-am văzut mic și în iesle, abia născut, apoi la 6 ianuarie l-am văzut matur, la 30 de ani,

pe când acum, la 2 februarie ne întoarcem la primele zile ale vieții Sale pământești pentru a-L vedea dus la templu la…40 de zile.

De ce să te întorci…pentru a merge înainte? ***De ce avem mereu nevoie de istorie, de memoria propriei noastre istorii, de memoria istorică a Bisericii și a lumii pentru a ne înțelege traiectoria prezentului?*** Pentru că neuitarea istoriei, memoria ei, accesată în punctul care ne interesează pe moment ajută întotdeauna la o rezolvare a unei probleme a momentului.

Iar traseul zilelor liturgice ale Bisericii e inclus în memoria tradițională a vieții Fiului lui Dumnezeu întrupat, fapt pentru care ne reîntoarcem în mod constant la praznicele Lui și ale Maicii Sale pentru a ne defini tot mai mult identitatea, dragostea, existența terestră care are deschidere spre veșnicie.

Dacă citim praznicul de astăzi din perspectiva Legii, atunci ar fi un praznic mariologic, al prea curatei Fecioare și nu unul hristologic, al lui Hristos, pentru că Maica lui Dumnezeu, deși Fecioară și fără să fi născut cu lehuzie, adică fără să fie necurată, a venit să aducă jertfa de curățire la templu.

Însă perspectiva eclesială a praznicului de astăzi este hristologică, Îl are în centru pe Hristos, care e recunoscut ca Stăpân și Domn al întregii creații deși, la vedere, era doar un Prunc de 40 de zile.

Și aici își spune cuvântul capital experiența duhovnicească, care e vederea Bisericii: Simeon și Ana au așteptat îndelung venirea Lui la templu, L-au așteptat cu sfințenie și dor nespus…și L-au văzut, L-au putut sesiza!

Și vederea Lui, înțelegerea Lui, deși era o problemă națională a poporului evreu, pentru că toți trebuiau să Îl sesizeze, să Îl înțeleagă, să Îl descopere în ei…și în fața lor…totuși această problemă a vederii Lui se dovedește a fi o realitate pentru foarte puțini.

Și această realitate a simțirii și a vederii lui Dumnezeu e încă o realitate pentru puțini…deși ortodocși sau „creștini" suntem mulți.

Motiv pentru care și Domnul ne-a întrebat și ne întreabă, la modul esențial, dacă atunci când El va veni întru slavă, pentru ca să judece viii și morții, noi vom fi plini de iubire și de așteptare și vom presimți venirea Lui, care e ca o venire în noapte…în noaptea unei mari și dureroase nesimțiri, nesesizări, uitări a persoanei Sale.

Mai pe scurt: dacă nu stăm în harul Său și în iubirea și cunoașterea Sa nu putem să-l vedem pe cel din fața noastră și nu știm să decriptăm importanța și rostul momentului de față, pentru că trăim fără Cel care e vederea, sensibilitatea, cunoașterea, viața noastră veșnică.

Istoria e plină de cunoașterea Lui, viața noastră e plină de minunile Sale, peste tot avem parte de bucuria sesizării Lui…și clipa de față e bucuria Lui pentru noi… Dar, cu toate astea, noi suntem în afara stării interioare care ne facilitează îmbogățirea aceasta extraordinară de experiența trecutului, a prezentului și a viitorului, adică în afara stării de har, de sfințenie, de intimitate cu Dumnezeul mântuirii noastre.

Cei doi, Sfinții Simeon și Ana nu au primit un telefon de la Dumnezeu…pentru ca să vină la templu și să-L primească pe Fiul Său întrupat.

Nu au primit nici o fotografie sau un email de la El, cu toate datele necesare pentru a-L recunoaște pe El, pe Maria, Mama Lui și pe Sfântul Iosif, logodnicul cel curat al Fecioarei celei prea curate.

Ci ei au fost luminați interior de harul Său, de cel de care erau plini (pentru că trăiau cuvios, în sfințenie, în curăție) ca să vină la templu și au vorbit față de El întru harul Său și cu veselia duhovnicească a iubirii pentru Dumnezeu.

Acum, dacă întrebi un penticostal, o să îți spună că „vorbește în limbi” ca apostolii și că are „experiențe pnevmatice” pe care nu știe să le explice. Și romano-catolicul, și protestantul, și anglicanul, și monofizitul, și armeanul îți vor spune la fel: avem „experiențe religioase”, „vederi extatice”, „simțiri ale harului”.

Numai că diferența dintre interiorul curat al unui ortodox și presupusa stare de „înduhovnicire” a unui eterodox e următoarea: starea de înduhovnicire a ortodoxului are coerență istorică interioară, adică toți Sfinții de la începutul lumii și până astăzi au, în esența lor, aceeași experiență duhovnicească, pe când spiritualitatea eterodoxă are falduri, care decurg din teologia lor, reperabile în timp până la o anume dată, adică până la nașterea facțiunii religioase ca atare.

Iar dacă doriți să observați spiritualitatea ariană, monofizită, nestoriană, iconomahă, romano-catolică, luterană, calvină, anglicană etc. trebuie să luați reperele lor statutare, adică oamenii care au dat naștere la acea spiritualitate/tradiție de viață, potrivit unei ideologii, a unei teologii contextuale…ruptă de Tradiția Bisericii una.

Și când vorbesc despre Tradiția Bisericii vorbesc despre tot ceea ce Biserica Ortodoxă a primit din Biserica Legii, de la Sfinții apostoli, de la Sinoadele Ecumenice, de la Sfinții Părinți și a păstrat și aprofundat până astăzi în materie de credință, cult, viață.

Pentru că orice e de la Dumnezeu are continuitate neîntreruptă în timp. El L-a făcut pe om ca să se bucure de Sine pentru veșnicie, omul a căzut în păcat, a avut nevoie de ajutorul profeților și al Legii, prin acestea au mers spre Domnul, spre sesizarea și primirea Lui, L-au primit, au păstrat ceea ce au primit de la El și de la apostolii Lui, Biserica Sa a păstrat adevărul și viața dintru început, s-au luptat pentru ele… Fapt pentru care, tot cel care iese din barca mântuirii pentru a gândi singularizat… naște o spiritualitate ideologizată, emanată dintr-o învățătură ruptă din context, din contextul bisericesc tradițional.

Da, în aparență, pare „un punct de vedere adecvat" să spunem, că fiecare poate interpreta Tradiția Bisericii după cum dorește…Însă Biserica și-a văzut Sfinții și i-a cinstit nu în măsura în care au fost particulari, excepționali, ci în măsura în care le-a văzut continuitatea teologică și experențială cu Sfinții de dinaintea lor.

Iar Sfinții sunt întotdeauna particularități puternice, personalități de mare forță, adică de mare noutate, însă sunt fundamentați, înrădăcinați în aceeași Tradiție, în aceleași dogme, în aceleași slujbe, în aceeași conștiință a apartenenței eclesiale neîntrerupte.

De aceea, pentru un teolog ortodox e foarte ușor să vorbească, în același timp, despre Sfântul patriarh Avraam sau despre Sfântul Maxim mărturisitorul, despre dogmele Sinoadelor Ecumenice sau despre slujbele Bisericii pentru că indiferent de secolul pe care îl tematizăm, înainte sau după nașterea lui Hristos și despre persoana sfântă pe care o luăm în calcul toate persoanele și realitățile eclesiale au aceeași amprentă: amprenta harului PreaSfintei Treimi, care duce lumea spre Hristos și cu Hristos spre Împărăția Sa. Adică același har a lui Dumnezeu a fost în Sfinții Simeon și Ana care este și în noi!

Dar harul Său există în noi dacă avem continuitate neîntreruptă cu ei în viață și gândire, în asceză și în fidelitate față de Dumnezeu.

Și prin asta răspundem la întrebarea, care ni se pune adesea: De ce Biserica Ortodoxă nu-i cinstește drept Sfinți pe „sfinții" romano-catolicilor de după 1054 sau pe ai greco-catolicilor sau pe ai anglicanilor sau pe ai monofiziților sau pe ai

armenilor? Pentru că nu au continuitate de gândire, de viață și de raportare eclesială cu Sfinții Bisericii lui Hristos.

Într-un fel arată Sfântul Augustin al Hipponei sau Sfântul Ambrozie al Mediolanului și în alt fel Toma de Aquino și Albert cel mare în ceea ce privește teologia, viața și raportarea eclesială la Tradiția Bisericii. Primii doi sunt Sfinți comuni Bisericii Ortodoxe și Bisericii Romano Catolice dar ultimii doi nu sunt în consens cu Tradiția Bisericii una ci în dezacord cu ea.

Iar dacă-i citim pe Sfinții ortodocși în paralel cu „sfinții" eterodocși sesizăm altă amprentă în ei decât harul Treimii din primii. Fără doar și poate, nu putem avea „har din belșug" și „erezii din belșug" în același timp.

Harul, viața Treimii coboară din plin și îl sfințește prea frumos pe acela în care adevărata învățătură și adevărata evlavie se îmbină.
Iar dacă suntem ortodocși prin aceasta nu suntem, în mod automat, Sfinți sau mântuiți ci doar unii care stăm în Casa Stăpânului, niște privilegiați, care avem toate la îndemână de la El, în comparație cu multe milioane de oameni care nu Îl cunosc cu adevărat…numai că trebuie să ne spălăm simțirile pentru ca să Îl vedem pe Hristos pretutindeni și în noi.

Ne mai trebuie ceva…și la modul esențial: să lăsăm harul Său să ne inunde printr-o viață de multă rugăciune, muncă, atenție, dragoste, onestitate, coerență interioară!

Pentru că numai astfel putem să Îl primim și să ne primim în adevăratul sens al cuvântului.

Fiindcă fața luminoasă față de cineva înseamnă vederea lui, înțelegerea lui, citirea lui în profunzime. Și dacă ne bucurăm de înțelegerea celuilalt atunci știm să îl și întâmpinăm cu brațele, pentru că deja l-am întâmpinat cu inima.

Pentru că, dacă la nivel online ne citim și ne vedem reciproc, adică ne înțelegem reciproc… atunci ne manifestăm ca atare, când ar fi să stăm față în față, pe stradă, la masă, într-o Biserică… Căci depărtarea adevărată este indiferența față de celălalt … și nu necunoașterea lui.

Putem să purtăm în inimă toată lumea și să compătimim pentru ea, pentru că asta ne face să fim proprii dialogului cu toți.

Iar dacă Îl întâmpinăm pe El, în mod zilnic, cu dorul inimii noastre, atunci putem să ne întâmpinăm mereu cu seninătate și sclipire de bucurie. Amin!

Sursa: http://www.teologiepentruazi.ro

Pr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Întâmpinarea Domnului

Iubiții mei, în anii anteriori am vorbit despre întâmpinare din perspectiva noastră, a oamenilor. Despre modul cum trebuie să ne pregătim noi ca să Îl întâmpinăm pe Domnul și…între noi. Și subliniam faptul că sunt puțini cei care se pregătesc să Îl primească pe El. Adică sunt puțini cei care se umplu de har ca să Îl întâmpine pe El mereu, să Îl sesizeze pe El în toate ale Lui…și, mai ales, în oameni. Fiindcă nu mulți văd viața ortodoxă ca pe o creștere în sfințenie și în comunicare. Ca pe o transfigurare a ontologiei noastre…

În predica de față însă vom vorbi despre cum ne întâmpină Dumnezeu pe noi. Cu ce vine El, în acest praznic, și întotdeauna, în viața noastră. Adică despre marile binefaceri ale relației lui Dumnezeu cu noi, care ne reclădește interior cu totul.

Evanghelia zilei este Lc. 2, 22-40 și în ea Îl vedem pe Domnul ca Prunc adus la Templu. O imagine cuceritoare, pentru că e vorba despre Făcătorul întregii creații și nu despre un prunc oarecare. E vorba despre Cel care S-a făcut om pentru noi și pentru mântuirea noastră. Care S-a făcut Prunc tocmai pentru ca să ne învețe că Ortodoxia nu poate fi decât curăție dumnezeiască.

Și că, dacă încercăm să fim știutori și buni organizatori și tezaurari ai Ortodoxiei fără să fim simpli și curați la inimă nu o avem în noi…ci doar lângă noi, mereu lângă noi. Ca pe o comoară fără cifru…ca pe o bucurie aflată din cărți dar care nu rezidă în noi.

Însă El vrea să vină la noi plin de curăție și de dor pentru noi și vrea să fim curați și plin de dor pentru El.

El vine pururea tânăr. Vine cu toată frumusețea și fragilitatea curăției Sale…și așa dorește să ne facă pe noi: plini de frumusețe și de gingășie dumnezeiască.

Și Se lasă purtat…pentru că vrea să Îl purtăm în sufletele și în trupurile noastre ca pe iubirea vieții noastre. Și vrea să ne întâlnim, întotdeauna, în mod desăvârșit, în Biserica Lui, unde să Îl primim în noi. Pentru că Biserica este locul de întâlnire cu Dumnezeu, e locul unde Îi spunem Lui dragostea noastră și unde El ne vorbește și ne călăuzește…

Și de unde nu ne lasă să plecăm fără El, pentru că plecăm cu El în noi ca iubire, ca înțelegere, ca frumusețe, ca mâncare și băutură dumnezeiască.

Pentru că Domnul vrea să Îl simțim ca pe Prietenul nostru cel mai bun. Vrea să fie cu noi peste tot…și împreună cu El să înțelegem și să trăim toate lucrurile.

De aceea, în fiecare secol El are oamenii Lui, cei plini de har, care Îl propovăduiesc acurat în fața oamenilor și, datorită cărora, iubirea oamenilor pentru Dumnezeu se aprinde, e vie.

Și chiar dacă sunt numai doi într-o țară sau pe pământ, ca Sfinții Simeon și Ana, care atunci L-au sesizat pe El…aceștia sunt de fapt martorii Lui, propovăduitorii Lui printre oameni.

Pentru că cei care Îl văd pe El duhovnicește înțeleg, pe măsura lor, voia Lui cu oamenii. Și observăm cum, în fiecare secol, oamenii duhovnicești sunt căutați și doriți de cei care se curățesc de patimile lor…tocmai pentru că ei văd ce trebuie făcut.

Așadar, cum ne întâmpină El? Cu toată deschiderea și sinceritatea. Cu toată dorința de bine pentru noi. Pentru că El vrea să reverse în noi toată iubirea și atenția Lui față de oameni…și vine la noi, dacă ne deschidem Lui, cu totul.

Și nimeni nu mai vine în viața noastră atât de direct și de covârșitor ca Domnul, și atât de bogat și de măreț, atâta timp cât El ne duce în întimitatea Treimii!

Iar dacă am conștientiza acest lucru, faptul că El vine la noi pentru ca să ne facă intimii Dumnezeului treimic…nimic nu ar fi mai nobil și mai înfricoșător pentru noi decât această demnitate la care El vrea să ne ridice.

De aceea, El ne întâmpină plin de daruri din prima clipă a vieții noastre și ne face oameni noi prin Botez și prin toată viața Bisericii…și ne ridică în comuniunea cu Treimea, dându-ne tot ceea ce ne-am fi putut dori.

Astfel privind lucrurile, întâmpinarea noastră e infinit mai mică decât întâmpinarea Lui. Noi nu putem să Îi dăm decât totala noastră adeziune. Pe când El ni Se dă cu totul și ne face părtași la toate ale Sale într-un mod uluitor de frumos.

De aceea, oricât am fi noi de darnici cu alții … și de străvăzători ai vieții lor, Dumnezeu e însăși sursa noastră de viață, de iubire și de înțelepciune, care ne dă să le vedem pe toate profund, corect, frumos, nepărtinitor.

Și așa înțelegem că nu există decât o singură bucurie reală și profund rațională, înțeleaptă: aceea de a ne deschide și de a ne da lui Dumnezeu cu totul.

Pentru că El e dispus, ca Cel mai bun Prieten al nostru, să ne îmbogățească cu toate ale Lui, să ne facă părtaș la toate ale Sale, tocmai pentru că Îl privim pe El cu ochi de copil duhovnicesc, adică curați la inimă.

Așadar, iubiții mei, Pruncul Cel vechi de zile, care vine spre noi astăzi și ne întâmpină în Biserica Lui, vrea să ne facă frumoși și plini de simplitate dumnezeiască. El vrea să ne îmbrățișeze deplin îmbrățișarea noastră deplină.

Căci El nu urmărește să ne subjuge ci să ne iubească și să împartă cu noi slava Sa dumnezeiască. Pentru că El vrea să ne facă compatibili vieții Lui, acum și pentru veșnicie, pentru ca noi să ne simțim întâmpinați de El întotdeauna. Și fie ca noi să ne lăsăm iubiți de El, pentru ca El să ne învețe toată fapta cea bună. Amin!

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol 6

Pr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Întâmpinarea Domnului [2020]

Iubiții mei [1], „Cuvântul cel nescris și mai presus de ființă [τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον καὶ ὑπερούσιον]” [2] a fost primit în brațe de Sfântul Simeon [3]. Și L-a primit în brațele sale pe Domnul, pentru că Îl avea în inima lui. Căci atunci când primim pe cineva în brațe cu adevărat, mărturisim că îl avem în inima noastră. Că îl iubim și ne gândim adesea la el. Și oamenii își exprimă iubirea profundă prin îmbrățișare, prin strângerea puternică în brațe, ca și când ar dori să îl introducă pe cel îmbrățișat cu totul în inima lor.

Și dacă Sfântul Simeon L-a primit pe Domnul în brațe și L-a strâns la pieptul său și noi trebuie să Îl îmbrățișăm pe El și să Îl lăsăm să intre în noi ca într-un templu al Său! Căci El este mântuirea [σωτηρία] și bucuria [ἀπόλαυσις] celor credincioși [4]. El este curăția, luminarea, sfințirea și împlinirea noastră. Pentru că toată viața noastră creștină e viața Lui, e viața cu El, e viața dimpreună cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt, cu Dumnezeul nostru treimic. Căci unde e Fiul, acolo e și Tatăl și Duhul Sfânt. Pentru că Treimea e de o ființă și nedespărțită. Și ne învață și pe noi

---

[1] *Începută la 6.00, în zi de vineri, pe 31 ianuarie 2020. Cer parțial înnorat, un grad, vânt de 10 km/ h.*
[2] *Cf. http://glt.goarch.org/texts/Feb/Feb02.html.*
[3] *Ibidem.*
[4] *Ibidem.*

să fim o unime, să ne dăruim lui Dumnezeu cu sufletul și cu trupul nostru, pentru ca El să împărățească în noi în mod deplin.

Primele 3 cântări din Vecernia mare a acestui praznic împărătesc ne învață că Lui trebuie să I ne închinăm [5]. Trebuie să I ne închinăm Celui pe care Îl primim. Pentru că numai când Îl primim pe El în noi putem să I ne închinăm Lui cu adevărat. Căci El vine în noi prin slava Lui și, întru slava Lui, noi putem să I ne închinăm Lui cu adevărat. Iar întâmpinarea reală a lui Dumnezeu este îmbrățișarea Lui. E primirea Lui cu totul în noi.

Și El vine în noi ca „Cel care dă lumii mare milă [ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος]” [6]. El vine și luminează sufletele noastre [7]. Pentru că mila Lui este slava Lui, iar El este „Domnul slavei [τὸν Κύριον τῆς δόξης]” [8]. E Cel care ne umple pe noi de slava Lui cea veșnică. Și noi nu putem să Îl îmbrățișăm pe El decât în slava Lui, prin care El locuiește în noi și ne sfințește pe noi.

Sfântul Simeon s-a bucurat nespus de mult primindu-L în brațe pe Domnul! Și când L-a primit, acesta a cerut eliberarea lui din viața aceasta. Pentru că avea vârsta de 360 de ani [9]…Și a trăit atât de mult, tocmai pentru ca să Îl vadă pe Cel despre care vorbise Sfântul Isaias că Se va naște din Fecioară [Is. 7, 14].

Dar a trăit duhovnicește pe pământ [Lc. 2, 25]! Pentru că L-a văzut duhovnicește pe Domnul [Lc. 2, 27] și de aceea L-a primit în brațele Sale [Lc. 2, 28]. L-a văzut prin slava Lui și de aceea nu L-a confundat cu altcineva. Iar dacă noi trăim în slava lui Dumnezeu, Îl putem vedea pe El în slava Lui, și astfel nu Îl putem confunda cu nimeni altcineva.

Sfântul Simeon, „purtând Viața [Ζωὴν φέρων], a cerut dezlegarea de viață [ζωῆς ᾐτεῖτο λύσιν]” [10], de viața lui, ca să fie cu Viața cea veșnică, cu Domnul. Pentru că nu numai că trebuie să dorim să fim cu Domnul, ci trebuie să fim în mod real cu El. Și noi suntem cu Domnul dacă ne împărtășim cu Trupul și cu Sângele Său cele prea dumnezeiești, dacă mâncăm cu sufletul nostru cuvintele Sale, dacă iubim chipul Său iconic, dacă îi iubim pe oameni, care sunt după chipul Lui, dacă împlinim clipă de clipă poruncile Sale.

---

[5] *Ibidem.*
[6] *Ibidem.*
[7] *Ibidem.*
[8] *Ibidem.*
[9] *Cf. http://paginiortodoxe.tripod.com/vsfeb/02-03-sf_si_dreptul_simeon.html.*
[10] *Cf. http://glt.goarch.org/texts/Feb/Feb02.html.*

Iar porunca Lui este iubirea cea duhovnicească. Căci „poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul; ca și voi să vă iubiți unul pe altul, precum [Eu] v-am iubit pe voi” [In. 13, 34, BYZ]. Pentru că ne cere să îi iubim pe oameni, după cum El ne iubește pe noi: adică în mod desăvârșit. Fapt pentru care, porunca iubirii ne cere, în subsidiar, să ne curățim de toată patima, de tot ceea ce îngustează iubirea noastră. Pentru că atunci când iubești duhovnicește, iubești ca unul eliberat de patimile care înăbușă iubirea în noi.

Domnul a fost primit „în mâini bătrânești [ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς]” [11], în mâini ascetice, în mâini sfințite de nevoință, în mâinile Sfântului Simeon [Συμεών], pentru că Domnul este Cel care ne scoate de sub „tirania patimilor [τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος]” [12]. Și prin aceasta, El, deodată, a subliniat importanța pruncilor, a familiei, dar și a bătrânilor în viața Bisericii și a lumii. Căci pruncii sunt viitorul nostru asigurat, sunt nădejdea noastră de mai bine, împlinirea noastră, pe când bătrânii sunt cei care s-au curățit și s-au sfințit în viața cu Dumnezeu. Orice bătrân a fost cândva un prunc și orice prunc merge spre bătrânețe din prima clipă a vieții sale. Dar bătrânii au scopul lor de la Dumnezeu: acela de a deveni prunci prin curăție și sfințenie. Pentru că acestea a spus Domnul: „Lăsați copiii să vină către Mine [Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός Με] și nu-i opriți pe aceștia [καὶ μὴ κωλύετε αὐτά]! Căci asemenea acestora este Împărăția lui Dumnezeu [τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ]” [Lc. 18, 16, BYZ]. Căci numai cei care se fac asemenea copiilor, prin nerăutate și bucuria de Dumnezeu, moștenesc Împărăția Lui.

Iar copiii sunt chemați din prima clipă a vieții lor la Dumnezeu! Pentru că El îi primește pe ei în apa Botezului și îi face fiii Lui duhovnicești. Și dacă ești fiul lui Dumnezeu, atunci ești și moștenitorul Lui. Și, cu toții, suntem chemați să fim moștenitorii Împărăției lui Dumnezeu. Pentru că trebuie să vedem mântuirea lui Dumnezeu [Lc. 2, 30] și să o trăim cu toată ființa noastră.

Așadar, scopul educației de acasă și de la Școală este acela de a ne apropia de Dumnezeu prin cunoașterea voii Lui. Și a cunoaște oamenii și lumea e un act teologic, dacă vezi cunoașterea creației ca pe o scară spre Dumnezeu. Însă cunoașterea lui Dumnezeu nu are hotare, nu are limite, pentru că nici trăirea cu El nu are limite.

Un copil bine educat, bine călăuzit și bine informat va asimila toată informația primită acasă, la Școală, în media și în online cu discernământ. El va înțelege că

---

[11] *Ibidem.*
[12] *Ibidem.*

toate sunt pentru el, pentru crearea lui ca om, pentru viitorul lui ca persoană socială, dar că nu toate îl duc la bine. Învățarea, dobândirea de noi aptitudini, delectarea, informarea sunt un tot unitar. Și copiii trebuie să știe că tot ceea ce văd și înțeleg îi schimbă. Că ceea ce fac zi de zi devine ei înșiși.

Un plan riguros de învățare nu este incompatibil cu joaca sau cu viața liturgică. Un copil care merge la Biserică, merge în același timp și la Școală, se poate juca și interacționa cu multe persoane, pentru că el este o ființă vie și nu un robot. El alege ceea ce vrea să facă, ceea ce poate să facă. Mai târziu va înțelege că educația, învățătura și slujirea Bisericii l-au ajutat mult, l-au pus pe drumul cel bun, și că fără aportul determinant al familiei, al Școlii și al Bisericii, el nu putea fi cel de azi, cel care se bucură de faptul că e împlinit prin ceea ce face.

Trebuie să vedeți oameni convertiți, oameni schimbați de Dumnezeu, pentru ca să înțelegeți aportul Bisericii la viața lumii! Trebuie să vedeți cum arătau oamenii în trecut, când nu Îl cunoșteau pe El, și cum arată acum, când Îi slujesc Lui. Dar, totodată, trebuie să vedeți diferența dintre educați și needucați, dintre oameni care nu au făcut vreo oră de Școală și cei care au multiple specializări, pentru ca să înțelegeți de ce sunt importante educația, studiul, slujirea lui Dumnezeu, corectitudinea.

O viață împlinită e o viață trăită cu Dumnezeu. E o viață în care te-ai împlinit și în familie și în societate și în Biserică. Și cei care nu doresc să se împlinească prin ceea ce fac, începând din vârstă fragedă, vor avea de trăit multă tristețe. Pentru că, odată cu vârsta, omul își face inventarul, se uită înapoia lui, și dacă nu are lucruri care îl împlinesc, el nu se poate simți decât neîmplinit. Deznădejdea, frica multora față de viitor, golul interior pe care îl trăiesc au de-a face cu luarea în derâdere a muncii, a evlaviei, a împlinirii personale. Au crezut că se pot juca cu viața, cu timpul lor, cu sănătatea lor, și realizează la un moment dat că n-au făcut nimic, că nu au nimic, că nu sunt nimic.

Și nimicul nu te poate împlini! Te împlinește numai Dumnezeu și, cu ajutorul Lui, realizările reale ale vieții tale. De aceea, cât suntem vii, cât suntem în această viață, trebuie să trăim, să cunoaștem, să înțelegem lucrurile care ne fac bine, care ne personalizează. Trebuie să iubim și să fim iubiți, trebuie să ne placă munca și să ne împlinim prin muncă, trebuie să învățăm să dăruim, să facem bucurii, să sprijinim oamenii. Pentru că cele pe care le faci în viața altora sunt, în primul rând, schimbarea ta.

Și de schimbarea noastră reală, mereu în bine, ține împlinirea noastră, starea noastră de bucurie. Fără acest bine interior, care vine din împlinirea voii lui Dumnezeu, nu avem nimic împlinitor. Dar când vrem să facem voia lui Dumnezeu, trebuie să ieșim spre El și spre oameni și spre întreaga Lui creație. Trebuie să ne dăruim pe noi înșine, pentru ca unii pe alții să ne învățăm lecția fundamentală, cu totul împlinitoare, a dăruirii iubitoare. Căci ceea ce dăruim rămâne în oameni și îi schimbă pe oameni.

Duminica viitoare, pe 9 februarie 2020, începe Triodul. Și, odată cu el, începe pregătirea pentru postire și pentru așteptarea Învierii Domnului. Anul acesta vom prăznui Învierea Domnului pe 19 aprilie. Dar ca să fim vii pentru Domnul trebuie să trăim în slava Lui. Și cine trăiește în slava Lui, împlinind poruncile Sale, acela e viu și se simte împlinit cu Dumnezeu.

Vă rog să învățați să întâmpinați oamenii! Atât cu bucurie, cât și cu sinceritate. Să îi întâmpinați, să le ieșiți înainte și să îi îmbrățișați! Adică spunându-le adevărul mântuitor, fiindu-le prieteni, ajutându-i în nevoile și în căderile lor. Pentru că trebuie să îi întâmpinăm pe oameni și la bucurie, dar și la tristețe, și când ne e bine și când nu ne e bine, căutând mereu folosul de obște, folosul tuturor.

Dumnezeu să ne bucure și să ne întărească în toată lucrarea cea bună! Pentru ca, la Judecata Lui cea dreaptă, să ne întâmpine cu față veselă și binevoitoare, dându-ne nouă mare milă. Amin!

Pr. Constantin Necula - Întâmpinarea Domnului

Dumnezeu a rânduit ca astăzi, dimpreună să cântăm cu Simeon în templul cel sfânt al Bisericii: „Acum slobozeşte pe robii Tăi, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace…”, căci şi nouă, ca şi lui Simeon, ni s-a spus că atât cât Îl vom vedea pe Hristos venind în Biserică, primi-vom darul cel mare al împărtăşirii de El şi luminaţi în sufletele noastre vom putea să cuprindem măcar pentru o clipă cu inima noastră slava cea mare a lui Dumnezeu. Şi uitându-ne bine întreolaltă, feţele frăţiilor voastre nu mai sunt cele cu care aţi intrat; sunt altele, mai luminoase, mai înlăcrămate, mai binecuvântate, întru toate dăruite lui Dumnezeu, fie şi numai pentru clipele în care, iată, rămânem în Templu laolaltă cu Hristos astăzi.

Sărbătoarea de astăzi are cu totul şi cu totul o semnificaţie îndelungată, să-i spunem. Este printre puţinele sărbători care-şi au cântarea în Noul Testament. Noi nu prea avem sărbători care să-şi aibă cântarea acolo. Dar iată că astăzi, cu textul de la Luca, sau de oriunde aţi vrea să-l citaţi, suntem trimişi deja în epoca evanghelică: îndată după răstignirea lui Hristos. Pentru că cea mai veche sărbătoare pe care o prăznuiau creştinii întreolaltă, în afară de aceea a Paştelui, era aceasta, a Întâmpinării lui Hristos în templu. Pentru că spusele lui Simeon de astăzi erau o împlinire a proorociilor Vechiului Testament.

De fiecare dată, atunci când vorbim de împlinirea unei proorocii, trebuie să ne întoarcem întotdeauna la Adam şi la Eva şi să vedem de fiecare dată momentul pe care-l trăim: călcarea morţii cu moartea şi izbăvirea lui Adam din iad.

Nu este lucru mai important pentru noi decât a-l vedea pe Simeon ca pe unul ce ştie să întâmpine moartea. Ştiţi că despre el se spune că făcea parte dintr-una dintre echipele acelea de traducători ai Vechiului Testament de la Alexandria. Ei traduceau din ebraică şi din greacă. Şi la un moment dat, fiecare în camera sa - erau separaţi, ca să nu se vadă unul cu altul, pentru ca mai apoi să se facă unirea textelor - pe o insulă ceva mai departe de ţărm, dreptul Simeon, pe atunci tânărul Simeon, ajunsese la traducerea textului aceluia care spune: „Iată, fecioara va lua în pântece şi va naşte prunc". „Ei, dar e greşeală în textul ebraic", a zis Simeon, şi a tăiat cuvântul fecioară şi a pus femeie. Şi a adormit.

Şi dimineaţa, când s-a trezit, în loc de femeie tot fecioară era. Nedumerit, Simeon a mai tăiat o dată. „Nu se poate, e vorba despre o femeie, nu despre o fecioară!…Oricum, şi dacă ar naşte, după naştere nu mai poate fi fecioară…" Şi iarăşi noaptea dormind, întocmai - nu-i aşa? - ca în legendele noastre străbune, peste noapte iarăşi s-a aşezat cuvântul fecioară la loc.

Iarăşi supărat, Simeon a zis: „Ei, lasă! Să văd eu momentul acela în care o fecioară va naşte prunc şi ea tot fecioară va rămâne!…"

Şi ni se relatează că Arhanghelul Gavriil îi va fi spus: „Simeon, vei înceta din viaţă numai atunci când vei vedea împlinită proorocia".

De aceea, oricât de speculativi am fi - să spunem că nu credem în legenda aceasta - uitaţi-vă bine că şi troparul şi cântarea aceasta pe care a cântat-o minunat strana, astăzi cu totul deosebită, toate o oglindesc pe Maica Domnului.

În sărbătoarea de astăzi, în ciuda faptului că-L are pe Hristos în Templu în primă dimensiune, în cea de-a doua, întotdeauna, o vedem pe Fecioara ducându-L pe Hristos. Şi chipul central al sărbătorii nu este chipul Mântuitorului, şi nici chipul lui Simeon, ci este chipul Maicii Domnului.

Astăzi maternitatea Maicii Domnului este pecetluită cu aprobarea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne spune că este fecioară cea care intră în Templu. Dumnezeu ne spune că cea pe care altă dată o duceau părinţii la Templu, astăzi, ducându-şi Copilul la Templu, este mai presus decât părinţii.

Sigur că momentul acesta în care Simeon Îl ia în braţe pe Dumnezeu este cutremurător. Eu nu pot să mă dezmint şi să nu vă spun că pentru mine, ca preot, taina cea mai cutremurătoare rămâne Taina Botezului. Nu mă impresionează nimic dceea ce slujesc ca Taina Botezului, şi mai ales când Dumnezeu rânduie să botez

câte un flăcău, care moare şi învie cu Hristos. Moare şi învie cu Hristos. Moare şi învie candidat la Înviere cu Hristos, şi mai cu seamă este pecetluit cu darul Duhului Sfânt. Iar mai înainte de a fi împărtăşit este purtat pe braţe de preot, de la intrarea în Biserică până la Scaunul cel de Sus, din spatele Sfintei Mese, cântându-i-se: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne…" Şi de fiecare dată simt că în braţele mele stă mântuirea neamului din care fac parte. Şi de fiecare dată mă rog lui Dumnezeu ca măcar unul dintre cei pe care-i port în braţe să îmbrace vreodată haina grea a preoţiei, pentru a-I sluji lui Hristos, pentru ca neamul să nu piară, pentru ca Biserica să nu rămână fără de slujitori şi pentru ca, slujindu-se Liturghia, sfârşitul să vină cât mai departe de vremurile noastre.

Primiţi multă bărbăţie ca preot, purtând în braţe mâna de om, dodoloţul, pruncul din împărăţia aceasta a oamenilor, nebună şi călcătoare în picioare a marilor sentimente umane şi ducând-o pe Uşile diaconeşti, dar scoţând-o de fiecare dată pe Uşile Împărăteşti afară, ridicând pruncul şi spunând: „Şi slavă poporului Tău Israel, poporului celui nou Israel", şi dăruindu-l naşilor, cărora le spui de obicei: „Aţi adus un păgân. Primiţi un creştin. Purtaţi de grijă de creştinătatea lui!"

Acesta este poate momentul cel mai important din tâlcuirea Evangheliei de astăzi. Simeon ştia că moare şi se bucura. Ştia că în momentul în care ochii lui vor vedea mântuirea neamului lui Israel intrând pe porţile cele mari ale Templului din Ierusalim, de el se va atinge moartea. Dar nu mai moare în deznădejde, ca cei din neamul său de dinainte, ci moare cu marea nădejde că iată, S-a ivit Lumina lumii, că cei care stau în umbra morţii au văzut lumină mare, şi că el merge să le vestească acestora.

Închipuiţi-vă că intră dreptul Simeon în iad, în locuinţa morţilor - care era pecetluită până la venirea lui Hristos, până la izbăvirea noastră, până la Moartea lui Hristos pe Cruce, până la redeschiderea Raiului pentru noi - şi strigă: „Adame, pentru ce mai stai în tristeţe? Noul Adam, Hristos, a venit! Eva, nu te teme! Noua Evă, Maica Vieţii, a adus Viaţa! Bucuraţi-vă! Avraame, nu te teme! S-a împlinit proorocia promisă ţie. Iată, Hristos va veni în curând în Locuinţa Morţii!" Şi probabil îi va fi strigat aşa pe toţi cei din iad. Ba îi va fi zis chiar iadului: „Cutremură-te, satana, că vei fi călcat în picioare! Cu moartea vei fi călcat!" Nu a priceput diavolul şi sigur acum stă şi se gândeşte cum a putut să fie atât de neatent încât să-şi înghită propria moarte.

Dar iată, sărbătoarea de astăzi este, dacă vreţi, din punctul de vedere al mântuirii noastre, momentul în care se iveşte deja Crucea. Noi avem obiceiul când colindăm pe Pruncul Hristos să spunem ba că Îşi întinde mânuţa şi Se înţeapă într-un spin de

trandafir şi curge sânge, ba să-L întrebăm: „Ştiai pe atunci, Copile, că vei fi răstignit?”, ba lucruri din acestea în care în Ieslea lui Hristos, în Peştera Naşterii, vedem un pic umbra Mormântului. Iconarii noştri aşa au şi făcut.

Dacă vă uitaţi într-o serie de icoane ortodoxe corect făcute, veţi vedea că şi Peştera Naşterii lui Hristos, şi Iordanul, şi Mormântul în care este aşezat Hristos au cam aceeaşi formă haşurată. Pentru că nu se poate să vorbim de Hristos fără să vorbim de Peşteră, fără să vorbim de Iordan, fără să vorbim de Mormântul Său, care s-a făcut Izvor învierii noastre.

Iată de ce, iubiţilor, astăzi în chip deosebit trebuie să prăznuim pe cei care erau în iad la vremea aceea. Lor li se aduce vestea mai întâi şi se cutremură de faptul că, iată, Hristos va veni! Toată aşteptarea aceasta, toată tensiunea aceasta a aşteptării este slobozită ca un arc de cuvintele Sfântului şi dreptului Simeon: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne!”

Ba la cuvintele lui adaugă şi cuvintele Anei lui Fanuel. Şi ţineţi minte că dacă adăugăm că Ana a fost şapte ani căsătorită şi avea optzeci şi patru de ani de când stătea pe lângă Templu, astea fac nouăzeci şi unu de ani. Presupunând că tânără evreică fiind, s-a căsătorit cam pe la 14-15 ani, cu încă 91, fac 106 ani. Deci nici Ana nu era prea tânără şi avea ochiul format pentru a vedea adevărul lui Dumnezeu.

Dar mai era ceva deosebit cu ea. Sigur Maica Domnului, atunci când fusese închinată la Templu, îi fusese dată Anei în grijă. Ea era, dacă vreţi, directoarea şcolii tinerelor fete care învăţau pe lângă Templu şi se purtau ca şi cum din una din ele ar fi putut să Se nască oricând Mesia. Tot neamul lui Israel aştepta cu înfrigurare momentul acesta. Cam din fiecare generaţie de evrei, şaptezeci de fecioare erau puse deoparte în Templu, ne zice una dintre cărţile evreieşti. Nu putem şti dacă era aşa sau nu, dar ştim sigur că Maica Domnului fusese una dintre acelea din care Ana spera să se nască Hristosul. Şi acum o vedea pe prunca pe care o crescuse şi pe care o ţinuse sub mâna sa şi în care avea încredere totală, că aduce un Prunc în Templu. Şi îl vedea pe Dreptul Simeon, om de taină şi el, probabil prietenul, în adevăratul şi duhovnicescul sens al termenului, care-i va fi spus cândva: „Ano, eu am să mor numai când voi vedea pe Hristos venind în Templu”. Şi deodată ochii Anei vedeau laolaltă cu ochii lui Simeon că la intrarea în Templu a lui Hristos se deschideau cerurile.

Iată, iubiţilor, aceasta este semnificaţia sărbătorii de astăzi! Începutul mântuirii noastre se prelungeşte prin această sărbătoare de astăzi dincolo de Sărbătorile Crăciunului şi ale Bobotezei.

Dar ce semnificaţie are ea în planul nostru particular, pentru fiecare dintre noi în parte? Hristos este purtat pe braţe de fiecare dată. Dar de fiecare dată El este Cel care poartă în braţe. Să nu credeţi că Simeon putea să ducă Dumnezeirea în braţe. Dumnezeirea îl purtase în braţe pe Simeon până atunci ca să-L poată purta în braţe pe Dumnezeu. Şi fraţiilor voastre nu vi se întâmplă altceva în viaţă decât acelaşi lucru. Unii, câteodată, avem senzaţia şi spunem că-L purtăm pe Dumnezeu în inima noastră. Dar, de fapt, Dumnezeu ne poartă mai întâi în inima Lui, pentru ca noi să-L putem purta în inima noastră. Avem senzaţia că-L putem purta în braţe pe Dumnezeu. Dar, de fapt, Dumnezeu ne poartă în braţe mai înainte, pentru ca noi să-L putem purta în braţe pe El. Şi toate aceste lucruri se raportează la toate chipurile vieţii noastre. Nu există moment al vieţii noastre în care Hristos să nu ne poarte de grijă şi Dumnezeul Slavei să nu ne înconjoare cu grija şi cu binecuvântarea Sa.

Ţineţi minte că există o pildă în care cineva, ajuns la Poarta Raiului, se hârjoneşte un pic cu Sfântul Petru, spunându-i: „Petre, ce-i cu urmele acestea în urma mea, de vreme ce, uite, sunt două şiruri de urme pe nisipul vieţii mele?” Şi Sfântul Petru îi spune: „Fiule, iată, sunt momentele în care Dumnezeu ţi-a stat alături, tot timpul fiind alături de tine în viaţă.” „Da, Sfinte Petre, dar uită-te mai bine. Unde mi-a fost mai greu e un singur şir de urme pe nisip.” La care Dumnezeu, de dincolo de uşa Raiului, îi spune: „Da, fiule, nu te minţi! Nu sunt urmele tale. Atunci Eu te purtam în braţe, şi tot urmele Mele sunt şi acelea…”

Învăţaţi-vă să vă uitaţi bine în urma frăţiilor voastre, ca să ştiţi cine vă vine în întâmpinare. Şi veţi vedea că nu există clipă de descumpănire, clipă de deznădejde, în care nădejdea să nu vă fi venit dinspre Hristos. Putem găsi soluţii facile în oricine altcineva: la durerile noastre îi căutăm pe medicii noştri, la neştiinţa noastră pe învăţătorii noştri, la spovedania noastră şi la neliniştea noastră duhovnicească pe duhovnicii noştri. Ştiu eu, la orice fel de lucru ce ni s-a dat, omeneşte vorbind, găsim câte un îndrumător. Dar să ştiţi: rugaţi-vă lui Dumnezeu să vi-i dăruiască El, cu pronia Sa divină, pe acei învăţători, pe acei duhovnici, pe acei medici care vă sunt potriviţi bolilor, neştiinţelor şi zbaterilor frăţiilor voastre.

Şi atunci veţi învăţa de ce se cutremură astăzi cerul, de ce se cutremură astăzi pământul, de ce se cutremură astăzi subpământul şi de ce se cutremură astăzi Maica şi Iosif şi dreptul Simeon şi Ana şi toţi cei ce stăteau în Templu. Pentru că a veni la

momentul potrivit ca ajutor nu se poate să fie la voia întâmplării. Hristos nu vine la întâmplare în Templu astăzi. El vine după o lungă aşteptare a unui neam întreg, aşteptare pe care, de altfel, şi noi o marcăm la fiecare Vecernie şi la fiecare botez al vreunui prunc.

În rânduiala noastră bisericească, Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne! se mai pomeneşte o dată. Când îi vedeţi pe preoţi dezbrăcându-se de veşminte, ei aceste cuvinte spun: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne! Pentru că fiecare preot, măcar pentru câteva clipe în Sfânta Liturghie, este dreptul Simeon, cel care poartă pe braţe pe Hristos.

Uitaţi-vă la pruncii şi la nepoţii pe care-i aveţi! Să nu vi se pară că v-au intrat în viaţă întâmplător. Fiecare sunteţi drepţi Simeoni câtă vreme veţi intra cu ei în Biserică şi-i veţi închina şi-i veţi aduce Bisericii, dăruindu-i lui Dumnezeu. Stau şi mă înspăimânt de cele mai multe ori, gândindu-mă cu groază la cei care nu-şi botează copiii sau şi-i botează foarte târziu. Cum pot trăi? Ce frică trebuie să-i cuprindă la fiecare moment în care moartea mângâie cu aripa ei faţa pruncului, pentru că - nu-i aşa? - copii fiind, suntem cu mult mai aproape de viaţă şi de moarte.

Şi mă uit, de data aceasta cu întărire şi cu credinţă, la mamele venind cu copiii la Biserică sau la bunicii sau bunicile aducându-i pe prunci către Biserică şi ridicându-i un pic de subsuori să sărute icoana. Şi aţi văzut, gestul este al dreptului Simeon! Îl faceţi fără să ştiţi că este al lui, dar el are aceeaşi, exact aceeaşi deplinătate ca al lui, numai că de data aceasta sigur Hristos este Cel care întâmpină, Hristos este Cel care aşteaptă şi Hristos este Cel care vă urmează, ieşind dincolo de uşa Bisericii, către casele frăţiilor voastre.

„Bucură-te, Templu, că astăzi în pântecele tău Fiul tău cel ceresc Se hirotoneşte Arhiereu!” era cântarea lui Sofronie al Ierusalimului la sărbătoarea de astăzi. Maicii Domnului îi era cântată şi se spunea, legat de Buna Vestire, că în pântecele ei, ca într-un templu, Fiul său Se hirotoneşte Arhiereu.

Astăzi, Hristos Arhiereul a intrat să sfinţească Templul şi prin Templu să sfinţească toate spaţiile acestea binecuvântate în care noi, în numele Lui, ne strângem laolaltă. Luaţi seama că astăzi am fost martorii intrării lui Hristos în Templu.

Se apropie din nou momentul în care-L vom vedea pe Hristos sfâşiind perdeaua Templului şi catapeteasma. Se va apropia momentul în care-L vom vedea pe Hristos dărâmând porţile iadului şi răspunzând la întreita întrebare: „Cine este

Acela Împăratul Măririi?” cu întreitul şi binecuvântatul răspuns al Domnului Savaot, al Dumnezeului Puterilor, al lui Hristos, Învingătorul morţii.

Toată viaţa noastră nu poate fi legată decât de aceste mari momente ale vieţii lui Hristos. Când vă veţi simţi în cumpănă, aduceţi-vă aminte de descumpănirea de astăzi, de binecuvântata descumpănire în care vor fi stat cei de la Templu, când au văzut că poate cel mai sărac copil, purtat de cel mai sărac dintre părinţi, este adus înaintea Altarului Ceresc şi primeşte bogăţia ce nu se va lua de la El niciodată: sporirea în Duhul Sfânt.

Şi noi să cerem aceasta de la Hristos. Şi dacă darurile noastre sunt mici şi de oameni săraci, materialiceşte vorbind, să venim cu inimile deschise, purtând în ele pe Hristos, Cel ce în braţe ne poartă pentru noi şi pentru a noastră mântuire. Amin.

Pr. Constantin Necula - A Vedea pe Hristosul Domnului (Luca 2, 22-40)

Pare că suntem mereu într-o incredibilă întoarcere înainte. L-am lăsat pe Zaheu în Ierihon în Duminica trecută și acum ne întoarcem în Ierusalimul Pruncului Iisus, să-l punem înaintea Domnului pe Domnul (Luca 2, 22) și în Canaanul Mântuitorului, la întâlnirea cu femeia cananeeancă (Matei 15, 21-28).

Îndrăznesc să spun că este firească pentru pedagogia izvorâtă din liturgicul Bisericii această împletire de timp și spațiu prin care se dovedește nevoia cunoașterii vârstelor spirituale ale celor după trup și nevoia construirii permanente a informației despre Hristos.

În tradiția noastră, gestul săvârșit de Iosif și Maria, de a-și duce Pruncul la Templu, a rămas. Nu. Nu e vorba de Tăierea Împrejur, săvârșită îndată după Nașterea Sa, la opt zile ca semn al Legământului dintre Dumnezeu și cei din Neamul lui Avraam - inclusiv cei izvodiți din Ismael, fiul slujnicei. Ci despre obiceiul aducerii unei jertfe pentru a închina Pruncul lui Dumnezeu.

În Templul din Ierusalim, Iosif e cu Domnul. Încă tată-logodnic, pentru a întări imaginea de siguranță a Copilului ceresc. Sărac, Iosif aduce jertfă doi pui de porumbel ori de turturele, semn al curăției Pruncului. Semn al unei curății ce se înalță dinaintea lui Dumnezeu ca o speranță, ca o promisiune deopotrivă.

La acest moment ne sunt aduse dinaintea ochilor două personaje. Dreptul Simeon și prorocița Ana, fiica lui Fanuel - cunoscut cu numele pentru că, foarte probabil, era un chip duhovnicesc al Templului, om de credință în Dumnezeu și încredere între oameni. Pentru cei doi, după tradiție, oameni ce o crescuseră pe Maica Domnului la Templu, vederea lui Dumnezeu le apropia moartea. Le apropia plinirea misiunii pentru care fuseseră îngăduiți îndelung în viață. Simeon devine, în timp, simbolul celui care știe să întâmpine pe Hristos. Drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel - adică venirea lui Mesia - Sfântul Luca ne spune că „Duhul lui Dumnezeu era asupra lui” (Luca 2, 25).

Nu. Nu e vorba de simplă inspirație, ci de un soi de rodire a virtuților sale în harul Duhului Sfânt. Un duh care înmulțește râvna omului drept și îl transformă în sfânt. Lui Îi cântăm cuvintele Vecernie de Vecernie în Biserica Ortodoxă atunci când Îi spunem - comunitate și persoană cu persoană - lui Dumnezeu: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace; Că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 29-32). E imnul aducerii aminte de bucuria deschiderii Vestirii celei bune către popoare, către acele neamuri care altfel nu ar fi putut primi niciodată nădejdea că Dumnezeu le iubește.

Abia în contextul acesta, al deschiderii către neamuri a mesajului de iubire al Mântuitorului Hristos, ni se deschid ochii pe Evanghelia cananeencii - al doilea text major al Duminicii acesteia.

Cananeeanca se simte asemeni unui examinat dinaintea Învățătorului Iisus și nu se pierde cu firea. E mamă. Și, ca orice mamă care are un copil în nevoie, nu are frică. Identifică în Hristos un posibil și credibil făcător de minuni în ce privește starea fiicei sale. Un demon chinuia fata și femeia nu accepta robia fetei sale. Cere și ea slobozire, asemeni lui Simeon, dintr-o stare ce părea fără sfârșit. Fără posibilitate de izbăvire. Insistentă și inteligentă - ce răspuns dă ea Învățătorului Hristos: „Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (Matei 15, 27) - femeia se vădește om credincios. Nu. Nu de soiul credincioșiei snoabe care ne încearcă pe noi și nici a credulității în care ne scăldăm. O femeie singură care deschide lui Dumnezeu inima și face ca fiica ei să se vindece nu-i de ici de colo. Face parte, duhovnicește, din soiul de femei care schimbă istoria oamenilor din jur. Pare din neamul Maicii Domnului, Anei lui Fanuel ori din al femeilor mironosițe. Ne învață că după ce ai înfruntat moartea zilnică a copilului tău în manifestările unei boli incurabile ori unei posedări drăcești, moartea nu te mai sperie.

Rușinea insistenței după ajutor nu umilește. Inteligența nu ține loc de soluție, ci este doar mijlocul provocării unei minuni. Domnul Hristos testează, cu hârtia de turnesol a cuvântului făcător de minuni în gura Sa, credința femeii. Îi spune: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești! Și se vădește că femeia voia bine de vreme ce fata sa s-a tămăduit „chiar în ceasul acela” (Matei 15, 28).

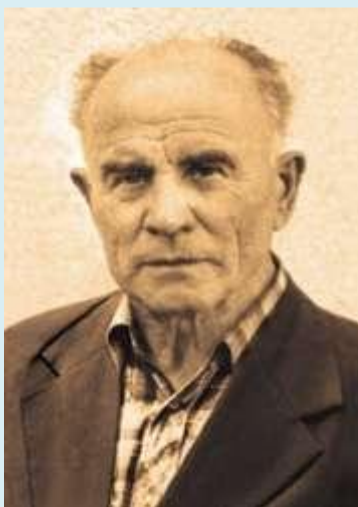
Semn că Pruncul, a cărui Întâmpinare la templu o sărbătorim, chema deja pe fiecare dintre semeni la transformarea trupului său în arcă a mântuirii, templu al Duhului Sfânt. Ori, în astfel de locuri, dracii nu stau să mai chinuie. Împlinirea așteptării lui Simeon, dreptul, pare să fie apropierea sa de moarte. Nu-l înspăimântă aceasta. El știe că Mesia ce-l ține în brațe este biruitorul morții.

Împlinirea cananeencii este slobozirea din agonia zilnică a îndrăcirii fiicei sale. Din dialogul ei cu Hristos, înțelegem că acceptă cu smerenie starea ei de nedesăvârșită, dar știe și că are dinaintea sa pe Unul care nu va mai îngădui false desăvârșiri.

Simeon, prin răbdare și credință, femeia cananeeancă prin nădejde și curaj, Ana lui Fanuel prin dragoste și bucurie ne dovedesc, o dată în plus, cum poate fi întâmpinat Hristos. Să încercăm, asemeni lor, să fim Domnului Întâmpinare!

Sursa: tribuna.ro

Traian Dorz – Să-l întâmpinăm pe Domnul

Ce minunat este sufletul unui om sau al unui popor care, condus de mintea sănătoasă, înţelege vremea marilor cercetări Dumnezeieşti şi iese în întâmpinarea Domnului! Ieşind cu bucurie în întâmpinarea lui Hristos – adică înţelegând drept şi primind bine îndrumarea mântuitoare – se face întâlnirea cea mai fericită a sufletului cu Dumnezeu. Şi a lui Dumnezeu cu sufletul.

- *Domnul Hristos vine totdeauna cu cele mai fericite rezolvări ale tuturor problemelor tale.*
- *Domnul Hristos vine totdeauna cu lumina, cu libertatea, cu pacea şi binecuvântarea tuturor îndestulărilor tale, atât pentru mintea ta, cât şi pentru inima ta.*

Ieşi în întâmpinarea Lui totdeauna când vine spre tine.

Atunci, pentru fericirea ta însuţi, să nu-L laşi pe Hristos să aştepte sau să ceară – vreme prea multă. Şi cu atât mai mult, nu-L lăsa să plece de la tine, ci ieşi totdeauna în întâmpinarea Lui şi deschide-I chiar înainte de a bate El la uşa ta. Ce fericit vei fi şi tu, şi El atunci!

Dă-I Domnului Iisus totdeauna mai înainte de a -ţi cere El orice vezi tu că are El nevoie de la tine, ascultă-L înainte de a-ţi porunci şi urmează-L înainte de a pleca. Abia atunci va fi cu adevărat fericită viaţa ta.

O minte sănătoasă şi o inimă curată, iată ce este cu adevărat fericit pentru oricine. Iar acestea numai Tu, Doamne Iisuse, le poţi înnoi şi face prin Învăţătura Ta care este Adevărul şi prin puterea Ta care este dragostea.

Cel de care Dumnezeu Se foloseşte pentru cele mai mari lucrări ale Sale este adesea o biată fiinţă dintre cele mai puţin însemnate. Aceasta o face Dumnezeu şi pentru a se vedea limpede că nu omul, ci Dumnezeu este Acela Care împlineşte lucrul minunat ce se face. Spre a se vedea că omul este numai o neînsemnată unealtă de care Dumnezeul Cel Atotputernic Se foloseşte pentru împlinirea planului Său şi pentru ca nu cumva privirile să se oprească asupra uneltei văzute şi nu asupra Stăpânului Nevăzut.

Pentru intrarea în Ierusalim, Domnul Iisus a găsit un asin tânăr pe care nu încălecase încă nici un om (Mc 11, 2). Ce minunat înţeles are tot ce face şi tot ce cere Hristos! Cu câtă bucurie doreşte El să Se folosească de suflete curate, care nu s-au întinat cu împreunări vinovate şi străine de Dumnezeu!

În slujba lui Dumnezeiască, Hristos a căutat mereu suflete tinere, fiindcă El are mereu nevoie numai de suflete predate Lui, neîncălecate încă de robii omeneşti. Are nevoie de tineri hotărâţi, care să nu se fi făcut robii oamenilor şi nici purtători ai întinăciunii lor.

O, ce Stăpân şi Domn Slăvit, pentru un tânăr predat Lui, este Împăratul Hristos! O, ce triumfală intrare în istorie şi în viaţă îi poate da Hristos oricărui tânăr care este în stare să-L poarte triumfal pe El printre oameni!

Ce minunat este gândul că Hristos găseşte totdeauna unealta potrivită pentru orice lucrare pe care doreşte El să o facă! Tânărul asin, liber de orice obligaţii omeneşti, care era gata să-L poarte frumos şi vrednic pe Iisus, era mai dinainte pregătit. Aştepta numai clipa când să fie chemat şi dus la Iisus. Ce bine dacă şi tu ai fi gata acum să vii cu mine la Hristos, ca să te folosească spre slava Lui! Aceasta ar fi slava ta.

Mulţi tineri sunt gata şi azi să fie duşi la Iisus. Trebuie numai ca ucenicii care au datoria şi misiunea să-i aducă la Iisus să-şi facă slujba lor de a-i dezlega pe aceşti tineri purtători de Hristos de la uşile unde sunt legaţi (Mc 11, 4). Şi de a-i aduce la Domnul!… Dragă ucenic al Domnului Hristos, tu oare câţi tineri ai adus la El?

Tânărul adus la Domnul va purta apoi şi poverile ucenicilor care l-au adus. Aruncă-le asupra lui şi va purta frumos şi povara lui Hristos, Împăratul lui (Mt 11,

29‑30); şi el le va purta frumos toate aceste poveri cu uşurinţă şi cu voioşie, pentru dragostea şi bucuria slujirii Mântuitorului, căci curăţia şi dragostea tinereţii, puse în slujba lui Iisus, pot fi covârşite de nimic.

Ce triumfal a intrat Hristos în istoria noastră prin Părintele nostru Iosif, prin acest uriaş şi tânăr slujitor al Său, care n-avea decât abia ceva peste treizeci de ani – vârsta Mântuitorului – când a început în poporul nostru şi în Biserica noastră Lucrarea fără seamăn a Oastei Domnului. Din veacurile primare ale Bisericii Creştine poate că n-a mai fost o astfel de mişcare duhovnicească, atât de curată şi frumoasă ca ea.

De multe ori suntem noi îngrijoraţi pentru Domnul şi ne gândim ca ucenicii Lui, neştiind cum să facem şi ce va fi cu noi. De unde să luăm pâine? îşi ziceau ucenicii în pustie, într-un moment greu (In 6, 5). De unde să luăm asinul? îşi vor fi zis şi atunci, tot aşa de îngrijoraţi! Dar ***Domnul ştie totdeauna ce are de gând să facă (In 6, 6). Trebuie să ştim şi noi că El ştie. Şi să ne bizuim pe El.***

Ucenicii se frământă, dar Domnul stă liniştit. El ştie în orice împrejurare şi în orice trebuinţă şi timpul, şi mijlocul de care Se va folosi pentru Slava Sa şi pentru împlinirea Lucrării Sale. Cât de liniştiţi am fi şi noi totdeauna dacă ne-am încrede cu adevărat în Înţelepciunea şi Puterea Dumnezeului nostru!

Să ne aducem aminte că Domnul a avut grijă întotdeauna şi a ştiut – şi va şti – să-Şi aleagă pe tânărul purtător cu care va merge mai departe, până va intra în Ierusalimul Său Slăvit cu toţi cei ce-L urmează pe El. La timpul potrivit îl va dezlega pe cel de care are nevoie de acolo de unde ştie că este legat acum şi-l va folosi în fruntea celorlalţi, pentru cea mai mare slavă a Sa, după cum i-a ştiut afla şi în trecut pe alţii, la timp.

O, de câte ori ne-am încredinţat noi că nici o întâmplare nu este întâmplătoare, ci că totul este mai dinainte ştiut şi determinat de cauze care au între ele o adâncă şi tainică legătură, rânduite de înţelepciunea lui Dumnezeu!… Şi totuşi, în faţa unei noi încercări, uităm toate minunile de până la ea. Şi suntem gata să nu ştim ce să mai facem.

Noi ne temem de cele mai multe ori să nădăjduim în biruinţa Adevărului pentru care luptăm şi în triumful Dumnezeului nostru pe Care Îl iubim, şi în izbânda Binelui pentru care muncim şi răbdăm, pentru că sunt prea multe împotrivirile pe care le vedem şi prea puţină încrederea noastră în cele ce nu le putem vedea.

Adeseori noi vedem prea mari primejdiile de care ne temem şi prea puternici vrăjmaşii lui Dumnezeu, şi prea slabe, şi prea îndepărtate, şi prea puţine ni se pare că sunt puterile lui Hristos. De aceea suntem gata să ne îndoim. O, ce puţin cre dincioşi suntem noi când ne uităm prea mult la ceea ce se vede. Şi nu la Cel ce ne spune: „***Nu vă temeţi, iată, Eu sunt cu voi!***”

Sărmanii de noi, cât de copleşiţi suntem de Prezent, de cele mai multe ori! Atunci nu putem nici vedea Trecutul, nici crede Viitorul. Nu ştim că istoria de azi este profeţia de ieri, iar profeţia de astăzi este istoria de mâine.

Ce puţin folosim noi darul cel mare din noi: Credinţa! Câte ni s-ar lămuri astfel, dacă am crede mai mult!

Ajută, Doamne, puţinei noastre credinţe. Amin.

(Traian Dorz, Crucea mântuitoare)

Traian Dorz - Acum slobozi în pace

Acum slobozi în pace pe robul Tău, Stăpâne,
spre-odihna cea de astăzi şi slava cea de Mâine,
c-ajunge ura nopţii şi-a vânturilor ace,
şi arşiţa vegherii – slobozi-mă în pace!

Tu ştii că n-am cui plânge şi nu mai am cui spune,
aici zadarnic graiul ar fi să-mi mai răsune,
s-au obosit de mine destui – şi nu le pasă,
de-ajuns e-acum, Stăpâne, – slobozi-mă acasă!

Ajungă a vegherii singurătate lungă
şi-a bătrâneţii trudă, – Stăpâne Sfânt, ajungă,
cenuşa jertfei arse pe-altar întreagă-mi zace,
dezleagă-mă, Stăpâne, şi mă slobozi în pace!

Spre alţi profeţi şi-ndreaptă acum cei de-astăzi faţa,
Stăpâne, fă-le parte de-aceia cu povaţa,
pe mine, iată, lumea tot mai oprit mă ţine,
ajungă-acum, Stăpâne, – slobozi-mă la Tine.

Ai mei s-au dus cu toţii în ţărnă şi-n lumină
şi ce-ar mai fi, Stăpâne, aici să mă mai ţină?
De dulcea Ta Lucrare la nimeni nu-i mai place,
de alţi Hristoşi vrea lumea, – slobozi-mă în pace…

Pr. Ioan Valentin Istrati - Sărbătoarea îmbrăţişării omului cu Dumnezeu

Întâmpinarea Domnului, Cel ce este Soarele dreptăţii, este aşadar o sărbătoare de lumină a făpturii, o prelungire sacramentală a Luminii Naşterii Domnului şi o consacrare a vocaţiei de jertfă a Pruncului dumnezeiesc.

Sărbătoarea Îmtâmpinării Domnului este de o deosebită importanţă pentru conturarea unei teologii a timpului hristologic în Biserică. Arheologia acestei sărbători poate fi datată încă din veacul al patrulea după Hristos, în scrierea pelerinei Egeria.

Iisus adus la Templu pentru a fi îmbisericit arată continuitatea de sens a aşezămintelor vetero-testamentare cu noul eon hristologic. Hristos integrează în sine toate raţiunile istoriei, iar aşezământul religios iudaic îşi vădeşte inteligibilitatea, dar şi limitele sale în realizarea planului divin de înomenire a lui Dumnezeu. Ascultarea lui Iisus ca prunc este o paradigmă a umanităţii ascultătoare de Dumnezeu ca răspuns şi restaurare a răzvrătirii adamice. Hristos este Noul Adam care asumă în Sine toate căderile lumii şi le transfigurează prin Cruce şi Înviere.

O altă dimensiune a praznicului Întâmpinării Domnului este cea a îmbrăţişării omului de către Dumnezeu şi a lui Dumnezeu de către om. Privegherea dreptului Simeon în negura veacurilor este paradigma aşteptării întregii istorii, iar îmbrăţişarea Pruncului Iisus de către bătrân este momentul în care umanitatea devine primitoare de Dumnezeu. Sărbătoarea este aşadar şi o consacrare a umanităţii Fiului în iubirea lui Dumnezeu.

Troparele praznicului sunt în majoritatea lor compuse în maniera antinomică şi apofatică a unităţii contrastelor în Hristos, Cel ce îmbrăţişează întregul cosmos în Sine: „***Născutu-Te-ai pe pământ, Cel ce eşti împreună fără de început cu Tatăl. Adusu-Te-ai în Biserică Cel ce eşti necuprins***”.

Toposul acestui eveniment mântuitor este Templul iudaic pentru a arăta vocaţia eclesială a persoanei umane chemate să devină templu al Dumnezeirii: „***Să se deschidă Biserica! Că Biserica lui Dumnezeu a venit acum să ne facă pe noi biserici ale Sfântului Duh*** – Ανοιγέσθω ο ναός, ό τού Θεού γάρ νύν επέστη ναός, ναούς ημάς ποιήσαι, τού αγίου αυτού Πνεύματος”. Omul nu este doar macrocosmos care asumă şi transcende întregul univers, ci este şi Biserică virtuală, zidire sacramentală a lui Dumnezeu şi sărbătoare personală a bucuriei Creatorului.

Întâmpinarea Domnului, Cel ce este Soarele dreptăţii, este aşadar o sărbătoare de lumină a făpturii, o prelungire sacramentală a Luminii Naşterii Domnului şi o consacrare a vocaţiei de jertfă a Pruncului dumnezeiesc. În ea se restaurează lumina originară a creaţiei reînnoite în Lumina veşnică a Treimii: „***Cel ce ai răsărit lumina şi ai luminat zorile şi ai arătat ziua, slavă Ţie!*** Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα σοι”. De aceea, sărbătoarea Întâmpinării Domnului este numit praznic „***al luminii celei neînserate*** – τό ανέσπερον φώς”.

Lumea devine cer prin intrarea lui Hristos în ea, vădindu-şi vocaţia de lumină în omul îndumnezeit: „Dumnezeu Cel ce S-a sălăşluit în pântecele Fecioarei, stă astăzi în braţele lui Simeon, ca pe un scaun de foc”.

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului ne învaţă teologia prunciei dumnezeieşti, adică a smereniei şi iubirii neinteresate. Pruncul este icoana smereniei dăruitoare, a dependenţei totale, a fragilităţii feciorelnice şi a iubirii integrale. Raţiunea de a fi a pruncului este aceea de a răspândi iubire şi frumuseţe. ***Dumnezeu Îşi asumă condiţia de prunc pentru a arăta infinitatea iubirii Sale dăruitoare şi smerenia Sa atotputernică: „Prunc Te-ai făcut pentru mine Cel ce eşti vechi de zile; curăţirii Legii Te împărtăşeşti, Precuratule Dumnezeu, ca să***

îmi încredinţezi mie trupul cel din Fecioară – Νηπιάζει δι’ εμέ, ο Παλαιός τών ημερών, καθαρσίων κοινωνεί, ό καθαρώτατος Θεός, ίνα τήν σάρκα πιστώση μου, τήν εκ Παρθένου”[7]. Pruncia „Celui vechi de zile” se vădeşte astfel înţelpciunea infinită şi nevinovăţia smerită a lui Dumnezeu în care evidenţele sunt ascunse de iubire. ***Sf. Efrem Sirul Îl numeşte pe Pruncul Iisus „pruncul tăcut, dar în Care sunt ascunse toate cuvintele lumii”.***

Prin trecrea Sa prin toate vârstele umane, Hristos Cel vechi de zile – O παλαιός ημερών umple de Dumnezeire raţiunile acestora şi dăruieşte sens veşnic tuturor oamenilor, integrându-i pe toţi în iconomia iubirii Sale. ***Viaţa lui Hristos este aşadar sfinţirea definitivă a vieţii umane şi a timpului în care omul se apropie de Dumnezeu***: „(Hristos n.n.) nu avea decât treizeci de ani când a venit la Botez, El avea vârsta perfectă a unui învăţător (…). Fiind deci învăţător, El avea deja vârsta unui învăţător. El nu a respins, nici nu a depăşit condiţia umană, ci el a sfinţit toate vârstele prin asemănarea pe care noi o avem cu el”. El devine tuturor toate şi sfinţeşte timpul transfigurându-l din măsură a morţii în resort al nemuririi: „***Căci într-adevăr El a venit ca toţi oamenii să fie mântuiţi prin El – toţi oamenii spun eu care prin El renasc în Dumnezeu: nou-născuţi, copii, adolescenţi, tineri, oameni în vârstă***”. Această sanctificare a timpului prin trecerea lui Hristos prin fiecare vârstă se desăvârşeşte în moartea şi Învierea Lui din morţi. Hristos Cel înviat este prototipul şi paradigma nemuririi eshatologice şi El cuprinde deodată, simultat şi întregitor toate vârstele umanităţii şi este destinul lor dumnezeiesc în veşnicie: ***„În final, El s-a pogorât până la moarte pentru a fi Întâiul născut dintre morţi, pentru a avea primatul tuturor, Începătorul (Principiul) vieţii, anterior tuturor oamenilor şi precedent a toate”.***

Praznicul Întâmpinării deschide înţelegerea unor taine adânci ale lui Dumnezeu, în care El integrează fecioria ca fidelitate şi lumină interioară unitivă în taina Naşterii Sale din Tatăl mai înainte de veci. Fecioria Maicii Domnului este aşadar o metaforă mistică a eternităţii, ca neschimbare şi nestricare a firii şi ca nemurirea a iubirii: „***Hristos S-a născut din Fecioară fără întinăciune, precum din Tatăl fără curgere de timp este Fiu mai înainte de luceafăr, Care a izbăvit pe Adam*** – Ρύπου δίχα Χριστός, γεννάται εκ Παρθένου, ως εκ Πατρός αρρεύστως, Υιός πρό Εωσφόρου, ό τόν Αδάμ λυτρούμενος”. Timpul este trecător şi fragil, dar lumina personală care se deschide în timp şi persevereză în iubire rămâne veşnic în memoria umanităţii unite cu Cel netrecător.

Raţiunile simetrice ale universului sunt aşadar icoana iubirii eterne a Treimii şi fiecare fenomen al acestei lumi este semnificant în ordinea acestei iubiri împărtăşite oamenilor: „***Să se deschidă astăzi porţile cerului, că luând început***

sub ani Cuvântul Tatălui Cel fără de început, nedespărţindu-se de a Sa Dumnezeire, ca un prunc la patruzeci de zile este adus de bunăvoie în Templul Legii, de Fecioara Maică şi pe acesta în braţe îl primeşte bătrânul, strigând: liberează pe robul Tău, Stăpâne, că văzură ochii mei mântuirea Ta, Cel ce ai venit în lume să mântuieşti neamul omenesc, Doamne, slavă Ţie!”.

Efectivitatea antropologică a îmbrăţişării lui Dumnezeu este evidentă în rugăciunea dreptului Simeon. Întâlnirea de taină cu Dumnezeu Cel întrupat definitivează şi plineşte toate aşteptările istoriei, iar viaţa muritoare a omului primeşte semnul nemuririi şi se înalţă de la cele pământeşti la viaţa cerească în har. Acesta este sensul afirmaţiei lui Dumnezeu din Vechiul Testament: „***Nu poate vedea cineva faţa Mea şi să fie viu***” (Ieşirea 33, 20). Vederea şi atingerea lui Dumnezeu este o moarte mistică pentru raţiunile false ale empiriei şi ale vanităţii umane şi o naştere din nou în lumina prezenţei lui Dumnezeu: „***Drept aceea, liberează pe robul Tău din legăturile acestui trup, la viaţa cea neîmbătrânitoare, minunată şi fără de sfârşit*** – πρός τήν αγήρω καί θαυμασίαν άληκτον ζωήν, ***Cel ce dai lumii mare milă***”. Acesta este şi sensul vieţii monastice şi a celei creştine în general, ca mortificare progresivă a grijilor lumeşti şi înviere în lumina iubirii lui Hristos Cel înviat.

Eliberarea de legăturile trupului pe care o primeşte Simeon este o profeţiei a Învierii care este eliberarea supremă şi definitivă a întregii umanităţi de legăturile morţii şi un zbor către înălţimile cereşti ale bunătăţii şi vieţii veşnice: „***Veseleşte-te şi tu bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Liberatorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi învierea***”.

Întâlnirea de taină a omului cu Dumnezeu se săvârşeşte într-o continuitate de sens cu întreaga istorie a poporului ales: „***Astăzi Simeon bătrânul intră în Templu, bucurându-se cu duhul, ca să primească în braţe pe Cel ce a dat legea lui Moise, şi este Plinitorul Legii. Dar acela prin întuneric şi prin glas nearătat şi cu faţa acoperită s-a învrednicit a fi văzător de Dumnezeu şi inimile cele necredincioase ale evreilor le-a defăimat. Iar acesta pe Cuvântul Tatălui cel mai înainte de veci întrupat L-a purtat şi a descoperit lumina neamurilor: Crucea adică şi Învierea***”.

Bucuria tainică a firii pentru naşterea lui Hristos este astfel întregită de bucuria consacrării umanităţii Sale lui Dumnezeu prin aducerea la Templu: „***Împodobeşte-ţi cămara ta Sioane şi primeşte pe Împăratul Hristos; închină-te Mariei, uşii celei cereşti, că aceasta scaun de heruvimi s-a arătat; aceasta poartă pe Împăratul slavei: Nor de lumină este Fecioara, purtând cu trup pe Fiul Cel mai înainte de luceafăr; pe care primindu-L Simeon în braţele sale, L-a propovăduit***

popoarelor a fi stăpân al vieţii şi al morţii şi Mântuitor al lumii - Κατακόσμησον τόν νυμφώνά σου Σιών, καί υπόδεξαι τόν Βασιλέα Χριστόν, άσπασαι τήν Μαριάμ, τήν επουράνιον πύλην, αύτη γάρ θρόνος Χερουβικός ανεδείχθη, αύτη βαστάζει τόν Βασιλέα τής δόξης, νεφέλη φωτός υπάρχει η Παρθένος, φέρουσα εν σαρκί Υιόν πρό

Εωσφόρου, όν λαβών Συμεών εν αγκάλαις αυτού εκήρυξε λαοίς, Δεσπότην αυτόν είναι, ζωής καί τού θανάτου, καί Σωτήρα τού κόσμου". Metafora cămării de nuntă apare şi în alte imne ale Întâmpinării Domnului şi este o evidenţă patristică şi mistică a acestei sărbători (a se vedea afirmaţia ***Sf. Chiril al Ierusalimului: „Astăzi Mirele ceresc împreună cu Mama lui Dumnezeu, se întoarce în Cămara Sa de nuntă, fiind întâmpinat în Templu***").

Simbolistica dăruirii de sine şi a darurilor către Biserică este văzută ca o tipologie mistică a desfăşurării iconomiei lui Dumnezeu în Hristos: „***O pereche de turturele adică neprihănita Biserică şi poporul cel nou, cel ales din păgâni***". ***Sf. Andrei Criteanul descoperă legătura tainică dintre consacrarea lui Iisus la Templu şi Jertfa Sa pe Cruce în cuvintele dreptului Simeon către Născătoarea de Dumnezeu: „Iar Simeon primind sfârşitul făgăduinţei făcute lui, binecuvântând pe Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, semnele pătimirii Sale mai înainte le-a spus".***

Dimensiunea mariologică a acestei sărbători este ilustrată şi de mulţimea de profeţii care se referă la Maica Domnului inserate în textele liturgice, care vorbesc despre devoţiunea acesteia către Fiul ei dumnezeiesc: „***Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul*** - Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά". Pomenirea este aşadar icoana înveşnicirii fiinţei umane prin rugăciune.

Măreţia unirii lui Dumnezeu, „Pricinuitorul fiinţei tuturor – τόν αίτιον τού είναι τά πάντα" cu oamenii se arată în firea de prunc a lui Hristos care însumează mântuitor divinitatea şi umanitatea, atotputernicia şi smerenia, stricăciunea cu nemurirea: „***Firea ce se trage din pământ care iarăşi se întoarce într-însul a arătat-o Ziditorul asemenea Dumnezeirii, făcându-Se ca un prunc fără schimbare***".

Cântarea numită în popor „Legănuşul" care este de fapt Cântarea a noua (de la Utrenie) a Sărbătorii „Întâmpinarea Domnului" este cântecul de leagăn pe care Biserica îl cântă lui Dumnezeu. Aceasta este şi explicaţia faptului că în unele Biserici, în timpul cântării, se leagănă candelabrele Bisericii. Profunzimea teologică a acestui imn este dublată de o atmosferă de rugăciune pacifică şi înnoitoare în care făptura dobândeşte ceva din blândeţea fără prihană a Pruncului

dumnezeiesc: „***În mâini ţine Simeon bătrânul, îmbrăţişat, pe al Legii făcător şi Stăpânul tuturor***”. Maica Domnului este „Cleştele cel tăinuitor” care a luat pe Cărbunele Hristos din viziunea profetică a lui Isaia.

Bătrâneţea dreptului Simeon este o icoană antitetică a tinereţii sale spirituale, ca maturitate entuziastă şi responsabilitate tainică: „***Tânăr fiind cu duhul, dar bătrân cu trupul, dreptule Simeon, ai fost înştiinţat că nu vei vedea moartea până ce vei vedea Prunc tânăr pe Făcătorul Cel mai înainte de veci***”. Din această perspectivă, bătrâneţea şi tinereţea se unesc în sufletul de prunc necesar creştinului: „***De nu vă veţi întoarce şi veţi fi ca pruncii, nu veţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu***” (Matei 18, 3). Vederea lui Dumnezeu este deci o realitate a senectuţii în înţelepciune, dublată de o pruncie a inimii care primeşte nevinovat şi dăruieşte dezinteresat iubire celorlalţi.

Pruncia lui Dumnezeu pentru noi este aşadar izvorul nemuririi şi al vieţii de veci care izvorăşte din Treimea Cea veşnică: „***Vistierule al veacurilor, Viaţa tuturor, prunc făcându-Te pentru mine sub lege Te-ai supus*** – Θησαυρέ τών αιώνων, η ζωή τών απάντων, δι' εμέ νηπιάσας, υπό νόμον εγένου”.

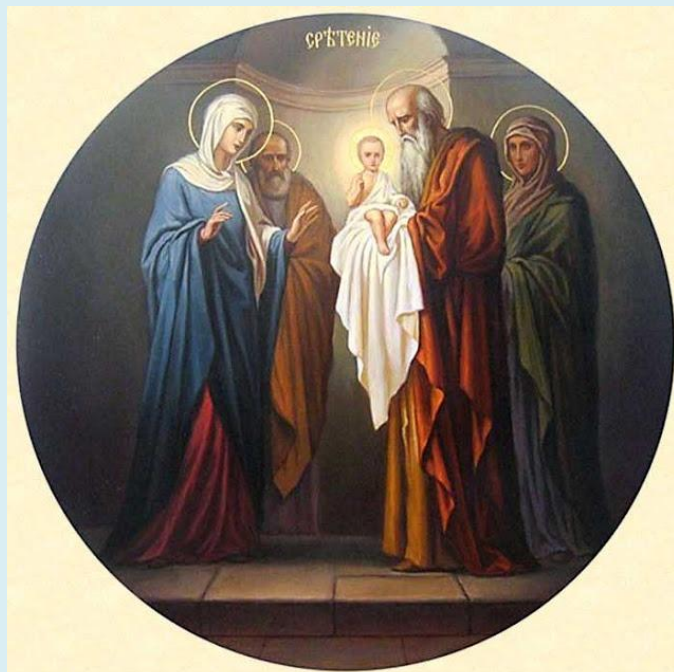
Credinţa defineşte o temporalitate inversă în care curgerea anilor în smerenie şi neprihănire devine priveghere continuă către pruncia dumnezeiască a lui Iisus: „***Învechitu-te-ai întru bătrâneţe, dar întru credinţă ai întinerit, vrând dreptule Simeon să vezi Prunc pe Cel desăvârşit Care a înnoit lumea cea învechită prin asuprirea luptătorului celui vechi***”.

Întâmpinarea Domnului este sărbătoarea îmbrăţişării lui Dumnezeu de către umanitate, iar harul Pruncului dumnezeiesc se răspândeşte prin mesagerul Simeon care primeşte dezlegarea de această viaţă, tuturor celor din iad care aşteaptă lumina Învierii: „***Ridicându-te plin de ape dumnezeieşti, ai venit la cei ascunşi în întunericul iadului şi văzându-te cei ce erau încătuşaţi acolo, dreptule Simeon, de dumnezeiască răcorire s-au umplut*** Ναμάτων σε, πεπλησμένον τών θείων απάραντα, καί πρός Άδου, τούς κευθμώνας χωρήσαντα βλέψαντες, οι εκεί δεσμώται, Συμεών θείας δρόσου επλήσθησαν”. Lacrimile aşteptării de Dumnezeu devin icoane baptismale pentru omul care îl are pe Dumnezeu în inima sa: acestea devin ape dumnezeieşti şi baptismale ale înnoirii personale.

De asemenea, Întâmpinarea Domnului este o sărbătoare a prunciei spirituale ca neprihănire văzătoare de Dumnezeu şi temei al asemănării noastre cu Dumnezeu: „***Cel predeplin nedeşertând precuratul sân al Tatălui Celui ce L-a născut, în***

sânurile tale Curată ca un prunc a şezut, gătind preacurată sfinţită şedere cu adevărat celor cu care a voit a se asemăna”.

Arhim. Siluan Visan - Sufletul îşi întâmpină Mântuitorul

Vizita a fost întotdeauna un prilej de bucurie atunci când aştepţi pe cineva drag sufletului tău, iar întâmpinarea este nerăbdarea ce te împinge să faci tu primul pas către cel venit.

Dar ce legătură poate exista între un orb cerşetor, un vameş foarte bogat şi un drept al lui Dumnezeu? Simplu: dorinţa de a-L vedea pe Hristos! Iar Mântuitorul se descoperă tuturor, pentru că şi pe orb îl vindecă; şi cu vameşul stă la masă şi îi spune: "Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia; că şi acesta este fiu al lui Avraam.

A venit Fiul Omului să caute, să mântuiască pe cel pierdut" (Luca 19, 8-10); şi în braţele dreptului Simeon stă, căci îl primeşte pe Pruncul Hristos la Altar, după rânduiala Vechiului Testament.

Iar Sărbătoarea Întâmpinării Domnului îşi ia numele tocmai de la gestul făcut de Sfântul Simeon, şi iată că aşa cum sărbătorim naşterea, botezul şi alte momente importante din viaţa Mântuitorului, acum sărbătorim gestul făcut de om.

Dreptul Simeon, care în limba ebraică înseamnă "iubitor de oameni", este cel care-L întâmpină pe Mântuitorul în templu: ***"Şi iată, era în Ierusalim un om cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel; şi Duhul Sfânt era peste el. Şi i se vestise de către Duhul***

Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu-L va vedea pe Hristosul Domnului. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinţii L-au adus înlăuntru pe Pruncul Iisus, ca să se facă pentru El după obiceiul legii, el L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu…" (Luca 2, 25-28).

Hristos spune la un moment dat că "n-am venit să stric legea, ci să o plinesc" (Matei 5,17), "plinesc" cu sensul de desăvârşire, plinirea tuturor cu puterea Lui; şi astfel, este cel care ţine şi legea Vechiului Testament: face tăierea-n prejur, se aduce la templu ca fiecare parte bărbătească a unei familii şi altele. Iar aplicarea ritului iudaic şi pentru Mântuitorul Hristos, demonstrează faptul că toate legile primite de popor prin prooroci sunt de la Dumnezeu şi în acelaşi timp Hristos este întruparea profeţiilor despre venirea Mesiei.

Dar există şi o altă simbolistică a Sărbătorii Întâmpinării Domnului: încredinţarea Pruncului Iisus omului ce-l aştepta. Dreptul Simeon este chipul sufletului ce tânjea după Domnul, iar misiunea Părinţilor trupeşti era de-a-L încredinţa celui care cu dor aşteaptă venirea Lui. Sufletul-şi întâmpină Mântuitorul aici şi Mântuitorul îl va întâmpina în Împărăţia Cerurilor.

În afară de icoanele în care este înfăţişată Maica Domnului ţinând în braţe pe Pruncul Iisus, în tradiţia Bisericii singurul Sfânt care mai este reprezentat aşa este dreptul Simeon (de aceea în limba greacă mai este folosit şi termenul de "dreptul Simeon, cel ce primeşte pe Dumnezeu"- "Θεοδόχος ", theodohos).

"Şi i-a binecuvântat Simeon şi i-a zis Mariei, mama Sa: "Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel…" (Luca 2, 34). Cât adevăr în aceste cuvinte, cât de simplu a descris starea în care va trăi lumea până astăzi: a fi sau a nu fi cu Hristos? Şi bineînţeles că omul este învăţat să trăiască la limite: căderi sau ridicări; dar de atunci totul se raportează la relaţia cu Mântuitorul, la poziţia pe care mă aflu.

Dar nu numai atât, "prăbuşirea şi ridicarea în sensul de aici, a fost o proorocie a bătrânului Smeon, care-şi dădea seama că riturile şi jertfele aduse la temple nu mai erau o dăruire de credinţă, ci deveniseră un obicei" scria Pr. diac. P. David; aşa că Mântuitorul încă de la început încearcă să ne atragă atenţia că trebuie să ne închinăm în Duh şi Adevăr (Ioan 4, 23), nu să ne limităm la gesturi sau fapte fără credinţă vie în suflet.

După 2000 de ani, încă mai sunt oameni care se îndoiesc, suflete ce sunt frământate de găsirea păcii interioare; de aflarea unui ‘adevăr’ ce se potriveşte vieţii

lor, dacă nu chiar un refuz categoric de a crede. Toate acestea fără a privi către Hristos! Mi se pare că cel ce vrea să meargă în faţă, dar priveşte în jos; viaţa este ca un drum pe care trebuie să păşim cu bucurie că ştim destinaţia, am fost eliberaţi de sentimentul rătăcirii, căci El ne conduce paşii.

Credinţa noastră nu-i o teorie îmbinată cu ritualuri, este trăire ce învie fiinţa prin dragostea ce-i încălzeşte sufletul. Nu suntem fără minte, doar plini de dragoste; nu judecăm cu raţiunea, ci facem totul din suflet; nu căutăm să ne-nalţăm în lume, ci rămânem cu picioarele pe pământ şi cu ochii înălţaţi spre Hristos.

Mi-aş dori foarte mult ca în clipa plecării noastre din această viaţă, să putem şopti Mântuitorului, plini de dragostea credinţei: "Acum slobozeşte pe robul Tău Hristoase, că văzură ochii mei mântuirea Ta. În adevăr am trăit, în sinceritate am umblat, din credinţă am vorbit şi cu dragoste m-am rugat, căci în Mâinile Tale mi-am încredinţat sufletul…" Amin.

Pr. Dorin Zarioiu - Predică la Întâmpinarea Domnului

Dreptul Simeon şi proorociţa Ana L-au aşteptat toată viaţa pe Mesia şi nu L-au găsit decât la Templu, iar ca o încununare a râvnei lor, Domnul i-a învrednicit nu numai să-L vadă, ci să-L şi poarte pe braţe în casa lui Dumnezeu. Urmând exemplul lor, să păşim cu credinţă sinceră şi cu smerenie în Biserica cea una, sfântă, sobornicească şi apostolească, unde avem posibilitatea întâlnirii şi primirii lui Hristos, mai ales în Sfintele Taine. Aici vom fi în măsură nu numai să-L purtăm în braţe, ci şi în sufletul nostru şi în viaţa noastră de zi cu zi, devenind astfel teofori şi hristofori.

Bucuria duhovnicească pe care am trăit-o cu o caldă şi adâncă emoţie cu prilejul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, „Soarele dreptăţii” şi „Răsăritul cel de sus”, o retrăim acum în această zi de praznic cu aceeaşi intensitate şi evlavie.

Nimic nu poate fi mai evocator decât aducerea Pruncului Iisus la Templul din Ierusalim pentru a fi predat Părintelui Său care „atât de mult a iubit lumea, încât pe însuşi Fiul Său, Cel Unul Născut, L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (Ioan III, 16).

Potrivit Legii iudaice, orice femeie, la patruzeci de zile după naştere, trebuia să se prezinte la Templu ca să primească curăţirea prin rugăciunea preotului. Pentru aceasta, ea trebuia să aducă ca dar„un miel de un an ca ardere de tot şi un pui de

porumbel sau o turturea, ca jertfă pentru păcat, iar dacă mamei pruncului nu-i va da mâna să aducă un miel, să aducă atunci două turturele sau doi pui de porumbel" (Levitic XII, 6-8).

De asemenea, tot cu acel prilej era rânduiala ca fiecare nou-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului în amintirea eliberării evreilor din robia egipteană. Toate jertfele care se aduceau la Templu aveau menirea să menţină în popor conştiinţa trează a vinovăţiei lor înaintea lui Dumnezeu, ele nefiind capabile să restabilească pacea deplină între Creator şi creatură.

Voind „să plinească toate după Legea lui Moise" (Luca II, 22), Sfânta Fecioară şi bătrânul Iosif, la patruzeci de zile după Naşterea după trup a Domnului, au luat pe Pruncul Iisus şi s-au dus la Templul din Ierusalim pentru a-L închina Domnului, şi apoi a-L răscumpăra şi a plini toate cele rânduite pentru curăţirea Maicii Sale. Fiind oameni săraci, ei au adus pentru răscumpărare şi curăţire două turturele sau doi pui de porumbel.

Din istorisirea Sfintei Evanghelii aflăm că la Templul din Ierusalim trăia un om drept şi temător de Dumnezeu, pe nume Simeon. Vârsta acestuia depăşea cu mult măsura vârstei unui muritor. O veche tradiţie ne spune că Simeon era unul dintre cei şaptezeci de bărbaţi învăţaţi care pe vremea lui Ptolemeu Filadelful a fost însărcinat să traducă Sfânta Scriptură a Vechiului Testament din limba ebraică în limba greacă. Când a ajuns cu traducerea la proorocia lui Isaia, unde acesta vestea Naşterea lui Mesia dintr-o fecioară: „Iată, fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi se va chema numele lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu" (Isaia VII, 14), Simeon a avut o mare nedumerire şi voia să omită acest pasaj. Atunci, i s-a arătat un înger şi i-a spus să traducă textul integral, înştiinţându-l că nu va muri până ce nu va vedea cu ochii lui pe Pruncul şi pe Fecioara care-L va naşte.

Au trecut anii, oamenii se năşteau, creşteau, îmbătrâneau, mureau, dar dreptul Simeon nu se trecea cu vârsta. Dumnezeu i-a întărit viaţa peste rânduiala firii ca să se poată încredinţa de realitatea proorociei lui Isaia. Şi într-adevăr, „la plinirea vremii" acesta a văzut în braţele neprihănitei Fecioare pe Pruncul cel mult aşteptat, pe însuşi Fiul lui Dumnezeu. Atunci, i s-a deschis inima şi cu puterea minţii a cunoscut toată taina mântuirii. A simţit şi a văzut dinainte jertfa sângeroasă de Răscumpărare a neamului omenesc, chemarea neamurilor păgâne la mântuire şi suferinţa grea a Maicii Sale. Inspirat de Duhul Sfânt şi cuprins de un simţământ tainic, acesta s-a apropiat de Maica Domnului şi a luat în braţe pruncul, exclamând: ***„Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău, în pace, că văzură***

ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului tău, Israel” (Luca II, 29-32). În cuvinte simple şi puţine, dar de un sens adânc şi de o frumuseţe negrăită, asemenea marilor profeţi din Vechiului Testament, el vesteşte misiunea Fiului lui Dumnezeu în lume. Acesta va fi lumina prin care neamurile vor putea cunoaşte pe Dumnezeu, „fiind pus spre căderea şi ridicarea multora din Israel, ca un semn ce va stârni împotriviri” (Luca II, 34).

Într-adevăr, în aceşti două mii de ani, mulţi L-au hulit, L-au duşmănit şi L-au batjocorit pe Hristos, neînţelegând scopul şi misiunea Lui de salvare, înnoire şi transfigurare a lumii. Tot atunci, dreptul Simeon i-a vestit Sfintei Fecioare Maria că prin sufletul ei va trece sabie, anticipând astfel durerea pe care o va trăi la vederea Fiului ei, bătut, schingiuit şi răstignit pe cruce.

Alături de dreptul Simeon l-a întâmpinat şi o femeie văduvă proorociţa Ana, fata lui Fanuel din neamul lui Aşer, „în vârstă de 84 ani, care nu se depărta de la Templu, slujind noaptea şi ziua în post şi rugăciune”. Venind şi ea în acel moment şi văzând pe Maica Domnului cu Pruncul în braţe, a recunoscut în El pe Mântuitorul lumii, grăind despre dânsul „celor ce aşteptau mântuirea în Ierusalim”. După ce au plinit toate acestea, Iosif şi Maria s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret.

Privind acum cu ochii minţii şi ai inimii la acest minunat eveniment din istoria mântuirii, ne întrebăm şi noi astăzi: Oare, putem să-L întâmpinăm şi să-L primim pe Mântuitorul Iisus Hristos aşa cum L-au primit şi întâmpinat dreptul Simeon şi proorociţa Ana?

Desigur, sunt nenumărate căi prin care noi putem ieşi întru întâmpinarea Domnului şi putem găsi şi primi pe Hristos în inima noastră. Fiind Dumnezeu adevărat şi Om adevărat, El este pretutindeni şi întregul univers se face mesager al măreţiei Lui: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria” (Psalmul XVIII, 1).

De asemenea, fiecare avem sădit prin creaţie în sufletul nostru conştiinţa morală, care ne mustră atunci când săvârşim răul şi ne produce alese bucurii când facem binele, dându-ne astfel mărturie despre Dumnezeu. Întâlnirea cu Hristos o putem face şi atunci când cercetăm şi mângâiem pe un bolnav, ajutăm pe un sărac, îndreptăm pe un păcătos sau săvârşim o faptă bună faţă de semenii noştri, după cum însuşi Hristos ne mărturiseşte: „Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie mi-aţi făcut” (Matei XXV, 40).

Dreptul Simeon şi proorociţa Ana L-au aşteptat toată viaţa pe Mesia şi nu L-au găsit decât la Templu, iar ca o încununare a râvnei lor, Domnul i-a învrednicit nu numai să-L vadă, ci să-L şi poarte pe braţe în casa lui Dumnezeu.

Urmând exemplul lor, să păşim cu credinţă sinceră şi cu smerenie în Biserica cea una, sfântă, sobornicească şi apostolească, unde avem posibilitatea întâlnirii şi primirii lui Hristos, mai ales în Sfintele Taine. Aici vom fi în măsură nu numai să-L purtăm în braţe, ci şi în sufletul nostru şi în viaţa noastră de zi cu zi, devenind astfel teofori şi hristofori.

Nu ne rămâne astfel decât să ne supunem şi să ne predăm lui Dumnezeu, aşa cum ne îndeamnă şi Sfântul apostol Pavel: Înfăţişaţi-vă pe voi lui Dumnezeu ca vii, sculaţi din morţi şi mădularele voastre ca arme ale dreptăţii lui Dumnezeu" (Romani VI, 3). Purtându-L pe Hristos în noi, El ne va deveni ocrotitor, mângâietor şi sprijinitor în viaţă, oferindu-ne posibilitatea de a dobândi viaţa cea veşnică. Amin!

Sursa: Pr. Dorin Zarioiu, (Glasul Bisericii nr. 1-4, 2005)

Ioan-Lucian Radu - De ce a fost adus Hristos la templu la 40 de zile?

Deși ritualul de răscumpărare a copilului avea loc după treizeci de zile, Sfântul Luca nu ne spune de ce Sfinții Iosif și Maria fac acest lucru abia după ce a trecut perioada de curățire a Fecioarei, adică după patruzeci de zile.

***

Deoarece Dumnezeu a salvat viețile primilor născuți din Israel, când cei ai egiptenilor au murit, din acea zi a poruncit: Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al Meu! (Ieșirea 13, 2).

Sfântul evanghelist Luca, cel care descrie momentul aducerii lui Hristos la templu și întâmpinarea lui de către dreptul Simeon, consemnează două ritualuri prevăzute de Legea lui Moise pe care le îndeplinesc părinții Mântuitorului.

Jertfa de curățire a Fecioarei Maria

Primul ritual este acela de curățire a femeii după nașterea unui copil. După nașterea unui copil, Legea mozaică prevedea ca femeia de nimic sfânt să nu se atingă şi la locaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curăţirii ei (Levitic 12, 4). Zilele în care femeia se curățea de sângerarea de după naștere erau în număr de patruzeci, în cazul nașterii unui băiat, după trecerea cărora mamei i se cerea să

aducă la sanctuar un miel ca ardere de tot și o turturea sau un pui de porumbel, ca jertfă pentru păcat, pe care le oferea preotului. În privința scopului acestui ritual, cartea Levitic spune că Preotul va înfăţişa acestea înaintea Domnului şi o va curăţi şi curată va fi de curgerea sângelui ei (Levitic 12, 7). Din faptul că Iosif și Fecioara Maria aduc ca jertfă la templu o pereche de turturele sau doi pui de porumbel (Luca 2, 24), reiese că ei erau săraci.

În amintirea ultimei nopți din Egipt

Al doilea ritual pe care l-au împlinit atunci părinții Mântuitorului (de altfel, cel care stă în centrul sărbătorii de pe 2 februarie), a fost aducerea Lui la templu, pentru a-L răscumpăra, așa cum cerea Legea mozaică. Potrivit prescripțiilor Legii, israeliților li se cerea ca fiecare întâi născut de partea bărbătească să fie adus la templu și închinat Domnului, această practică fiind justificată de cruțarea celor întâi născuți dintre israeliți, în noaptea când au ieșit din Egipt.

Ultima plagă pe care Domnul a adus-o asupra Egiptului a fost moartea întâilor născuți. După ce faraonul și-a pierdut propriul copil, în cele din urmă a cedat și le-a dat voie israeliților să plece (Ieșirea 12, 29-31). Când această plagă a venit peste Egipt, primii născuți din Israel au fost cruțați doar datorită sângelui mielului de jertfă cu care au fost unse pragurile și ușorii caselor (Ieșirea 12, 21-23). Acest eveniment, în care moartea „a trecut" peste Israel, avea să fie comemorat anual ca una dintre cele mai importante zile sfinte ale calendarului evreiesc - Paștele (în evreiește, Pesach, care înseamnă „trecere").

Sfințiți pentru Dumnezeu

Sărbătoarea anuală a Paștelui nu era singurul prilej în care se rememora salvarea primilor născuți. Deoarece Dumnezeu a salvat viețile copiilor din Israel, din acea zi a poruncit: Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al Meu! (Ieșirea 13, 2).

Fiecare ființă întâi născută de sex masculin aparținea Domnului. În cazul animalelor curate, ele urmau să fie aduse ca sacrificiu (Ieșirea 13, 15). Unele animale necurate (de exemplu, măgarul) și toate ființele umane nu erau sacrificate ci, erau răscumpărate (Ieșirea 13, 13). Acest lucru însemna că o anumită sumă de bani era oferită preotului, pentru răscumpărarea unei ființe umane. Prețul de răscumpărare era de cinci sicli (Numeri 3, 47-48).

Primii născuții erau aduși la Ierusalim, în fața Domnului, fiind considerați ca sfințiți sau consacrați unor scopuri sacerdotale, în amintirea salvării copiilor evrei în Egipt. Cu toate acestea, în locul celor răscumpărați, care trebuiau să aibă atribuții sacerdotale, un trib întreg, cel al lui Levi, a fost ales și pus deoparte pentru ocupații exclusiv sacre (Numeri 3, 11-38). Și, întrucât au existat cu 273 mai puțini leviți decât primii născuți din tot Israelul, la primul recensământ, fiecare dintre acești întâi născuți trebuia să fie răscumpărat prin plata a cinci sicli, dar nu fără a fi adus în fața Domnului, ca semn al dreptului Său asupra lor (Numeri 3, 44-47; 18, 15-16).

Ceremonia de răscumpărare avea loc în prezența preotului și a invitaților, în ziua a treizeci și una după naștere. Acest lucru se datorează faptului că pruncul nu era considerat ca fiind pe deplin capabil să trăiască, până când nu supraviețuia primelor treizeci de zile ale vieții sale. Numai dacă ziua a treizeci și una era o zi de sabat sau de sărbătoare, ceremonia era amânată până în următoarea zi lucrătoare.

Deși ritualul de răscumpărare a copilului avea loc după treizeci de zile, Sfântul Luca nu ne spune de ce Sfinții Iosif și Maria fac acest lucru abia după ce a trecut perioada de curățire a Fecioarei, adică după patruzeci de zile. Deși Iisus era Dumnezeu, primul și unicul născut Fiu al Tatălui și nu avea nevoie să mai fie adus încă odată în fața Domnului și consacrat, Fecioara face acest lucru din ascultare față de Legea lui Moise, venind la poarta de est a curții templului, numită Poarta lui Nicanor, unde ea însăşi avea să fie stropită de către preot cu sângele jertfei sale. Prin acest Copil pe care Fecioara îl aduce în fața lui Dumnezeu pentru a-L răscumpăra, noi toți am fost răscumpărați din păcat, nu cu lucruri stricăcioase, cu argint sau cu aur… ci cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat şi neprihănit (1Petru 1, 18-19).

Pr. Ciprian Bâra - Întâmpinarea Domnului, credincioşie şi împlinire

02 feb, 2018

Praznicul Întâmpinării Domnului, sărbătorit astăzi, ne face părtaşii evenimentului biblic despre care Sfântul evanghelist Luca ne relatează că dumnezeiescul Prunc a fost adus la Templul din Ierusalim de către prea binecuvântata Maică şi dreptul Iosif, iar mai apoi, întâmpinat şi ţinut în braţe de credinciosul şi dreptul bătrân Simeon, care, ca un reprezentant al întregii creaţii, cere eliberarea. Părintele lector dr. Marian Mihai de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Bucureşti ne-a vorbit despre istoricitatea, înţelesurile teologice şi liturgice ale acestei sărbători.

Prea cucernice părinte profesor, vă rog să prezentați în câteva rânduri contextul istoric al sărbătorii Întâmpinării Domnului.

La 40 de zile după Nașterea Sa, Domnul Iisus Hristos a fost dus la Templu pentru că așa era obiceiul Legii. Biserica a rânduit ca acest praznic să poarte denumirea de Întâmpinarea Domnului pentru că acum Mântuitorul Iisus Hristos a fost întâmpinat la Templul din Ierusalim şi ţinut în braţe de credinciosul şi dreptul bătrân Simeon, om ales și luminat de Duhul Sfânt. Din relatarea istorico-biblică, dar şi din imnologia acestei mărite sărbători se arată că în aşteptarea dreptului Simeon se concentrează toate aşteptările patriarhilor Vechiului Testament, iar Mântuitorul

Hristos împlineşte planul mântuirii şi în interiorul Legii Vechiului Testament, pe care, după ce o împlineşte, o depăşeşte.

La sărbătoarea de astăzi, încercat de ani, dar plin de Duhul Sfânt, bătrânul și dreptul Simeon Îl primeşte în braţe cu negrăită bucurie pe Dumnezeu-Omul. Cu acest prilej, a rostit rugăciunea „acum, slobozește pe robul Tău, Stăpâne…”, pe care noi o cântăm în tot timpul anului la slujba Vecerniei. Deslușiți-ne înțelesurile teologice ale acestor cuvinte și prezența lor și la alte momente liturgice.

După întâlnirea cu Mântuitorul - „Prunc tânăr, Simeon cel drept şi temător de Dumnezeu, rostește: „Acum slobozeşte pe robul tău Stăpâne...”, o rugăciune prezentă foarte des în cultul Bisericii. Această rostire reprezintă rugăciunea de mulțumire adusă lui Dumnezeu că i-a ajutat să vadă mântuirea pregătită tuturor popoarelor. Nu este doar o rugăciune a sa, ci este și rugăciunea tainică de mulțumire a prorocilor, care au murit prevestind pe Domnul și care acum vedeau din cer împlinirea profețiilor lor. În El, în Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-au împlinit toate profețiile. Evenimentul emoționant al întâlnirii unui bătrân care așteaptă de veacuri și al Dumnezeului Om - Pruncul Iisus care vine la noi și Se lasă purtat în brațe, împlinit la Templul din Ierusalim, este relatat numai de Sfântul evanghelist Luca (2, 22-39).

Prin acest moment, istoric pe de o parte și cultic pe de altă parte, ni se arată ceremonia unei închinări curățitoare dictate de împlinirea unei legi: „împreună cu închinarea noului născut să aducă preotului la ușa cortului un miel de un an ardere de tot și un pui de porumbel sau turturică” (Levitic 12, 6). Cei din acea vreme, care făceau parte din clasa săracă, puteau aduce o pereche de turturele sau doi pui de porumbel (Levitic 12, 8). În această categorie din urmă s-a născut și a crescut Hristos Domnul, într-o familie săracă.

„El, cel bogat, Fiul lui Dumnezeu, a sărăcit ca să ne îmbogățească pe noi cu Dumnezeirea Sa” (Sfântul Grigorie Teologul).

Sfântul evanghelist Luca nu ne oferă amănunte despre personalitatea bătrânului Simeon, dar îl numește: „drept și temător de Dumnezeu”, precizând că „Duhul Sfânt era asupra lui” (Luca 2, 25).

Nu știm dacă era preot sau nu. Iosif Studitul îl numește „preot sfințit”, Sfântul Metodie spune despre el că era „preot înduhovnicit”, alții precum cuviosul Teofilact, Fotie ș.a. afirmă că nu era preot, dar trăia mai presus de preoție.

Tradiția ne spune că făcea parte din numărul celor 70 de traducători ai Vechiului Testament care nu au crezut prorocia lui Isaia: „Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu...” (Is. 7, 14). Încredințarea acestui adevăr s-a împlinit acum la acest praznic, prin persoana sa, care a trăit ani mulți (270) până să vadă cu ochii săi mântuirea - pe Hristos Domnul. Totul reprezintă lucrarea Duhului Sfânt, căci Simeon a venit atunci la Templu prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt și tot prin luminarea Duhului el l-a recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu care avea să fie „lumină spre descoperirea oamenilor și slava poporului Tău, Israel” (Luca 2, 32).

Pe lângă Simeon, care se tâlcuiește ascultare, la Templu se mai ruga atunci Ana, o prorociță de 84 de ani, care trăia nedespărțită de Templu, petrecând în post și rugăciune (Luca 2, 37). „Și venind și ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor care așteptau mântuire în Ierusalim” (v. 38).

Dreptul Simeon și prorocița Ana au reprezentat perechea de turturele cuvântătoare și purtătoare de Duh Sfânt, care s-au adăugat la perechea necuvântătoare ce urma să fie jertfită.

Rugăciunea dreptului Simeon: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău, Israel (Luca 2, 29-31), este prezentă în rânduiala Vecerniei și definește, simbolizează perioada care face trecerea de la Vechiul la Noul Testament. Aparține epocii în care amurgul Legii Vechi se amesteca cu zorile Legii Noi. Cuvintele bătrânului Simeon reprezintă imnul de biruință înălțat înaintea Domnului în clipa în care el s-a bucurat de vederea lui Dumnezeu, iar slobozirea pe care acesta o invocă nu reprezintă tristețea și amărăciunea provocată de boldul morții, ci pacea, odihna și bucuria de a vesti mântuirea.

Sfântul Atanasie cel mare ne spune că prin această slobozire ar fi îngăduit lui Simeon să se arate către Adam și Eva, precum și către cei care erau ținuți în legăturile iadului și să le vestească izbăvirea pe care au așteptat-o îndelung.

Această frumoasă rugăciune a fost așezată la sfârșitul Vecerniei pentru că ne aduce mulțumirea și liniștea împlinirii unei profeții în persoana Răscumpărătorului Hristos care dă nădejde de mântuire poporului ce Îl aștepta de veacuri.

Vecernia simbolizează timpul somnului nopții, dar și somnul sfârșitului nostru pământesc, timp pe care trebuie să-l pregătim cu rugăciune, printr-o viață trăită în Hristos.

Prezentă în vechile documente bisericești - Constituțiile Apostolice, rugăciunea dreptului Simeon, cunoscută sub denumirea de „imn de seară”, este uzuală în cultul Bisericii de la ivirea zorilor creştinismului.

Praznicul Întâmpinării Domnului reprezintă nu numai un act de adâncă smerenie din partea Fiului dumnezeiesc ce se lasă purtat în brațe, ci este o sărbătoare a omului care se pregătește pentru nașterea din nou. Astfel, noi am păstrat în rânduiala Bisericii slujba închinării pruncilor la 40 de zile de la naștere.

Cel de parte bărbătească este închinat şi purtat în brațe de către preot prin Altar (ca un posibil viitor slujitor al Altarului) şi la icoanele de la catapeteasmă, iar fetițele numai la icoane, fiind apoi așezați pe solee, ca semn al oferirii lui Dumnezeu.

Dumnezeu ni-i dă să-i creștem, ei sunt însă ai lui Dumnezeu, „Fiii sunt moștenirea lui Dumnezeu” (Ps.127).

Vorbiți-ne despre una dintre cele mai cunoscute cântări de la Utrenia sărbătorii de azi, imnul „Nu pricep Curată”. Când a fost alcătuit, ce reprezintă și din ce categorie de cântări bisericești face parte?

Este foarte adevărat că la această sărbătoare închinată Mântuitorului Hristos ne atrage atenția și frumoasa cântare „Nu pricep Curată”, așezată la Utrenie în cadrul cântării a IX-a (în locul imnului „Ceea ce ești mai cinstită...”).

Această cântare prezintă momentul întâlnirii dintre Hristos Domnul și dreptul Simeon, întâlnirea Pruncului cu bătrânul, întâlnirea Legii Vechi cu Legea harului, întâlnirea dintre om și Dumnezeu.

Din punct de vedere liturgic, Biserica a alcătuit stihuri speciale ce slăvesc pe Dumnezeu și pe Maica Domnului. Acestea sunt concepute în așa fel încât fiecare vers al cântării formează pe verticală un acrostih (poezie în care literele inițiale ale versurilor alcătuiesc un cuvânt sau o propoziție), așezat în ordine alfabetică.

Cântarea aceasta, îndrăgită și de psalți, și de credincioșii care o ascultă, se mai numește „Legănușul”, pentru că la mănăstirile din Muntele Athos se leagănă policandrele încărcate cu lumânări.

La noi, imnul Întâmpinării a fost așezat pe note de Dimitrie Suceveanu, în 1848, și de Nectarie, protopsaltul Sfântului Munte, în 1889, fiecare în parte încercând să se apropie cât mai mult de originalul bizantin, de unde a fost preluat.

De asemenea, icoana praznicului care străjuiește la iconostasele bisericilor la sărbătoarea de astăzi ne trimite cu gândul și ne face părtași evenimentului biblic petrecut în Templul din Ierusalim. Cinci personaje sunt prezente în icoană: Maica Domnului, bătrânul Iosif, dreptul Simeon, prorocița Ana și Pruncul Iisus. Prin ele devenim contemporani cu Iisus cel ce se lasă purtat în brațe la 40 de zile de la naștere.

„Să-L întâmpinăm și noi, ca oarecând dreptul Simeon și Ana prorocița în stare de rugăciune, post și îmbrăcați cu nevoința, cumințenia și dragostea de Dumnezeu, căci viața în Hristos înseamnă fecioria după Hristos sau căsătoria binecuvântată" (Sfântul Grigorie Palama).

De asemenea, să urmăm cuvintele Sfântului Serafim de Sarov care ne învață că în Biserică viața trăită alături de Hristos ne aduce bucuria, pacea, mântuirea. Ne aduce roadele Duhului, căci „scopul viețuirii creștine este dobândirea Duhului Sfânt".

Pr. Constantin Sturzu - La ce te uiţi? Priveşte-Mă!

Tendinţa aceasta a noastră de a ne îndrepta doar către ceea ce este creat ascunde în spatele ei dorinţa (mai rar conştientizată) de a ne îndrepta către nimic, către nefiinţă, de a ne rupe de Dumnezeu. Este suprema revoltă a omului - aceea de a nu dori să existe!

***

Astăzi prăznuim Întâmpinarea Domnului de către dreptul Simeon la templu, la 40 de zile de la naşterea dumnezeiescului Prunc. Cât de important este acest moment în istoria mântuirii omului, putem realiza dacă luăm aminte la cuvintele acestui bătrân cuvios, care a rostit, de îndată ce a primit pe Copil în braţe: ***„Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor. Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel" (Luca 2, 29-32).*** Aceste cuvinte nu sunt doar imn de slavă şi de mulţumire aduse de un bătrân împovărat de ani (conform tradiţiei, a trăit 360 de ani până să vadă împlinindu-se prorocia lui Isaia: „Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel" - v. Isaia 7, 14). Ci sunt şi un oftat de uşurare al întregii omeniri, care aştepta pe Izbăvitorul încă de pe vremea în care Adam şi Eva se tânguiau la porţile Raiului din care fuseseră alungaţi. Venirea lui Mesia înseamnă, între altele, şi adăugarea de sens vieţii noastre. Este, de fapt, Viaţa pe care o aşteptăm şi noi, cei de azi.

Aşa cum dreptul Simeon a rostit acele cuvinte privind la Prunc, inspirat de această vedere a Stăpânului care şade smerit în braţele slugii Sale, tot aşa şi noi, doar privind insistent către Domnul, conştientizându-I prezenţa, putem gusta din ceea ce înseamnă a fi „slobod" - adică liber faţă de tot şi toate, nemaifiind rob al lumii, dar cuprinzând lumea ca un împărat.

Cam în aceeași perioadă în care prăznuim Întâmpinarea Domnului, în calendarele bisericești se face trimitere la Evanghelia care ne relatează cum un om plin de păcate, un trădător, un om de... nimic, „căuta să vadă cine este Iisus" (cf. Luca 19, 1-10). Este vorba de Zaheu şi de a lui sfântă curiozitate. Aceasta este dorinţa cea bună şi de folos - să vedem pe Dumnezeu, pe Creatorul şi Proniatorul nostru. Şi, implicit, pe toate să le cuprindem prin prisma acestei înalte vederi, adică să le privim cu şi întru Dumnezeu. Modul acesta de a privi îl entuziasmează pe psalmist, atunci când exclamă: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria" (Psalmi 18, 1). Alternativa ar fi să ne îndreptăm privirile către creaturi, dar fără Dumnezeu, privindu-le ca atare (sau în sine). Cale de mijloc nu există.

Iar în ceea de a doua ipostază, când Îl scoatem pe Dumnezeu din ecuaţia privitului nostru, suntem luptaţi de o greu sesizabilă ispită, aceea de a vedea... nimic!

Unul dintre filosofii germani obsedaţi, am putea spune, de o astfel de temă, fiind adesea asociat cu nihilismul, Friedrich Nietzsche, menţionează în lucrarea Dincolo de bine şi de rău că „de priveşti îndelung abisul, află că şi abisul îţi scrutează străfundul sufletului". Adică tu te poţi uita în hău, dar îţi asumi un risc, acela ca şi hăul să se „uite" în tine. Şi te expui unui risc foarte mare în momentul în care faci acest lucru, pentru că asta presupune ca tu să te laşi impregnat de acest abis, de acest neant.

Când am avut ocazia de a le vorbi mai tinerilor mei colegi - unii tineri preoţi, alţii care urmau să devină preoţi - despre ce am putut eu învăţa în puţina mea experienţă de duhovnic, am început chiar cu acest lucru. Anume cu faptul că un duhovnic, când lucrează cu omul care s-a rupt de Dumnezeu, se confruntă, de fapt, cu teribila ispită a acestuia de a tinde către nefiinţă, către nimic. Patimile, păcatele omului, tot ceea ce-l desparte pe acesta de Dumnezeu, nu sunt decât moduri prin care noi ne manifestăm în chip vizibil alegerea de a ne îndrepta către nefiinţă, în loc de a ne îndrepta către Dumnezeu - Fiinţa desăvârşită.

Dacă cineva este prins de patima alcoolului, spre exemplu, acela este un om nemulţumit cu ceea ce este, care caută un „refugiu" într-o iluzie, în altceva decât

propria-i existenţă - cu bunele şi cu relele ei. Şi se poate lesne sesiza într-un alcoolic tendinţa de a se distruge, de a se anihila.

Fiecare dintre noi, în momentul în care fugim de durerile din această viaţă, căutând refugiu în tot felul de plăceri de moment, de fapt refuzăm să trăim, să ne asumăm viaţa. Am vrea să fim altfel sau să fie altfel, dar acel altfel nu este decât alternativa existenţei noastre - adică nimicul, nefiinţa.

Suprema revoltă a omului

Zbaterea aceasta a omului între Dumnezeu şi ispita de a nu exista constituie tema unui film pe care-l recomand oricărui îndrumător de suflete; e vorba de „Sunset limited” (regizat de Tommy Lee Jones, care şi joacă rolul personajului alb – profesorul, în celălalt rol din film, al personajului de culoare - fostul puşcăriaş, fiind Samuel L. Jackson). Filmul narează teribilul dialog dintre personajul de culoare, care-L propovăduieşte pe Hristos, şi celălalt personaj, care vrea să se sinucidă. Orice argumente i-ar fi adus, oricât ar fi încercat să-l convingă - şi multă vreme a fost biruitor - acest propovăduitor al lui Hristos nu a mai putut să spună nimic în faţa dorinţei acelui profesor de a dispărea în neant, de a nu mai avea pe nimeni, de a nu mai fi în comuniune cu nimeni, de a dispărea cu totul. Finalul filmului e unul deschis, care lasă loc multor interpretări...

Cu astfel de lucruri ne confruntăm şi noi toţi, în ultimă instanţă (nu doar duhovnicii), pentru că de câte ori ne îndreptăm privirea către un lucru sau o persoană sau o idee, de care ne lipim fără Dumnezeu, de fapt ne îndreptăm privirea către nimic. Căci nimic nu are existenţă în sine şi nu va dăinui în veşnicie, în afara lui Dumnezeu. Tendinţa aceasta a noastră de a ne îndrepta doar către ceea ce este creat ascunde în spatele ei dorinţa (mai rar conştientizată) de a ne îndrepta către nimic, către nefiinţă, de a ne rupe de Dumnezeu. Este suprema revoltă a omului - aceea de a nu dori să existe!

Pe de altă parte, în momentul în care ne îndreptăm către Dumnezeu privirea, când căutăm să vedem Cine este Hristos, în momentul acela noi ne scuturăm de ispita de a nu mai exista. Ceea ce Dumnezeu a adus din nefiinţă la fiinţă nu mai parcurge drumul invers: de la fiinţă nu se mai poate întoarce cineva la nefiinţă! De aceea este cu totul greşit să spui, când moare cineva, că „a trecut în nefiinţă”. Nu a trecut în nefiinţă, ci a trecut în veşnicie, s-a dus la Domnul, vrând-nevrând. Întâlnirea cu Dumnezeu nu poate fi evitată, poate fi doar amânată cât suntem pe acest pământ. Ne putem ascunde de El, Îi putem evita privirea, şi acum, şi după moarte. Dar nu-I putem ignora prezenţa. Degeaba ne spunem că avem credinţă, dacă nu ne străduim

a privi către Dumnezeu, dacă nu ne aburcăm precum Zaheu în sicomor, căutând „să vedem”. „Şi demonii cred şi se cutremură” (Iacov 2, 19), dar refuză a fi în comuniune cu Dumnezeu.

Aţi observat poate că, atunci când nu suportăm o persoană (pe care am vorbit-o de rău sau care ne e antipatică etc.), nu o putem privi în ochi, decât, eventual, pentru puţină vreme. Nu rezistăm acelui dialog al ochilor. Ni se frânge privirea, se prăbuşeşte către pământ. Dacă cineva ne e drag, dimpotrivă, o sorbim din priviri, nu ne mai săturăm a o privi... Sau când suntem absenţi din viaţa noastră, avem tendinţa de a privi în gol, către nimic anume. Felul în care privim - fizic sau duhovniceşte - ne trădează starea în care ne aflăm, ne indică fără putinţă de tăgadă dacă suntem orientaţi spre Dumnezeu sau spre nimic. Şi dacă ni se pare că nu avem nimic, că mâinile noastre nu duc nimic, să privim către ele: vom vedea că avem un Prunc în braţele noastre strânse a părintească grijă şi că dorul nostru îşi află, astfel, deplina alinare. Şi vom fi liberi.

Predici la Întâmpinarea Domnului

Părintele Dosoftei Dijmărescu (Măn.Putna) - Predică la Întâmpinarea Domnului (2011)

Rezumat:
- La 40 de zile de la Naşterea Domnului, Maica Domnului L-a dus pe Mântuitorul la templu pentru a împlini porunca Legii.

- Ca Dumnezeu adevărat şi Fiu al Tatălui, acest Prunc nu avea nevoie să fie răscumpărat. De ce s-au dus însă la Templu şi de ce sărbătorim acest eveniment ca praznic Împărătesc?

- Tradiţia Bisericii ne arată că, pentru nescultarea sa (a crezut că numai o femeie poate să nască fiu, nu şi o fecioară – nu putea să înţeleagă prorocia lui Isaia despre "Fecioara care va naşte"), dreptului Simeon i s-a vestit printr-un înger că va trăi până va vedea împlinindu-se acel cuvânt. După 360 de ani, din îndemnul Duhului, a venit la templu, exact atunci când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi dreptul Iosif L-au adus înăuntru pe pruncul Iisus.

- Venind în chip de Prunc şi crescând, Mântuitorul a refăcut acel drum pe care Adam nu a reuşit să-l facă. Atunci când a fost creat, Adam era ca un prunc în privinţa harului şi a sfinţirii, era nevinovat dar şi neîncercat. Trebuia să treacă prin

procesul de desăvârşire, însă prin neascultarea sa, nu a reuşit să continue acest proces.

- Mântuitorul venind în chip de prunc şi străbătând toate vârstele vieţii pământeşti, a parcurs acest drum şi acolo unde l-a parcurs, l-a sfinţit, adică a dat posibilitatea ca orice om aflat într-o anumită vârstă, să poată să fie desăvârşit, să poată să se unească deplin cu Dumnezeu în acea vârstă, chiar dacă din punct de vedere al minţii nu este la maturitate.

- Al doilea aspect care priveşte înscrierea Întâmpinării Domnului în acest plan al mântuirii este legat de persoana lui Simeon. Despre el ştim doar că era un om cu frică de Dumnezeu şi drept.

- Simeon este un prototip al omului duhovnicesc, care prin viaţa sa se pregăteşte pentru a-L primi pe Hristos şi prin harul Duhului Sfânt Îl primeşte, se uneşte cu El, şi rodeşte în Dumnezeu.

- Dreptul Simeon se aseamănă lui Melchisedec, cel care l-a binecuvântat pe Avraam, pentru că şi el Îl binecuvântează astăzi pe Hristos, şi dacă Duhul Sfânt nu ar fi fost cu el, nu ar fi putut să facă aceasta. Aşa cum Avraam a fost începutul poporului ales, după trup, aşa Hristos Domnul a fost după Duh, începutul noului popor ales, al creştinilor. […] Simeon trăia numai pentru Hristos, pe Care Îl aştepta.

- Simeon se aseamănă şi cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: ca şi Fecioara Maria, el este omul curat care prin curăţia lui s-a făcut vrednic de a ţine în braţe focul Dumnezeirii şi de a nu fi ars.

- Dreptul Simeon se mai aseamănă şi cu Sfântul Ioan Botezătorul, cel care s-a învrednicit a-L boteza pe Domnul. Ca şi acesta, a avut o apropiere deosebită faţă de Mântuitorul. Profeţii Vechiului Testament Îl vedeau cu spatele – precum Moise - ori Îi auzeau glasul, ori aveau anumite descoperiri în vis ori în vedenie, însă dreptul Simeon, ca şi Sfântul Ioan Botezătorul, L-au văzut, I-au vorbit, L-au ţinut în mâna lor, cum ar veni şi a avut înainte de toate această conştiinţă clară şi sigură că Acesta este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel care trebuia să vină, Mesia.

- Dacă Simeon nu s-ar fi pregătit, prin acel "proces" (interior) de 360 de ani, el nu ar fi putut să fie acea treaptă pe care s-a arătat Mântuitorul poporului evreu şi nouă tuturor. El a greşit cu 360 de ani în urmă, dar au urmat sute de ani de pocăinţă prin care s-a curăţit de păcat şi s-a făcut vrednic de a crea o cale duhovnicească.

- Dreptul Simeon a fost a treia persoană după Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi dreptul Iosif care L-a cunoscut pe Hristos, şi pentru că el L-a recunoscut, a dat putere duhovnicească şi multor altora să-L recunoască.

- Odată cu întâmpinarea Domnului de către dreptul Simeon, de fapt se creează încă o parte din Împărăţia lui Dumnezeu în poporul ales.

- Capacitatea de jertfă a dreptului Simeon: Sfântul Atanasie cel mare tâlcuieşte cererea dreptului Simeon de a fi slobozit de viaţă care i se prelungise până în acest moment, nu numai datorită oboselii celor 360 de ani, ci datorită dorinţei lui de a merge în iad, acolo unde mergeau toţi cei din Vechiul Testament, chiar drepţi fiind şi de a vesti celor de acolo că mântuirea este aproape, că Mesia pe care-L aşteptau, S-a întrupat. O jertfă cu totul deosebită pe care o putem compara cu acel cuvânt al Sfântului Apostol Pavel, care voia să piară el mai degrabă decât să piară poporul. Dreptul Simeon prefera să sufere el, dar să aducă altora bucuria. Se aseamănă prin această bună vestire cu Arhanghelul Gavriil.

- Atât de mare a fost dreptul Simeon şi este, în faţa lui Dumnezeu şi în faţa noastră, încât el a binecuvântat-o şi pe Maica Domnului şi pe dreptul Iosif. Una din cele două profeţii pe care le-a rostit la Întâmpinare, privea suferinţa Maicii Domnului, jertfa ei ca mamă - şi o înştiinţa în acest chip prin ce va trebui să treacă. Cealaltă profeţie privea faptul că Mântuitorul va despărţi pe cei sfinţi din răutatea care era în lume. [E vorba despre acea sabie care va fi spre căderea multora şi spre ridicarea altora].

- Această întâlnire a Domnului cu dreptul Simeon este o treaptă importantă a tainei mântuirii, o treaptă pe care alături de Hristos şi de Simeon a păşit întreaga fire. Şi nu a lucrat numai Domnul, ci şi omul.

- Alături de dreptul Simeon o cinstim şi pe proorociţa Ana, care şi ea este un model al omului curat. Pentru această curăţie, ea a putut să tâlcuiască şi că Acesta este cu adevărat Hristos.

Părintele Ciprian Negreanu (Cluj-Napoca) - Predică la Praznicul Întâmpinării Domnului (rezumat)

[…] Iisus este dus la Templu spre a fi închinat lui Dumnezeu. […]

Este sărbătoarea care a făcut să fie de fapt împlinită Legea. Scurta istorisire legată de instituirea Legii Passover (f14v) închinării lui Dumnezeu a întâiului născut de parte bărbătească.

Amintire a ultimei plăgi din Egipt când îngerul morţii a luat pe toţi întâii născuţi de parte bărbătească din tot Egiptul, inclusiv fiul lui Faraon. Posibile interpretări:
1. Pentru a aminti de Întâiul Născut a lui Dumnezeu, care va fi dat pentru greşelile noastre.
2 Pentru că în aceştia îşi puneau mai întâi neamurile nădejdea, ca urmaşi (nădejdea, bucuria, rodul sufletului său).

Ultima plagă – semnul morţii nădejdii. Iar în antiteză cu acest fapt se instituie legea pentru evrei, tocmai de a întoarce pe cel întâi născut de parte bărbătească (nădejdea, bucuria, rodul sufletului lor, avuţia cea mai de preţ), spre a fi închinat lui Dumnezeu. Pentru că ceea ce închinăm lui Dumnezeu nu este pierdut ci este câştigat.

Şi totuşi Dumnezeu, ştiind că oamenii sunt neputincioşi şi nu-şi pot lăsa întâii născuţi la templu (cum foarte puţini făceau), a cerut să fie aduşi ca jertfă câte 2 porumbei.Simbol al nevinovăţiei şi smereniei, al nejudecării. Cuvântul lui Dumnezeu care spune "căutaţi la Mine că sunt blând şi smerit cu inima", acesta era

înţelesul porumbeilor sau al turturelelor. De aceea se aducea în a 40-a zi această jertfă. Ca şi cum aduc roada sufletului lor, bucuria inimii lor o aduc la Dumnezeu.

Şi spuneam că s-a adus această poruncă pentru că, în locul tuturor celor ce nu s-au dăruit lui Dumnezeu, în locul tuturor celor care ar fi trebuit să se întoarcă la Dumnezeu, şi de atunci şi de mai târziu, şi de peste veacuri, şi până la sfârşitul veacurilor, să dăruiască lui Dumnezeu ceea ce s-ar cuveni lui Dumnezeu, zicând: "Daţi Cezarului ce este al cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". Şi al lui Dumnezeu este sufletul! […] Să dăruim deci această nejudecare.

Sfântul Simeon a zis: "Prin Acesta se vor ridica şi se vor coborî mulţi". Un înţeles mai adânc al acestor cuvinte este că cele ce până acum erau nebăgate în seamă, uitate, socotite nevrednice: blândeţea, smerenia, dragostea, îndelungă rabdarea, toate roadele Duhului Sfânt care până acum erau socotite slăbiciuni, vor fi sus şi vor fi înălţate de Dumnezeu şi se vor arăta în puterea lor şi în lumina lor prin Iisus Hristos, iar multe care erau până acum slăvite de lume: bărbăţia, curajul nebun (în înţelesul rău al cuvântului), asprimea, duritatea şi toate celelalte răutăţi pe care ei le socoteau pe piedestal înalt, au coborât şi se coboară prin El. Şi prin aceasta se vor descoperi adevărurile din multe inimi, adică acceptarea sau neacceptarea unora sau altora dintre ele. În funcţie de cum ne raportăm la Mântuitorul nostru, acesta este adevărul pe care-l mărturisim în inima noastră şi aceasta va dezvălui inima noastră.

Până la urmă, o singură biografie din lumea aceasta ne este necesar s-o ştim în veacul acesta, a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi orice altă biografie, orice altă viaţă îşi capătă importanţă, îşi capătă rost sau înţeles numai dacă se atinge sau se împărtăşeşte din această viaţă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. În jurul vieţii Mântuitorului se învârte istoria lumii şi istoria noastră a fiecăruia în parte.

Dumnezeu să ne ajute şi să ne mântuiască!

Predică a Protos. Hrisostom (M-rea. Putna): “Întâmpinarea Domnului, starea sufletului doritor de Dumnezeu”

- Predică a Protos. Hrisostom (M-rea. Putna) la praznicul Întâmpinării Domnului, 2 februarie 2018:

Transcriere după “Român ortodox în Franța”:

Suntem martori astăzi unui moment crucial în istoria mântuirii oamenilor, în care cele vechi se fac noi toate, în care Dumnezeu este Cel care vine la rob, Dumnezeu ia chip de rob și, îmbrăcat astfel, în chipul acesta, vine înaintea Lui, vine să-L întâmpine.

Trecerea de la Vechiul Testament la Noul Testament se întâmplă acum. Dacă în Vechiul Testament oamenii nu-L cunoşteau pe Dumnezeu, nu știau care este Numele Lui - nici măcar Iacob, după ce s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit. Atunci când a vrut să afle Numele lui Dumnezeu, Dumnezeu nu i l-a spus. I-a spus doar atât: “De ce vrei să știi care este Numele meu? Acesta este minunat.” (Facerea 32, 29), Moise, după ce a primit Tablele Legii în Sinai, când a întrebat, iarăși, pe Dumnezeu: “Care este numele Tău, să știu să le spun oamenilor“, și a vrut să vadă fața Lui, Dumnezeu i-a spus: “Eu sunt Cel ce Sunt” (Iesirea 3, 14). Și i-a mai spus: “Faţa Mea însă nu vei putea s-o vezi “(Ieșirea 33, 20), “numai spatele Meu îl vei vedea”. (Ieșirea 33, 23).

Sfinții Părinți văd aici o invitație din partea lui Dumnezeu spre contemplare. Dumnezeu i-a spus omului, cu alte cuvinte, “tu încă nu Mă poți vedea față către față, însă, prin contemplație, ridicându-ți mintea deasupra celor pământești, mă vei urma“. “Spatele meu vei vedea” înseamnă “tu Mă vei urma pe Mine“.

Și iată că, astăzi, dreptul Simeon, unul din cei care a fost pus de împăratul Ptolomeu să traducă Legea cea Veche în limba greacă, de unde ne-a rămas și nouă Septuaginta, acest drept care, ajungând la proorocia lui Isaia, la locul acela unde se zice că ***“Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu” (Isaia 7, 14),*** el n-a putut să cuprindă cu mintea lui aceasta taină și, atunci, pentru că termenul permitea această “marjă de eroare”, să spunem, a tradus în loc de “Fecioară”, “o tânără“: “o tânără tăinuită de bărbatul ei“. El a pus tânără, și a doua zi dimineață îngerul îi modificase și scrisese Fecioară. El iarăși a modificat și așa s-a întâmplat de trei ori, și a treia oară Arhanghelul Gavriil a venit la el și i-a zis: “Nu vei vedea moartea, până ce nu vei vedea împlinindu-se acest cuvânt“.

Acest drept, Simeon, a trăit peste 300 de ani în nădejdea împlinirii acestei făgăduințe, căci el nu a luat-o ca pe o pedeapsă, ci ca pe o făgăduință, pentru că nu cu răutate, nu cu rea voință a făcut acest lucru, ci din neștiință - pentru că mintea omenească este prea mică și prea neîncăpătoare pentru astfel de taine.

Tainele, iubiți creștini, în Biserica Ortodoxă, nu arată că sunt ascunse, că Dumnezeu ni le ascunde, sau pe care chiar noi, preoții, le ascundem față de popor. Tainele înseamnă ceva nespus de adânc și de necuprins cu mintea, pe care doar cei care au fost învredniciți de Dumnezeu de a-L vedea pe El, cei care au intrat în lumina cea neapropiată au putut să le pătrundă. Și asta încă nu deplin, pentru că acest lucru în viața aceasta este cu neputință, chiar și sfinților. Dumnezeu este de necuprins!

Și, cu bunăvoință fiind el, dreptul Simeon a răbdat și a așteptat. După cum spunea Starețul Tadei: “Dacă cineva va fi cu bună voință, Dumnezeu îl va întâlni undeva“.

Și iată că Duhul Sfânt, care era asupra lui, după cum auzim de la Sfântul evanghelist Luca, l-a adus pe dreptul Simeon în biserică, în templul lui Dumnezeu, pentru că acolo urma să fie și Hristos. L-a adus la întâlnirea cu Dumnezeu, căci a-L întâmpina pe Dumnezeu este același lucru cu a te întâlni cu El. Întâmpinarea nu este dintr-o singură parte, ci din ambele părți. O întâlnire presupune buna voință a cel puțin doi. O întâlnire este cel mai apropiat lucru de o relație. Și dreptul Simeon a venit la Templu și L-a văzut față către față pe Dumnezeu făcut Om, pe Dumnezeu care luase chip de rob, pe Dumnezeu care Se prezentase în chipul cel mai vulnerabil cu putință, al unui Prunc.

Dacă până atunci Dumnezeu spusese omului: “Fața Mea nu o vei vedea” și “numai spatele meu Îl vei vedea“, iată că astăzi vine și Își arată chipul, vine ca lumină spre descoperirea neamurilor.

Acest drept, Simeon, împlinește ceea ce a spus Sfântul Pavel în Epistola către Romani: ***“Deci fiind îndreptaţi din credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos, prin care am avut şi apropiere, prin credinţă, la harul acesta, în care stăm, şi ne lăudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu. Şi nu numai atât, ci ne lăudăm şi în suferinţe, bine ştiind că suferinţa aduce răbdare, Şi răbdarea încercare, şi încercarea nădejde. Iar nădejdea nu ruşinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă.” (Rom. 5, 1-5)***

Acest lucru îl împlinește astăzi Simeon. Îndreptați fiind prin credință suntem în pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos. Hristos a venit la Simeon și i-a dăruit odihna cea așteptată după atâta amar de vreme.

Acest bătrân - încă este puțin dacă spunem doar bătrân - acest vechi de zile, care, înțelegem - prin faptul că Duhul Sfânt era asupra lui, prin faptul că ajunsese la liniștea gândurilor, ajunsese la o așezare a sufletului, pe care nimeni nu o atinsese în vremea lui. Această așezare și liniște a gândurilor cerea ca să primească și odihna și pacea cu Dumnezeu. Suntem în pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos. De aceea a zis: “Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace” (Luca 2, 29). Acum este vremea, Stăpâne, să-Ti împlinești făgăduința dată mie și să mă așezi în odihna Ta. El se ducea la odihnă oare? Toți până la Hristos s-au dus în iad. Însă, ce spunea și psalmistul?! Doamne, lasă-mă să mă odihnesc înainte de mă duce și a nu mai fi, lasă-mă să intru în pacea cu Tine.

Spune Sfântul Atanasie cel mare că dreptul Simeon se grăbea să ajungă în iad, se grăbea ca să fie el primul care să vestească lui Adam și celorlalți proroci: iată, Dumnezeu și-a arătat fața, iată, Lumina a venit în lume, spre descoperirea tuturor neamurilor și spre slava poporului Israel.

Ați auzit cum am citat de la Sfântul Pavel, de la Romani, că “ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”, adică ne lăudăm pentru că avem nădejde că Dumnezeu va slăvi pe poporul Său, Dumnezeu Se va slăvi în robul Său. Pentru că Dumnezeu S-a pogorât nu doar ca să răscumpere păcatele oamenilor, S-a pogorât pentru ca pe om să-l facă Dumnezeu, S-a pogorât ca să-l ridice la El pe om și astfel să-i dăruiască slava cea mai presus de minte, îndumnezeirea. “Spre slava poporului tău

Israel“. Această lumină a văzut-o Simeon, și această lumină l-a întărit în nădejdea lui. Astfel, se grăbea, fiind înarmat cu aceste trei virtuți:

- ⇒ *credința, pe care și-a păstrat-o de-a lungul atâtor sute de ani,*
- ⇒ *nădejdea, care iată, nu a fost rușinată și*
- ⇒ *iubirea, care l-a făcut să se grăbească să împărtășească această bucurie și celor din iad.*

Credința, nădejdea și dragostea le avea dreptul Simeon și s-a grăbit să meargă către iad.

Cum spune o cântare a Bisericii noastre în acest moment: „Cel care ținea în mână viața, i-a cerut acesteia: Slobozește-mă din viața aceasta, Stăpâne!” El se cerea dezlegat din viața aceasta, și cerea asta Celui care era Însuși Viața, să se ducă în iad, știind că acolo durerea și așteptarea celor care stăteau în latura și umbra morții se apropiaseră de sfârșit.

De aceea, înainte de a fi dezlegat, el a spus două prorocii. El era proroc, harul Duhului Sfânt era asupra lui. Întâmpinarea Domnului, frați creștini, este starea sufletului doritor de Dumnezeu. Şi înțelegem acest lucru din cele două prorocii pe care le-a făcut. El s-a întors către Maica lui Dumnezeu și i-a spus, în primul rând referindu-se la Prunc: “Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din popor.“ Și, întorcându-se către ea, i-a spus: “Şi prin sufletul tău va trece sabie, spre vădirea gândurilor multor inimi.”

“Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2, 34) . ***Ce a vrut sa zică dreptul Simeon aici? Care este acel semn care va naște împotriviri, care va face pe unii să cadă și pe alții să se ridice?*** Dincolo de înțelesul imediat și anume că diavolii vor cădea și cei credincioși se vor ridica, păcătoșii vor cădea și drepții vor birui, dacă ne gândim la semnul la care s-a referit dreptul Simeon, atunci ne ducem cu mintea la Întruparea lui Dumnezeu. Hristos este Dumnezeu făcut Om. ***Cum poate un Dumnezeu mare, infinit, veșnic, neîncăput, necuprins, fără început, fără sfârșit să intre într-un trup atât de mic? Şi cum poate omul să se apropie de Făcătorul său fără să fie nimicit?*** Nu ne putem închipui cum este să ne apropiem de soare, d-apăi de Dumnezeu! Mulți s-au poticnit aici, mulți s-au împotrivit acestui lucru și au căzut.

Semnul acesta însă mai are și o altă înțelegere a lucrurilor și, anume, ne aducem aminte că Hristos a zis că la sfârșitul vremurilor, înainte de cea de a Doua venire a lui Hristos, se va arăta pe cer semnul Fiului Omului. Care este semnul acesta? Crucea. Și l-am auzit pe Sfântul apostol Pavel că zicea: “Crucea pentru iudei este

sminteală; pentru elini (neamuri), nebunie. Dar pentru noi, cei ce credem, este înţelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu”. (cf. I Cor. 1 23-24). Acesta este semnul! Acest semn va face ca pe unii să-i ridice, pe alți să-i coboare.

Dacă vreți, cea mai elocventă imagine a acestui simbol este chiar Golgota. Crucea lui Hristos în mijloc, și de-a dreapta și de-a stânga unul s-a ridicat și altul a căzut. Mulți se împotriveau atunci. Iuda s-a spânzurat, Nicodim și Iosif au slujit lui Hristos. Maica Domnului și Sfântul evanghelist Ioan au rămas până la sfârșit la piciorul crucii. Petru s-a lepădat, sutașul a mărturisit. Iată, spre căderea și ridicarea multora și semn de împotrivire!

Și întorcându-se către Maica Domnului, i-a spus: ***“Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se vădească gândurile multor inimi“.*** Maica Domnului care nu suferise la naștere, fiind fecioară și fiind nesupusă legii acesteia omenești; nu prin sământă bărbătească S-a născut Hristos, căci puterea Celui Preaînalt era peste ea. Ea, care n-a suferit la naştere, va suferi la răstignire. Ea se va face semn tuturor celor credincioși, tuturor celor care vor răbda și vor nădăjdui până la sfârșit, căci doar cel care iubește rabdă până la capăt. “Prin sufletul tău va trece sabie, ca să se vădească gândurile multor inimi.” Abia atunci când suferi și rabzi pentru cel care-l iubești, abia atunci se arată de ce parte stă inima ta. Întâmpinarea Domnului este starea sufletului cel doritor de Dumnezeu.

Sfântul și dreptul Simeon L-a primit în brațe pe Dumnezeu, însă noi trebuie să vedem aici imaginea noastră, a fiecărui credincios, care ne străduim să-L primim pe Dumnezeu în inimile noastre, să-L facem Stăpânul inimilor noastre.

“Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă“, zice Hristos.

Și a mai zis: “Împărăția Cerurilor este înăuntrul vostru“. Adică, dacă vrei să-L primești pe Dumnezeu în inima ta, nu poți decât să-L recunoști pe Dumnezeu ca Stăpân: Stăpân al cugetului tău, al voinței tale și al inimii tale.

Cum poate Dumnezeu să fie Stăpânul cugetului nostru? Atunci, când dacă noi am aflat adevărul și am înțeles cuvintele dreptei credințe să nu ne mai abatem de la această învățătură și pe toate să le judecăm după cuvântul și înțelepciunea lui Dumnezeu. Voia noastră o supunem lui Dumnezeu dacă, atunci când ne-am îndulcit de cuvintele lui Dumnezeu și am văzut, așa cum spunem când ne împărtăşim, credința cea adevărată, să nu ne mai îndepărtăm niciodată de voia Lui, toate pe care le facem să le facem la picioarele Lui, tot ceea ce facem să facem nu

înainte de a-L întreba pe Dumnezeu: “Oare Îți place lucrul acesta?“. Să ne întrebăm conștiința, care este glasul lui Dumnezeu în noi: “conștiința oare, dacă eu mor acum, ma mântuiesc?” Îi place lui Dumnezeu ceea ce fac sau nu-i place?

Dumnezeu va fi Stăpân și al inimilor noastre atunci, după ce am gustat din dulceața întâlnirii cu El, din dulceața împărtășirii cu El să nu mai căutăm spre dumnezei străini, să nu ne mai facem inima bucăți lipind-o de câte și mai câte lucruri trecătoare sau de idoli, ci să o ținem întreagă, pentru că Dumnezeu are nevoie de ea întreagă. El Se dă pe Sine întreg și nu ne cere decât un singur lucru: “Fiule, dă-Mi inima ta“. Dar să I-o dăm ca unui Stăpân.

Auzim, mai departe, spre sfârșitul Evangheliei de astăzi că Hristos împreună cu Maica sa și cu Dreptul Iosif s-au întors în Nazaret. Și zice: “Copilul creştea şi Se întărea cu duhul” (Luca 2, 40). Acest lucru s-a întâmplat după ce Dreptul Iosif și Maica Sfântă au plătit prețul de răscumpărare pentru Pruncul închinat la templu, care era o pereche de turturele sau doi pui de porumbei.

Spun Sfinți Părinti că asta reprezintă curăția sufletului și a trupului, ca cei care sunt nedespărțiți, ca perechea de turturele. Dar curăția aceasta trebuie să ne-o păzim și în fața oamenilor și în fața lui Dumnezeu - și aceasta este simbolizată de cei doi pui de porumbei. După ce vom plăti acest preț de răscumpărare, după ce ne vom hotărî să ne păzim curăția sufletului și a trupului împreună și să ne păzim conștiința și pacea, cu toți, cum spune Sfântul apostol Pavel: “păstrați sfințenia și pacea cu toată lumea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu” (Evrei 12, 14), atunci ne vom putea întoarce la ale noastre în viața aceasta, cea nouă, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu și să creștem și să ne întărim cu Duhul, atunci vom putea crește cu adevărat, atunci ne vom îndrepta sigur către pacea adevărată a sufletului nostru.

Întâmpinarea Domnului este starea sufletului doritor de Dumnezeu. Să ni-L dorim pe Dumnezeu înlăuntrul nostru, să-L primim și să-L păstrăm ca Stăpân și Împărat al inimii, al voinței și cugetului nostru și să-i cerem Lui: “Doamne, primește-mă întru odihna Ta!“ Amin.

Omilia mitropolitului Neofit la Vecernia sărbătorii Întâmpinarea Domnului - Maică, îndrumă-mă către Fiul tău!

Omilia mitropolitului Neofit la Vecernia sărbătorii Întâmpinarea Domnului, biserica Panaghia Skouriotissa, eparhia Morfou (01.02.2018)

Părinţi şi fraţi, ne învredniceşte Maica Domnului, Stăpâna cerului şi a pământului, în acest mic altar ridicat spre slava Panaghiei Skouriotissa, să sărbătorim acest eveniment care s-a întâmplat după 40 de zile de la Naşterea Domnului, când Împăratul lumii, îmbrăţişat de mama sa şi însoţit de dreptul Iosif, a ajuns la Templul Legii, în Ierusalim. Şi, acolo, a fost dat de Panaghia, conform legii iudaice, care spunea că orice copil de gen masculin este sfânt şi trebuie închinat lui Dumnezeu, deoarece este un posibil candidat să fie Sfântul lui Israel, adică Mântuitorul lui Israel.

Totuşi, evreii aveau propria lor înţelegere a acestei profeţii în acele vremuri grele pe care le trăiau şi când se aflau sub ocupaţia romană. Ei aşteptau un eliberator, nu al sufletelor, ci al trupurilor; un conducător naţional, un erou. Aşa cum şi noi aşteptăm să vină cineva şi să elibereze ţinuturile noastre aflate sub ocupaţie sau alte locuri ale elenismului sau ale Ortodoxiei aflate sub ocupaţie.

Aşadar, cu toţii suntem sub ocupaţia păcatului, ale răutăţii şi ale patimilor noastre. Şi cu toate că Mântuitorul nostru a venit deja, Îl ignorăm. Unii dintre noi nici nu Îl cunoaştem. Şi unii dintre noi care Îl cunoaştem, Îl cunoaştem puţin deoarece Îl

iubim puţin. Aşadar, trebuie să ştiţi că eliberatorul sufletelor noastre şi în acelaşi timp al trupurilor şi al locurilor noastre este Domnul Iisus Hristos. Aşadar, păcatul evreilor este şi păcatul nostru; neştiinţa evreilor este şi a noastră.

Şi, când a venit Preasfânta la Templul lui Solomon a întâmpinat-o acolo un preot bătrân al Vechiului Testament, dreptul Simeon, care mai este numit şi primitorul de Dumnezeu, deoarece l-a ţinut în braţele sale pe Pruncul Iisus, Stăpânul vieţii şi al morţii. Era profet Simeon, om drept şi înţelept şi fusese înştiinţat de către Duhul Sfânt că nu va muri până când se va întâlni şi va primi în îmbrăţişarea sa pe Acela care va fi eliberatorul sufletelor şi trupurilor noastre, pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Şi a aşteptat Simeon, şi treceau zecile de ani şi nu murea. Şi se frământa (se lupta cu gândul) dacă nu cumva ceea ce ştia de la Înger şi Duhul Sfânt este înşelare, este greşeală: De ce nu pleacă sufletul meu de la trupul meu îmbătrânit?

Până când Născătoarea de Dumnezeu a urcat scările templului din Ierusalim împreună cu dreptul Iosif. Şi, când a primit în braţele sale pe Însuşi Dumnezeu Pruncul, imediat Duhul Sfânt l-a înştiinţat în inima sa că Acesta pe care Îl îmbrăţişează acum este Creatorul universului, este Domnul vieţii şi al morţii, care pentru mine, şi pentru fiecare dintre noi, a devenit Prunc mic ca să poată fi cuprins de un bătrân preot, precum dreptul Simeon.

Şi, cum Îl îmbrăţişează şi Îl recunoaşte, Simeon spune acest cuvânt pe care l-am citit mai devreme şi îl citim la fiecare Vecernie: “Acum liberează, Doamne, pe robul Tău, după cuvântul Tău, Stăpâne, că văzură ochii mei Mântuirea Ta”. Adică, acum, Doamne, poţi să îmi dai dreptul să se despartă sufletul meu de trup, să mă eliberezi de porunca Ta deoarece m-ai învrednicit să-L văd pe Mântuitorul lumii şi Izbăvitor.

Şi la toate acestea era prezentă Maica Domnului. Cine i-L dă pe Hristos lui Simeon? Cine îl conduce pe Simeon spre izbăvirea sufletului său şi la aceste cuvinte? Maica Domnului îi dă această şansă. Maica Domnului i-L dă pe Pruncul ei. O vedem în această icoană la care ne-am închinat, şi care este în faţa noastră, şi care este făcătoare de minuni: Panaghia Skouriotissa (…)

De aceea suntem cu toţii aici, nu doar din datorie, dar şi din bucurie, pentru a aduce mulţumire Maicii Domnului pentru nenumăratele ei faceri de bine în vieţile noastre. Pentru că ea i-a dat prilejul lui Simeon să devină drept, să devine profet, să devină sfânt şi să Îl cunoască pe Izbăvitorul sufletelor şi trupurilor noastre. (…)

Şi această icoană este din cele numite Panaghia Odighitria. În această icoană, Hristos nu o îmbrăţişează pe Maica Sa şi nici nu o sărută, nici Maica pe Hristos ca în cazul Glikofilousei. (…) În această icoană, Hristos are o postură împărătească, de mare ţinută, în care Hristos binecuvântează aşa cum binecuvântează ierarhii ca să se vadă că acest copil este Cel care binecuvântează întreg Universul şi pe toţi oamenii. Iar Maica Domnului este cea care Îl poartă şi este prima care primeşte binecuvântarea, deoarece ea este prima care L-a cunoscut atunci când L-a purtat în pântecele său. Şi pântecele ei a devenit tronul lui Dumnezeu (…) Şi în fiecare Liturghie, Fiul Fecioarei devine şi al nostru. Trupul ei a devenit Trupul Său şi Trupul Său devine şi al nostru, prin Sfânta Împărtăşanie. (…)

Totuşi, dacă vrem să ajungem la adevărata libertate la care a ajuns dreptul Simeon în Întâmpinarea Domnului, trebuie să o cerem în rugăciune Maicii Domnului. Vedeţi cum este una din mâinile sale? Cu una Îl ţine pe Iisus şi cu cealaltă arată cu palma deschisă către Dumnezeu.

Îmi zicea odată un om al lui Dumnezeu care se roagă necontenit pentru eliberarea sufletului său de răutăţi şi de patimi, şi care nu crede că este refugiat din cauza turcilor, ci este refugiat din cauza patimilor, îmi zicea: “eu, uitându-mă la Odighitria [Maica Domnului Îndrumătoarea], o rog să mă conducă la Fiul ei”.

Cât de important este acest lucru! Vrem să Îl cunoaştem şi să Îl iubim pe Hristos? Să îi spunem: “Doamne, vino în viaţa mea să Te cunosc. Ajută-mă să Te cunosc şi să Te iubesc!”

Dar e nevoie şi de mijlocire, de mijlocitor. Şi una este mijlocitoarea ca să Îl cunoaştem pe Hristos, şi să Îl iubim din toată inima noastră, din tot sufletul nostru: Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Şi de aceea, nu o iubim pe Maica Domnului doar ca să ne ajute în problemele noastre zilnice, probleme de sănătate, economice sau naţionale, şi altele. (…) Omul va cere mai întâi ajutor de la Maica Domnului pemtru astfel de lucruri.

Dar, în primul rând, să avem în vedere viaţa noastră din veşnicie. Va veni ora când nu vom lua de aici nici banii, nici proprietăţile, nici pe copiii noştri, ci vom lua în faţa Domnului doar un suflet şi atunci se va vedea cât de mult am avut-o pe Maica Domnului ca îndrumător spre libertatea sufletului.

De aceea, vă rog, să staţi în faţa icoanei Maicii Domnului şi să vă gândiţi: cât de mult ţin legătura cu ea pentru viaţa veşnică? Trupul moare, sufletul trăieşte mereu

(…) Sufletul nemuritor va avea nevoie în faţa lui Dumnezeu de lumină şi de o Mamă. Şi Mama noastră este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Îmi amintesc când îşi dădea sufletul mama mamei mele - avea 97 de ani - şi eram lângă ea şi se uita în sus şi într-un moment vede că Iisus îi dădea daruri şi ea spunea mereu: “Atât de multe, Doamne? Nu sunt vrednică Doamne, nu am făcut nimic, nu sunt vrednică, Hristoase! Nu sunt vrednică, Maica Domnului!” Şi au trecut anii şi am aflat de la nişte oameni sfinţi că, deoarece bunica a rămas văduvă de la 34 de ani şi şi-a păstrat mintea curataă şi nu a păcătuit, când a ajuns în faţa lui Iisus, a ajutat-o Panaghia, şi Hristos a spus:”Mirofora să meargă cu Fecioarele!”, deşi avea 4 copii.

Sora bunicii, Martha - aceasta încă trăieşte, are 102 ani - i-a spus: “Dar ce? Tu erai fecioară? Ai născut 4 copii!” Şi ce i-a răspuns bunica din viaţa de dincolo unde trăieşte şi se bucură: “Ştii? fecioria nu e ceea ce credeţi. Fecioria este să îţi păzeşti mintea. Şi eu după ce a murit bărbatul meu mi-am păzit mintea şi deoarece nu am păcătuit şi am iubit-o mult pe prea curata, m-a ajutat Maica Domnului şi m-a pus Hristos să fiu împreună cu Sfintele fecioare“. Aţi auzit? Împreună cu Sfânta Paraschevi!

De aceea, vă rog să aveţi şi voi o relaţie cu Maica Domnului, nu o relaţie de interes, ci una spre izbăvire. Să ne ajute să ne eliberăm de greşeli, de patimi, de temporalitatea noastră, să ne dăruiască viziunea veşniciei, dorinţă ca sufletul nostru să trăiască în veşnicie.

De aceea S-a făcut Hristos om, de aceea S-a născut în peştera din Bethleem, de aceea la 40 de zile a fost întâmpinat de Simeon, de aceea S-a botezat în Iordan şi S-a Răstignit pe Golgota: ca să ne dăruiască nouă viaţa veşnică.

Şi Maica Domnului este aceea care ajută şi mijloceşte pentru noi să avem această libertate şi veşnicie. Mă rog pentru voi să o dobândiţi, rugaţi-vă şi voi pentru noi!

Predică la Întâmpinarea Domnului: "Dumnezeul cerului Se coboară în braţele noastre şi ni Se dăruieşte, El ne ţine pe noi ca să-L putem ţine în braţe. Când omul vine să-l întâmpine pe Hristos, Hristos îl ia de mână şi îl ridică în cele mai de sus … Dar acum băgaţi de seamă: toţi Îl vom întâmpina o dată!"

"Maica Domnului se roagă pentru noi toţi suspinând, suferind, trecându-i sabie prin inima ei de fiecare dată când noi păcătuim. Pentru că noi îi zicem că e şi Maica noastră prin Hristos, că noi suntem fraţi ai lui Hristos şi atunci ea e şi Mama noastră şi suferă pentru fiecare dintre noi în parte, ori de câte ori ne îndepărtăm de Fiul ei, ori de câte ori nu-I ascultăm povaţa, nu-I ascultăm cuvintele".

***

Pr. Claudiu Melean - Cuvântul de învăţătură la sărbătoarea Întâmpinarea Domnului în parohia Sfântului Alexandru (Cluj, 2 feb. 2013):

"Iubiţi fraţi şi surori în Hristos Domnul, astăzi e mare sărbătoare. Sărbătorile le-am putea împărţi în mai multe categorii: ale sfinţilor, ale Maicii Domnului sau praznice împărăteşti. Praznicele împărăteşti sunt toate cele care Îl au în centru pe Mântuitorul Iisus Hristos [sau pe Maica Domnului, n.n.]. Și ziua de astăzi este un praznic împărătesc, pentru că Hristos este adus înaintea Templului, după rânduiala Vechiului Testament. Se supune Legii. Vă aduceţi aminte că Hristos a zis: N-am venit să stric rânduiala, ci s-o împlinesc. Şi El n-a stricat Legea, ci pur şi simplu a

împlinit-o în viaţa Lui. De aceea L-am văzut după opt zile [de la Naştere] tăindu-Se împrejur, acum, la 40 de zile, Îl vedem dus la Templu, pentru că aşa era rânduiala: primul născut de parte bărbătească să fie adus la Templu şi închinat Domnului. Și Domnul Se supune acestei rânduieli.

Şi aici la Templu se întâmplă o minune. Mai întâi trebuie să-l vedem pe dreptul Simeon. În Vechiul Testament, în trecut, în istoria poporului evreu, ei ţineau foarte mult la Legea Vechiului Testament. Adică trebuia acest text al Sfintei Scripturi să fie foarte cunoscut. Şi pentru că în vremea Domnului Iisus Hristos, şi înainte, şi evreii şi ceilalţi au început să mai uite din limba lor, şi o limbă de circulație internaţională – cum e engleza azi, dacă vreţi – în vremea aceea era limba greacă. Şi nu înţelegeau prea mulţi ce scria în Vechiul Testament. Şi de aceea s-au hotărât 70 de bătrâni să traducă Vechiul Testament, Legea lui Moise, din limba ebraică în limba greacă. Şi această traducere s-a numit Septuaginta – de la cei 70, de acolo vine numele. Deci 70 de bătrâni s-au apucat să traducă. Şi şi-au împărţit textul Sfintei Scripturi.

Şi dreptul Simeon era unul dintre cei 70 de bătrâni care traduceau, iar el a avut de tradus pe Proorocul Isaia. Şi, când a ajuns la Isaia, cap. 7, scria în felul următor:
Iată, fecioara va lua în pântece și va naşte Fiu şi se va chema numele lui Emanuel.
Iar Simeon a zis: “Nu se poate… Cum fecioara să ia în pântece? Că dacă ia în pântece nu mai e fecioară.” Şi a tăiat şi a scris acolo, în loc de fecioară, „femeia tânără”. Şi s-a dus la culcare, obosit, noaptea, după frământări şi gânduri, că se frământa şi încerca să-şi dea seama cum e bine să traducă, doar era Legea lui Dumnezeu, ei nu se jucau cu cuvântul Domnului. Şi, când se trezeşte dimineaţa, se uită pe foaia lui şi a văzut că „femeia tânără” era şters şi în locul acela era scris fecioara. Şi s-a mirat şi se întreba cine o fi şters cât timp a dormit el. Şi atunci era greu să ştergi, nu era ca astăzi, cu un corector. Şi, mai mult, în Legea lui Dumnezeu n-aveai voie să faci corecturi. Dacă greşeai ceva, toată pagina jos, cum mai fac părinţii cu noi la şcoală. Dar Simeon a zis că aşa ceva nu se poate și iarăşi a scris în loc de fecioara „femeia tânără va lua în pântece…” şi a doua noapte iar, la fel s-a întâmplat, s-a şters „femeia tânără” şi s-a scris fecioara. Şi el se frământa şi se gândea: “Cum fecioara să ia în pântece şi să nască fiu?! Aşa ceva e imposibil!” Pentru că fiecare dintre noi ne-am născut dintr-o femeie, nu dintr-o fecioară. Fecioare sunt acelea care rămân curate până la moarte. Ei, când şi a treia oară i se întâmplă acelaşi lucru, el îşi spune: “Na, să văd eu când s-o întâmpla asta…!”

Şi un înger al Domnului i-a spus: Simeon, pentru că n-ai crezut, tu n-o să mai mori, o să vrei să mori şi n-o să mai mori până când o să-L vezi pe Pruncul Acesta care Se va naşte din fecioară.

Şi Simeon a rămas cutremurat. Şi a trecut Simeon de o sută de ani, bătrân fiind îşi dorea moartea, toţi ceilalţi prieteni şi colegi de-ai lui, de o vârstă cu el, mureau, nu mai puteau de bătrâneţe, nu mai puteau de oboseală, dar Simeon nu mai murea. Şi toată ziua era la Templu și aştepta, în fiecare zi, în fiecare zi el se ducea la Templu şi aştepta să-L vadă pe Mesia, pe Pruncul Iisus Hristos. Şi, într-o zi de 2 februarie, apar la Templu Maica Domnului cu Iosif. Şi Duhul lui Dumnezeu îi spune să se ducă la Templu, iar el se duce şi, când Îl vede pe Prunc, Îl ia în braţe, plin de emoţie, Îl ia în braţe și spune: Acum slobozeşte pe robul tău, Stăpâne…

Aceasta este cântarea pe care o cântăm la fiecare vecernie: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace. Că văzură ochii mei mântuirea Ta… - n-am văzut, dar acum am crezut, acum mi s-a întâmplat să ţin în mâinile mele pe Dumnezeul cerului și al pământului.

Eu acum v-aş întreba: cine pe cine ţinea în braţe? Că, dacă ne uităm la icoană, dreptul Simeon pe Pruncul Iisus. Dar, de fapt, Iisus l-a ţinut pe el în viaţă şi în braţe ca să-L poată ţine. El l-a ţinut. Vedeţi, noi avem în fiecare duminică întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos. Venim în întâmpinarea Lui. Uitaţi-vă la imaginea mamelor cu copilaşii care vin, cum îi ţin de subsuoară şi-i ridică să sărute icoana. Aceştia sunt chipul Domnului Iisus Hristos, pe Care Simeon îl ţinea în braţele lui.

Şi, mai mult, preotul, când se împărtăşeşte îşi pune Trupul lui Hristos în mână şi Îl ţine cu mâinile cruciş, cutremurat, pe Hristos în braţe, ca şi dreptul Simeon. Emoţia, să ştiţi, atunci e cea mai mare. Că zice una din rugăciuni: Doamne, Tu eşti foc; să nu mă arzi pe mine, nevrednicul.

Că, dacă ar fi după vrednicia noastră, ni s-ar găuri mâinile să-L ţinem pe Hristos, Focul cel viu, în palmele noastre. Poate și de aceea, la Sfânta Împărtăşanie, când iarăşi Îl primim pe Hristos, ni Se dă numai cu linguriţa, nu ni Se dă în palmele noastre, că nu ştiu câte palme n-ar rămâne arse de Focul acesta al Dumnezeirii. De aceea ar trebui să fim foarte cutremuraţi, foarte conştienţi că aici nu e doar pâine şi vin, nu e teatru, ci e Dumnezeul cerului Care Se coboară în braţele noastre şi Care ni Se dăruieşte. El ne ţine pe noi ca noi să-L putem ţine în braţe. El ne dăruieşte putere să stăm în picioare, că, dacă nu ne-ar da El, n-am putea sta nici în picioare.

Dacă El nu ne-ar ţine, n-am avea nici sănătate, nici viaţă, nici minte, nici lumină; n-am avea nimic.

Dacă, zicea cineva, [numai] o secundă Şi-ar întoarce Dumnezeu ochii de la faţa pământului, tot pământul ar fi praf şi cenuşă. O secundă! Dacă Dumnezeu n-ar purta de grijă pământului, totul ar fi dezastru. Vedeţi, avem o groază de astronomi și de astrologi care fac tot felul de înspăimântări: “Vedeţi că vine o cometă, se loveşte de pământ nu-ştiu-când, nu-ştiu-cum…!” Să ştiţi că asta s-ar putea întâmpla dacă Dumnezeu nu ne-ar purta de grijă. Foarte simplu ar fi să se poată întâmpla. Dar Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne ţine ca pe palme. Ţine pământul în palmă. Era o icoană cu Dumnezeu care ţine pământul în palmă. Asta e purtarea de grijă a Domnului şi să ştiţi că El în fiecare secundă ne poartă de grijă. Nu ne forţează, dar stă cu atâta bunătate și cu drag şi ne aşteaptă să credem şi noi ca dreptul Simeon.

Dar haideţi să ne gândim acum: cum Îl întâmpinăm noi pe Domnului Iisus Hristos?; pentru că El vine de fiecare dată, de fiecare dată vine la Templu. Suntem noi ca şi bătrânul Simeon sau ca Proorociţa Ana, care în fiecare zi veneau să-L caute pe Domnul Hristos? Nu suntem! Că şi duminica ni-e lene uneori! Şi în sărbători parcă ne e greu să mergem să-L întâmpinăm pe Domnul nostru Iisus Hristos. Şi El vine în fiecare zi, să ştiţi! Acolo nu venea la Templu în fiecare zi, ci ani de zile L-au aşteptat să vină o dată! Cu câtă emoţie! Şi aici vine în fiecare zi şi noi nu-L mai aşteptăm sau nu-L mai întâmpinăm. Sau mergem aşa, fără să fim cutremuraţi că El e prezent.

Dar acum băgaţi de seamă: toţi Îl vom întâmpina o dată! Pentru cine-L va întâmpina aici, de bunăvoie, dăruindu-I Lui viaţa, cealaltă întâmpinare va fi foarte uşoară. Îl vom întâmpina, cum zice, la sfârşit: Iată Mirele! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui!

Când se va sfârşi lumea aceasta, Hristos iarăşi va veni, nu cum vine acum, plin de blândeţe, de bunătate, de dragoste. Şi toți Îl vom întâmpina, de la mic până la mare, copii şi bătrâni, om care a fost la biserică sau n-a fost, român sau maghiar sau italian sau nu contează ce; toţi Îl vom întâmpina pe Hristos! Şi atunci, pentru cei care ne-am învăţat cu El, care L-am întâmpinat de aici, de pe pământ, va fi o bucurie: Doamne, iarăşi Te întâmpinăm, aşa cum de fiecare dată am venit curaţi în faţa Ta, cu frică ne-am împărtăşit cu Tine, cu frică ne-am apropiat de Tine şi cu cutremur. De aceea acum nu ne mai e teamă, pentru că ştim Cine eşti, ştim ce Dumnezeu mare avem!

Dar cine nu L-a întâmpinat cu viaţa lui, cu inima lui, acela se va înspăimânta când va veni, pentru că întâmpinarea aceea va fi înfricoşătoare.

De aceea zicea Sfântul Teofan Zăvorâtul: Întâmpinaţi-L cu inima voastră!

Veniţi la Templu, tineri şi bătrâni, pentru că-i aveţi pe dreptul Simeon şi pe Proorociţa Ana în faţa ochilor, că nu-i prea greu şi prea obositor să veniţi aici să-L întâmpinaţi pe Hristos. Şi căutaţi prin Duhul lui Dumnezeu să vedeţi dincolo de ceea ce se vede, dincolo de ceea ce vede toată lumea. Dincolo de icoane, dincolo de Potir, dincolo de Evanghelie vedeţi-L pe Hristos.

Că, la urma urmei, să ştiţi că de fiecare dată noi îl imităm pe dreptul Simeon, dar poate nu aşa conştienţi, când luăm acasă Scriptura şi începe să citim; noi, atunci Îl ţinem pe Hristos în braţe. V-aţi gândit vreodată? Aici e Însuşi Hristos. Nu în hârtie şi în litere, ci în cuvinte e Însuşi Hristos Dumnezeu şi noi, când luăm Biblia în mână, Îl ţinem pe Hristos în braţele noastre ca şi dreptul Simeon. Oare câţi am putea să zicem: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, că au văzut ochii mei mântuirea Ta…? Aşa ar trebui să stăm în faţa Scripturii, aşa ar trebui să stăm în faţa Împărtăşaniei, aşa ar trebui să stăm în faţa lui Dumnezeu, conştienţi că El este viu şi veşnic, Împărat al tuturor.

De aceea, dragii mei, acest praznic împărătesc trebuie să ne dea de gândit fiecăruia dintre noi, pentru că Hristos, cum zice şi Simeon: Acesta a venit spre căderea şi ridicarea multora şi ca un semn care va stârni împotriviri.

E greu cuvântul ăsta, mi-a luat mult timp să-l înţeleg. Ştiţi ce înseamnă asta? Că atunci când apare Hristos în lume, lumea se împarte în două. Zice Domnul: Am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacră.

Se desparte lumea în două de la Hristos: oameni care cred cu adevărat și oameni care nu cred în Hristos; oameni care Îl urmează pe Hristos şi oameni care nu-L urmează. De aceea, unii cad şi mai rău; când vii în faţa lui Hristos şi nu crezi, te duci şi mai rău. Şi alţii, când vin cu slăbiciunile lor, cu păcatele lor, cu dezastrul inimii lor, vin în faţa lui Hristos. Uitaţi-vă câte epave sufleteşti au venit în faţa lui Hristos şi au ajuns sfinţi, mulţi dintre ei. Hristos îi ridică pe toţi. Când omul vine să-L întâmpine pe Hristos, Hristos îl ia de mână şi îl ridică în cele mai de sus. De asta trebuie să avem mare, mare încredere, dragoste, frică de ceea ce face Hristos cu noi. Nici un om din lumea aceasta, preşedinte al Americii să fie, nu ne poate ridica cum ne ridică Hristos, pentru că El ne ştie cu de-amănuntul toate problemele sufletului nostru. Şi, când veniţi în întâmpinarea Lui, puneţi-I-le cu mintea, cu

inima, prin spovedanie, prin rugăciune, puneţi-I-le pe toate în braţele lui Hristos. Şi El vă va lua pe braţele Sale şi vă va ridica cu orice probleme, cu orice necazuri, cu orice dureri.

Şi apoi dreptul Simeon îi spune Maicii Domnului un lucru cutremurător: Prin sufletul tău va trece sabie.

Ia gândiți-vă: după ce a văzut la Crăciun cât de greu [a găsit loc unde să-L nască], cum n-a primit-o nimeni, vine acum dreptul Simeon şi-i spune: Prin sufletul tău va trece sabie. Gândiţi-vă la Maica Domnului, câtă durere să porţi în braţele tale pe Fiul lui Dumnezeu, să-L porţi în pântece, să-L porţi în braţe şi să vii la templu şi cineva să-ţi spună: Prin sufletul tău va trece sabie. Este o icoană foarte frumoasă, Maica Domnului cu şapte săbii, în care sunt pictate şapte săbii trecând prin inima Maicii Domnului. Astea sunt suferinţele ei, pentru că Maica Domnului a suferit alături de Hristos mai mult decât oricine pe pământul acesta. Gândiţi-vă numai dumneavoastră, care aveţi copii, cât de tare suferiţi când îl vedeţi pe copil bolnav. Mai tare decât dacă v-aţi vedea pe dumneavoastră. Şi mamele ştiu asta mai bine decât taţii, pentru că ele suferă.

Şi Maica Domnului a început să sufere taina aceasta a suferinţelor Domnului, a patimilor Domnului, a Răstignirii Domnului încă de când dreptul Simeon i-a spus: Prin sufletul tău va trece sabie. Şi chiar a trecut la Patimile Lui, la Răstignirea Lui, toate suferințele Maica Domnului le-a privit ca şi cum ar fi fost ale ei sau poate, mai mult decât dacă ar fi fost ale ei. Pentru că Îl ştia Fiu al lui Dumnezeu, Îl ştia născut în curăţie, Îl ştia nevinovat de nici un păcat şi poate a fost singura care ştia nevinovat. Şi de aceea Maica Domnului se arată aici şi ea ca o purtătoare de grijă, pentru că ea a avut grijă de Domnul nostru Iisus Hristos pe pământul acesta ca Prunc şi acum are grijă de toţi cei care-L întâmpină pe Hristos, pentru că ea stă de-a dreapta Tronului slavei lui Dumnezeu. Şi se roagă pentru noi toţi suspinând, suferind, trecându-i sabie prin inima ei de fiecare dată când noi păcătuim. Pentru că noi îi zicem că e şi Maica noastră prin Hristos, că noi suntem fraţi ai lui Hristos şi atunci ea e şi Mama noastră şi suferă pentru fiecare dintre noi în parte, ori de câte ori ne îndepărtăm de Fiul ei, ori de câte ori nu-I ascultăm povaţa, nu-I ascultăm cuvintele.

Haideţi, dragii mei, să luăm exemplu de la aceşti doi oameni mari, Simeon şi Ana, şi să-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne învrednicească să ţinem pe braţele noastre, plini de cutremur dar şi plini de dragoste, plini de încredere şi de nădejde, plini de bucurie, dar și conştienţi că noi ne împărtăşim cu Dumnezeul cerului şi al pământului, care ne mântuieşte. Amin”.

Pr. Nicolae Tănase - Predică la Întâmpinarea Domnului

Să-L primim pe Hristos. Să nu mai umblăm orfani!

Sfântul Simeon a fost unul dintre cei 70 de înţelepţi care au fost aleşi, la porunca lui Ptolemeu, regele Egiptului, să traducă Legea lui Moise şi toate proorociile din ebraică în greacă. Aţi auzit la cazanie despre istoria lui şi cum a ajuns el sub îndrumarea Duhului Sfânt, Care l-a trimis la Templu, unde L-a primit în braţe pe Pruncul Iisus Hristos.

Să-L primim şi noi pe Iisus Hristos Aceasta este istoria praznicului, însă nu numai istoria să ne bucure auzul, ci şi semnificaţia a ceea ce s-a întâmplat să mişte inima noastră, să fie de învăţătură: pruncul Iisus a fost adus la biserică-pruncii noştri să-i aducem la biserică; dreptul Simeon L-a primit în braţe pe Hristos-să-L primim şi noi nu în braţe, ci în noi, în inima noastră, în mădularele noastre, în sângiuirile noastre sub forma Pâinii şi a Vinului, Trupul şi Sângele lui Hristos, cum zicem la rugăciunile dinainte de Împărtăşanie.

Pentru aceea tot facem Sfânta Liturghie; pentru că, de fiecare dată la Sfânta Liturghie, Iisus Hristos iarăşi Se răstigneşte şi iarăşi ni Se dăruieşte, în Sfânta Împărtăşanie, împărtăşindu-ne în chip nevăzut de darurile lui Dumnezeu. De aceea, când ne împărtăşim, să ne împărtăşim ca şi când ne-am împărtăşi prima dată, ca şi când ne-am împărtăşi ultima dată, ca şi când mâine am muri, cu atâta cutremur şi credinţă şi dorinţă de unire cu Dumnezeu. Pentru că nu ştim dacă mai apucăm să ne împărtăşim încă o dată.

Nu mai umblaţi orfani.... . (Un părinte) a vorbit frumos despre felul în care trebuie să ne pregătim pentru moarte. A spus o istorioară pe care o ştiţi şi dumneavoastră

şi anume că un om care îşi ridica o casă, tot lucrând, nu prea lua seama că pe uşa pe care intra în casă, odată şi odată o să iasă pentru ultima dată. Şi o rudă, când a venit la inaugurarea casei, a zis: „Foarte bine, foarte frumoasă, dar n-ai făcut uşa aceasta numai pentru intrat şi ieşit, ci pe aici şi vei ieşi pentru ultima dată”. Zice că proprietarul casei s-a smerit şi şi-a dat seama că a depus prea mult efort, a cheltuit prea mult, a făcut o casă prea frumoasă şi grija de sufletul său n-a avut-o.

...Am îndemnat oamenii şi vă îndemn şi pe dumneavoastră: nu mai umblaţi orfani. Foarte mulţi dintre noi suntem orfani, adică nu avem un părinte duhovnicesc. Nu ne spovedim la un preot...; spovediţi-vă şi ţineţi de unul, ca să nu fiţi orfani. Omul care nu se spovedeşte este un om orfan. El n-are un părinte duhovnicesc. N-are tată, n-are mamă, n-are părinţi. De fapt, omul care nu se spovedeşte nu prea vine nici la biserică. Iar dacă vine, folosul lui este foarte mic.

Spuneam ieri că la unele înmormântări citim trei rugăciuni de dezlegare şi la altele numai două. În rest, slujba e la fel pentru toţi şi pentru bogaţi şi pentru săraci şi pentru femei şi pentru bărbaţi. Numai că pentru unii citim trei, pentru alţii două. Poate chiar v-aţi întrebat de ce. Pentru că a treia e rugăciunea de dezlegare a preotului care l-a spovedit pe cel mort, ultima rugăciune de dezlegare pe care el o face fiului său duhovnicesc.

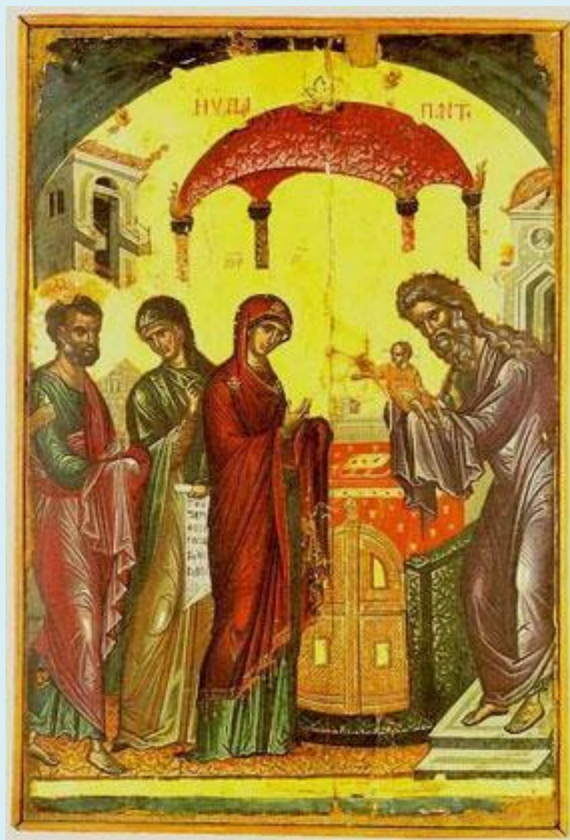
Închipuiţi-vă că la unii citim trei rugăciuni şi la unii două. Faptul că la înmormântarea noastră nu se va citi şi a treia ar trebui să ne deranjeze. Şi sigur că nu se poate citi. Unde găsim preotul s-o citească dacă cel care a murit este nespovedit de o viaţă sau de mult timp?

Dacă nu ne îndreptăm viaţa, facem un efort zadarnic. Iată, acestea-s cuvinte de învăţătură pe care sperăm că le punem la inimă, sperăm că îndreptăm viaţa noastră. Dacă nu o îndreptăm, este zadarnic efortul. Venirea la biserică este un efort. Faptul că vii de acasă, laşi ce ai acasă, stai în picioare, stai în genunchi, uneori e prea frig, alteori e prea cald, aluneci pe gheaţă şi altele. Mai stai și nemâncat aici până la ora 12-13. E un efort.

Efortul acesta să nu fie zadarnic. Să fie cu inimă curată, cu inimă smerită, să nu fim certaţi, să fim împăcaţi, să ne facem pravila, rânduiala. În rest, cu ajutorul lui Dumnezeu, în biserică la noi e frumos. Se cântă frumos, avem destule scaune, dacă vrem să nu obosim. Cât de cât este frumos. Dar să nu venim numai pentru frumos, numai pentru cântare, să nu venim nici numai pentru obicei. E bine să respectăm moşii şi strămoşii noştri care veneau la biserică, dar nu numai pentru aceasta. Ei veneau şi cu credinţă şi cu inima lor mişcată către Dumnezeu şi aşa să facem şi noi.

Aşa să ne ajute Bunul Dumnezeu, a Cărui întâmpinare o sărbătorim astăzi.

Pr. Vasile Gordon - Predică la Întâmpinarea Domnului

Dreptmăritori creştini, credem că cel mai emoţionant moment al evenimentului pe care-l prăznuim astăzi este, aşa cum descrie evanghelistul Luca, cel în care bătrânul Simeon, legat să nu moară până nu va vedea pe Mântuitorul lumii, luând în braţe pe Pruncul Iisus a rostit acea rugăciune eliberatoare, atât de frumoasă: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne...”.

Tradiţia ne spune că bătrânul ar fi avut atunci aproximativ 380 de ani! Dar asupra acestui amănunt vom reveni puţin mai încolo.

Creştinele care au prunci, ştiu că la patruzeci de zile după naştere au mers la Biserică pentru a li se face „molitfa”, adică rugăciunile de curăţire. Cuvânt de origine slavă, „molitva”, asta înseamnă de fapt: „rugăciune...”. Această rânduială, în admirabil acord cu legile firii sădite de Dumnezeu în trupul femeii, are la bază o poruncă veche dată prin Moise, acum mai bine de 3500 de ani.

Căci praznicul de astăzi, Întâmpinarea Domnului, aminteşte de ziua în care Pruncul Iisus a fost dus de Maria, mama Sa, la Templu, pentru a se respecta Legea Veche,

aşa cum a fost consemnată de Moise în cartea Levitic (12, 1-8), aşa cum descrie şi evanghelistul Luca, în Evanghelia ce s-a citit astăzi la Sfânta Liturghie: „Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după Legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Legea Lui...” (Luca, 2, 22-23).

Aşadar, când s-au împlinit zilele curăţirii ei, adică la 40 de zile, când - potrivit legilor fiziologice - trupul femeii este refăcut după efortul jertfelnic al naşterii. Rânduiala aceasta, cu adaptările de rigoare, s-a transmis şi în Legea nouă, sub titlul liturgic consemnat în Molitfelnic.

Rugăciunile ce se citesc după patruzeci de zile femeii care a născut, rugăciuni de adâncă lucrare harică, înduioşătoare totodată şi de o mare frumuseţe literar-liturgică. Redăm un crâmpei: „...Doamne...vino la roaba Ta aceasta (rostindu-se numele celei care a născut) şi o învredniceşte pe ea, pentru rugăciunile cinstitei preoţimi, să se adăpostească în sfânta sobornicească biserica Ta şi să intre în casa slavei Tale. Şi o învredniceşte să se împărtăşească cu Cinstitul Trup şi Scumpul Sânge al Hristosului Tău. Spală-i întinăciunea trupului şi necurăţia sufletului, la plinire celor patruzeci de zile...”. După această molitfă, femeia care a născut poate intra apoi în biserică, poate săruta icoanele, poate participa la Sfânta Liturghie şi la celelalte slujbe, poate fi primită la Taina Spovedaniei, totodată, dacă primeşte dezlegare de la duhovnic, poate primi şi Sfânta Împărtăşanie.

Iată, iubiţi credincioşi, ce frumoasă rânduială! Ce înduioşătoare grijă şi dragoste are Biserică pentru femeile care nasc! Nu toate ţările, nici toate familiile, de multe ori nici toţi bărbaţii, nu acordă ocrotire, atenţie, dragoste, celor care aduc prunci pe lume. Biserica, însă, îi oferă toată adăpostirea, precum am auzit în rugăciunea din care am citat mai sus. Iar la temelia acestei rânduieli stă Legea Domnului dată de Dumnezeu prin Moise, plinită apoi prin actul săvârşit în Templul din Ierusalim, act liturgic numit de noi acum Întâmpinarea Domnului.

Iubiţi credincioşi, revenim în atmosfera praznicului de azi, cu deosebire la momentul emoţionant când bătrânul Simeon L-a primit în braţe pe Dumnezeiescul Prunc, rostind „Acum liberează...”.

O veche legendă, în care credem că există un sâmbure de adevăr, ne spune că bătrânul Simeon a fost unul dintre cei 72 de învăţaţi evrei care au tradus Vechiul Testament din ebraică în limba greacă, în Alexandria, aproximativ la anul 250 î. Hr. Legenda s-a născut, poate, din cel mai vechi document legat de această

osteneală a traducerii, anume epistola lui Pseudo-Aristea, prefectul gărzii regale a regelui Egiptului Ptolemeu Filadelful (284-247 î.Hr.).

Potrivit acestui document, regele Ptolemeu îl trimite pe Aristea la Ierusalim să ceară arhiereului un exemplar al Legii Vechiului Testament şi 72 de bărbaţi (din fiecare seminţie câte 6). Pe aceştia regele îi primeşte cu mare pompă şi-i aşează într-o clădire din insula Faros, în încăperi separate, pentru a traduce în greacă textul sfânt, pentru iudeii din diaspora care nu mai ştiau bine ebraica.

Bătrânul Simeon era unul dintre cei 72, care atunci când a ajuns la cartea proorocului Isaia, cap. 7, v. 14, „Iată fecioara va lua în pântece şi va naşte un prunc şi vor chema numele lui Emanuel", a tradus „iată, tânăra" în loc de „iată, fecioara". Legenda spune mai departe că a doua zi cuvântul a fost şters, iar în locul lui a apărut „fecioara". A crezut, pe moment că vreunul dintre ceilalţi traducători a umblat la text, dar interesându-se a aflat că n-a umblat nimeni. A pus din nou cuvântul „tânăra", părându-i-se nefiresc ca o fecioară să nască. Noaptea i s-a arătat, însă, un înger care i-a spus că „fecioara" este cuvântul corect şi pentru ca n-a crezut în adevărul descoperit de Dumnezeu prin proorocul Isaia, îngerul i-a mai spus că nu va vedea moartea până nu va vedea pe Hristosul Domnului.

Iubiţi credincioşi, chiar dacă documentele istorice sunt amestecate în vreun fel cu relatări legendare, reţinem ceea ce este esenţial, anume ceea ce, de fapt, consemnează Evanghelistul Luca: „Era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel şi Duhul Sfânt era asupra lui. Şi lui i se vestise că nu va vedea moartea până nu va vedea pe Hristosul Domnului..." (Luca 2, 25-26).

Ce vârstă avea, cine şi cum îi vestise are importanţă secundară. Importanţă are pentru noi sfinţenia vieţii lui şi încrederea cu care aştepta un Izbăvitor. De aceea ne impresionează până la lacrimi bucuria lui atunci când aşteptarea i s-a împlinit, simţindu-se eliberat să moară ca orice pământean.

Dreptmăritori creştini, ne dăm cu toţii seama că evenimentul Întâmpinării Domnului nu se reduce la „cazul" bătrânului Simeon. Am dorit, însă, pentru acest an să zăbovim mai mult asupra lui, căci este revelator, dar nu trebuie privit izolat. Aşteptarea bătrânului nu este doar a lui. Întâmpinarea n-a fost făcută numai în nume personal. Lumea întreagă Îl aştepta pe Mesia, iar prin bătrânul Simeon lumea întreaga L-a întâmpinat. Deci şi noi, fiecare dintre noi.

Ca Prunc, Iisus a fost adus la Templu spre a fi întâmpinat. Ca Mântuitor, acum, prezent în Sfintele Biserici, ne cheamă să venim noi, spre a-L întâmpina, aşa cum am făcut şi astăzi. De aceea, la fiecare Sfântă Liturghie Îl întâmpinăm, minunându-ne de întrevederea tainică a mântuirii, simţind parcă, la sfârşit, impulsul de a rosti împreună, preoţi şi credincioşi: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace că văzură ochii mei mântuirea adusă prin jertfa Ta, care se înnoieşte la fiecare Liturghie, precum s-a reînnoit astăzi...”. Amin.

Ips Calinic Botoşăneanul, episcop vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor - În templu, Dumnezeu faţă-n faţă cu Dumnezeu şi cu omul

Când s-au împlinit zilele curăţirii, după Legea lui Moise, Maria şi Iosif, deşi rânduielile nu-i vizau, „L-au adus pe Prunc la Templu ca să-L pună înaintea Domnului” (v. 22). În templu, Dumnezeu s-a aflat faţă-n faţă cu Dumnezeu.

***

Sărbătoarea numită „Întâmpinarea Domnului” are o sorginte scripturistică; momentul este însă descris doar de Sfântul evanghelist Luca (2, 22-39).

Prima menţiune despre această sărbătoare se găseşte în Catehezele baptismale ale Sfântului Chiril al Ierusalimului, rostite pe la anul 348.

În calendarul răsăritean, sărbătoarea a fost introdusă oficial în anul 542, în timpul împăratului bizantin Iustinian cel mare.

Tot împăratul Iustinian este cel care a schimbat, prin Decret imperial, data de prăznuire, de pe 14 februarie - aşa cum se prăznuia atunci când Crăciunul se serba odată cu Boboteaza - pe 2 februarie. Armenii continuă până astăzi să prăznuiască Întâmpinarea Domnului pe 14 februarie.

În două dintre cele cinci cărţi ale lui Moise, Ieşirea (Capitolul 13) şi Numerii (Capitolul 3), se spune că, în amintirea uciderii întâilor născuţi din Egipt, Dumnezeu a promulgat o Lege prin care cei dintâi născuţi de parte bărbătească din neamul lui Israel, să fie închinaţi templului, urmând ca cei din seminţia lui Levi să rămână pentru totdeauna în slujba acestuia.

Sigur, dacă toţi întâi-născuţii ar fi rămas în templu, la un moment dat ar fi fost foarte mulţi, aşa că aceştia puteau fi răscumpăraţi, fie cu cinci sicli - adică cinci monezi de argint (Numeri 18), fie - în cazul familiilor sărace - cu o pereche de porumbei sau una de turturele (Levitic 12). Darurile erau considerate un fel de jertfă adusă lui Dumnezeu şi, astfel, o recunoaştere a vinii.

Ofrandele erau dăruite templului. Porunca era valabilă pentru tot evreul, fără excepţie, indiferent în ce parte a ţării s-ar fi aflat.

Aşadar, când s-au împlinit zilele curăţirii, după Legea lui Moise, Maria şi Iosif, deşi rânduielile nu-i vizau, „L-au adus pe Prunc la Templu ca să-L pună înaintea Domnului" (v. 22). În templu, Dumnezeu s-a aflat faţă-n faţă cu Dumnezeu.

Sfântul Chiril al Alexandriei spune că zilele curăţirii aduse în discuţia versetului „nu se refereau la curăţirea Maicii Domnului, care a născut fără de păcat; şi nici la curăţirea lui Iosif, care nu a cunoscut-o pe Sfânta Fecioară şi nici la curăţirea lui Iisus, care este curăţenia nemărginită şi mai presus de toată curăţenia", ci se referă la timp, ca durată prevăzută de Lege, patruzeci zile.

Totodată, ei au oferit ca jertfă, fie o pereche de turturele, fie doi pui de porumbei (Luca 2, 23-24) - Evanghelia nu precizează ce au oferit - simbol al înţelepciunii şi al blândeţii Pruncului.

La templu, Maria şi Iosif au fost întâmpinaţi de un om în vârstă, sătul de zile, cu numele Simeon, ajuns la templu din îndemnul Duhului Sfânt (v. 27). Locuia în Ierusalim. Despre el, Sfântul evanghelist Luca spune că era un om sfânt. Un om cu frică de Dumnezeu, care aştepta mângâierea lui Israel. Duhul Sfânt era asupra lui. Deci, având pe Duhul Sfânt, putea să aibă revelaţii. Mai mult, lui i se făgăduise de către Duhul Sfânt că nu va gusta moartea până ce nu va vedea pe Hristos Domnul (v. 26). Aşteptarea lui trebuia să se sfârşească, doar îi promisese Însuşi Dumnezeu - Duhul Sfânt. Conform Tradiţiei, ajunsese la 360, poate chiar 380 ani şi nu mai murea. De ce? Probabil că avea debite la Dumnezeu şi trebuiau achitate încă de aici.

Tradiţia consemnează că Simeon era unul dintre cei 70 de învăţaţi chemaţi de Ptolomeu Filadelful al Egiptului (285-247 î.Hr.) şi că a participat la traducerea Vechiului Testament în limba greacă; traducere cunoscută sub numele de Septuaginta. Potrivit tradiţiei, Simeon a tradus Cartea Profetului Isaia şi se spune că ar fi înlocuit cuvântul fecioara din Isaia 7, 14: „Iată fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu" cu cel de tânără. O fecioară, în logica lui, sigur, pur omenească, nu putea

să nască prunc. Însă înlocuirea cuvântului fecioară cu tânără l-a tulburat foarte mult, deoarece de fiecare dată în textul corectat de el apărea forma iniţială. Spre a fi deplin încredinţat de acest adevăr dumnezeiesc, Duhul Sfânt l-a înştiinţat printr-un înger că nu va muri până nu va vedea pe cea care va naşte astfel. În ideea acestei aşteptări, Simeon s-a dedicat unei vieţi de post, rugăciune şi meditaţie.

Aşa se face că, la patruzeci de zile de la Naşterea Domnului, aflându-se la templu, din îndemnul Duhului Sfânt, atunci când Sfânta Fecioară Maria şi dreptul Iosif au adus pe Pruncul Iisus ca să împlinească pentru El cele prescrise după obiceiul Legii, dreptului Simeon i s-au descoperit de la Dumnezeu Fecioara din textul îndoielilor lui şi Pruncul. Atunci L-a luat în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; că văzură ochii mei mântuirea Ta; pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel” (2, 29-32).

Este prima mărturie făcută de un pământean asupra naturii dumnezeieşti a Mântuitorului. Prin rugăciunea sa, el cerea slobozire, fiindcă înţelesese în sfârşit ceea ce nu crezuse atunci, când lucra la traducerea textului. În acel moment, el L-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru că l-a învrednicit să-L vadă pe Mântuitorul promis, pe de o parte, iar pe de alta, că a cunoscut-o pe Fecioara.

Rugăciunea rostită de dreptul Simeon Îl prezintă pe Iisus ca fiind „lumină spre descoperirea neamurilor” şi Îl confirmă ca fiind Răscumpărătorul aşteptat, întocmai cum o facem şi noi în sfintele noastre slujbe, cu precădere în cadrul Vecerniei. În cele din urmă, spune referatul, „i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: „Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi spre semn de contrazicere ca să se descopere gândurile din multe inimi” (Luca 2, 34). Da, într-adevăr aşa a fost; istoria Bisericii şi a creştinismului o confirmă din plin. Cei care nu au crezut în El au căzut, El fiind semn de dispută pentru ei. Cei care au crezut, însă, s-au ridicat, înscriindu-şi numele nu numai în istoria lumii, ci şi în analele Împărăţiei lui Dumnezeu.

Sau, cum spune Dumnezeu prin gura profetului: „Iată, Eu voi pune în temeliile Sionului o piatră de mare preţ, anume aleasă, o piatră pentru capul unghiului, o piatră nestemată pentru temeliile lui; şi cel ce va crede în El nu se va ruşina” (Isaia 28, 16).

Totodată, dreptul Simeon, adresându-se Maicii Domnului, i-a prevestit durerea pe care o va trăi, atunci când Fiul său va fi răstignit - „pentru noi şi pentru a noastră mântuire” -, spunându-i: „Şi prin însuşi sufletul tău va trece sabie” (v. 35).

Toate s-au împlinit întocmai, adeverind proorocia, dar şi întărind credinţa celor ce au primit Evanghelia lui Hristos.

La discuţia din templu a asistat şi proorociţa Ana, fiica lui Fanuel, din seminţia lui Aşer, o femeie evlavioasă în vârstă de 84 ani. Făcea parte din ceata proorociţelor, precum: Miriam, sora lui Aaron (Ieşire 15, 20); Debora, soţia lui Lapidot (Judecători 4, 4); Hulda, soţia lui Şalum (IV Regi 22, 14) şi Noadia (Neemia 6, 14). Sigur, aceste proorociţe nu au scris nimic.

Proorociţa Ana a rămas văduvă de tânără, nu s-a recăsătorit, ci şi-a dedicat viaţa slujirii lui Dumnezeu. Evanghelistul surprinde acest adevăr spunând: „slujind noaptea şi ziua în post şi rugăciune” (v. 37).

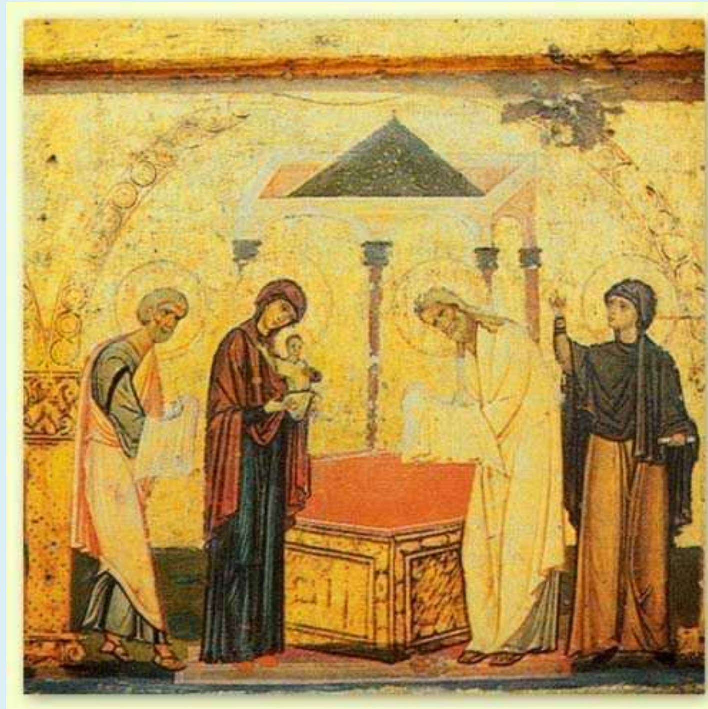
Văzând Pruncul, proorociţa Ana L-a lăudat pe Dumnezeu, vorbind tuturor celor ce aşteptau mântuirea despre minunata împlinire a celor făgăduite de Domnul şi aducând mărturie despre Mântuitorul mult aşteptat (v. 38). Era în plină misiune. De altfel, pe sulul pe care îl ţine în mână - aşa cum apare în pictura bisericească - stă scris: „Acest Prunc a făcut cerul şi pământul”. Da, Hristos - Pantocratorul este Logosul lui Dumnezeu prin care „toate s-au făcut; şi fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut” (Ioan 1, 3).

După ce ritualul a fost împlinit, Sfântul evanghelist Luca spune că Maria şi Iosif „s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret. Iar pruncul creştea şi Se întărea cu duhul, umplându-Se de înţelepciune şi harul lui Dumnezeu era asupra Lui” (Luca 2, 39-40). Versetul vizează firea omenească a pruncului. Pe măsura vârstei trupului, firea cea dumnezeiască descoperea înţelepciunea din ea. Dumnezeu fiind, creşte cu trupul. Cel ce este fără de trup are mădularele pline de putere. Se umple de înţelepciune, El care este întreaga înţelepciune. Am putea spune că ducerea la templu a Mântuitorului Iisus Hristos a fost o încununare a actului suprem de smerenie, pe care l-a reprezentat Naşterea Sa.

Prin intermediul dreptului Simeon şi al proorociţei Ana, Iisus S-a întâlnit cu omenirea pentru care, de altfel, El se întrupase. Unde s-a întâlnit? În templu! Dumnezeu şi omul se întâlnesc într-un loc anume, în templu, respectiv în Biserică.

În Biserică, Hristos se lasă purtat de braţele fiecăruia, precum odinioară s-a lăsat purtat de braţele lui Simeon. Aşadar, nu evitaţi întâlnirea cu El, în Biserica slavei Lui, măcar în duminici şi sărbători!

IPS Teofan, mitropolitul Moldovei - Predică la Întâmpinarea Domnului (2011)

Şi ce s-a întâmplat de fapt? Fecioara Maria aşează în braţele bătrânului Simeon pe Dumnezeiescul Prunc. Acesta încărcat de ani, doborât de bătrâneţe, dar plin de Duhul Sfânt, simte, cunoaşte, şi i se descoperă că are în braţele sale pe Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos. Şi atunci bătrânul Simeon rosteşte câteva cuvinte de o adâncime şi cuprindere cu totul deosebite.

Spune bătrânul Simeon: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace". De ce cere să fie slobozit? Spune el mai departe: "că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor". Să fie slobozit, el cere, pentru că l-a văzut pe Dumnezeu, l-a văzut pe Iisus Hristos şi vede împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu făcute încă înainte de întemeierea lumii.

Şi cine este această mântuire? Spune el mai departe: "lumină spre descoperirea neamurilor". Aceasta este mântuirea, Acesta este Hristos: "lumină, spre descoperirea neamurilor" şi continuă bătrânul: "şi slavă poporului Tău, Israel". Slavă poporului tău Israel, cel vechi, care doar în parte l-a recunoscut pe Iisus Hristos ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat şi slavă poporului celui

drept credincios, adică Israelul cel nou, poporul lui Dumnezeu botezat în numele Sfintei Treimi.

Acest cuvânt al dreptului Simeon a fost apoi preluat de Biserică şi rostit în fiecare seară la slujba Vecerniei, şi ori de câte ori creştinul se împărtăşeşte, la sfârşitul rugăciunilor de mulţumire, pentru faptul că s-a împărtăşit cu Dumnezeu, s-a împărtăşit cu Trupul şi Sângele Domnului Hristos, creştinul, de asemenea rosteşte, precum bătrânul Simeon: "acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne". Rosteşte aceasta pentru că împărtăşirea cu Domnul Hristos este împlinirea a tot ceea ce este mai adânc şi mai cuprinzător în existenţa umană, şi aici omul simte că a atins ţelul suprem al existenţei sale, unirea cu Dumnezeu. De acum pot să mor căci m-am împărtăşit cu Hristos, am văzut lumina cea adevărată şi nădăjduiesc să mă împărtăşesc cu El şi în lumina cea neînserată a Împărăţiei Sale, cum zice preotul la sfârşitul dumnezeieştii Liturghii.

Bătrânul Simeon însă, mai rosteşte un cuvânt, un cuvânt care, deşi prezent în Sfânta Evanghelie după Luca, nu este foarte mult cunoscut de credincioşi, mai cunoscută fiind rugăciunea: "acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne…". Bătrânul Simeon, ţinând în braţe dumnezeiescul Prunc, privind la Sfânta Fecioară Maria, anticipează deja întreaga traiectorie a istoriei a neamului omenesc de la Hristos încoace, şi privindu-L pe Prunc, avându-L în braţe, spune: "Acesta este pus spre căderea şi ridicarea multora". Adică mulţi se vor ridica prin Domnul Hristos, prin rugăciune, prin credinţa cea adevărată, prin post, prin milostenie. Mulţi însă vor cădea, pentru că necredinţa sau credinţa cea neadevărată, erezia, sau viaţa păgânească din existenţa creştinului, toate duc la cădere. Şi, Domnul Hristos ridică în Împărăţia Cerurilor pe cel care doreşte cu adevărat să fie fiu al Împărăţiei, iar cei care nu acceptă pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lumii, care nu încearcă să-şi conformeze viaţa câtuşi decât cu învăţătura creştină a Bisericii, cad din această lume în împărăţia cea neagră a infernului.

Bătrânul Simeon avându-L pe Prunc în braţe, după ce spune că "Acesta este pus spre căderea şi ridicarea multora" adaugă: " iar El va fi semn de împotriviri". Ştia, prooroc fiind, descoperindu-i-se, că Pruncul Hristos Domnul va naşte împotriviri, căci vor fi oameni din vremea lui Irod până în vremea persecuţiilor din veacul nostru şi mai ales din veacul trecut, vor fi oameni, vor fi sisteme, vor fi ideologii, care se vor împotrivi până la sânge ca omenirea să creadă şi să se regăsească în legătură cu Domnul Iisus Hristos. "Ca semn care va naşte împotriviri", spune bătrânul Simeon, iar apoi, având-o în faţă pe Sfânta Fecioară Maria, spune: "iar prin sufletul tău, sabie va trece", anticipând dreptul Simeon, suferinţa care avea să definească întreaga existenţă umană a Maicii Domnului, de la naşterea Pruncului în

Betleem până la răstignirea Domnului pe Golgota. Şi, în acelaşi timp, prooroceşte bătrânul Simeon, despre sabia care va fi prezentă tot timpul în inima credinciosului care încearcă să meargă pe calea cea strâmtă, căci atunci când te apropii de Dumnezeu, spune un Sfânt Părinte, "pregăteşte-te de ispită", căci noi, spune dumnezeiescul Apostol Pavel: "nu ne împărtăşim doar de slava lui Hristos, ci suntem părtaşi şi pătimirii şi răstignirii Sale". Şi continuă, şi sfârşeşte prin aceasta bătrânul Simeon, "ca să se vădească – spune el – gândurile multor inimi", căci confuzia, nelimpezimea, lucrurile alambicate, toate dispar în faţa celui care îl are pe Hristos în inima sa, în existenţa sa. Gândurile multor inimi se vădesc, se vădesc prin foc, adică prin suferinţă, se vădesc prin ispite şi încercări, pentru ca aurul aşezat de Dumnezeu înlăuntrul inimii omului să se vădească ca atare. Acestea sunt cuvintele rostite de bătrânul Simeon în momentul în care a primit în braţele sale pe dumnezeiescul Prunc.

Este un eveniment, iubiţi credincioşi, care a avut loc cu aproximativ două milenii în urmă, însă nimic din ceea ce este prezent în dumnezeiasca Scriptură nu este lipsit cu ceea ce este prezent în viaţa creştinului şi cu viaţa Bisericii din toate vremurile şi locurile. Căci, Biserica a preluat momentul Prezentării sau Aducerii la Templu a Domnului Hristos şi-l concretizează pe aceasta în viaţa fiecărui prunc născut din familie creştină, căci este rânduiala Bisericii ca, la 40 de zile după naştere, pruncul să fie adus la biserică, preotul să-l ia în braţele sale, să-l închine la icoane şi dacă este de parte bărbătească, să-l ducă în Sfântul Altar şi să-i atingă creştetul de Sfânta Masă, prelungindu-se aşadar, aproape identic, aceeaşi ceremonie săvârşită de dreptul Simeon acum două milenii în Templul din Ierusalim.

Biserica, teologia Bisericii, a preluat acest eveniment sub semnul cuvântului de îmbisericire. Îmbisericirea ca stare binecuvântată de Biserică la începutul existenţei pruncului, îmbisericire care se cere a fi continuată de-a lungul întregii vieţi. Această stare de îmbisericire poate fi văzută în două chipuri. Şi anume, că omul este purtător de Dumnezeu, teofor, precum bătrânul Simeon, purtător în braţele sale a lui Dumnezeu sau Dumnezeu [este] purtător de om.

Această îmbinare între cele două stări, între cele două adevăruri, că omul îl primeşte în braţele sufletului său pe Dumnezeu – atât de mare este inima omului, după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, mai mare decât în Împărăţia Cerurilor – pentru că sufletul omului poate să-l aibă înlăuntrul său pe Dumnezeu. Omul devenind teofor, adică purtător de Dumnezeu, hristofor, purtător de Hristos, este prima stare. Cea de-a doua, care corespunde cu prima, Dumnezeu este purtător de om. Nu doar că a luat firea omenească devenind Om adevărat, El Dumnezeul cel

adevărat, dar El este şi purtător al nostru, iubiţi credincioşi, purtător al suferinţelor noastre, purtător al încercărilor noastre. El se află tot timpul alături de noi, ne însoţeşte Dumnezeu paşii drumului nostru de-a lungul întregii vieţi, iar în momente de ispită, cum spune un cuvânt frumos din înţelepciunea Părinţilor, El nu mai este [doar] alături de noi, [ci] El este în noi. Mai mult, ne poartă pe noi, pe umerii fiinţei Sale, pentru a ne ajuta, pe noi cei care încercăm să ne deschidem spre mila Sa, a ne ajuta în clipele de ispită, în momentele de încercare prin care trecem.

Această dublă stare a omului purtător de Dumnezeu şi a lui Dumnezeu purtător de om, o exprimă Sfânta Liturghie, în sinteza prin cuvintele: “ale Tale, dintru ale Tale, Ţie Îţi aducem de toate şi pentru toate“. Toate sunt ale lui Dumnezeu, toate sunt primite în dar de către om şi intrând în această teologie a darului, a dragostei mai cu seamă, omul primind totul de la Dumnezeu, este chemat să dăruiască totul lui Dumnezeu, să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu precum Dumnezeu se dăruieşte pe Sine în totalitate fiecărei fiinţe umane. Aceasta este sensul îmbisericirii noastre, îmbisericire prin care am fost aduşi ca prunci la biserică, îmbisericire prin care Dumnezeu ne cheamă spre ea, să se continue de-a lungul întregii noastre vieţi.

Îl rugăm pe Dumnezeu, iubiţi credincioşi, ca starea de îmbisericit să fie o stare continuă, prin viaţa noastră să se îmbisericească lumea, să se îmbisericească universul, să se îmbisericească societatea umană în toate componentele sale politice, economice, militare, ca duhul creştin să constituie izvor de inspiraţie pentru toţi cei care au responsabilităţi în societatea noastră şi în societatea lumii. Dumnezeu să ne ajute să conştientizăm pe zi ce trece statutul nostru de îmbisericit în Biserica lui Dumnezeu, ca să ajungem şi noi la bătrâneţe precum bătrânul Simeon cel drept, temător de Dumnezeu, cel plin de Duhul Sfânt, aşteptând mângâierea lui Dumnezeu sau precum bătrâna Ana, stând aproape de templu, slujind lui Dumnezeu prin post şi rugăciune. Amin”.

„Vocaţia omului este comuniunea cu Dumnezeu în timp şi în veşnicie”

Arhid. Ştefan Sfarghie
- 02 feb, 2021

În ziua praznicului Întâmpinării Domnului, marţi, 2 februarie 2021, Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învăţătură în Paraclisul istoric „Sfântul mare mucenic Gheorghe” din Reşedinţa Patriarhală. Preafericirea sa a evidenţiat faptul că sărbătoarea Întâmpinării Domnului sau a prezentării Pruncului Iisus la templul din Ierusalim ne arată că vocaţia omului este aceea de a-L întâmpina pe Dumnezeu și de a-L primi în sufletul şi în viaţa sa.

Întâistătătorul Bisericii noastre a explicat că în momentul în care dreptul Simeon L-a luat în braţe pe Pruncul Iisus, el L-a văzut cu ochii săi trupeşti pe Dumnezeu, Mântuitorul lumii. De asemenea, a arătat că dreptul Simeon a cerut de la Dumnezeu dezlegare sau eliberare de greutăţile bătrâneţilor, cu credinţa că trecerea sa prin moarte va fi o trecere la viaţa veşnică. „*În Evanghelie se spune că dreptul Simeon a cerut eliberare în pace de la Dumnezeu. «Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace» (Luca 2, 29). Moartea fizică, paşnică, pe care el o cere este o eliberare a sa de greutăţile bătrâneţii. Acatistul acestei sărbători mai precizează ceva important, şi anume că, în rugăciunea sa, dreptul Simeon nu cere doar ca el să moară liniştit, în pace, ci şi să treacă la viaţa veşnică. Această precizare este foarte importantă, deoarece pacea o are omul numai când se odihneşte în Dumnezeu, când sufletul său se odihneşte în iubirea veşnică sau eternă a lui Dumnezeu”,* a spus Preafericirea sa.

Făcând referire la profeţiile dreptului Simeon în momentul prezentării Pruncului Iisus la templul din Ierusalim, patriarhul României a reliefat că acestea ne arată că Domnul Iisus Hristos are o misiune de împlinit ca Mântuitor al lumii: *„Mesia, Unsul lui Dumnezeu, intră într-o lume a păcatului, a suferinţei şi a morţii şi El va birui păcatul prin sfinţenie şi moartea prin Înviere, va birui păcatul neascultării oamenilor de Dumnezeu prin ascultare smerită şi sfântă «până la moarte şi încă moarte pe cruce» (Filipeni 2, 8)".*

În continuare, Întâistătătorul Bisericii noastre a subliniat că dreptul Simeon L-a ţinut pe braţele sale pe Cel care ţine în mâinile Lui universul: *„Aici vedem marea taină a smereniei şi a iubirii milostive a Fiului lui Dumnezeu, care din iubire pentru oameni şi pentru mântuirea lor S-a făcut tocmai ceea ce iubea, adică Om. Dreptul Simeon bătrânul ţine în braţele lui pe Fiul Cel veşnic al lui Dumnezeu. El a văzut cu ochii fizici, trupeşti, ceea ce secole de-a rândul diferiţi proroci ai Vechiului Testament au văzut doar cu ochii sufleteşti, cu ochii duhovniceşti. Dreptul Simeon Îl întâmpină pe Prunc, iar Pruncul îl întâmpină pe dreptul Simeon, arătând astfel că vocaţia omului este comuniunea cu Dumnezeu în timp şi în veşnicie".*

Privitor la dreptul Simeon şi la proroociţa Ana, Preafericirea sa a precizat că ei reprezintă toate generaţiile care aşteptau venirea lui Mesia, însă nu într-un mod pasiv, ci prin rugăciune, post, citirea Sfintelor Scripturi, prin vieţuire sfântă şi în multe privegheri. *„În ei se concentrează cuvintele din Vechiul Testament: «Aşteptând am aşteptat pe Domnul» (Psalmul 39, 1). Această aşteptare activă prin post, prin rugăciune şi cu multă evlavie şi speranţă face din dreptul Simeon şi din proorociţa Ana dascăli ai credinţei, ai evlaviei, ai postului, ai rugăciunii şi ai aşteptării întru speranţă, ca făgăduinţele pe care Dumnezeu le face oamenilor să se împlinească, să devină o realitate",* a explicat patriarhul României.

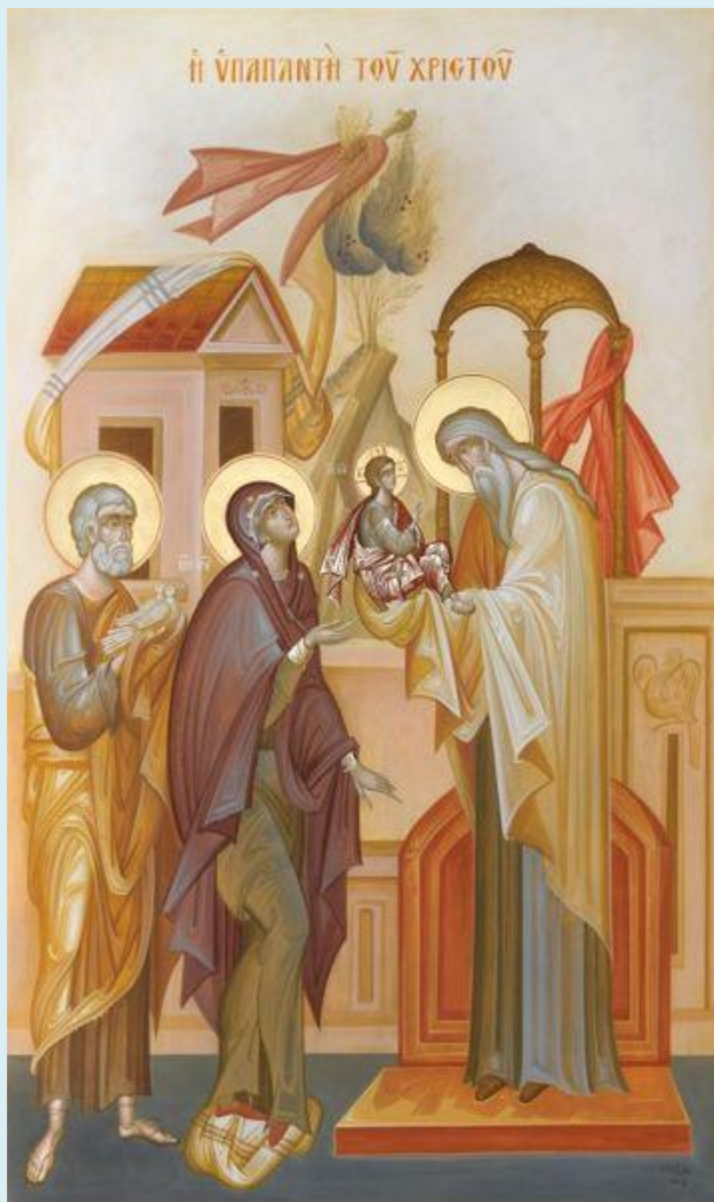
Preafericitul părinte patriarh Daniel a mai evidenţiat că praznicul Întâmpinării Domnului ne arată rostul vieţii omului credincios: *„Această reciprocă întâmpinare între Dumnezeu şi om se vede atunci când intrăm în biserică şi ne închinăm la icoana Mântuitorului Iisus Hristos şi la icoana Maicii Domnului. Suntem întâmpinaţi de Hristos în biserică prin Evanghelia Sa. De aceea, atunci când se citeşte Evanghelia, ne ridicăm în picioare, Îl întâmpinăm pe Hristos prezent în Evanghelie şi El ne întâmpină pe noi, dacă o ascultăm cu evlavie şi cu desăvârşită luare aminte. Ne întâmpină Hristos şi noi Îl întâmpinăm pe El prin toate rugăciunile Bisericii, prin împlinirea poruncilor Lui, dar mai ales prin împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Său (...). Întâmpinându-L cât mai des pe Hristos în această viaţă pământească, prin rugăciune, prin Sfintele Taine şi prin faptele bune, noi ne*

obişnuim să fim pururea cu Dumnezeu şi să simţim bucuria, pacea şi fericirea pe care au simţit-o dreptul Simeon şi prorociţa Ana când I-au întâmpinat pe Pruncul Iisus, pe Maica Domnului şi pe dreptul Iosif la templul din Ierusalim”.

La final, patriarhul României a precizat faptul că sărbătoarea Întâmpinării Domnului este menţionată încă din secolul al 4-lea de către Egeria, o femeie credincioasă din Occident, care a făcut un pelerinaj la Ierusalim între anii 382 şi 384 şi care a scris apoi un jurnal al pelerinajelor la Locurile Sfinte.

De asemenea, sărbătoarea mai este menţionată în scrierile Sfântului Chiril al Ierusalimului, precum şi într-o predică a Sfântului Ioan Gură de Aur de la sfârşitul secolului al 4-lea.

Maica Teodosia (Zorica) Lațcu: Poezie la Întâmpinarea Domnului - Sabia

N-ai înţeles slăvita proorocie:
O sabie îţi va străpunge sânul.

Priveşti zâmbind spre Simeon bătrânul.
Te-ntrebi în gând: Ce sabie să fie?

În fericirea Ta nevinovată,
Tu Maică azi în templu L-ai adus

Pe Cel ce Templul l-a sfinţit nespus,
Din veci cu dreapta Lui cea minunată.

Şi poate-asculţi cu frică şi uimire,
Cuvintele bătrânului prooroc,
Mirându-se de atâta dor şi foc,
Ce-ntâmpini tu în templu la venire.

Copilul L-ai lăsat doar o clipită,
În braţele slăbite de bătrân.

Iar dreptul Simeon a strâns la sân,
Cu foc aprins, comoara negrăită.
El ochii şi-i ridică-n rugăciune,
De viaţă vrea să fie izbăvit,
Căci iată azi în braţe a primit
Un Soare, care veşnic nu apune.

Tu Prea curată, Doamna noastră dulce,
Pe Pruncul tău cel Sfânt, adu-ni-L iar.

Să vii din nou cu El către altar,
Şi-n braţe să ni-L pui ca să se culce;
Fă să-L primim în inimi Prea Curată,
Şi-ntr-Însul izbăvire să aflăm,

Ca dreptul Simeon, noi să strigăm:
„Văzut-am mântuirea întrupată”
Şi ca bătrânului prooroc, şi nouă
Să ni-L aduci pe Pruncul mic şi sfânt,
Şi uită Doamnă, tainicul cuvânt,
Că sufletul ţi se va rupe-n două.

Calendar Ortodox: Întâmpinarea Domnului - istorie și semnificație© Sputnik / В. Робинов

15.02.2019

Creștinii Ortodocși din Moldova prăznuiesc astăzi pe stil vechi Întâmpinarea Domnului sau Stretenia, sărbătoare care ne amintește de momentul în care Hristos este adus la Templu din Ierusalim de Fecioara Maria și de Iosif pentru împlinirea rânduielilor Legii.

CHIȘINĂU, 14 feb - Sputnik. Creștinii din țara noastră sărbătoresc astăzi pe stil vechi Întâmpinarea Domnului, cunoscuta în popor și cu numele vechi slavon - Stretenia.

Creștinii cinstesc ziua în care Sfânta Fecioara Maria a mers la templul din Ierusalim, la 40 de zile dupa nașterea Domnului, pentru curățirea ei.

Dumnezeiescul Prunc a fost întâmpinat și ținut în brațe de dreptul Simeon. Tot astăzi, Biserica din Moldova sărbătorește Ziua Tineretului Ortodox.

Întâmpinarea Domnului la ortodocși și catolici

La ortodocși, sărbătoarea scoate în prim plan persoana dumnezeiescului Prunc si de aceea este numita Întâmpinarea Domnului, fiind trecută în rândul sărbătorilor închinate Mântuitorului, iar la catolici, în prim plan se aflã persoana Fecioarei Maria, care a venit la templu pentru curățirea ei, după Lege. De aceea, la ei sărbătoarea se numește curățirea Sfintei Marii și este o sărbătoare închinată Maicii Domnului.

Istoricul sărbătorii Întâmpinarea Domnului

Stretenia este prăznuită la 40 de zile de la nașterea lui Hristos, pe 2/15 februarie. Iisus Hristos este dus la Templu de Fecioara Maria și dreptul Iosif pentru împlinirea Legii, care prevedea ca orice întâi născut de parte bărbătească să fie afierosit lui Dumnezeu în a 40-a zi de la naștere. În acest moment se făcea și curățirea mamei. În Templu sunt întâmpinați de dreptul Simeon și proorocița Ana.

Potrivit Sfintei Tradiții, dreptul Simeon a făcut parte din traducătorii Pentateuhului din limba ebraică în greacă. În momentul în care a ajuns la textul "Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu", a înlocuit termenul ”fecioara” cu ”femeie”. Pentru necredința sa, Dumnezeu i-a făgăduit că nu o să moară până nu va vedea pe Mesia născut din Fecioară (Luca 2, 25-26).

Această sărbătoare a fost instituită la Roma de papa Gelasiu, în anul 494. Astfel, a fost înlocuită străvechea sărbătoare păgână a Lupercaliilor, de la începutul lui februarie, când aveau loc și procesiuni în jurul orașului cu făclii aprinse, în onoarea zeului Pan, supranumit și Lupercus, adică ucigătorul lupilor sau ocrotitorul turmelor împotriva lupilor.

În Răsărit Stretenia a fost introdusă în penultimul an al domniei împăratului Justin I (526) și s-a răspândit pe larg pe parcursul secolului VI, începând din anul 534, când împăratul Justinian a schimbat data sărbătorii de la 14/27 februarie la 2/15 februarie (cele 40 de zile fiind socotite de la 25 decembrie/7 ianuarie, noua dată a sărbătorii Nașterii Domnului).

Întâmpinarea Domnului - tradiția aducerii pruncilor la biserică, la 40 de zile după naștere

Aducerea Mântuitorului spre închinare a rămas ca exemplu și la noi, ca îndatorire a mamelor de a aduce pruncii la biserică, la patruzeci de zile după naștere, pentru molifta de curățire a lor și închinarea pruncilor la sfintele icoane. Mama care a

născut vine în biserică și în numele familiei aduce pe nou-născut ofrandă lui Dumnezeu, închinându-l la altar.

Obiceiuri populare de Întâmpinarea Domnului

În popor s-au păstrat obiceiuri, care de fapt sunt străine de învățătura Bisericii. Astfel, această zi mai este cunoscută cu numele de Ziua Ursului. Copiii erau unși cu grăsime de urs. Prin această practică se credea că puterea acestui animal era transmisă copiilor. Bolnavii de ”sperietoare” erau tratați în această zi prin afumare cu pșr de urs.

Potrivit credinței păgâne, dacă în această zi este soare, ursul iese din bârlog și, văzându-și umbra, se sperie și se retrage, prevestind astfel, prelungirea iernii cu încă 6 săptămâni. Iar în cazul în care în această zi cerul este înnorat, ursul nu-și poate vedea umbra și rămâne afară, prevestind slăbirea frigului și apropierea primăverii.

Întâmpinarea Domnului - 7 motive de prăznuire

2 februarie 2019

La 3 zile de la sărbătoarea celor trei Sfinți ierarhi şi la 40 de zile de la Nașterea Domnului, avem parte de prima sărbătoare a lunii februarie după calendarul nou, o zi de praznic împărătesc.

Sărbătoarea din 2/15 februarie, se referă la un pasaj al Noului Testament care ilustrează cum pruncul Iisus este adus, după 40 de zile de la Naştere, spre închinare, la templul din Ierusalim.

Cu această ocazie, Simeon (care fusese legat de Dumnezeu de mai bine de 3 secole să nu moară până ce nu Îl va vedea pe Mesia) şi proorociţa Ana, (o bătrână care vesteşte tuturor că Iisus este Dumnezeu, Cel care a făcut cerul şi pământul) fac profeţii legate de noua religie care va schimba lumea, creştinismul. Proorocița Ana este cinstită mâine, pe 3/16 feb.

Există mai multe semnificaţii ale sărbătorii

Iisus este Cel care a împlinit profeţiile Vechiului Testament, fiind iudeu (evreu) şi încununând drumul credinţei făcut de drepţii Vechiului Testament, completând Legea Veche cu Legea Nouă.

Azi, noi, creştinii ortodocşi, sărbătorim continuitatea credinţei. Pe de-o parte, credinţa drepţilor Vechiului Testament, iar pe de altă parte, credincioşia lui Dumnezeu faţă de poprul Său. Înainte însă de a aduce noua credinţă, Iisus S-a supus tradiţiilor

şi obiceiurile Vechiului Testament. Pentru mărturisirea acestui adevăr, a fost ucis cu pietre Sfântul Ştefan, întâiul mucenic al creştinismului.

Iisus Hristos este numit de Simeon lumina ce risipeşte întunericul: „Acum slobozeşte [eliberează] pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău, Israel“ (Luca 2, 29-32).

Simeon mărturiseşte că Îl recunoaşte pe Iisus Hristos ca Cel care va risipi moartea păcatului prin sfărâmarea porţilor iadului. Până la moartea lui Hristos, adică în 33 e.n., toate sufletele, inclusiv ale drepţilor, ajungeau direct în iad, pe când în Rai nu erau suflete (Vechiul Testament ne spune că singurii care au fost luaţi de Domnul de pe Pământ cât încă erau în viaţă sunt Ilie şi Enoh, care nu au murit niciodată - şi care se vor întoarce pe Pământ în timpul Apocalipsei).

Odată cu moartea lui Hristos, sufletele oamenilor care mureau erau (şi sunt, în continuare) cercetate şi, în funcţie de starea în care se găseau şi faptele pe care le-au făcut în viaţă, pot ajunge în Rai sau în iad, după judecata particulară.

Astăzi sărbătorim Taina Sfintei Împărtăşanii, întrucât creştinii au accesul la o împărtăşire cu Trupul şi Sângele Mântuitorului, nu doar una în chip simbolic, aşa cum i s-a întâmplat lui Simeon. Hristos, prin întrupare, a căpătat fire omenească şi a fost ispitit, dar a rezistat ispitei. Prin împărtăşirea cu El, primim şi noi ajutor în a înfrânge ispitele.

Astăzi sărbătorim chipul lui Hristos în fiecare om. A înâmpina pe cineva înseamnă a vedea adâncul celui pe care îl întâmpini. Conform tradiţiei ortodoxe, în sufletul fiecărui om, se regăseşte într-o formă sau alta, mai mult sau mai puţin, chipul lui Hristos. Mai multe despre această semnificaţie şi nu numai, citeşte în predica aceasta.

Maria, Maica Domnului, este un exemplu, ca femeie, pentru regula de a respecta cele 40 de zile înainte de a intra în biserică.

Tot în această zi cinstim icoana Maicii Domnului numita „Îmblânzirea inimilor împietrite” sau „Profeţia lui Simeon„.

Aici Maica Domnului apare fără Pruncul Iisus și cu șapte săbii care-i străpung pieptul: trei din partea stângă, trei din dreapta și una de jos. O icoană asemănătoare

numită „Cele șapte săbii” (sărbătorită în 13 august) înfățișează trei săbii din stânga și patru din dreapta.

Icoana „Profeția lui Simeon” simbolizează împlinirea profeției de către dreptul Simeon și anume: „și prin sufletul tău va trece sabie .” (Luca 2:35).

Tot astăzi se sărbătoreşte minunea istorică petrecută de această zi, pe vremea împăratului Iustinian - vezi mai jos detalii.

Din sinaxar citire

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului este una din cele mai vechi sărbători religioase creştine. Noi avem slujbe închinate acestei sărbători, întocmite de Sfinții ierarhi Metodie din Patara (312), Chiril al Ierusalimului (360), Grigorie Teologul (389), Amfilohie din Iconium (394), Grigore de Nyssa (400) şi Ioan Hrisostom (407). În ciuda originilor sale antice, această sărbătoare nu a fost prăznuită atât de fastuos decât din sec. al VI-lea, când a început să fie sărbătorită şi la Roma.

În anul 528, în timpul împăratului Iustinian, un cutremur mare a ucis mulți oameni în Antiohia. După această nenorocire au mai venit și altele: în 541 a izbucnit o epidemie de ciumă groaznică în Constantinopol, omorând mii de oameni în fiecare zi. În această perioadă de mari suferințe au început să se facă slujbe speciale (litii) de izbăvire de rău, mai ales în timpul sărbătorii Întâmpinarea Domnului și ciuma a încetat.

Astfel, pentru a da slavă lui Dumnezeu, Biserica a ridicat la un rang mai înalt această sărbătoare.

Mai mulți imnografi ai Bisericii au împodobit această sărbătoare cu imnurile lor: Sfântul Andrei Criteanul în sec. al VII-lea, Sfântul Cosma episcopul Maiumei, Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Gherman patriarhul Constantinopolului în sec. al VIII-lea și Sfântul Iosif, arhiepiscopul Tesalonicului în sec. al IX-lea.

Cugetare a Sfântului ierarh Nicolae Velimirovici

Ce mare este în ceruri slava Sfântului și dreptului Simeon, cel care în brațele sale pe Pruncul Iisus L-a primit! Ea se vede dintr-un eveniment din viața Sfântului Petru Athonitul, care se sărbătorește la 12 iunie.

Fiind comandant de oști, Petru a fost luat prizonier și aruncat în temniță în cetatea Samara de pe malul râului Eufrat. Suferind în temniţă, Petru se ruga cu lacrimi Sfântului Nicolae să-L roage pe Dumnezeu să-l scape de acolo, făgăduind că îşi va dărui după aceea toată viaţa lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae i s-a înfăţişat în vedenie şi i-a spus că deşi el duce rugăciunea lui la Dumnezeu, Dumnezeu nu i-o împlineşte, pentru că altă dată la greu a mai făcut această făgăduinţă şi nu şi-a ţinut-o. Apoi Sfântul Nicolae l-a sfătuit pe Petru să se roage Sfântului şi dreptului Simeon care este foarte ascultat înaintea lui Dumnezeu, aflându-se aproape de Tronul Lui, împreună cu Preasfânta Fecioară şi cu Sfântul Ioan Botezătorul.

Petru a ascultat şi a început să se roage Sfântului şi dreptului Simeon. Atunci din nou i-a apărut Sfântul Nicolae, împreună cu dreptul Simeon, dar nu în vedenie, ci aievea. Petru l-a văzut pe dreptul Simeon în slavă mare, cu faţa strălucitoare şi îmbrăcat în hainele preoţeşti ale Vechiului Testament, purtând în mână un toiag de aur.

Dreptul Simeon l-a întrebat pe Petru: Voieşti să-ţi împlineşti făgăduinţa şi să te faci monah?

La aceasta, Petru a răspuns: Voiesc, Stăpâne, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Sfântul Simeon atunci a atins lanţurile lui Petru cu toiagul său şi ele s-au topit ca ceara. Deschizând uşa temniţei, sfântul l-a scos pe Petru afară.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, "Proloagele de la Ohrida", vol. I, Editura Cartea Ortodoxă, Editura Egumenţa, 2005)

Pr. Eugeniu Rogoti - Împlinirea aşteptării omenirii

Astăzi, Biserica prăznuieşte Întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos la Templul din Ierusalim de către dreptul Simeon. Preot bătrân care aştepta venirea lui Mesia, Simeon a recunoscut în micul Prunc, adus de Maica Domnului, pe Izbăvitorul neamului omenesc şi I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru că a fost binecuvântat să ajungă în aceste zile.

Despre acest eveniment ne relatează Sfântul Luca în Evanghelia pe care i-a adresat-o lui Teofil, cel care crezuse în Hristos şi avea nevoie, ca şi noi, de cuvinte de întărire pentru credinţa care creştea în inima lui.

După ce vorbeşte despre zămislirea şi naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, zămislirea minunată şi naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântul evanghelist Luca descrie prezentarea la Templu, la vârsta de patruzeci de zile, conform legiuirilor mozaice, a Pruncului care avea să mântuiască neamul omenesc.

Împlinirea Legii cu Împlinitorul ei

În capitolul 12 de la Levitic se spune: „După ce se vor împlini zilele curăţirii ei [femeii] pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotului la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau o turturică, jertfă pentru păcat”. Vrând

să împlinească toată legea neamului său, Dreptul Iosif a dus Pruncul, împreună cu mama Lui, la Templul din Ierusalim pentru a-L prezenta înaintea lui Dumnezeu şi, prin jertfa adusă, să-L răscumpere şi să poată fi luat acasă.

După ce venise la Betleem, să se înscrie la recensământ în cetatea sa natală, acolo unde nu mai găsise loc de cazare, din cauza multor migranţi care plecaseră ca şi el în căutarea unui alt loc de trai, Iosif tâmplarul a reuşit să se adăpostească, în mare grabă, pentru că „venise sorocul”, într-un staul de animale. Acolo, în staul, au fost îndrumaţi păstorii de către îngeri, acolo, în cetate, mai târziu, erau îndrumaţi şi magii de la Răsărit. Numai că magii au întârziat şi steaua pe care o urmăreau a dispărut. Ei trebuia să facă altceva: să meargă la Irod. Chiar dacă pare cumplit acest lucru, magii au provocat, fără să vrea, mânia regelui care se credea cel mai vrednic urmaş al lui David care, ca şi Solomon, a reconstruit Templul din Ierusalim. Cu siguranţă că ei îşi imaginau că Irod se va bucura de faptul că la el în regat urmează să se nască unul dintre cei mai mari Împăraţi, dar nu a fost să fie aşa!

Între timp însă, Dreptul Iosif a găsit, cu siguranţă, o căsuţă în care să stea mai confortabil cu familia sa şi a chemat un preot ca să taie Pruncul împrejur, punându-I numele Iisus, după porunca îngerului, iar în a patruzecea zi de la naştere, împreună cu Maria, a mers la Templu ca să împlinească cele poruncite de Legea lui Moise.

La Templu, ei au parte de o surpriză: în loc să fie trataţi ca orice altă familie care vine cu copilul şi jertfa pe care o aduc, iar după aceea să plece spre casă, ei sunt primiţi de un venerabil preot, care le vorbeşte lucruri de neînţeles, iar o femeie care se afla acolo începe să prorocească despre micul Prunc.

Vederea dreptului Simeon

Dreptul Simeon era un bătrân preot care aştepta venirea lui Mesia. Toţi aşteptau venirea lui Mesia, pentru că Mesia înseamnă „unsul Domnului”, şi astfel erau regii care puteau făuri din nou marele regat al lui David. Tocmai de aceea mulţi Îl supranumeau pe Iisus ulterior „fiul lui David”, mai ales cei care voiau să fie vindecaţi.

Venirea acestuia era prezisă de proroci şi oamenii o doreau mai ales în vremurile în care ţara le era ocupată de străini, cum era şi atunci. Simeon vede în micuţul Prunc pe Cel care, prin care şi pentru care a fost zidit Universul şi tot ceea ce este în el.

Simeon este singurul din tot Templul care înţelege în ansamblu ceea ce se întâmplă.

Prorociţa Ana are, de asemenea, străfulgerări, prevestind celor din curtea Templului ce avea să facă acel Prunc.

Probabil că cei care erau în jur sau familia Pruncului nu au înţeles atunci ceea ce au spus cei doi proroci, mânaţi de Duhul Sfânt. Mai târziu, abia după ce se vor fi întâmplat toate cu Iisus din Nazaret şi când vor fi trecut chiar multe decenii de la Înălţarea Sa, ucenicii au înţeles toate, iar Maica Domnului i-a povestit lui Luca cele întâmplate odinioară.

Atunci însă, toţi erau înmărmuriţi şi nu ştiau ce să zică. Au plecat acasă, fără să înţeleagă de ce le-au vorbit astfel cei din Templu, şi şi-au continuat viaţa liniştiţi.

Evanghelistul Luca relatează după aceea vizita la Ierusalim a familiei lui Iisus, pe când El avea doisprezece ani şi când s-au petrecut, din nou, lucruri greu de înţeles, dar care au fost desluşite mai târziu.

Praznicul care adevereşte omenitatea lui Hristos

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului nostru Iisus Hristos de către Dreptul Simeon a apărut la Ierusalim şi a fost aşezată în calendarul Bisericii în secolul al IV-lea. Iniţial, aceasta nu a fost de sine stătătoare, ci era sărbătoarea care încheia praznicul Teofaniei, ce ţinea patruzeci de zile. Despre aceasta vorbeşte, în memoriile sale, pelerina Egeria, care a vizitat Locurile Sfinte în secolul al IV-lea.

Tendinţa de înmulţire a sărbătorilor dedicate evenimentelor din viaţa pământească a Mântuitorului a apărut mai ales ca o contrapondere la erezia monofizită, care spunea că Iisus Hristos nu ar fi rămas şi om după Întrupare, ci doar Dumnezeu. Sinodul Ecumenic de la Calcedon din anul 451 condamnă această erezie.

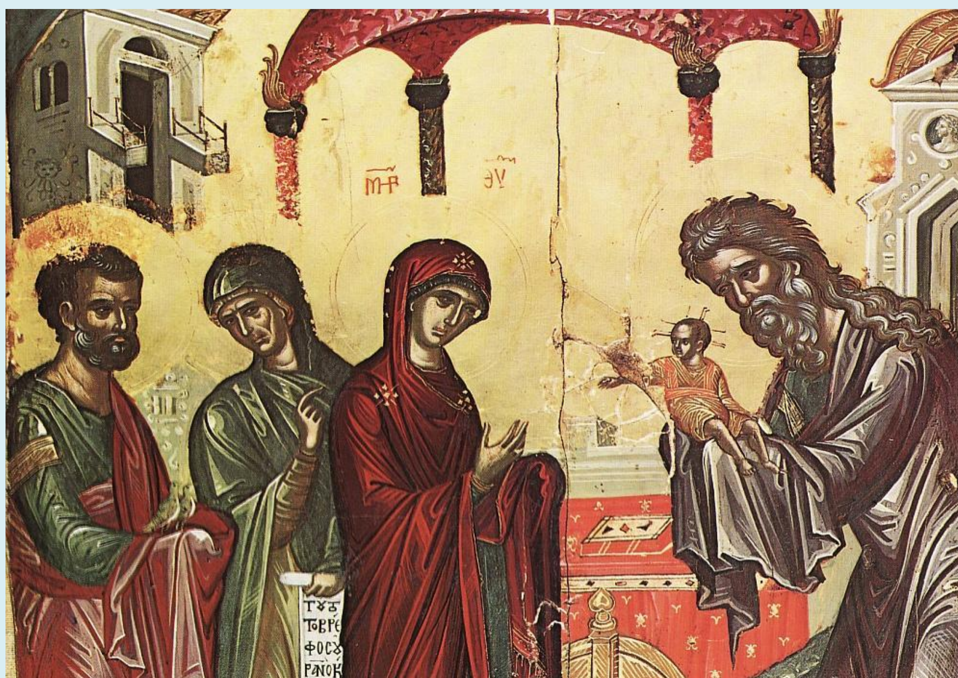
Praznicul Întâmpinării Domnului apare de sine stătător mai întâi în Biserica din Roma, la sfârşitul celui de-al V-lea veac, iar la Constantinopol, la începutul celui de-al VI-lea.

Deşi este praznic împărătesc, acesta are ţinere mai mică decât celelalte şi se aseamănă cu praznicele închinate Maicii Domnului, pentru că unul din personajele evenimentului este Fecioara Maria. De aceea şi veşmintele cu care se îmbracă preoţii la acest praznic sunt tradiţional albastre, în cinstea Maicii Domnului.

Odovania sau încheierea praznicului poate să nu fie întotdeauna după şapte zile, aşa cum se întâmplă de obicei la praznicele împărăteşti, pentru că sărbătoarea uneori cade în perioada liturgică a Triodului. De aceea, în Mineiul pe luna februarie sunt multe capete (îndrumări) ale lui Marcu, unde se explică felul în care trebuie combinată slujba praznicului cu cea a Triodului.

A doua zi după praznic se sărbătoresc celelalte persoane implicate în eveniment, şi anume Sfântul şi dreptul Simeon şi Sfânta prorociţă Ana.

Dr. Ioan Dumitru Popoiu - Evanghelia de Duminică - Doar ochii sfinți văd mântuirea

Duminica a 17-a după Rusalii, Întâmpinarea Domnului (Luca 2, 22-40)

Primele trei praznice ale anului, Tăierea Împrejur a Domnului (1 ianuarie), Botezul Său la Iordan de către Sfântul Ioan (6 ianuarie) și Întâmpinarea sa de către drepții Simeon și Ana la Templu (2 februarie), sunt momente ale activității pământești a lui Hristos prin care Biserica pune înaintea creștinilor o virtute foarte prețuită: aceea a respectării rânduielii.

Sfântul apostol Pavel spunea că Hristos s-a „născut sub lege ca pe cei de sub lege să îi mântuiască" (Galateni 4, 4). Astfel, părinții Domnului au respectat rânduiala iudaică de a pune la opt zile numele pruncului, odată cu rânduiala tăierii împrejur (Luca 2, 21), precum și pe aceea de a aduce la templu pe primul născut de parte bărbătească (Luca 2, 22), iar mai târziu, la vârsta maturității, Însuși Domnul, fără necesitatea formală, vine la Ioan să se boteze, „că așa se cuvine nouă ca să împlinim toată dreptatea" (Matei 3, 15).

Rolul închinării celui întâi născut

Potrivit tradiției iudaice, pruncul de parte bărbătească „ce deschide pântecele", cum spune o cântare a praznicului, adică întâiul născut al unei familii, nu era „pro-

prietatea” părinților, ci aparținea de drept lui Dumnezeu și de aceea, pentru a putea rămâne în sânul familiei, trebuia „răscumpărat” printr-o jertfă sângeroasă. La fel se întâmpla și cu primul născut dintr-un animal curat, care era adus lui Dumnezeu ca jertfă, precum și cu primele roade, sau „prinoasele”.

Această viziune asupra creației nu este întru totul respectată azi, fiindcă noi nu mai aducem jertfe sângeroase, din moment ce a avut loc jertfa unică și veșnic răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu. Dar ea arată cât de important era locul lui Dumnezeu în viața iudeilor din Antichitate.

Ba până în zorii epocii moderne exista îndeosebi în Occident tradiția ca unul dintre copiii născuți într-o familie să fie încredințat încă din pruncie vieții bisericești consacrate, devenind „rugător” pentru întregul neam.

De această rânduială au făcut uz și Ioachim și Ana, ei încredințând templului o fiică.

Iar aceeași lege au ținut-o și Fecioara Maria împreună cu dreptul Iosif, atunci când au venit la templu, la 40 de zile de la Nașterea Domnului, spre a-L închina, răscumpărându-L prin jertfa unor animale, simbolizând puritatea și fidelitatea: porumbelul sau turtureaua. Nimeni nu îi obliga formal să respecte această rânduială religioasă, însă pentru oamenii credincioși există întotdeauna simțul evlaviei și al dorinței de a-I da lui Dumnezeu locul cuvenit.

Așteptarea și prorocia

Dar, ajunși la templu, Maria și Iosif nu sunt întâmpinați de preoții templului, sau cel puțin evanghelistul nu ne spune nimic despre aceasta, ci de Simeon, un proroc înaintat în vârstă, care primise de la Dumnezeu încredințare că nu va muri până nu va vedea mântuirea promisă lui Israel.

Tradiția creștină spune despre acesta că se îndoise de prorocia nașterii din Fecioară (Isaia 7, 14) atunci când a tradus Scriptura și tocmai de aceea a trăit aproape trei sute de ani ca să vadă „mângâierea lui Israel”, care coincidea cu împlinirea prorociei odinioară contestate de el. Evanghelia ne mai arată că „Duhul lui Dumnezeu era asupra lui”, așa că a fost înștiințat la momentul potrivit ca să vină la templu. Am putea spune că nu el l-a întâmpinat pe Domnul la porțile locașului, ci că Dumnezeu l-a invitat la întâlnire, printr-o descoperire divină. Însă așteptarea lui Simeon nu avea loc oricum, ci în duh de rugăciune și slavă adusă lui Dumnezeu,

totodată binecuvântându-i pe oamenii prin care Dumnezeu Își împlinește cuvântul dat.

Tocmai de aceea împlinirea profeției e marcată de Simeon prin rugăciunea „Acum slobozeşte”, care a rămas în cultul Bisericii, citindu-se la fiecare Vecernie, în amintirea celui care a văzut cu ochii săi mântuirea. Imnul lui Simeon lărgeşte semantica tradițională a termenului „Mesia”, care este atât „Unsul”, cât și „slava” lui Israel, dar totodată „Lumina” ce cheamă toate popoarele la descoperire, adică la ieșirea din întuneric și la mântuire.

Cântarea lui Simeon e continuată de o prorocie „privată”, pe care bătrânul o face Maicii Domnului. Din aceasta aflăm că, deși Mântuitor al neamurilor, Pruncul Iisus va fi semn spre împotrivire, iar mulți din poporul ales vor cădea, necrezând în El, în timp ce alții se vor ridica. Chiar mai mult, suferințele îndurate de Hristos vor trece prin sufletul Maicii Sale ca o sabie, fiindcă prin acea înțepătură dureroasă care urma să fie moartea Sa pe Cruce se vor descoperi „gândurile din multe inimi”. Experiența durerii mamei în fața chinurilor Fiului ei o face pe Maica Domnului să devină adânc compătimitoare față de fiecare dintre noi, părtașă durerilor și neputințelor noastre și, tocmai de aceea, mângâietoare și ajutătoare tuturor.

Evanghelistul amintește și de văduva Ana, înaintată în vârstă în slujba Templului, care și ea a fost mișcată de Dumnezeu spre a participa la acest moment al primei veniri a Pruncului Mântuitor în locașul Tatălui. Rolul ei în finalul acestui pasaj biblic este acela de a întări adevărul vedeniei lui Simeon și de a proroci pe Mesia tuturor celor care Îl așteptau să vină, mai ales celor statornici în credință până la bătrânețe.

Viața sfântă, temei al legăturii omului cu Dumnezeu

Dacă despre Simeon se spune că era drept și temător de Dumnezeu, despre Ana aflăm că trăia în post și rugăciuni, nedepărtându-se de templu. Așadar, darul profeției și cel al comunicării cu Duhul lui Dumnezeu au întotdeauna ceva în comun cu un stil de viață aparte, în care se cultivă dreptatea, frica de Dumnezeu, asceza și statornicia. De aceleași virtuți se făceau părtași cu siguranță la fel de mult Dreptul Iosif și Maica Domnului și, cu toate acestea, la auzul profeției lui Simeon, ei s-au mirat. Aceasta înseamnă că viața în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu nu înseamnă automat cunoașterea tuturor tainelor divine, vederea viitorului ori familiaritatea cu cele sfinte în așa măsură, încât uimirea, surprinderea să dispară. Oamenilor sfinți nu că Dumnezeu nu le descoperă toate ale Sale, ci mai degrabă El le arată cele care le sunt de folos, iar ei nu caută cu înverșunare semne, minuni,

revelări misterioase, ci, dimpotrivă, așteaptă cu răbdare și pace glasul Domnului. Un indiciu și însoțitor al sfințeniei este și discreția, proprie lui Simeon și Anei: despre ei nu se mai vorbește nicăieri în Scripturi, nici înainte și nici după acest episod.

Dacă drepții Simeon și Ana ne sunt dați pildă în slujirea Domnului cu statornicie, de-a lungul unei întregi vieți, Dumnezeu ne este înfățișat de evanghelist în credincioșia Sa: în aceea că Își ține cuvântul dat și trimite pe Fiul Său în lume, care urmează să răscumpere întreaga umanitate, respectând totodată și legământul încheiat cu poporul Său în cele mai mici detalii, precum ritualurile tăierii împrejur, prezentării la templu, răscumpărării prin ofrande. Dintr-o altă perspectivă, de la Simeon și Ana învățăm să fim prezenți atunci când Dumnezeu ne cheamă: ei nu au întârziat atunci când au primit încredințare de la Duhul că urmează să se întâlnească cu Mesia. Iar pentru că limba română permite și un astfel de înțeles, putem spune că Întâmpinarea Domnului nu înseamnă doar că cei doi bătrâni drepți L-au întâmpinat pe Domnul, ci și că, invers, Domnul i-a întâmpinat, pe treptele sanctuarului sfânt, pe cei doi slujitori aflați la apusul vieții pământești, dezlegându-i în pace de îndatoririle împlinite cu fidelitate.

Lect. dr. Alexandru Mihăilă - De ce femeia care naşte ar deveni „necurată“?

În Luca 2:22, se relatează cum la împlinirea “***zilelor curăţirii lor după Legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului***”. În v. 24 se precizează că trebuie date ca jertfă: “***o pereche de turturele sau doi pui de porumbei***”.

Dar despre ce jertfă este vorba?

Trimiterea se face la Levitic 12, în care este prevăzută curăţirea femeii după naştere. “***Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Dacă femeia va zămisli şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile, cum e necurată şi în zilele regulei ei. Iar în ziua a opta se va tăia pruncul împrejur. Femeia să mai şadă treizeci şi trei de zile şi să se curăţe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă, şi la locaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curăţirii ei***” (12:2-4).

La finalul celor 40 de zile de la naştere, femeia trebuia să aducă jertfă ardere de tot (holocaust) un miel de un an şi jertfă pentru păcat (ebr.*hatta't*) un pui de porumbel sau o turturică (v. 6). Dacă persoana era săracă (literalmente “nu-i va da mâna” – v. 8), putea aduce în loc de miel tot un pui de porumbel sau o turturea. Acesta a fost chiar cazul Maicii Domnului (cf. Luca 2:24). S-ar înţelege apoi că abia prin aducerea jertfei femeia se curăţea: “***Preotul va înfăţişa acestea înaintea Domnului şi o va curăţi şi curată va fi de curgerea sângelui ei***” (Levitic 12:7).

Păcatul şi slăbiciunea

O primă întrebare care se pune este ***cum de naşterea produce necurăţie, dacă Dumnezeu binecuvântează înmulţirea oamenilor*** (Facere 1:28; 9:1)***?*** Faptul de a muri lipsit de copii însemna de altfel pedeapsa divină pentru păcate grave (cf. Levitic 20:20-21).

Dacă citim însă textul mai atent, observăm că se oferă explicaţii pentru starea de necurăţie. Lăuza este necurată ca la menstruaţie ("***cum e necurată în zilele regulei ei***" – Levitic 12:2). Nu este vorba aşadar de un păcat cu voie, ci de o slăbiciune a firii omeneşti care a devenit însă obişnuinţă. Trebuie aici precizat că termenul "păcat" (*hatta't*) are în limba ebraică o conotaţie ce depăşeşte sfera pur morală. În Judecători 20:16 se spune despre bărbaţii aleşi dintre fiii lui Veniamin din Gibeea că "toţi aceştia, aruncând o piatră cu praştia, puteau să ochească un fir de păr şi nu dădeau greş (*we-lo' yahati'*)" (Biblia lui Cornilescu), pentru "a da greş" folosindu-se *hiphil*-ul verbului hata'. De altfel şi în greacă, *hamartia* "păcat", vine de la verbul *hamartano*, care înseamnă "a rata ţinta".

Hatta't înseamnă deci "neizbândă", "eşec", fiind mai aproape de noţiunea de slăbiciune decât alţi termeni care denumesc păcatul ca pe ceva voit. *Peşa'* de exemplu înseamnă "răzvrătire", aşa cum se vede din 4 Regi 1:1: "După moartea lui Ahab, Moabul s-a răzvrătit (*wayyiphşa'*) împotriva lui Israel", ceea ce evidenţiază conştientizarea şi asumarea voită (cf. Alex Luc, "Hata'", în: Willem A. VanGemeren (ed.), *New International Dictionary of Old Testament Theology and Exegesis*, Zondervan, Grand Rapids, 1997, vol. 2, p. 88). Aş pune în paralel aceasta cu Iov 4:18: "Dacă El nu Se încrede în slujitorii Săi şi dacă găseşte vină (ebr. *tohola*) chiar îngerilor Săi". Termenul *tohola* apare doar aici, fiind greu de interpretat, dar se pare că se înrudeşte cu arabul *wahila*, "a face o greşeală, a rata". Îngerii nu păcătuiesc, dar nu sunt nici perfecţi ca Dumnezeu.

În urma celor discutate mai sus, observăm că atunci când întâlnim termenul "păcat" trebuie să verificăm dacă este vorba de o transgresiune, de o răzvrătire (apropiat de*peşa'*) sau contextul ar sugera dimpotrivă doar o nereuşită, o slăbiciune sau o eroare. Femeia lăuză devine aşadar necurată (*tame'a*) nu în sensul unui păcat cu voie, ci asemănător necurăţiei (*nidda*) menstruaţiei ca urmare a slăbiciunii organismului.

Necurăţia şi curăţirea

Putem însă împinge lucrurile şi mai departe: ne punem întrebarea care este sursa necurăţiei? Să fie oare curgerea sângelui în sine? Trebuie aici să ne aducem aminte de o chestiune pe care am mai discutat-o, în legătură cu sacrificiul vacii roşii.

Există şi necurăţie produsă de un obiect foarte sfânt, caz în care sursa necurăţiei nu stă în obiectul atins, ci în actul atingerii. În Mişna, tratatul Yadayim 4:6, se arată că existau discuţii între saduchei şi farisei cu privire la faptul că sfinţenia cărţilor canonice producea necurăţia mâinilor (Jacob Neusner, *The Mishna. A New Translation*, Yale University Press, New Haven, 1988, p. 1130). Exemplul de mai sus ne ajută să înţelegem că nu neapărat un obiect care produce necurăţie este în sine necurat. Necurăţia poate proveni din atingerea lui, el în sine fiind sfânt. Ca atunci când, dacă am da buzna în Sfântul Altar, ne agonisim păcat, nu pentru că altarul e necurat, ci pentru că am intrat nepregătiţi, fără binecuvântare!

Interesant că perioada necurăţiei depinde de copilul născut: dacă e băiat starea de necurăţie durează 40 de zile (7 + 33 – cf. Levitic 12:2-4), dar dacă e fată durează dublu, 80 de zile (14 + 66 – cf. Levitic 12:5). ***Să fie aceasta o dovadă că femeia îi este inferioară din punct de vedere cultic bărbatului?***

Dacă recurgem însă la textul original, lucrurile devin mai complexe. Şi în ebraică, şi în greacă se spune despre femeia lăuză că este necurată (ebr. *tame'a*, gr. *akathartos)*doar în prima parte (7 zile la naşterea unui băiat şi 14 la naşterea unei fete – Levitic 12:2). După această perioadă iniţială urmează la băiat tăierea împrejur în ziua a opta (v. 3). În cealaltă perioadă, vreme de 33 sau 66 de zile, femeia "şade în sângele curăţirii" (ebr. *bidmey tohora* în v. 4 sau *'al demey tohora* în v. 5). Nu se mai foloseşte termenul "necurată", ci dimpotrivă se vorbeşte de "curăţire", ceea ce ne arată că se află în plin proces de curăţire, înainte chiar de aducerea jertfei de păcat. Traducătorii greci au fost oarecum debusolaţi de sintagma "sângele curăţirii" şi au tradus prin *en haimati akatharto autes*, înţelegând că femeia va sta încă "în sângele ei necurat".

Totuşi, prezenţa substantivului *tohora*, "curăţire" în textul ebraic, ne arată că această perioadă de după săptămâna iniţială deja devine una de curăţire. Biblia Sinodală traduce parafrazat, dar corect ca idee generală: "Să se cureţe de sângele său". Ea încă nu este curată, dovadă că nu se poate atinge ce lucruri sfinte şi nici nu poate intra în sanctuar (Levitic 12:4). Dar este în proces de curăţire, realitate probată de numirea celor 40 sau 80 de zile "zilele curăţirii ei" (*yemey tohorah*). După Talmudul babilonian, tratatul Hullin 31a, femeia are după săptămâna iniţială acces la sfera casnică, de exemplu la bărbatul ei (Jacob Milgrom, *Leviticus* 1-16, Yale University Press, New Haven / London, 1991, AB 3, pp. 749-750). Ea va aduce jertfa de păcat după împlinirea acestor zile de curăţire, deci curăţirea nu este adusă doar de jertfă, ci de trecerea perioadei respective.

Înţelegem aşadar că aducerea jertfei de păcat nu presupune automat existenţa unui păcat anterior. Nici naşterea, nici perioada de lehuzie nu înseamnă ceva păcătos. Ca să înţelegem mai bine semnificaţia trebuie să discutăm puţin despre mentalitatea sacerdotală ebraică.

Ierarhia participării la sfinţenie

Pentru redactorii sacerdotali ai Pentateuhului, cosmosul era imaginat ca o ierarhie a participării la sfinţenia divină. Având în centru sanctuarul, Cortul Sfânt, lumea se configura într-o gradaţie concentrică a sfinţeniei. Nu avem spaţiul să detaliem şi să analizăm cercurile sistemului, dar este necesar să observăm că un cerc foarte important privea apartenenţa la obştea sfântă (*qehal Yahwe*). După Deuteronom 23:1, cei cu defecte fizice nu puteau face parte din obştea sacră ("scopitul şi famenul"). A fi famen (castrat) nu însemna a fi păcătos, dar aparţineai unui cerc inferior faţă de cel al "adunării lui Iahve". În Isaia 52:1 se insistă că cel netăiat împrejur nu poate intra în sanctuar ca şi cel necurat ("Ierusalime, cetate sfântă! Că nu va mai intra în tine cel netăiat împrejur şi cel necurat!").

Femeia lăuză, având un corp slăbit după naştere, ca şi cea aflată la menstruaţie, aparţine unei sfere inferioare, deşi nu are prin aceasta nici un păcat. Ea va fi reintegrată treptat: după şapte zile (sau 14) în sfera casnică, după 33 de zile (sau 66) în sfera cultică. Rolul jertfei de păcat este mai degrabă acela de a marca intrarea în starea de deplinătate cultică.

Pe de altă parte, în mentalitatea sacerdotală ebraică, masculinul se află într-un cerc superior faţă de feminin în ierarhia participării la sacralitate. Nu înseamnă inferioritate; de altfel, după redactorul sacerdotal, "masculinul şi femininul" reprezintă deopotrivă chipul lui Dumnezeu (Facere 1:26-27), concept-cheie în teologia sacerdotală. Însă bărbatul este inclus într-un cerc mai apropiat de sacru decât femeia: dovadă că preoţii Vechiului Testament nu pot fi decât bărbaţi sau că există diferenţă de preţ la afierosirea pentru Domnul (o femeie puţin peste jumătate sau chiar jumătate din preţul unui bărbat în Levitic 27:2-7).

Aceste observaţii ne înlesnesc şi înţelegerea pasajului din Luca 2:22, care menţionează împlinirea zilelor curăţirii lor (*hemerai tou katharismou auton*). S-ar înţelege că procesul de curăţire se referă şi la Maica Domnului şi la Pruncul Hristos. Alte manuscrise au însă autes, ca şi cum curăţirea s-ar aplica doar la Maica Domnului, iar, în fine, altele au autou, ca şi cum s-ar referi la Hristos (I. Howard Marshall, *The Gospel of Luke*, The Paternoster Press, Eerdmans, Grand Rapids, 1978, NIGTC 3, p. 116). În contextul celor deja discutate, se poate înţelege că actul

curăţirii i-a privit pe amândoi, pe Maica Domnului şi pe Hristos, dar nu ca o curăţire de păcat, ci ca un act de intrare din starea de slăbiciune a firii la starea de deplinătate a participării cultice.

Radu Alexandru - Imnul Întâmpinării Domnului - Nu pricep, Curată

Imnul "Nu pricep, Curată", cântat la Utrenia Întâmpinării Domnului, constituie, alături de Prohodul Mântuitorului, una dintre cele mai cunoscute şi îndrăgite cântări de cult din bisericile noastre. Popularitatea aparte a celor două imne poate fi înţeleasă din două perspective, teologică şi muzicală, ce se întrepătrund.

Pe de-o parte, fiecare din ele este purtătoarea unui mesaj teologic aparte, în cazul de faţă, al teologiei praznicului Întâmpinării Domnului. Pe de alta, cele două imne au în comun faptul de a fi singurele cântări traduse din limba greacă, general cunoscute, ce păstrează fidel metrica (numărul silabelor şi poziţia accentelor) originalului. Acest fapt face ca fiecare stih al cântării să poată fi uşor de învăţat şi interpretat.

"Nu pricep, Curată": semnificaţii teologice

Praznicul Întâmpinării Domnului, sărbătorit pe 2 februarie, ne face părtaşi acelui eveniment biblic în care Sfânta Fecioară Maria, conformându-se Legii (Lev. XII, 8), a mers la templul din Ierusalim, la 40 de zile după naşterea Domnului, pentru

curăţirea ei. Pruncul Hristos a fost întâmpinat şi ţinut în braţe de bătrânul şi dreptul Simeon (Luca II, 22).

În general, imnografia acestui praznic, şi îndeosebi cântarea "Nu pricep, Curată”, subliniază faptul că Mântuitorul Iisus Hristos este vestit în templul din Ierusalim ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel mult-aşteptat. Mântuitorul Iisus Hristos, numit odinioară Cel vechi de zile, vine ca un "Prunc tânăr", cu o putere de a înnoi nu numai legea veche, ci întreaga zidire.

Cântarea "Nu pricep curată" prezintă în imagini deosebite momentul întâlnirii dintre Hristos şi Dreptul Simeon. Întemeindu-se pe contrastul dintre tinereţea Mântuitorului şi bătrâneţea lui Simeon, imnograful prezintă această întâlnire dintre Mântuitorul şi Simeon ca o întâlnire dintre Legea Nouă, Noul Testament şi Legea Veche, Vechiul Testament. Legea veche este legea care îmbătrâneşte aşteptând harul, aşteptând venirea harului.

În aceste stihuri, Simeon este înfăţişat zicând: "***Luminează-mi sufletul şi lumina de simţit***". ***Totodată acestea exprimă nevoia de avea toate puterile noastre, fizice şi duhovniceşti, luminate de Duhul Sfânt pentru a-L cunoaşte şi vesti pe Dumnezeu.***

“Nu pricep, Curată” : perspectivă muzical-liturgică

Din punct de vedere liturgic, stihurile ce compun cântarea "Nu pricep, Curată", se regăsesc în cadrul Cântării a IX-a a Canonului Întâmpinării Domnului. La Praznicele împărăteşti închinate Mântuitorului Hristos, pentru a se cinsti în chip deosebit sărbătoarea respectivă, Biserica a renunţat la troparul Ceea ce eşti mai cinstită. În locul acestor cântări au fost compuse nişte stihuri speciale numite "Megalinarii" sau "Mărimuri", pentru că s-a păstrat începutul de la Cântarea Maicii Domnului (Măreşte sufletul meu...), dar s-a continuat cu un text de laudă sau explicativ pentru sărbătoarea în cauză.

La Întâmpinarea Domnului, Biserica, prin imnografii ei, a compus această minunată cântare, care are primul stih aşa: "**Nu pricep, Curată, nici îngerii, nici oamenii, Maică şi Fecioară, ce în tine s-a săvârşit**".

În forma pe care o avem în prezent, cântarea a fost alcătuită de către Dimitrie Suceveanu, în anul 1848, la Iaşi. Din punct de vedere al textului, cântarea nu respectă întru totul originalul grec, urmărindu-se mai mult păstrarea metricii bizantine. Cu timpul, cântarea "Nu pricep, Curată" a mai fost retipărită de Nectarie,

Protopsaltul Sfântului Munte Athos, în anul 1889, cu acelaşi ritm ca la Dimitrie Suceveanu, dar cu o linie melodică diferită. În limba greacă, iniţială fiecărui vers al cântării "Nu pricep, Curată" formează pe verticală un acrostih care este aşezat în ordine alfabetică.

Acest imn mai poartă numele de "Legănuşul", pentru că, în vechime, dar şi în prezent la unele mănăstiri (în special cele din Muntele Athos) se leagănă policandrele din biserică.

"Nu pricep, Curată"

Dimitrie Suceveanu - Nu pricep Curată, gl. III
http://www.youtube.com/watch?v=NiibgRLo9fs&feature=player_embedded

Nu pricep Curata..:
https://www.youtube.com/watch?v=OQPjob-i7Q4

Nu pricep ,curată - Gh Cucu:
https://www.youtube.com/watch?v=6uobkkAC2nQ

****

Nu pricep, Curată, nici îngerii, nici oamenii, Maică şi Fecioară, ce în tine s-a săvârşit.

În mâini ţine Simeon bătrânul, îmbrăţişat, pe al legii Făcător şi Stăpânul tuturor.
Ziditorul pe Adam, ca să mântuiască vrând, în curatul pântece îl sălăşlui pe el.
Neamul tot cel omenesc, Curată te fericim, cu credinţă te slăvim, o Maică lui Dumnezeu.

Veniţi, pre Hristos vedeţi, pe al tuturor Stăpân, pe Care astăzi Simeon îl şi poartă în locaş.
Cel ce cauţi spre pământ şi el se cutremură, cum şezi în mâini de bătrân, cum braţele Lui Te ţin.
Trăind încă Simeon până pre Hristos văzu, către Dânsul a strigat: slobozeşte-mă acum.

Cleşte tainic prorocit, ce în pântecele tău, pe cărbunele Hristos, porţi fără de ardere.
A se face om voind , mai întâiul Dumnezeu , se aduce în lăcaş, de zilele patruzeci.

Că din cer S-a pogorât, a toate Stăpân fiind, pe Acesta Simeon, preotul îl primi.

Luminează-mi sufletul şi lumina de simţit, căci curat pre Dumnezeu văzând, să-L vestesc la toţi.

Maică şi Fecioară, tu curată ce tânăr Prunc, în Biserică aduci, pe braţele lui Simeon.
Slobozire Ţie cer, acum Ziditorule, că Hristoase Te văzui, rază mântuielnică.

Cel de slujitori de sus, cu cutremur ascultat, astăzi însă Simeon, în mâini Îl îmbrăţişă.

Cel din fire singurit, şi în Feţe trei unit, să păzeşti pe robii tăi , pe cei ce în tine cred.

Maică a lui Dumnezeu, nădejdea creştinilor, să păzeşti pe toţi cei ce în tine nădăjduiesc.

Pr. lect. dr. Lucian Petroaia - Imnurile Întâmpinării Domnului, „leagăn” al Luminii

În ziua a 40-a de la Naşterea Domnului, creştinătatea prăznuieşte un moment semnificativ legat de viaţa pământească a Mântuitorului, aducerea Lui, ca Prunc, la templu.

În vechime, creştinii aprindeau făclii de ceară, pe care le purtau în mâini, arătând „strălucirea luminii divine”, dar şi „luminile strălucitoare ale sufletelor” care Îl întâmpină pe Hristos, după cum tâlcuieşte Sfântul Sofronie al Ierusalimului. Și astăzi, poporul nostru ortodox se bucură de acest praznic împărătesc, numit „Întâmpinarea Domnului” sau „Stretenia”.

Despre acest eveniment consemnează, detaliat, Sfântul Luca în Evanghelie (cap. 2, 22-40), arătând că Maica Domnului vine cu Pruncul la templu, la sorocul cerut de legea mozaică - „când s-au împlinit zilele curăţirii ei” (Levitic 12, 4), pentru a-L afierosi (închina) Domnului (Ieşirea 13, 12; 22, 29; Numerii 8, 16). Ritualul presupunea aducerea, pentru jertfă, a unei perechi de turturele sau a doi pui de porumbei (Leviticul 12, 8).

Din însemnările pe care le lasă pelerina Egeria în „Jurnalul” său, cât şi din alte surse, aflăm că această sărbătoare se ţinea, cu fast, la Ierusalim încă din veacul al IV-lea.

În secolele V-VI, sărbătoarea se extinde în tot Răsăritul creştin, apoi se generalizează în întreaga creştinătate, având o particularitate: creştinii aprindeau făclii

de ceară, pe care le purtau toţi în mâini, arătând astfel „strălucirea luminii divine", dar şi „luminile strălucitoare ale sufletelor" care Îl întâmpină pe Hristos, după cum tâlcuieşte Sfântul Sofronie al Ierusalimului.

Dată fiind „ţinerea" cu mare cinste a acestui praznic, mulţi dintre cunoscuţii scriitori de cântări şi melozi ai Bisericii Ortodoxe s-au străduit a înfrumuseţa sărbătoarea prin compoziţii imnografice de rafinament. Amintim aici de Sfinţii Roman Melodul, Ioan Damaschinul, Andrei Criteanul şi Cosma al Maiumei, de patriarhul Gherman, de Anatolie şi Andrei Pirus. Aceste „faceri imnografice" ilustrează şi desluşesc multe dintre sensurile teologice şi duhovniceşti ale praznicului.

Pruncul

Cine este acest Prunc, între ceilalţi copii aduşi la templu, în jurul Căruia toţi exultă? E întrebarea care, cu certitudine, îi frământa pe martorii oculari ai evenimentului. Aparent un copil obişnuit, Pruncul Iisus este ***„Cel Unul Născut din Tatăl mai înainte de veci şi Unul Născut din Fecioară" (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a III-a) şi „Cuvântul cel fără de început, Pricinuitorul fiinţei tuturor" (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IV-a).***

Imnografii doxologesc şi mărturisesc, deci, pe Fiul lui Dumnezeu, care Se întrupează, Se naşte şi Se arată ca Prunc, El fiind ***„Lumina cea Neînserată, Cel ce stăpâneşte pacea…" (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a V-a) şi „Mântuirea Care a venit popoarelor de la Dumnezeu" (Catavasie, Canonul Utreniei, Cântarea a VI-a).***

Fiul lui Dumnezeu vine în Templu, ca Prunc, fiind de fapt „Făcătorul Legii şi Stăpânul tuturor…", pentru a-Şi începe lucrarea Sa de mântuire a omului şi de restaurare a întregii creaţii. Pe de o parte, El împlineşte Legea, dar mai mult o desăvârşeşte prin aceea că, în Persoana Sa, El aduce firea umană în ascultarea şi sub înrâurirea directă a firii Sale dumnezeieşti; „tămăduieşte firea umană de neascultare şi preface blestemul în binecuvântare", după cum învaţă Sfântul Grigorie Palama.

Nu întâmplător, bătrânul Iosif pregătise pentru jertfă doi porumbei - simbol al păcii, nevinovăţiei şi blândeţii, după cum tâlcuieşte Sfântul Maxim Mărturisitorul, şi două turturele - simbol al sfinţeniei şi al armoniei cu care urma să se umple întregul Cosmos, prin Hristos, precizează Sfântul Chiril al Alexandriei.

Toate aceste calităţi aveau să se regăsească şi să se arate la cotele sublimului, în Persoana Domnului care vine să ***„întindă mâna lui Adam” şi să îndrepte „pe cel întâi zidit, care prin înşelăciune ajunsese cu minte de prunc” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a III-a).***

Bătrânul Simeon

El nu este un om obişnuit, nu este un moş învechit în zile. În textul imnografic este numit „dumnezeiescul bătrân” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a V-a), sintagma amintind de caracterizarea pe care i-o face Sfântul evanghelist Luca: „Drept şi temător de Dumnezeu… şi Duhul Sfânt era asupra lui” (2, 25).

El fusese, odinioară, ***„slujitorul cel ce a sfârşit de lucrat în umbra Legii” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IX-a).*** Aceasta este o aluzie la întâmplarea care face din neîncrezătorul traducător al textului de la Isaia 7, 14 subiectul unui miracol: depăşind cu mult epoca stăpânirii lui Ptolemeu Philadelphul, Simeon „nu poate muri” până ce nu are să vadă „cu ochii” pe Fecioara şi pe Pruncul dumnezeiesc.

Nimeni însă nu a ştiut noima acelei „nemuriri” pe care bătrânul ascultător de graiul îngerului (ebraicul „simeon” se tâlcuieşte cu „ascultare”), exponent al poporului care aştepta pe Mesia, şi-o asumase fără voia lui. Toată viaţa sa, de peste trei veacuri şi jumătate (potrivit tradiţiei creştine), rămâne ***„tăinuitor al celor negrăite” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IV-a).*** Ţinuse taina în inima sa. Acum, când vede Pruncul şi pe Maica Lui, bătrânul devine, într-o clipă, ***„slujitorul propovăduitor al harului celui nou” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IX-a).*** Simte că sub fragilitatea Pruncului pe care Îl primeşte pe braţe Se ascunde Dumnezeu în atotputernicia Sa. Are acum certitudinea că Dumnezeu pogorâse ca Om între oameni.

Înţelegând că vestirea îngerului şi aşteptarea i s-au împlinit, bătrânul uitat de timp strigă cu putere către Fecioara: ***„O, Preacurată! Bucură-te! Căci cuprinzi ca un Tron pe Dumnezeu! Foc porţi, Preacurată, şi mă înfricoşez… tu ca un cleşte, cu mâinile mă luminezi dându-mi pe Acela pe care Îl porţi” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a V-a).***

Ochii săi, mai mult orbi decât văzători, străvăzând duhovniceşte în Prunc pe Însuşi Mesia, îi aduc înţelegerea că lucrarea dumnezeiască de mântuire a lumii a început. Împlinit în cuget, el rosteşte tulburătoarea rugăciune: „Acum slobozeşte pe robul

Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace…”, text care a intrat în rânduiala Vecerniei.

Bătrânul, hristofor cu mâinile sfinţite de dulcea şi mult-aşteptata povară, Mesia - Prunc, cere şi dezlegarea de a spune tuturor taina: ***„Luminează-mi sufletul şi cu lumină simţită să văd limpede şi să Te vestesc pe Tine Dumnezeu” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IX-a).***

Iar imnograful ne spune ce poate Simeon a mărturisi celor care văzuseră demult, proroceşte, „ca prin nor”, pe Mesia şi pe care are să-i întâlnească Dincolo, aşteptând şi ei izbăvirea din şeol, tărâmul umbrelor: ***„Lui Adam, celui ce locuieşte în iad, merg să-i dovedesc şi Evei să-i aduc bună vestire!” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a VII-a).***

Maica şi Fecioara

Este învăluită în discreţie. Sfântul Luca evanghelistul nu consemnează nici un cuvânt al ei rostit acum. Ea grăieşte prin însăşi prezenţa sa luminoasă şi prin persoana sa graţioasă, plină de lumină dumnezeiască, fapt pentru care imnografii o numesc: ***„sfinţita Maică, cea mai presus decât Templul” (Stihiră, Vecernia mare, la Litie), „Nor uşor, pe care a venit Soarele Hristos” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea I), „Chivotul sfinţirii… Maică nepătată” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IV-a), „Cleştele cel tainic ce a luat în pântece pe Cărbunele Hristos” (Stihiră, Canonul Utreniei, Cântarea a IX-a).***

Prin Pruncul Cel împreună cu dânsa, pe ea o prea cinsteşte bătrânul Simeon, care, deşi „om după fire, devine acum lăudător al ei, ca un înger”, spune Sfântul Vasile cel mare.

Pe ea o laudă proorociţa Ana, cea „logodită cu Templul” şi neîncetat rugătoare, arătând tuturor că Pruncul cel minunat avea să aducă izbăvirea lumii.

Pe ea o prea slăvesc imnografii, în chip unic, prin cântarea a IX-a din Canonul Utreniei, care, intonată dulce, seamănă cu un cântec de leagăn: ***„Nu pricep, Curată, nici îngerii, nici oamenii, Maică şi Fecioară ce în tine s-a săvârşit…”.*** În spaţiul monahal, aceste cântări specifice praznicului se numesc „Legănuşul” şi trimit la duioşia cu care Maica ţine Pruncul, Îl leagănă şi Îl proaduce la Altar.

Scena, de o delicateţe necuvântată, a trecut şi în icoana praznicului, „cronică” în lumină, culoare, contururi şi har, care nuanţează textul imnografic.

Daruri ale praznicului pentru noi, cei de astăzi

Din locul său de aşteptare, bătrânul a suit în calendarul creştin, fiind cinstit, împreună cu proorociţa Ana, în ziua de 3 februarie, ca „Sfântul şi dreptul Simeon, primitorul de Dumnezeu”. Este cântat prin imnologii măiestrite şi acatist şi este invocat ca „apărător al copiilor mici”.

Despre sfintele sale moaşte ştim că, sub împăratul Justin II (565-578), au fost aduse în Biserica Chalkoprateia din Bizanţ; răpite de cruciaţi, au ajuns o vreme în oraşul Zadar - Croaţia de astăzi, iar după 1243 au fost luate de veneţieni şi aşezate în fosta Biserică „San Simeone” din Veneţia.

Nicolae Pintilie: „Acum slobozește” - rugăciunea biblică a Bisericii

Această veche rugăciune subliniază credinţa Bisericii în cele două firi ale Mântuitorului Iisus Hristos - dumnezeiască şi omenească. Bătrânul Simeon ne transmite, peste veacuri, că Iisus este adevăratul Mesia, Cel care va izbăvi întreg neamul omenesc de robia morţii.

„Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel” (Luca 2, 29-32).

În cadrul slujbelor bisericeşti, principalul fond îl constituie cel biblic. Cea mai mare parte a formulărilor liturgice pe care le auzim, până astăzi, în cadrul liturgic vin din cuvintele Sfintei Scripturi. Încă din primele trei secole, creştinii au folosit cântări şi rugăciuni de inspiraţie biblică. Pe lângă cântarea Maicii Domnului şi a Sfintei proorociţe Ana, cea mai veche rugăciune biblică utilizată în cultul liturgic creştin este rugăciunea „Acum slobozeşte”.

Această veche rugăciune subliniază credinţa Bisericii în cele două firi ale Mântuitorului Iisus Hristos - dumnezeiască şi omenească. Bătrânul Simeon ne transmite, peste veacuri, că Iisus este adevăratul Mesia, Cel care va izbăvi întreg neamul omenesc de robia morţii.

Al doilea aspect al rugăciunii menţionate reliefează faptul că, prin Israel, dreptul Simeon nu se referea la poporul Israel în sine, din punct de vedere etnic sau teritorial, ci se referă la noul Israel, noul mod de viață pe care Mântuitorul l-a adus prin jertfa Sa de pe Cruce.

Gheorghe Anghel - Erminia icoanei Întâmpinării Domnului

Sfintele icoane fac parte din mărturisirea dreptei credinţe, încât nimeni nu poate fi ortodox dacă nu cinsteşte sfintele icoane, spune Părintele patriarh şi evidenţiază că acestea nu se adaugă la credinţa ortodoxă ca o anexă, ci o exprimă într-o formă completă.

În fiecare an cinstim în data de 2 februarie cinstim Întâmpinarea Domnului. Acest praznic reprezintă celebrarea anuală a zilei în care Sfânta Fecioara Maria, conformându-se legii (Lev. 12, 8), a mers la templul din Ierusalim, la 40 de zile după Naşterea Domnului, pentru curăţirea ei, când dumnezeiescul Prunc a fost întâmpinat şi ţinut în braţe de bătrânul şi dreptul Simeon (Luca 2, 22 s.u.). Aceasta se serbează la 40 de zile după Naştere, adică la 2 februarie.

Prima menţiune documentară despre existenţa acestei sărbători este cea din memorialul de călătorie al pelerinei Egeria (sec. IV). O altă menţiune istorică este cea a Sfântului Chiril al Ierusalimului (381) care a lăsat posterităţii un panegiric la această sărbătoare.

Mărturiile despre existenţa sărbătorii se înmulţesc spre sfârşitul secolului V, după cum aflăm din Liturgica generală a părintelui Ene Branişte.

Pe la începutul sec. VI, Sever al Antiohiei (512-518) pretindea că sărbătoarea Întâmpinării ar fi fost de curând introdusă la Ierusalim şi că era necunoscută la Antiohia. Dar, între timp, s-a descoperit o omilie inedită a Sfântului Ioan Gură de Aur, la Antiohia (deci, între 386-398), la sărbătoarea „Curăţirii Mariei”, omilie care s-a dovedit autentică.

În continuare vă vom prezenta explicativ modul în care este zugrăvită scena Întâmpinării Domnului.

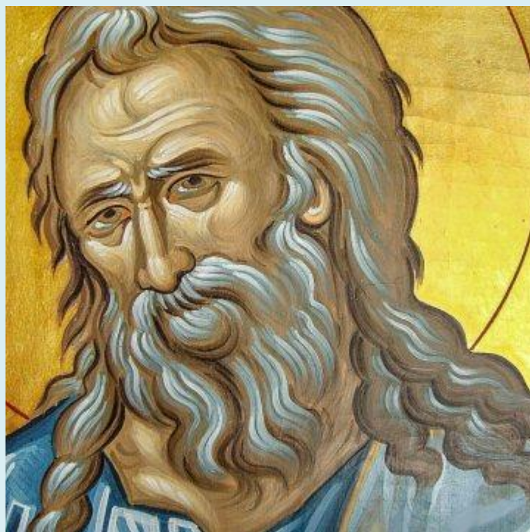

Icoana sărbătorii ne dezvăluie patru personaje grupate în jurul Pruncului Iisus. Pruncul nu apare înfăşat, ci îmbrăcat în tunică, binecuvântând.

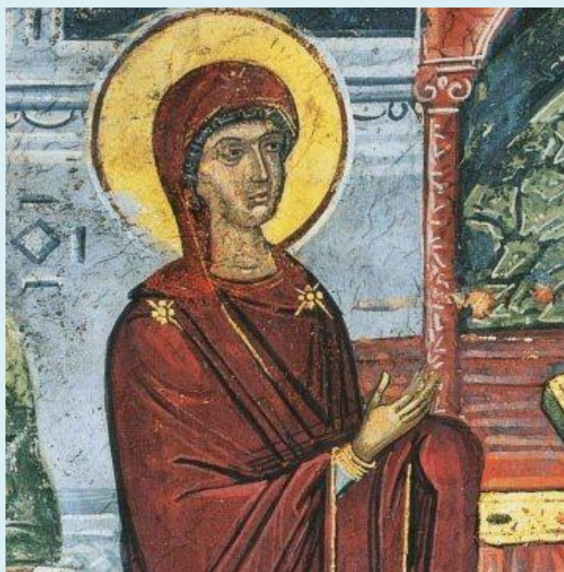
Baldachinul şi sfânta masă pictate în icoană indică locul unde se desfăşoară evenimentul, fiind modul simplu, schematic, de a reprezenta un templu.

Icoana ne înfăţişează pe Maica Domnului apropiindu-se de dreptul Simeon, care se află în faţa Sfintei Mese sau într-o latură a ei. Fecioara Maria îl ţine pe Pruncul Hristos în braţe şi i-L întinde lui Simeon.

După cum aflăm din volumul semnat de teologul Constantine Cavarnos, Ghid de Iconografie bizantină, „iconarii vechi, care aveau o înţelegere mai profundă a principiilor iconografice decât cei moderni, îl reprezentau pe Hristos - cea mai importantă figură din această scenă - în centru sau aproape de centru. Aceasta, după principiul perspectivei psihologice”.

În general, dreptul Simeon este pictat cu părul alb şi cu o expresie de cutremurare, privind la Prunc sau ţinându-L în braţe. Expresia chipului lui Simeon, ne spune C. Cavarnos, aminteşte de cuvintele pe care Sfântul evanghelist Luca i le atribuie: „Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace” (Lc. 2, 29).

Maica Domnului este înfăţişată tânără, iar în reprezentările în care nu îl ţine pe Hristos în braţe, mâna ei dreaptă stă întinsă într-un gest de rugăciune.

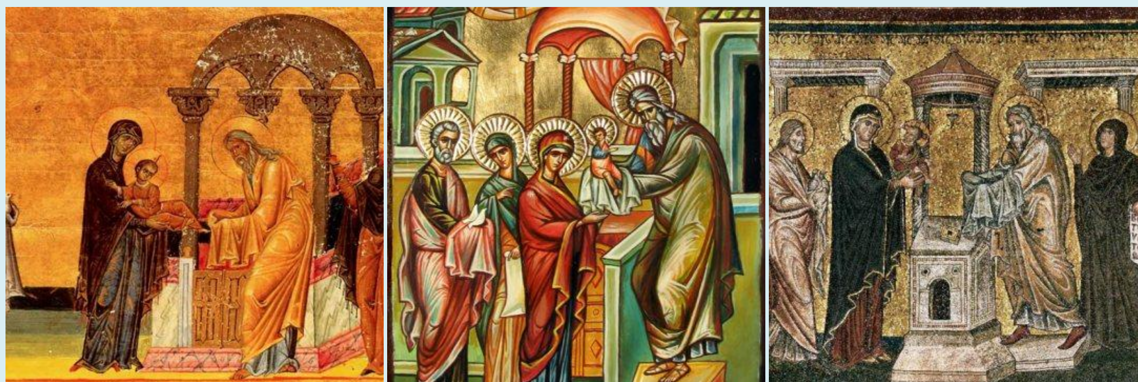
În spatele Maicii Domnului este zugrăvit dreptul Iosif care ţine, într-o colivie, două turturele pe care le aduce la templu, după Legea mozaică (cf. Lv. 5, 7: Iar de nu va fi în stare să aducă jertfă o oaie, pentru vina păcatului său, să aducă Domnului două turturele sau doi pui de porumbel: unul jertfă pentru păcat, iar altul ardere de tot).

În unele reprezentări ale acestui eveniment, în spatele lui Iosif sau în spatele lui Simeon, ori între Maica Domnului şi Iosif, se află proorociţa Ana, fiica lui Fanuel.

Conform relatării despre ea din Evanghelia după Luca, Ana este înfăţişată ca o femeie bătrână. Ţine în mână un filacter desfăşurat pe care stă scris: „Pruncul a întărit cerul şi pământul".

Primele reprezentari ale acestui praznic se păstrează pe mozaicul de la Basilica „Santa Maria Maggiore" din Roma (secolul al V-lea) şi pe relicvarul din Muzeul Lateran (secolele V-VI).

***

Aducerea lui Hristos la templu este descrisă pe larg de Sfântul evanghelist Luca (cap. 2, vs. 22 - 40): ***În vremea aceea au adus părinţii pe Iisus Pruncul în Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului precum este scris în legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească, să fie închinat Domnului şi să dea jertfă, cum zice în legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.***

Dar iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon; şi omul acela era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel şi Duhul Sfânt era asupra lui. Iar el era înştiinţat de Duhul Sfânt că nu va vedea moartea, până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu, tocmai când părinţii aduceau acolo pe Iisus Pruncul, ca să facă pentru Dânsul după obiceiul legii.

Atunci Simeon a luat Pruncul în braţele sale, a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: acum, liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel.

Iar Iosif şi mama Lui se mirau de cele grăite despre Prunc. Şi Simeon i-a binecuvântat, iar către Maria, mama Lui, a zis: iată, Acesta este pus spre căderea şi ridicarea multora din Israel şi ca un semn, care va stârni împotriviri. Iar prin însuşi sufletul tău va trece sabie, ca să se dea pe faţă gândurile din multe inimi.

Mai era acolo proorociţa Ana, fata lui Fanuil, din neamul lui Aşer, ajunsă la adânci bătrâneţe, care trăise cu bărbatul ei numai şapte ani de la căsătorie. Iar de optzeci şi patru de ani era văduvă şi nu se depărta de la templu, slujind lui

Dumnezeu ziua şi noaptea, în posturi şi în rugăciuni. În ceasul acela, venind şi ea acolo şi aducând, de faţă cu toţi, slavă lui Dumnezeu, vorbea despre Prunc tuturor celor care aşteptau mântuirea lui Israel.

După ce părinţii, au săvârşit toate, potrivit legii Domnului, s-au întors în Galileea, în oraşul lor Nazaret. Iar Pruncul creştea şi se întărea cu duhul, umplându-se de înţelepciune; şi harul lui Dumnezeu era peste Dânsul.

Constantine Cavarnos - Întâmpinarea Domnului în iconografie

Întâmpinarea Domnului, care se prăznuieşte pe 2 februarie, este descrisă astfel:

În centrul compoziţiei, în partea stângă sau în dreapta, se află un baldachin, iar sub el o Sfântă Masă. Acesta este modul simplu, schematic, de a reprezenta un templu.

Maica Domnului se apropie de dreptul Simeon, care se afla în faţa Sfintei Mese sau într-o latură a ei. Ea îl ţine pe Pruncul Hristos în braţe şi i-L întinde lui Simeon.

Iconarii vechi, care aveau o înţelegere mai profundă a principiilor iconografice decât cei moderni, îl reprezentau pe Hristos - cea mai importantă figură din această scenă -in centru sau aproape de centru. Aceasta, după principiul perspectivei psihologice. Observăm că acest principiu există şi în mozaicul de secol XI al Bisericii Hosios Lukas din Boeţia.

Pruncul nu este gol, ci îmbrăcat. Uneori, Simeon apare descris cu Pruncul în braţe. Dreptul Simeon este bătrân, are părul lung şi o expresie de cutremurare, privind la Prunc sau ţinându-L în braţe. Expresia chipului lui Simeon aminteşte de cuvintele pe care Sfântul Evanghelist Luca i le atribuie: "***Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace***" (Le. 2, 29)

Maica Domnului este înfăţişată tânără. Dacă nu ţine Pruncul în braţe, căci i L-a dat lui Simeon, mâna ei dreaptă stă întinsă într-un gest de rugăciune.

În spatele Maicii Domnului stă, cucernic, dreptul Iosif, ţinând în faldul veşmântului sau, într-o colivie, două turturele pe care le aduce la templu, după Legea mozaică.

În unele reprezentări ale acestui eveniment, ***în spatele lui Iosif sau în spatele lui Simeon, ori între Maica Domnului şi Iosif, se afla prorociţa Ana, fiica lui Fanuel.*** Ana L-a slujit pe Dumnezeu în templu din tinereţea ei "***în post şi în rugăciuni***" (Lc. 2, 37). Conform relatării despre ea din Evanghelia după Luca, Ana este înfăţişată ca o femeie bătrână. Ţine în mână un filacter desfăşurat pe care stă scris: "***Pruncul a întărit cerul şi pământul***"

Toate persoanele menţionate - Hristos, Maica Domnului, Iosif şi Ana - sunt reprezentate cu aureole. Icoana poartă inscripţia: "Aducerea lui Hristos la templu".

Aducerea lui Hristos la templu este descrisă pe larg de Sfântul Luca, 2,22-38, astfel:

"Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului, şi să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era asupra lui. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinţii au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: "Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel". Iar losif şi mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. Şi i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: "Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi". Şi era şi Ana prorociţă, fiica lui Panuel, din seminţia lui Aser, ajunsă la adânci bătrâneţe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa. Şi ea era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu

se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni. Şi venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim."

În vechile biserici cu turlă, Aducerea lui Hristos la Templu se află, de obicei, în aceeaşi absidă cu Naşterea - cea sudică -, pe latura ei vestică.

Troparul (apolytikion) care se cântă pe 2 februarie, atunci când se prăznuieşte acest eveniment, îl redă astfel:

"***Bucură-te cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele Dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cel din întuneric: Veseleşte-te şi tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe slobozitorul sufletelor noastre. Cel ce ne-a dăruit nouă şi înviere***" (Tropar, glas V.

Acest tropar oferă o descriere mult mai simplă a Aducerii lui Hristos la templu decât icoana sau Evanghelia. Nu pomeneşte despre dreptul Iosif sau despre prorociţa Ana; vorbeşte numai despre cele trei persoane principale: Hristos, Maica Domnului şi "bătrânul drept" Simeon.

Una dintre Mărimurile care se cântă tot în acea zi îl menţionează şi ea numai pe cei trei. Dar face referire şi la templu:
"Astăzi sfinţita Maică şi cea mai înaltă decât Biserica, la Biserică a venit, arătând lumii pe Făcătorul de lume şi Dătătorul Legii, pe Care şi în braţe primindu-L bătrânul Simeon, bucurându-se, " strigat: "Acum slobozeşte pe robul Tău, că Te-am văzut pe Tine, mântuirea sufletelor noastre"."

Obiceiuri la Întâmpinarea Domnului - Obiceiuri de Stretenie

Obiceiuri de Stretenie - Ziua Ursului

La 40 zile după Crăciun, la 2 februarie, când biserica ortodoxă sărbătoreşte Întâmpinarea Domnului, spiritualitatea populară păstrează sărbătoarea numită Stretenie sau Ziua Ursului. Se consideră că în această zi anotimpul rece se confruntă cu cel cald, sărbătoarea fiind un reper pentru prevederea timpului calendaristic.

Oamenii puneau schimbarea vremii pe seama comportamentului paradoxal al ursului, numit mare sau Martin. Pentru a câştiga bunăvoinţa animalului sălbatic ei aşezau, pe potecile pe unde obişnuia să treacă acesta, bucăţi de carne sau vase cu miere de albine.

Se consideră că puterea acestui animal era transferată asupra oamenilor, în special asupra copiilor, dacă aceştia se ungeau, în ziua de 2 aprilie, cu grăsime de urs. De asemenea, pentru a fi puternici şi căliţi în viaţă, copiii firavi erau botezaţi cu numele de Ursu.

Bolnavii de "sperietoare" erau trataţi în această zi prin afumare cu păr smuls dintr-o blană de urs iar, în satele pe unde se întâmplă să treacă ţiganii ursari, se obişnuia ca bărbaţii să fie "călcaţi terapeutic" de către urşii dresaţi.

Schimbarea anotimpurilor era pusă pe seama apariţiei sau dispariţiei ursului, la 2 aprilie, credinţa întâlnită nu numai la bucovineni ci şi în întreg spaţiului carpatic, în nordul Europei şi chiar în unele zone din America.

Se credea că, dacă în această zi este soare, ursul iese din bârlog şi, văzându-şi umbra, se sperie şi se retrage, prevestind, astfel, prelungirea iernii cu încă 6 săptămâni. Dimpotrivă, dacă în ziua de Stretenie cerul este înnorat, ursul nu-şi

poate vedea umbră şi rămâne afară, prevestind slăbirea frigului şi apropierea primăverii.

De ziua ursului, în funcţie de starea vremii, bătrânii făceau prognozarea timpului optim al culturilor de peste an, stabilind acum un adevărat "grafic" al semănăturilor de primăvară.

Ziua era considerată, pe alocuri, ca fiind şi începutul anului nou pomi-viticol. Prin livezi se purtau adevărate dialoguri între pomicultori şi pomi iar pomii fructiferi fără rod în anul ce a trecut erau ameninţaţi cu securea. Se credea că, în felul acesta, pomii vor fi determinaţi să rodească.

Legat de acest moment calendaristic, se mai credea că Stretenia, sub înfăţişarea unei divinităţi meteorologice feminine, trecea peste ape. Dacă acestea nu erau îngheţate, Stretenia făcea un pod de gheaţă peste ele.

Pr. Silviu Cluci - Templul din Ierusalim

Templul lui Solomon sau primul Templu din Ierusalim a fost lăcașul sfânt al vechilor evrei. După izvoarele biblice, ar fi fost construit de Solomon pe Muntele Moria din Ierusalim, identificat cu Muntele Templului din zilele noastre. După relatarea biblică, templul a fost distrus în timpul cuceririi regatului Iudeei de către babilonieni, în anii 587-586 î.Hr.

Al doilea Templu din Ierusalim a fost construit de către exilații evrei întorși din Babilon în timpul dominației persane în Palestina sau Iudeea antică, pe locul Templului lui Solomon, la circa 70 ani de la distrugerea primului Templu, deci pe la anul 516 î.Hr.

Templul a fost apoi restaurat și mărit în secolul I î.Hr., în timpul domniei regelui Iudeei, Irod cel mare. Templul lui Irod era constituit din trei zone concentrice care se înălţau treptat, începând de la nivelul esplanadei şi culminând cu Sfânta Sfintelor.

Curtea păgânilor

Prima treaptă, care cuprindea aproape jumătate din toată suprafaţa, se numea „Curtea păgânilor” şi era înconjurată de ziduri cu portice acoperite. Aceste portice serveau drept adăpost împotriva soarelui şi ploii. Sub unul dintre aceste portice a şezut Iisus, pe când avea doisprezece ani, în mijlocul cărturarilor, ascultându-i şi întrebându-i (Luca 2, 46). În timpul misiunii Sale, când Iisus venea în Ierusalim, propovăduia sub aceste portice din „curtea neamurilor”.

Sfântul evanghelist Ioan spune: „Şi era atunci la Ierusalim sărbătoarea înnoirii templului şi era iarnă. Iar Iisus umbla prin templu, în pridvorul lui Solomon” (Ioan 10, 22-23).

Cu alt prilej, la sărbătoarea Paştilor, Iisus i-a alungat în afara acestor curţi cu portic pe vânzătorii de boi, oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani (cf. Ioan 2, 14-15; Matei 21, 12,·Marca 11, 15; Luca 19, 45).

Curtea evreilor

În mijlocul curţii neamurilor se ridicau alte ziduri - ca o a doua terasă - care împrejmuiau curtea interioară rezervată evreilor, unde nu era îngăduit să intre nici un străin, care dacă ar fi încălcat regula s-ar fi aflat în primejdie de moarte. Aici intrând apostolul Pavel a fost învinuit că a spurcat templul, aducând şi elini în templu; şi scoțându-l afară, voiau să-l omoare (cf. Fapte 21, 27-30). Această terasă era înconjurată de o scară cu 14 trepte.

În această curte învăţa Iisus poporul, când L-au întrebat arhiereii, cărturarii şi bătrânii cu ce putere face El acestea (Luca 20, 1-8) şi tot aici are loc alungarea vânzătorilor şi schimbători lor de bani din templu (Luca 19, 45-40). Zidurile acestui templu, sau a doua terasă, aveau câte patru uşi mari la nord şi sud. Iar la mijlocul faţadei dinspre răsărit era o singură uşă mai mare şi mai împodobită decât celelalte, numită „Poarta Frumoasă”, iar în faţa acesteia așteptau milă cerşetorii. La „Poarta Frumoasă” l-au vindecat Petru şi Ioan pe ologul din naştere (Fapte 3, 1-10).

Curtea evreilor era împărţită în două părţi: cea a femeilor (care nu aveau voie să treacă mai departe), dar în care intrau şi bărbaţii, şi cea a bărbaţilor evrei, care era înconjurată de portice şi de săli destinate diverselor servicii al templului. În partea de nord se afla Korvana, adică sala tezaurului templului. Aici a rostit Mântuitorul cuvântul Său despre „Lumina lumii”, când fariseii şi cărturarii au adus-o în faţa Lui pe femeia prinsă în adulter (Ioan 8, 2-20). Şi tot acolo a văzut-o Mântuitorul pe

văduva săracă aruncând cei doi bănuţi în vistieria templului, ca obol (Marcu 12, 41-43; Luca 21, 1-4).

Sanctuarul

Templul propriu-zis sau Sanctuarul era locaşul sfânt sau Casa lui Dumnezeu (Matei 23, 21), „Casa Tatălui” (Ioan 2, 16), în care n-aveau voie să intre credincioşii, nici când aduceau ofrande (Matei 5, 23-24) la altar, ci rămâneau în tindă.

Sanctuarul era împărţit în trei părţi: „tinda” sau vestibulul; „Sfânta”, unde intrau numai preoţii, şi „Sfânta Sfintelor”, unde intra numai arhiereul o dată în an, la ziua înnoirii sau a Ispăşirii. În „Sfânta Sfintelor” a avut Zaharia vedenia îngerului, când a intrat în templul Domnului să tămâieze (Luca 1, 9). Tot aici se afla masa cu „pâinile punerii-înainte” (Matei 12, 4; Marcu 2, 26; Luca 6, 4; Evrei 9, 2), care se schimbau în fiecare sâmbătă şi pe care nu aveau voie să le mănânce decât preoţii.

După Învăţătura Sfântului Grigorie Palama, Maica Domnului, atunci când a fost dusă la Templu la vârsta de trei ani, „nu numai că a intrat doar în Sfânta Sfintelor, ci şi sălaş aflând acolo, ca una care a fost închinată lui Dumnezeu, nu pentru o perioadă de puţini ani, fiindcă prin ea cerurile se vor deschide la vremea potrivită şi vor fi date spre sălaş veşnic celor care cred naşterii ei minunate” [13].

Dărâmarea Templului şi Zidul Plângerii

Aşa cum prorocise Mântuitorul (Matei 24, 2), Templul avea să fie incendiat şi dărâmat de soldaţii romani în urma revoltei evreilor din anul 66. Din acest moment, jertfele au încetat pentru totdeauna.

După a doua revoltă, în 135, când Adrian a transformat Ierusalimul în Aelia Capitolina, pe esplanada templului au fost înălţate două statui: una în cinstea lui Adrian, învingătorul, iar alta în cinstea lui Jupiter Capitolinul.

Îndată după cucerirea Palestinei de către arabi, aceștia au transformat esplanada templului în loc sfânt musulman, în amintirea călătoriei pe care Mahomed ar fi făcut-o la Ierusalim.

---

[13] *Sfântul Grigorie Palama, Omilia 52. Predică la Intrarea în Sfânta Sfintelor a Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu, în Omilii vol. III, traducere de Parascheva Grigoriu, Editura Anastasia, București, 2007.*

Astăzi, vechiul zid de apus al Templului sau „Zidul Plângerii” este un memorial național al poporului evreu. Loc de rugăciune cotidian, „Zidul Plângerii” reunește mari mase de credincioși cu ocazia sărbătorilor cultului mozaic.

Icoane

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
MP ΘY
IC XC
PRUNCUL ACESTA A FĂCUT CERUL ȘI PĂMÂNTUL

ÎNTAMPINAREA DOMNULUI

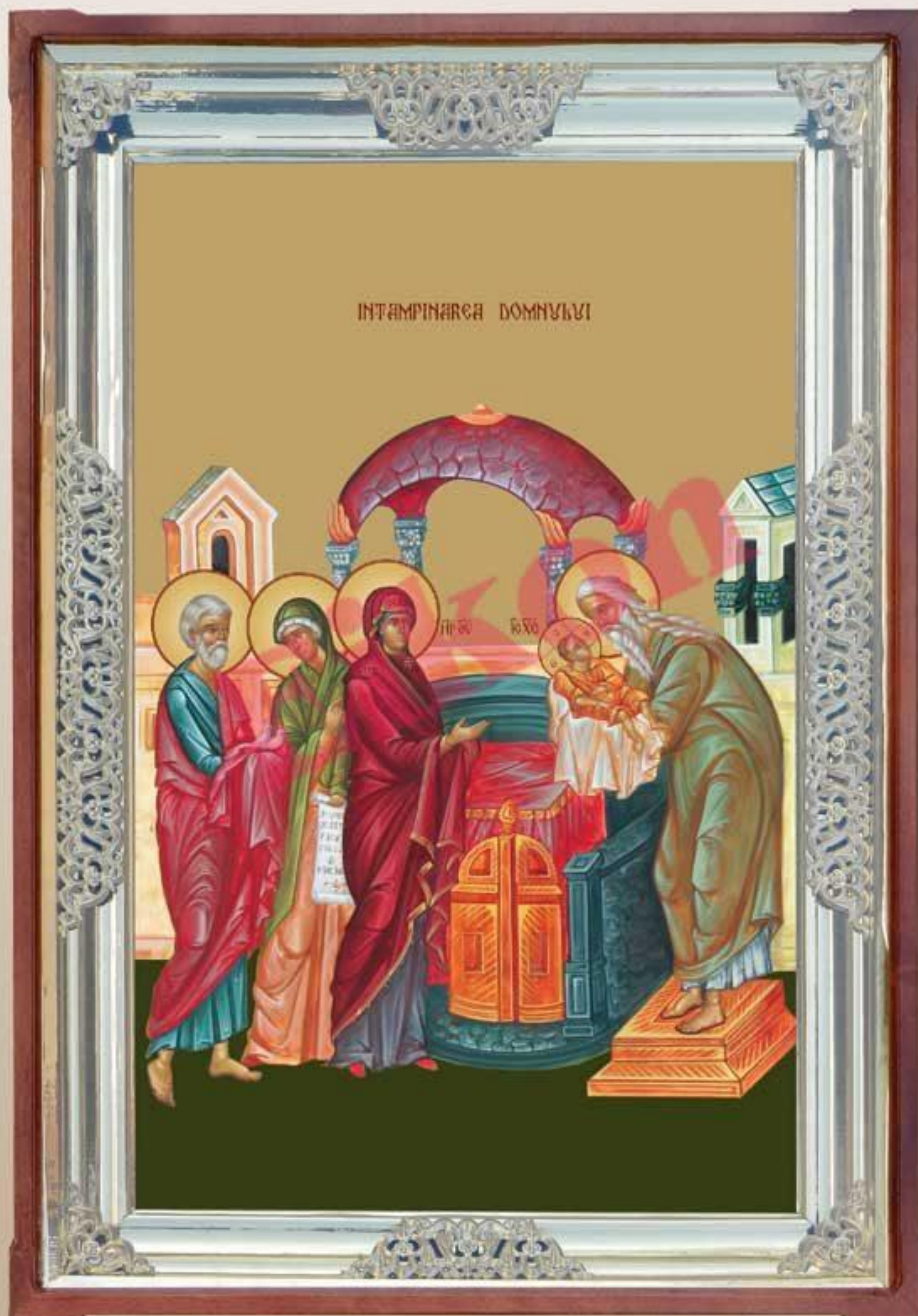

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
PRUNCUL ACESTA A FĂCUT CERUL ȘI PĂMÂNTUL

ÎNTÂMPINAREA
DOMNULUI
PRUNCUL
ACESTA A
FĂCUT CE-
RUL ȘI
PĂMÂNTUL

ÎNTÂMPINAREA

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

INTAMPINAREA DOMNULUI
© Copyright EIKON. Toate drepturile rezervate.

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
MP ΘY
IC XC

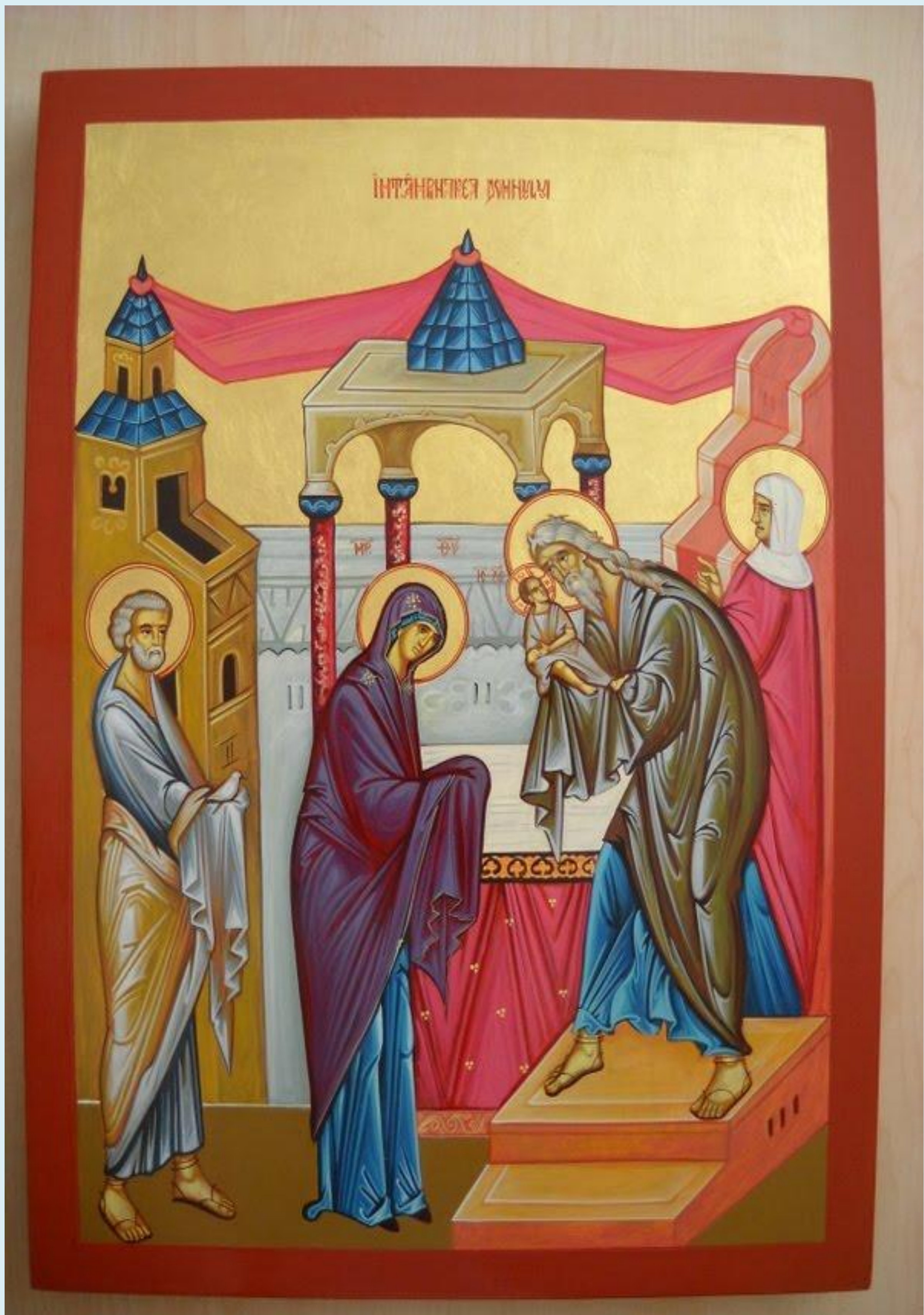

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
2 februarie

2 februarie

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

Future Art Design
www.fad.ro
ÎNTAMPINAREA DOMNULUI

THE MEETING OF OUR LORD
THE
CHILD
MADE
FIRM
HEAVEN
AND EAR
TH

Întâmpinarea Domnului

articole icoane canon acatist predici

ÎNTÂMPINAREA
DOMNULUI
IC XC
www.dragomi.ro

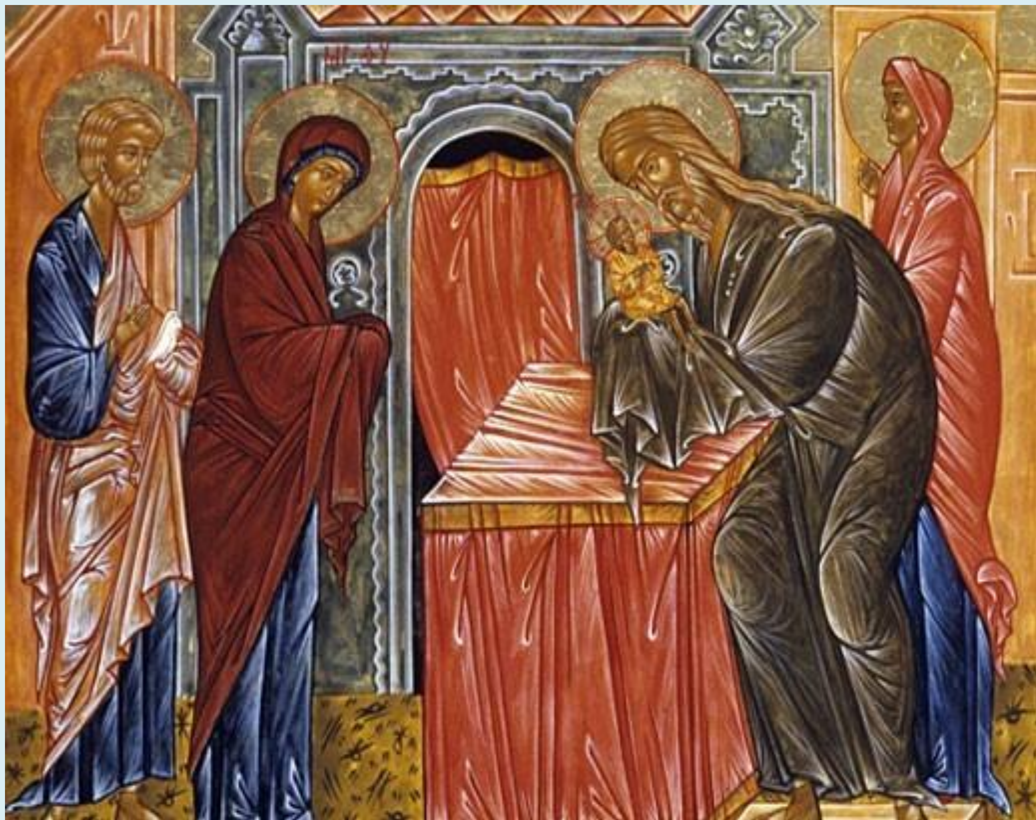

ΜΡ ΘΥ

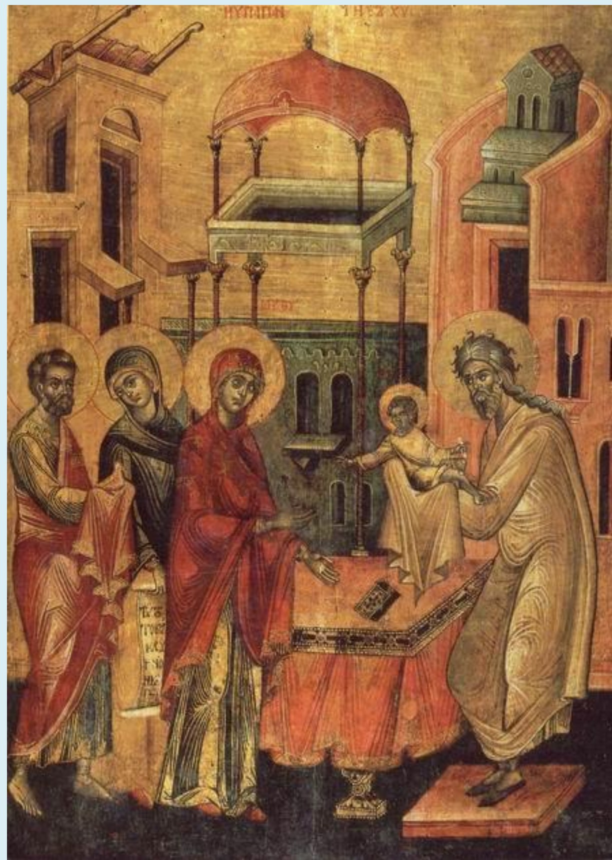

СРѢТЕНІЕ ГДНЕ

TITVR IN TEMPLO PVER · ET SYMEONIS IN VLNAS
PITVR CVI DANDA QVIES · NAM LVMINA SERVI
PEXERE DEVM · CLARVM IVBAR OMNIBVS ORTVM

ΤΟΥΤΟ Ο
ΒΡΕΦΟΣ
ΟΥΡΑΝΟΝ
Κ ΓΗΝ
ΕΣΤΕΡΕΩ
ΣΕΝ

THE PRESENTATION OF CHRIST IN THE TEMPLE
ΜΡ ΘΥ

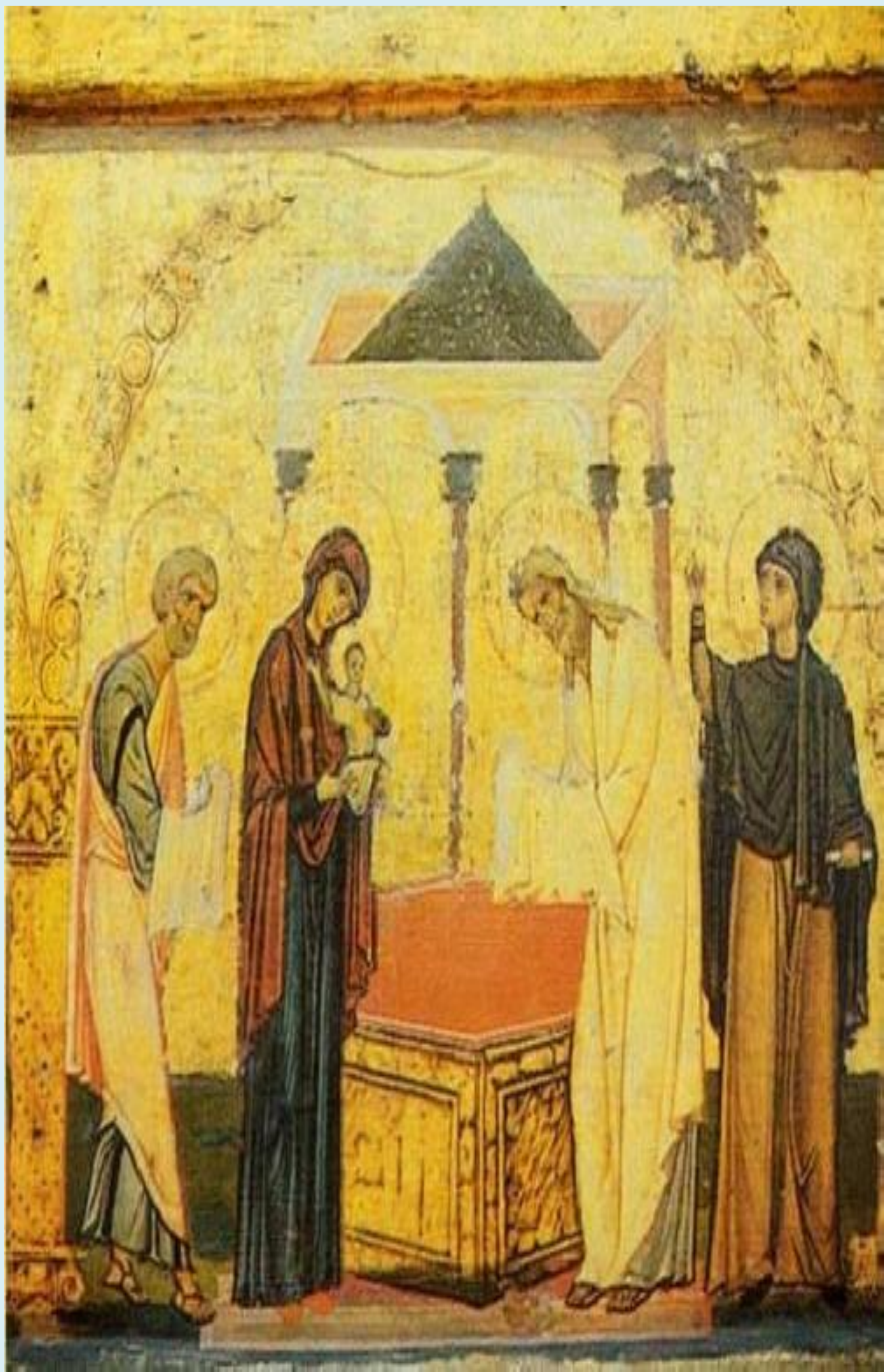

Сретеніе Господне
Icoană din colecţia Sf. Mănăstiri Sireţi

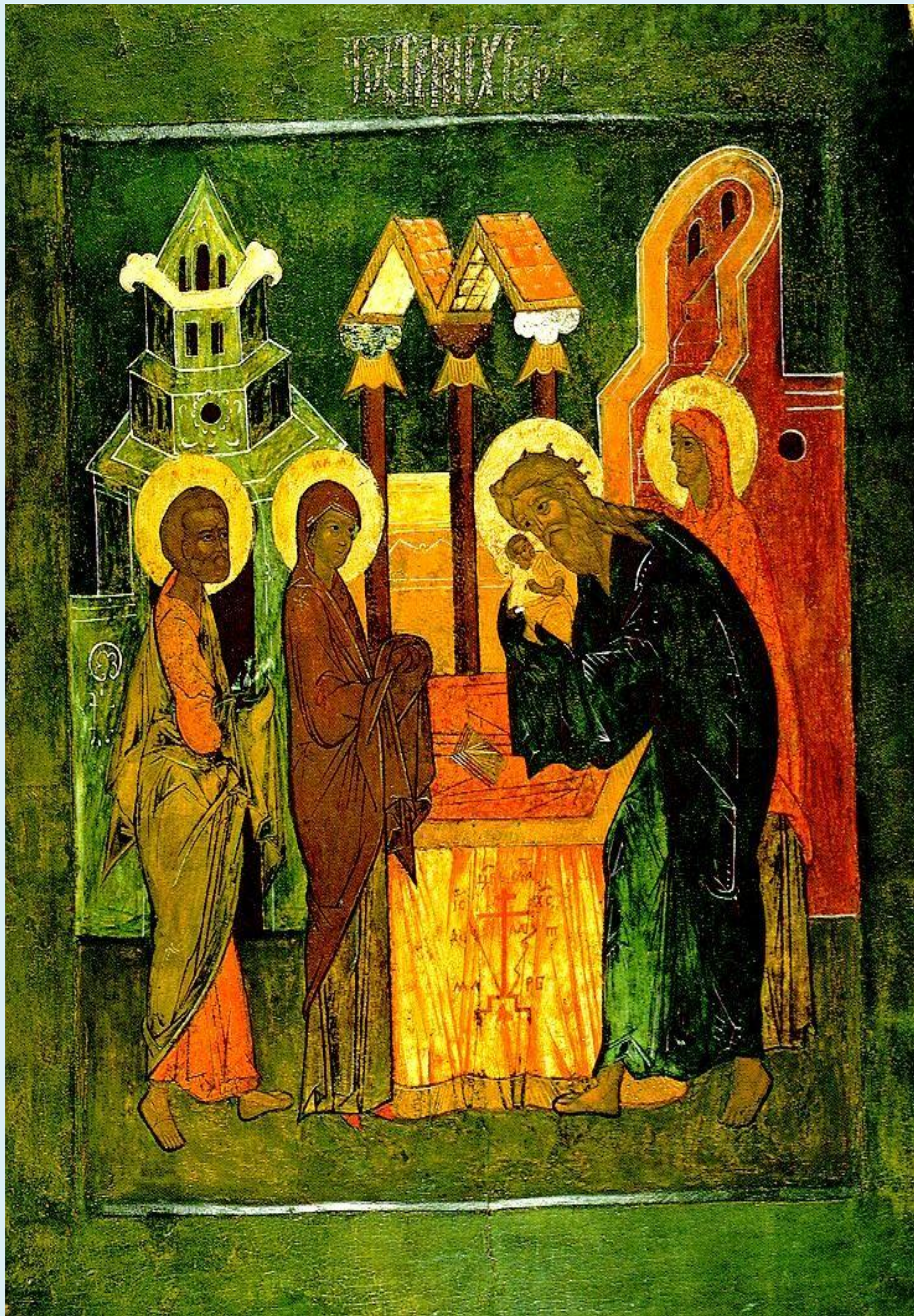

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
MP ΘY
IC XC

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
©doxologia.ro

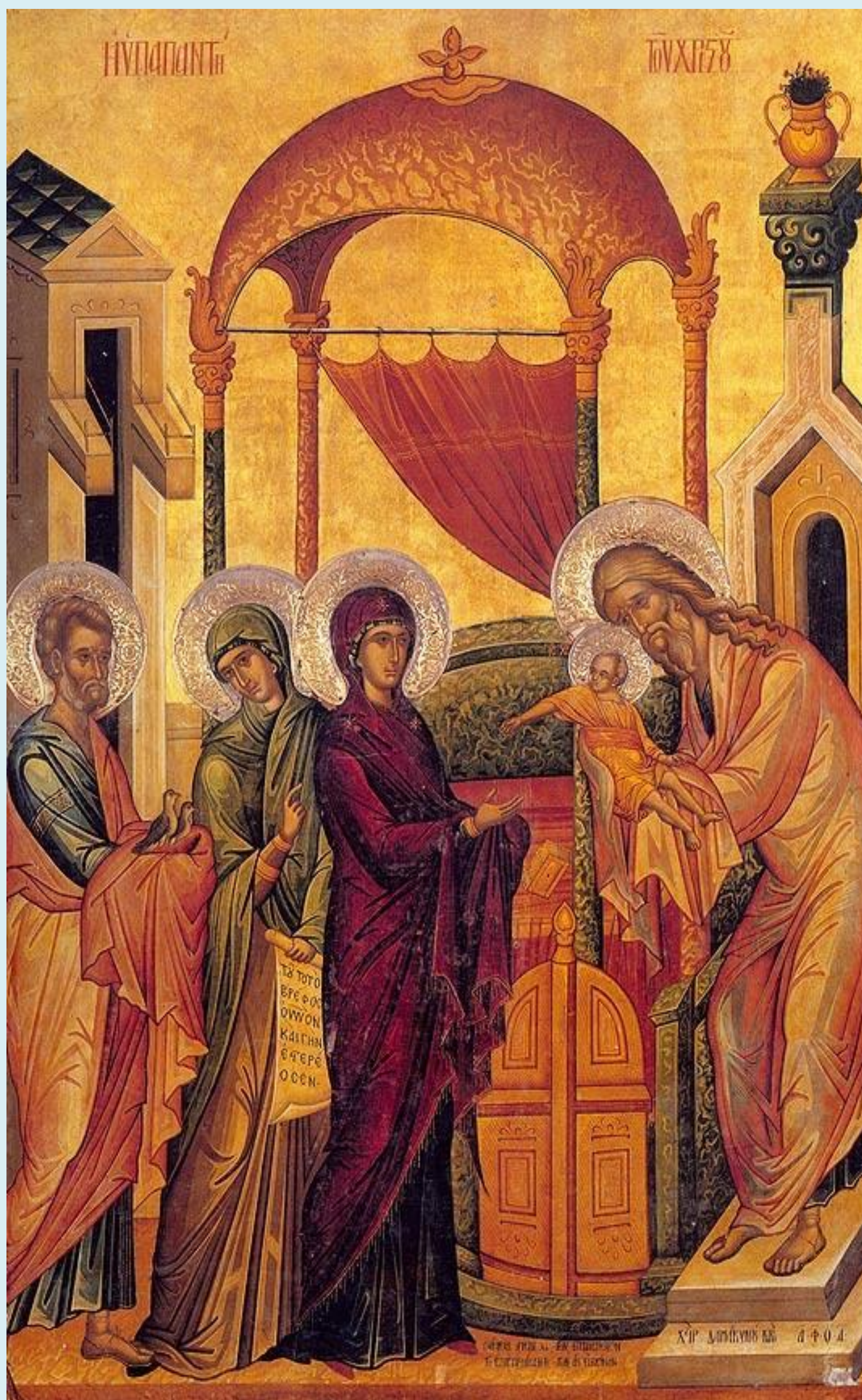

ΜΡ ΘΥ
ΤΟΥΤΟ ΤΟ
ΒΡΕΦΟΣ
ΟΥΡΑΝΟΝ
ΚΑΙ ΓΗΝ Ε
ΣΤΕΡΕΩΣΕ

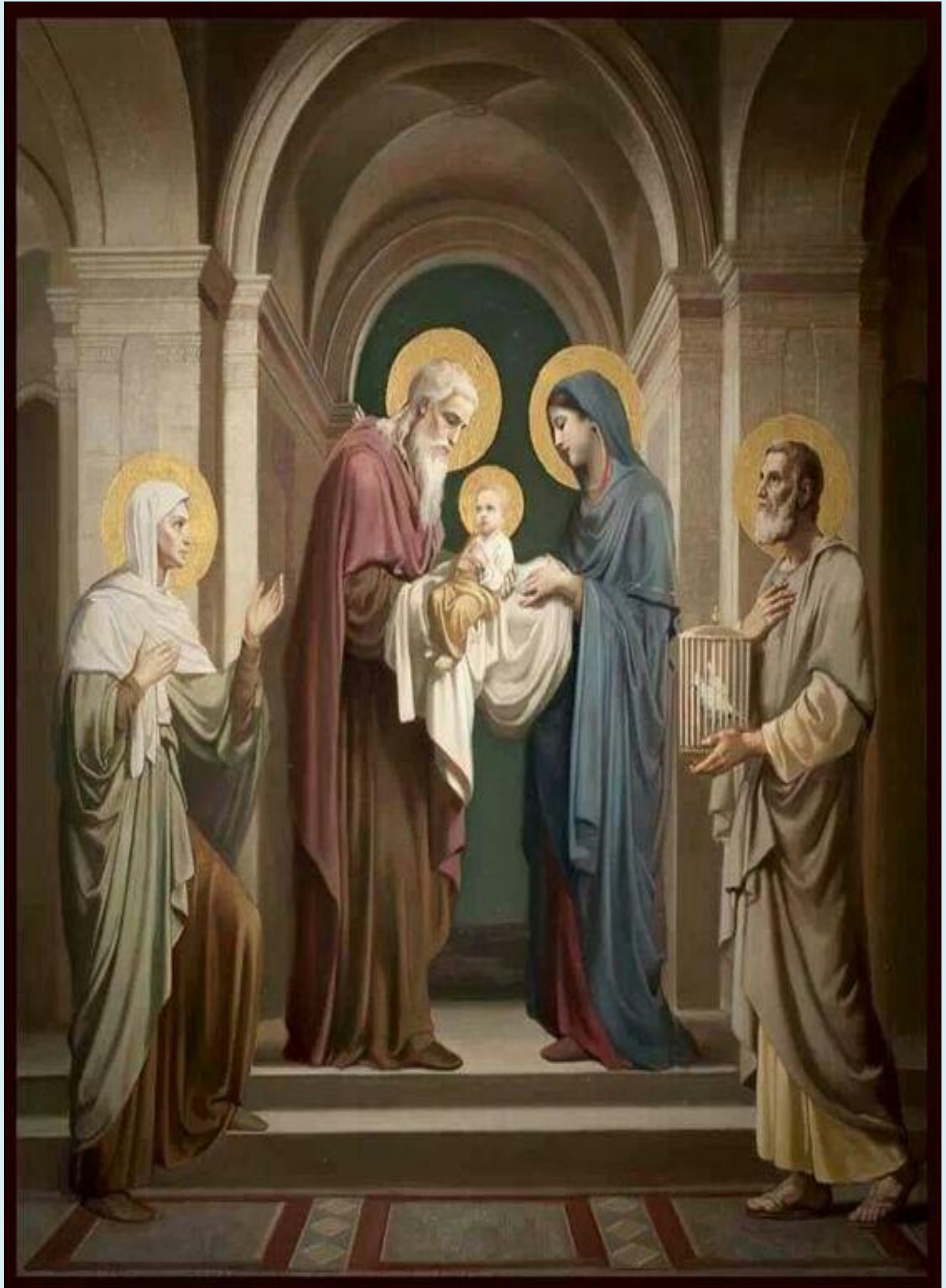

СРЕТЕНІЕ ГОСПОДНЕ

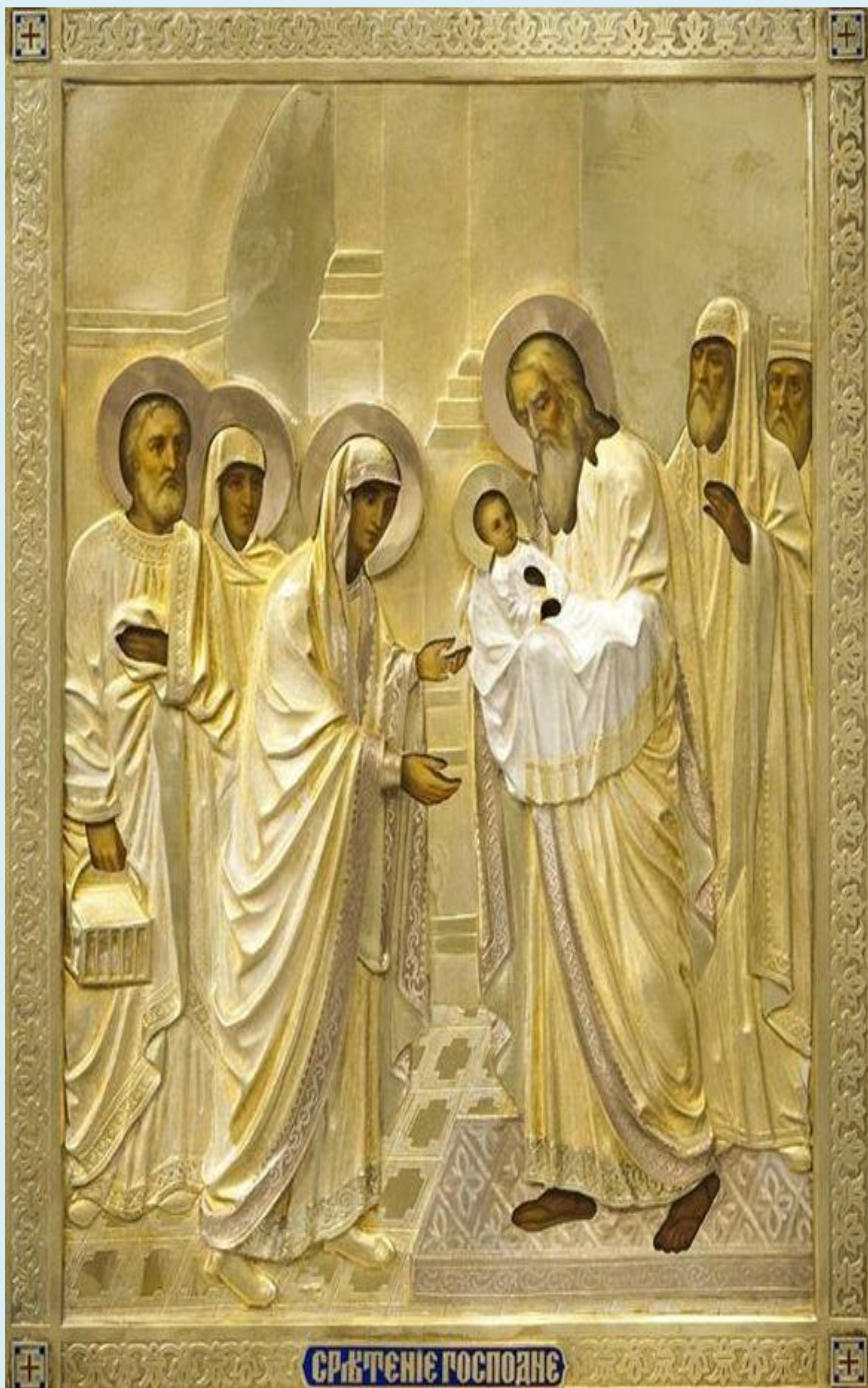

PRUNCUL
ACESTA
A FACUT
CERUL
SI
PAMANTUL

СРѢТЕНІЕ ГОСПОДНЕ

СРѢТЕНІЕ
ГДНЕ
МР ѲУ

De ce a fost adus Hristos la Templu?

Deși Iisus era Dumnezeu
și nu avea nevoie să
fie adus la Templu,
Fecioara Maria face
acest lucru din ascultare
față de Legea lui Moise.
Prin acest Copil,
pe care Născătoarea
de Dumnezeu îl aduce
în fața lui Dumnezeu,
noi toți am fost
răscumpărați din păcat.

De ce a fost adus Hristos la Templu?

Deși Iisus era Dumnezeu
și nu avea nevoie să
fie adus la Templu,
Fecioara Maria face
acest lucru din ascultare
față de Legea lui Moise.
Prin acest Copil,
pe care Născătoarea
de Dumnezeu îl aduce
în fața lui Dumnezeu,
noi toți am fost
răscumpărați din păcat.

Tropar la Praznicul Înainteprăznuirii Întâmpinării Domnului

Glasul 1

Cereasca ceată a îngerilor privind spre pământ vede venind pe Cel mai Întâi-Născut decât toată făptura, aducându-Se ca un Prunc în Biserică, purtat de Maica ce nu ştie de nuntă şi cântă acum, împreună cu noi, cântare de Înainteprăznuire, bucurându-se.

Tropar la Praznicul Întâmpinării Domnului

Glasul 1

Bucură-te, Ceea ce eşti Plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că din tine a Răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întuneric. Veseleşte-te şi tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Izbăvitorul sufletelor noastre, Cel Ce ne-a dăruit nouă şi Învierea.

Rugăciune la Întâmpinarea Domnului

Stăpâne, Doamne, Atotputernice şi Făcătorule a toate, Cel Ce cu naşterea Ta ai sfinţit pântecele Fecioarei şi ai binecuvântat mâinile lui Simeon care Te-au întâmpinat, eliberându-l apoi de neputinţele sale, ascultă smerita noastră rugăciune din acest ceas: împacă lumea aceasta şi mai ales ocroteşte Biserica Ta, pe care ai câştigat-o prin scumpul Tău sânge. Înnoieşte-o, întăreşte-o, răspândeşte-o, înmulţeşte-o şi o păzeşte nebiruită de porţile iadului în veci. Izbăveşte-ne pe noi din tirania patimilor! Deschide, Doamne, ochii inimilor noastre ca, purtându-Te în inimi aşa cum dreptul Simeon te-a purtat în braţele sale, să putem cuprinde taina Iconomiei Tale şi a mântuirii noastre. Cel Ce eşti Lumină spre descoperirea tuturor, risipeşte întunericul necredinţei noastre şi dă-ne, Doamne, bucuria negrăită de a Te cunoaşte pe Tine. Ca odată eliberaţi din legăturile acestui trup, în vremea pe care Tu o rânduieşti fiecăruia, să ne împărtăşim şi noi din viaţa cea netrecătoare, minunată şi fără de sfârşit. Amin!

Cele mai frumoase predici

Ion Buga • Vasile Gordon • Cleopa Ilie • Ioan Iovan • Serafim Man • Constantin Necula • Teofil Părăian • Boris Răduleanu • Ștefan Slevoacă • Nicolae Steinhardt • Vasile Vasilache

Întâmpinarea Domnului

Lumea Credinței editura

Pe toţi, care prăznuim dumnezeiasca Ta întâmpinare, învredniceşte-ne, ca împreună cu fecioarele înţelepte să Te întâmpinăm pe Tine, Mirele nostru Ceresc, cu candelele credinţei şi curăţiei aprinse să privim cu ochii credinţei Dumnezeiasca Ta Faţă, să Te purtăm în inimi, în toate zilele vieţii noastre, ca să ne fii nouă Dumnezeu şi noi să fim poporul Tău.